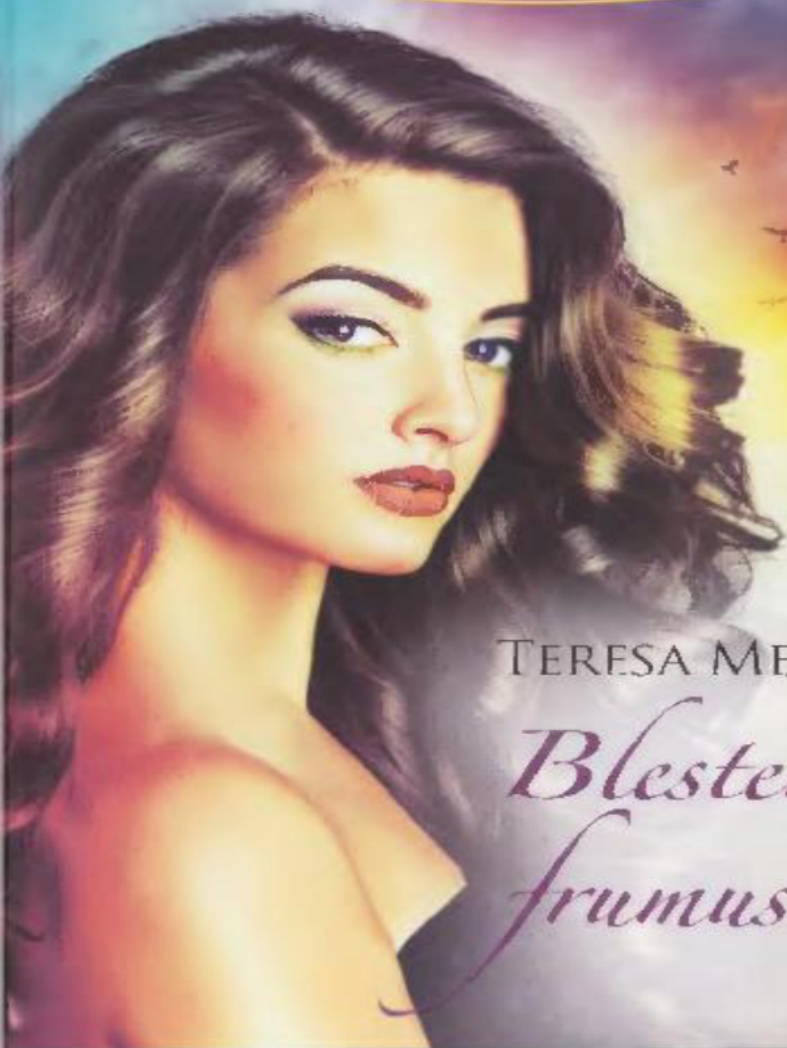
COLECȚIA

Iubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Blestemul frumuseții

Cuprins

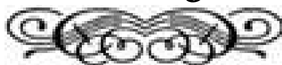
Teresa Medeiros

Blestemul frumuseții

Traducător Cristina Kuti

Litera
2015

Prolog

Țara Galilor, 518 A.D.

Corpul lui ardea de dorul ei. Ardea, cuprins de flăcări mai aprinse și mai strălucitoare decât setea de victorie care îl mistuise în timp ce își înfrunta vrăjmașul de moarte pe câmpul de luptă. Armura îi era împroșcată cu pete de sânge ruginii, și totuși satisfacția unei bătălii bine purtate și a unui dușman ucis fără milă nu îl copleșea. Vintrele îi erau cuprinse de același bubuit ritmic care se auzea și dinspre animalul pe care îl strângea între coapse. Animalul care avea să îl poarte până acasă, în brațele ei.

Rhiannon.

Misterioasă și dulce. Vicleană și blândă. Poznașă și irezistibilă.

O întâlnise într-o pădure străveche, foarte asemănătoare cu cea prin care își conducea bidiviul acum. O ființă vrăjită, săltând dintr-un mesteacăn într-o salcie, cu părul scânteindu-i într-un nimb de aur pur. Răsese de el, îl necăjise, îl ademenise să o urmărească până când ajunsese să creadă că avea să înnebunească de cât o dorea. Numai când se împiedicase și se prăbușise în genunchi, numai când își acoperise chipul cu palmele, lăsându-se pradă celei mai negre disperări, numai atunci venise la el.

Își afundase cu blândețe degetele în părul lui și îi apropiase fața bărboasă de sânii ei goi, cântându-i numele, neînfricată și dulce. Nu îndrăznise niciodată să o întrebe cum de îi știuse numele. Cum de îi cunoscuse inima. Cum de îi cunoscuse chiar sufletul. Pantalonii îi alunecaseră sub atingerea convingătoare a degetelor ei, iar ea îi încălecase mădularul întărit, împreunându-se cu el într-un abandon inuman, până când numele ei, ieșit ca un urlet de pe buzele lui, răsunase prin pădure asemenea unui tunet.

Rhiannon.

Îi dădu pinteni armăsarului, ținând-o tot înainte, nepăsător la răsuflarea tot mai greoaie a acestuia, la sudoarea care îi înspumase grumazul, la fuioarele de aburi care se înălțau din nările lui umflate. Avea să se forțeze atât pe el însuși, cât și animalul, dincolo de cât puteau îndura, și avea să lase regatele să se destrame pentru nimic mai mult decât gustul buzelor lui Rhiannon a lui.

Când ajunse în vârful unui deal abrupt acoperit de conifere, acoperișul de paie al unei colibe îi apăru în fața ochilor. Coliba în care el și domnița lui misterioasă se întâlniseră, goi, timp de două săptămâni, ca niște copii obraznici subjugați de o vrajă senzuală,

satisfăcându-și toate poftele, atât pe cele naturale, cât și pe cele supranaturale, până când căzuseră epuizați, dar nicidecum sătui, unul în adăpostul brațelor celuilalt.

Un licăr auriu printre ramurile încărcate de conuri îi spori nerăbdarea. Bărbații pe care îi avusese sub comandă în luptă nu ar fi recunoscut niciodată zâmbetul vesel care îi apăruse pe chipul întunecat. Acel zâmbet păli însă pe măsură ce copacii se răreau, oferindu-i o panoramă completă asupra luminișului din vale.

Rhiannon prinsă în îmbrățișarea altui bărbat. Rhiannon, cu capul lăsat pe spate, cu notele cristaline ale râsului ei purtate de vânt. Acel tablou nevinovat căpătă altă formă în mintea lui. El văzu niște membre palide, dezgolite, întinse pe iarbă; chipuri schimonosite de o plăcere păcătoasă; Rhiannon călărind un străin, trupul ei generos trăgând seva dintr-un mădular la fel de gros și de vrăjit de farmecele ei pe cât fusese și al lui.

Fără să încetinească, fără să gândească, fără să cântărească prețul pe care avea să îl plătească sufletul său pentru acea nebunie, își trase sabia din teacă și o ridică mult deasupra capului. Prin ceața sângerie din ochii lui întrezări privirea înfricoșată a unui bărbat, o cunună de aur în jurul chipului unei femei, palid pentru că își pierduse atât culoarea, cât și speranța. Bărbatul încercă să o adăpostească în spatele lui, însă ea i se opuse cu o forță inumană, aruncându-i-se în față, cu mâinile întinse ca și când ar fi cerut îndurare.

Un urlet nepământean de furie și trădare cutremură luminișul în timp ce el coborî sabia, înfigând-o în inima ei nestatornică, străpungându-i cu lama și pe ea, și pe ibovnicul ei, dintr-o singură lovitură puternică. Sângele țâșni din sânul ei alb ca neaua, în timp ce se prăbușeau în iarbă de parcă ar fi fost o singură ființă.

El își întoarse bidiviul ascultător spre marginea luminișului, un fior înghețat strângându-i inima când deveni conștient de ceea ce făcuse. Scrâșnind din dinți pentru a-și înăbuși un tremur de durere, descălecă și o porni înapoi spre locul unde căzuseră cei doi, fiecare pas răsunând ca o șoaptă îngrozită în liniștea nefirească.

Un bărbat zăcea ghemuit în iarbă, o sabie ieșind din pieptul lui îngust. Nu, nu un bărbat – un băiat, cu obrazul neted purtând încă o urmă a rotunjimilor copilărești, cu auriul frumos al părului, acum șters și moale, încadrându-i chipul lipsit de viață.

Vocea se auzi din spatele lui, un șuierat mânios, plin de dispreț.

— Fratele meu, bărbat nechibzuit și lipsit de credință ce ești! Fratele meu muritor.

Se răsuci pe călcâie. Rhiannon stătea la câțiva pași mai încolo, purtând veșminte de un alb orbitor, cu pieptul neatins de sărutul morții.

— Muritor? croncăni el.

— Întocmai, pentru că eu sunt zână. Iar dumneata, domnule, ești un asasin nenorocit!

O pală de vânt cald adie prin luminiș.

Făcu un pas spre ea. Dacă ar fi putut să o atingă! Dacă ar fi putut mângâia mătasea aurie a părului ei, dacă și-ar fi putut lipi buzele de satinul gâtului ei, dacă i-ar fi putut cerși în genunchi iertarea! Întinse brațele, implorând-o în tăcere.

— Nu!

Țipătul ei îl lăsă fără suflare. Căzu pe spate, zbierând de spaimă.

Vântul se întețea, îndepărtându-i de pe față șuvițele încolăcite de păr, dezvăluind un chip la fel de grozav și de frumos ca al Domnului, dar lipsit de orice urmă de îndurare.

Își ridică mâinile de parcă ar fi vrut să arunce asupra lui o binecuvântare păgână. Vocea ei pătrunzătoare căpătase o tonalitate sumbră, care batjocorea mânia fără motiv a bărbatului prin furia necruțătoare a unei femei nedreptățite.

— Ai încercat să obții cu spada ceea ce ți-aș fi dăruit de bunăvoie. Inima mea. Loialitatea mea. Dragostea mea. Fie ca Dumnezeu să-ți blesteme sufletul, Arthur de Gavenmore, și sufletele tuturor urmașilor tăi! De acum înainte, fie ca dragostea să fie slăbiciunea voastră de muritori și frumusețea – blestemul vostru pentru eternitate!

Într-un ultim imbold de deznădejde, el strigă după ea, preferând damnarea eternă viitorului de neînchipuit de a nu o mai ține niciodată în brațe. De a nu se mai ospăta niciodată din nectarul dulce ca mierea al buzelor ei sau de a nu mai auzi niciodată sunetul jos, ca de catifea, al vocii ei dezmierdându-i pielea în întunericul nopții.

Mâinile lui tremurânde căutară moliciunea cărnii ei, însă nu prinseră decât aer. Notele batjocoritoare ale râsului ei fură ultimele care dispărură, sunând ca niște cioburi invizibile de sticlă în urechile lui.

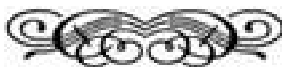
Tristețea îl doborî. Căzu în genunchi, acel Arthur de Gavenmore care avea să domnească într-o bună zi peste toată Britania, până când o regină frumoasă avea să devină pieirea lui, își acoperi chipul cu palmele și plânse ca un copil.

Partea întâi

Cine-i aceasta, care ca zarea strălucește și ca luna-i de frumoasă…
Cântecele lui Solomon[1]

Foarte rar o mare frumusețe și o mare virtute pot conviețui.
Petrarca[2]

Capitolul 1

1325

— „Mai îmbătătoare decât adierile din rai este răsuflarea domniței mele; vocea ei – gânguritul melodios al unei porumbițe. Dinții ei par bidivii albi ca neaua; buzele ei – petale dulci de roze; toate îmi constrâng inima să facă promisiuni de iubire."

Holly își ascunse un căscat cu mâna, în timp ce menestrelul își zdrăngăni lăuta și trase aer în piept pentru o altă strofă. Se temea că avea să adoarmă cu nasul în cupa cu vin înainte ca el să ajungă să îi ridice în slăvi alte farmece aflate mai jos de gât. Totuna ar fi fost!

Un ritm vioi însufleți aerul.

— „Motiv de invidie pentru orice lebădă este gâtul grațios al domniței mele; urechile ei – catifeaua moale a urechilor unui iepure. Buclele ei negre ca pana corbului – o încântare și pentru o nutrie. Dar mult mai plăcute ochiului…"

Holly se uită neliniștită la curba generoasă a pieptului ei acoperit de un postav meșteșugit lucrat, întrebându-se cu disperare dacă *sfârcuri* rima cu *iepure*.

Menestrelul își înălță capul și cântă:

— „Sunt pernele-i rotunde, ademenitoare…"

— Holly Felicia Bernadette de Chastel!

Holly tresări când degetele agile ale menestrelului se încurcară printre corzile lăutei cu un zbârnâit nearmonios. Chiar și de la distanță, zbieretul tatălui ei făcu să se clatine urciorul cu mied de pe masa din lemn. Elspeth, doica ei, îi aruncă o privire îngrozită înainte de a se face atât de mică pe locul de la fereastră, încât aproape că atinse cu nasul tapiseria pe care o cosea.

Zgomotele unor pași furioși se auziră urcând pe scările în spirală, îndreptându-se către turn. Holly își luă cupa, închinând fără tragere de inimă în cinstea bardului înlemnit. Niciodată nu reușise să rămână nepăsătoare la nemulțumirea tatălui ei. Pur și simplu, învățase să își mascheze tulburarea. În timp ce acesta năvălea înăuntru, ea se alină cu gândul că nu lua câtuși de puțin în seamă prezența bărbatului tolănit pe jilțul cu spătar înalt din fața ei.

Tenul rumen al lui Bernard de Chastel îi trăda moștenirea saxonă, pe care i-ar fi făcut mare plăcere să o poată nega.

Tremurul lui Holly crescu în clipa în care recunoscu pecetea de pe sigiliul din ceară frământat fără întrerupere în pumnul lui rotofei.

El flutură pergamentul învinuitor din piele de miel înspre ea.

— Îți trece oare prin cap ce ar putea fi asta, fetițo?

Ea își îndesă o bomboană în gură și clătină din cap, clipind cu inocență. Fratele Nathanael, îndrumătorul ei nemilos, o instruise bine. O lady nu trebuia să vorbească niciodată când avea în gură și altceva în afară de propria limbă.

Dând la o parte cu degetul mare pecetea sfâșiată, tatăl ei deschise misiva cu o smucitură și citi:

— „Cu nespus regret și cu inima frântă, sunt nevoit să îmi retrag cererea mâinii fiicei Domniei Voastre. Deși îi găsesc frumusețea fără pereche, din câte am văzut în viața mea" – se opri pentru a pufni neîncrezător – „nu pot risca să îmi expun moștenitorul condiției grave pe care Lady Holly mi-a descris-o cu detalii atât de vii și supărătoare în timpul ultimei mele vizite la Tewksbury." Tatăl ei o privi amenințător. Și, mă rog, ce condiție ar putea fi aceea?

Holly scăpă de bomboană cu o înghițitură sonoră. Se gândi rapid să mintă, însă știa că el ar fi aflat totul cât de curând. De asemenea, fratele Nathanael avea o slăbiciune în a pândi pe după tapiserii, nutrind speranța arzătoare de a o surprinde într-o asemenea situație nefericită.

— Picioare de rață, rosti ea dintr-o suflare.

— Picioare de rață? repetă el, ca și când i se părea imposibil să fi auzit bine.

Ea îi dărui un zâmbet îndurerat.

— I-am spus că primul născut al fiecărei femei de Chastel a venit pe lume cu picioare de rață.

Elspeth icni înfricoșată. Menestrelul se încruntă, căzând pe gânduri. Holly și-l putu închipui storcându-și creierii pentru a găsi cuvinte care să rimeze cu *rață.* Tatăl ei ridică epistola, o scânteiere de un roșu-aprins lângă rădăcinile părului său care începuse să încărunțească.

— Ei, tată, începu ea pe un ton liniștitor. Nu trebuie să te tulburi atât! Riști să te ia cu leșin.

Când își veni în fire îndeajuns pentru a putea vorbi, vocea lui sună fals și periculos de calmă.

— Acum două săptămâni i-ai adus la cunoștință baronului Kendall că luna plină a provocat o nebunie ucigașă în toate generațiile femeilor de Chastel; cu toate acestea, mama ta a fost blândă ca un mielușel.

Holly încuviință din cap. Considera povestea aceea una dintre cele mai inventive înșelătorii ale ei. Elspeth gesticula spre jilț ca scoasă din minți, dar era mult prea sfioasă pentru a-l întrerupe pe tatăl ei.

— Acum o săptămână, continuă acesta, tonul ridicându-i-se cu fiecare cuvânt, te-ai prefăcut a suferi de infirmitatea orbirii și ai dat foc penei de la pălăria preferată a lui Lord Fairfax cu o budincă flambată.

— De unde era să știu că era pălăria lui preferată? Nu s-a deranjat să…

— Și, nu mai departe de ieri, vocea tatălui ei se preschimbă într-un urlet, ți-ai pictat pete roșii pe față și i te-ai confesat lui Sir Henry că un soi nenorocit de vărsat, pe care l-ai luat de pe scaunul unei camere de baie prost curățate, te-a lăsat stearpă!

Hohotul de râs bărbătesc venind dinspre jilț scurse culoarea din obrajii tatălui ei. Chipul îi deveni livid când un bărbat zvelt, înveșmântat în negru și argintiu, se ridică, chicotind și ștergându-se la ochi.

— Ce noroc pe capul meu să-mi descopăr rivalii la sentimentele lui Lady Holly alungați cu atâta iuțeală! Explicația este simplă, milord. Fermecătoarea fiică a Domniei Voastre se păstrează pentru mine.

— Montfort, șopti tatăl ei, dându-și seama că tocmai o defăimase în fața celui mai potrivit dintre pretendenții ei. Habar nu aveam…

— Firește. Deși trebuie să recunosc că picioarele de rață m-ar putea face să dau bir cu fugiții.

Holly îl considera pe Eugene de Legget, baron de Montfort, de departe cel mai enervant dintre pretendenții ei. Pământurile lui se mărgineau cu ale lor, iar ea crescuse practic sub privirea lui pătrunzătoare și întunecată. Îi ceruse pentru prima dată mâna de la tatăl ei pe când ea avea numai doisprezece ani. Când contele îl refuzase, folosindu-se drept scuză de tinerețea ei, Montfort jurase să o facă a lui într-o bună zi. Jurământul lui pătimaș nu îl oprise însă să își aducă în pat o mireasă de treisprezece ani, în timp ce aștepta ca Holly să atingă vârsta maturității.

Dăruit cu o inteligență ascuțită și cu un suflet depravat, răspunsese la fiecare dintre respingerile ei tăioase cu o vigoare reînnoită. Un maestru al vânătorii, părea să se delecteze cu fiorul prigonirii cu o plăcere aproape păgână. Holly se cutremură. I se năzări că era genul de bărbat care ar fi fost încântat să se joace cu prada lui de îndată ce aceasta ar fi fost încolțită.

— Te-aș fi rugat să ni te alături, tată, zise ea în grabă, dar baronul tocmai își lua rămas-bun. Nu-i așa, Elspeth?

— Dimpotrivă.

Replica lui Montfort, rostită pe un ton mieros, înăbuși aprobarea murmurată de Elspeth și îi atrase o căutătură cruntă de la Holly. Ochii lui negri sclipiră de răutate când se întinse la loc pe jilț, atârnându-și un picior slab peste brațul migălos sculptat al acestuia, ca și cum el însuși, și nu tatăl ei agitat, ar fi fost gazda. Sorbi alene din vin, golindu-și cupa.

— Menestrelul meu tocmai cânta o baladă pe care am compus-o ca un omagiu adus nenumăratelor farmece ale viitoarei Lady Montfort.

Privirea lui zăbovi asupra corsajului ei, aducându-și propriul

omagiu lasciv „farmecelor” fetei.

Holly scrâșni din dinți în spatele unui zâmbet grațios.

— Milord, înainte ca menestrelul Domniei Voastre să își continue omagiul, vă pot convinge să mai savurați puțin vin?

— Vai, aș fi încântat!

Înainte ca Elspeth să se poată ridica pentru a-l servi, Holly își strânse degetele amorțite de furie în jurul delicatei toarte a urciorului de argint. Eugene își întinse cupa cu un gest reverențios. Îndreptând urciorul cu șapte degete mai departe de cupa lui, făcu să se reverse o cascadă de vin fierbinte în poala acestuia.

— Pentru Dumnezeu, femeie!

Sări în picioare, încercând în van să își îndepărteze de piele catifeaua udă a pantalonilor.

— Cât de neîndemânatică sunt! Ce noroc că vinul s-a mai răcit puțin! Aruncă o privire aprigă înspre prohabul lui umflat. Nu cred că veți suferi o vătămare permanentă.

Încruntătura îngrozită a tatălui ei o avertiză că, de această dată, mersese prea departe.

— Trebuie să îmi iertați fiica, sir! Încă din copilărie, a fost deranjată de o ușoară amorțeală. Se grăbi să adauge, înainte de a-i oferi o batistă brodată baronului ca pe un steag alb de pace: Nimic ereditar, desigur!

Eugene respinse oferta, ținuta lui fiind rigidă din cauza demnității jignite. Ochii lui își pierduseră sclipirea, devenind reci și nepăsători ca niște cărbuni stinși. Pentru prima dată în viața ei, Holly își luă răgazul să se întrebe dacă nu cumva impulsul ei nechibzuit nu numai că descurajase un pretendent nedorit, dar îi și câștigase un dușman periculos.

— Se pare că am stat prea mult pentru a mai fi bine-venit. Ziua bună, milord! Spuse el, trăgându-și pelerina peste umerii înguști. Privirea lui îi mângâie chipul lui Holly într-o provocare nerostită, în timp ce deschise cu un pocnet o broșă din argint și își prinse pelerina cu o înțepătură răutăcioasă. Pân’ ce ne-om revedea, milady!

După ce plecă, cu menestrelul pe urme ca un cățeluș pedepsit, un văl de tăcere cutremurătoare cuprinse turnul. Holly se ridică de la locul ei atât de încet, de parcă mișcările lente ar fi putut cumva să o facă invizibilă.

— Stai jos! tună tatăl ei.

Holly se așeză. Elspeth se aplecă spre ogiva ferestrei. Dacă tatăl ei nu ar fi înlocuit cu vitralii obloanele străvechi din lemn în primăvara trecută, Holly era sigură că doica ei s-ar fi cocoțat pe cornișă.

Contele se îndreptă spre vatră, sprijinindu-și brațele întinse pe hornul de piatră. Se legănă ușor pe călcâie, ca și cum, chiar descălecat fiind, putea simți mișcarea nenumăraților bidivii care îi depărtaseră

picioarele scurte.

Holly cugetă dacă era cazul să izbucnească în lacrimi, dar se răzgândi pe dată. Se știa că, până și la cea mai vagă urmă de umezeală în seninii ei ochi albaștri, atât ticăloșii, cât și prinții cădeau în genunchi, dar tatăl ei nu trăise împreună cu ea timp de optsprezece ani fără să învețe a rezista unor asemenea tertipuri.

Când nu mai putu suporta reproșul lui tăcut, se tângui:

— A spus că am urechi de iepure!

Și acele urechi îi zbârnâiră când tatăl ei se răsuci și urlă:

— Montfort se bucură de bunăvoința regelui. Poate să spună și că ai urechi de măgar, dacă așa îi place!

— Și știm cu toții cum i-a intrat în grații Maiestății Sale, nu-i așa? Hotărând biruri împovărătoare pentru bieții lui șerbi. Punându-le merinde putrezite pe mese și semințe seci pe ogoare. Nerecunoscându-le prețuitele zile de sărbătoare și cheltuind câștigul astfel obținut pentru a-i gâdila regelui urechea.

Dându-și seama prea târziu că furia ei era pe potriva celei care îl stăpânea pe el însuși, tatăl ei ridică o mână împăciuitoare.

— Asta nu înseamnă că se va dovedi un soț nevrednic pentru tine.

— A fost un soț destul de nevrednic pentru acea nefericită moștenitoare cu care s-a însurat. Mai ales dacă îți aduci aminte că fata s-a prăbușit de la fereastra unui turn cu numai câteva ore înainte de a optsprezecea mea aniversare. Chiar atât de nerăbdător ești să mă vezi măritată?

El se scărpină în vârful capului, ciufulindu-și firele de păr răzlețe.

— Păi, da, copilă, sunt. Majoritatea fetelor de vârsta ta sunt de mult măritate și le încălzesc paturile bărbaților lor, cu doi sau trei prunci lângă vatră și încă unul pe drum. Tu ce aștepți, Holly? Ți-am lăsat mai mult de un an ca să-ți alegi singură perechea. Totuși, tu îmi iei în derâdere răbdarea, cum iei în derâdere și binecuvântarea frumuseții pe care ți-a dăruit-o bunul Dumnezeu.

Ea se ridică din jilț, adunându-și fustele tunicii din brocart, pentru a se învârti pe podeaua din piatră.

— Binecuvântare! Nu-i nicio binecuvântare, ci un blestem! Disprețul îi îngroșă vocea. „Holly, nu te plimba pe afară prin soare! Îți vei păta chipul. Holly, nu-ți uita mănușile, dacă nu vrei să-ți rupi vreo unghie! Holly, nu râde prea zgomotos! O să răgușești." Bărbații vin în valuri la Tewksbury pentru a se minuna și a-mi lăuda tonul melodios al vocii, însă nimeni nu ascultă nici măcar un cuvânt din ceea ce spun. Îmi ridică în slăvi nuanța ochilor, dar nu privesc niciodată în ei. Îmi văd numai chipul de alabastru! Trase mânioasă de o șuviță de păr, numai pentru ca aceasta să se încolăcească din nou într-o buclă perfectă. Cosițele negre ca pana corbului! Cuprinzându-și sânii în palme, le cântări greutatea generoasă. Rotundele, ademenitoarele…

Amintindu-și prea târziu cui i se adresa, își încrucișă mâinile peste cingătoarea cu pafta din aur și își plecă fruntea, roșind furioasă.

Contele ar fi fost tentat să râdă dacă tirada fiicei lui nu i-ar fi readus în atenție teribila dilemă cu care se confrunta. Holly liniștită era o priveliște încântătoare, însă Holly într-un acces de mânie i-ar fi putut aduce în pragul nebuniei și pe cei mai răbdători dintre bărbați. Nici măcar furia nu putea păta aura angelică a chipului ei. Părul brunet îi aluneca pe spatele delicat ca un nimb de nori de furtună. Simți în inimă cele două împunsături familiare îngemănate, de uimire și de groază. Uimire că o asemenea ființă nemaipomenită putuse fi rodul seminței unui umil trol mărunt ca el. Groază că s-ar fi putut dovedi nedemn de o asemenea însărcinare.

Își înclină capul, alungând năuceala îndurerată prin care încă o învinuia pe Felicia pentru că murise și lăsase pruncul neprețuit în grija lui. Holly se transformase dintr-o copilă fermecătoare, cu genunchi juliți și bucle încâlcite, direct într-o tânără femeie mlădie și grațioasă ca o salcie, fără să cunoască niciuna dintre stângăciile care le caracterizau atât de des pe fete în anii de schimbare.

Acum i se dusese vestea că ar fi cea mai frumoasă lady din toată Anglia, din toată Normandia, ba poate chiar din toată lumea. Străinii veneau de la multe leghe depărtare, nutrind speranța deșartă de a o zări măcar puțin, dar el le acorda favoarea unei întrevederi numai celor mai bogați, celor mai respectați nobili. Nu grija pentru chipul ei o ținea închisă între zidurile castelului, ci teama lui adâncă și constantă de a nu fi răpită. Convingerea lui tainică era că cine știe ce bărbat avea să o ducă undeva departe și să îi pângărească inocența fără a se deranja să obțină binecuvântarea care se cuvenea, atât din partea sa, cât și din partea Dumnezeului său.

Această obsesie îl tortura până când se trezea în orele nemișcate, întunecate, dintre amurg și zori, duhnind a transpirație stătută și tremurând ca un bătrân în patul său. Era un bărbat bătrân, își reamintea fără să-și plângă de milă. Avea aproape cincizeci de ani. Oasele îi scârțâiau în semn de protest când își călărea armăsarul. Vechile răni căpătate când luptase atât împotriva scoțienilor, cât și a galezilor, pentru a-l apăra pe rege, îl furnicau la apropierea ploii. Se descurcase cum știuse el mai bine cu singura lui fiică. Trecuse de mult timpul să cedeze povara altui bărbat, înainte de a deveni prea slab pentru a se interpune între ea și lumea avară care țipa dincolo de zidurile castelului.

— Am făcut pregătirile pentru un turnir, spuse el fără niciun preambul.

Holly își ridică brusc capul. Turnirurile erau chestiuni destul de obișnuite, se gândi ea. O ocazie pentru cavaleri și nobili de a-și dezmorți brațele musculoase și de a-și compara în secret lungimea

săbiilor. Așa că oare de ce ghearele unei negre presimțiri îi strângeau inima asemenea unor cange de oțel?

— Un turnir? întrebă ea ușor. Și care va fi premiul de această dată? O batistă înmiresmată cu parfumul meu preferat? Șansa de a bea mied fierbinte din vârful pantofului meu? Un cântec de privighetoare din gâtlejul meu de lebădă?

— Tu. Tu vei fi premiul.

Holly simți cum rozele din obrajii ei se veștejeau și piereau. Privi în jos la fața îngrijorată a tatălui ei, găsindu-i seriozitatea mult mai tulburătoare decât mânia. Era mai înaltă decât el cu câteva palme, dar mantia de maiestate pe care o purtase pentru a-l proteja de săgețile sorții, de la moartea preaiubitei lui soții, adăuga mai mult de câteva palme staturii sale.

— Dar, tati, eu…

— Tăcere! Părea să își fi pierdut orice urmă de răbdare față de toanele ei. I-am promis mamei tale, pe patul de moarte, că te vei căsători, și te vei căsători. În două săptămâni. Dacă ai ceva împotriva judecății mele, poți să te retragi la o mănăstire, unde te vor învăța ce înseamnă recunoștința pentru binecuvântările pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra ta.

Mersul lui apăsat fu mai puțin răsunător decât de obicei cât timp o lăsă pe Holly să chibzuiască la vorbele pe care le rostise.

— O mănăstire? Repetă ea, îndreptându-se spre fereastră.

— Nimeni nu s-ar zgâi la dumneata acolo, milady. Elspeth se încumetă să iasă din exilul hotărât de ea însăși, trăsăturile ei de șoim fiindu-i îmblânzite de îngrijorare. Ți-ai putea acoperi părul minunat cu un văl și ai putea face un jurământ de tăcere, așa că n-ar mai trebui să cânți niciodată la porunca altuia.

O apăsare copleșitoare îi îngreună inima lui Holly. O mănăstire. Ziduri de piatră descurajante, mai greu de trecut decât cele care o țineau acum prizonieră. Nu un loc de retragere, ci o temniță, unde avea să se aleagă praful de toate visurile ei nedestăinuite, despre pajiști întinse și ceruri azurii.

Prăbușindu-se în genunchi pe banca din piatră, Holly trase zăvorul ferestrei, privind dincolo de grilajul de fier, în curtea exterioară, unde terenul de turnir al tatălui ei, delimitat de bariere, se desfășura ca o tablă de șah de un verde strălucitor. Curând, războinici purtând culorile familiilor lor aveau să se reverse pe acele câmpuri de luptă acoperite de iarbă, fiecare dintre ei fiind pregătit să își dea viața pentru nimic mai mult decât șansa de a-i oferi ei numele și protecția lui. Oare vreunul dintre ei ar îndrăzni să îi ofere inima lui?

„Tu ce aștepți, Holly?” o întrebase tatăl ei.

Privirea îi fu atrasă către vest, spre îmbinarea de nepătruns dintre pădure și vârfurile stâncoase, întunecate, ale munților din Țara

Galilor. O adiere înmiresmată de primăvară o înfioră, adâncindu-i dorul fără nume. Lacrimi sincere îi înțepară pleoapele.

— Of, Elspeth! Ce aștept?

În timp ce Elspeth îi îndreptă cununa de pe cap, Holly simți nevoia să se foiască și să se jelească. Însă nu putu decât să plângă, așa cum fusese învățată, fiecare lacrimă prelingându-i-se asemenea unui diamant fără cusur pe perla strălucitoare a obrazului.

— O nevastă plăcută vederii este ca o boală pentru norocul bărbatului ei, strigă peste umăr Sir Austyn de Gavenmore, în timp ce de sub potcoavele tocite ale armăsarului său săreau bulgări de nămol și iarbă din pământul rămas jilav după o recentă ploaie de primăvară.

Discuția filosofică pe care o purta cu scutierul său îi oferea o scuză pentru a privi peste umăr, ceea ce fusese nevoit să facă din ce în ce mai des de când lăsase în urmă adăpostul desișului pădurii galeze. Nu prea putea aprecia frumusețea câmpurilor înverzite când, la fiecare răsuflare, se aștepta ca o săgeată englezească să îi străpungă platoșa și să i se înfigă în spate.

Carey călărea alături de el, conducând un șir de cai de povară și purtând bățul de steag din stejar, în vârful căruia blazonul Gavenmore flutura cu mândrie. O pală de vânt îi lipi nuanțele șterse de purpuriu și verde ale acestuia peste față.

El îl dădu la o parte înciudat, fornăind mai tare decât calul lui pestriț.

— Ptiu, Austyn! Ai prefera să te culci cu o femeie urâtă decât cu una drăguță?

— Să te culci cu o femeie și să te însori sunt două lucruri complet diferite. Pentru primul, un bărbat ar putea suporta o înfățișare plăcută, dar pentru celălalt, o fată ștearsă, cu o fire blândă, s-ar dovedi un giuvaier în coroana soțului ei. La urma urmei, „farmecul este înșelător și frumusețea deșartă, dar femeia care se teme de domnul ei va fi lăudată”.

— Nu mai răstălmăci scripturile ca să-ți susții punctul de vedere! Era „femeia care se teme de Domnul”. Vocea lui Carey coborî până la un mormăit prudent. Cu toate că, dacă un Gavenmore este domnul ei, ar face bine să se teamă de el.

Slăbind frâiele pentru a-și lăsa bidiviul la trap, Austyn îi aruncă însoțitorului său o căutătură periculoasă. În ultimele opt veacuri, bine cunoscuta gelozie a neamului Gavenmore servise drept sursă pentru nenumărate legende. Propriul lui bunic îi ținuse bunica prizonieră într-un turn timp de zece ani, după ce aceasta îndrăznise să îi dăruiască un zâmbet unui saltimbanc nomad. Soarta nefericitului acrobat nu fusese niciodată confirmată, deși se zvonea, cu șoapte discrete, că ultima lui reprezentație fusese un dans pe sârmă în cinstea

gazdei lui recunoscătoare, de o natură mult mai mortală.

— Nu am ridicat niciodată mâna la o femeie, mârâi el.

— Nici nu te-ai însurat cu vreuna! Carey nu se lăsa intimidat de privirea înnegurată a lui Austyn. I-o tolerase încă din copilărie și mai avea mult până să simtă fiorul fulgerelor amenințătoare. Să presupun că fetișcana asta din Tewksbury este pe atât de frumoasă pe cât se spune?

— Ha! Nicio muritoare nu ar putea fi atât de frumoasă pe cât se spune că este ea. Dacă ar putea, de ce ar oferi tatăl ei o zestre atât de însemnată? Aș pune rămășag că are dinți de cal și urechi de iepuroi. Adăugă plin de speranță: însoțite, bineînțeles, de firea loială a unui câine de vânătoare.

Carey ridică din umeri.

— Poate că este nemaipomenit de frumoasă, dar are un temperament certăreț și o fire nestatornică.

Austyn se simți pălind pe sub barbă. Mâinile-i înmănușate strânseră frâiele din piele ca și când l-ar fi avertizat de isprăvile monstruoase pe care le-ar fi putut înfăptui, dacă mireasa lui s-ar fi dovedit cât de puțin infidelă.

„Fie ca frumusețea să fie blestemul vostru.”

Incantația implacabilă a reginei zânelor, Rhiannon, acuzată pe nedrept de lipsă de credință de către străbunul său Gavenmore, îi răsună în urechi. În timp ce își îmboldea armăsarul la galop pe o pajiște presărată cu violete, privirea i se ridică la parapetele castelului care se înălța în zare dintr-un vălmășag de nori.

— Atunci, Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, șopti el, mai mult pentru sine decât pentru scutierul lui. Pentru că am de gând să o câștig.

Capitolul 2

Holy se plimba pe parapetul care pornea din ușa camerei ei. Rafale lacome de vânt îi înfoiau pelerina și luau în râs coronița din argint pe care și-o pusese pe frunte pentru a-și îmblânzi pletele sălbatice. I se părea că avea capul umflat din cauza lacrimilor pe care nu le lăsa să se reverse, și fâșia îngustă a podoabei părea să se strângă la fiecare pas. Într-un final, și-o smulse și o aruncă în noapte, lăsându-și părul să se unduiască în voie.

Fugise Spre parapet pentru a scăpa de pălăvrăgeala însuflețită a doamnelor de companie pe care tatăl ei le chemase să o însoțească la turnirul de a doua zi. Fostul refugiu reprezentat de camera ei roia acum de o jumătate de duzină de mătuși bine intenționate și de un stol de verișoare din Tewksbury, toate supuse îndrumării unui frate Nathanael aflat în cea mai aprigă dispoziție a sa.

Vântul de primăvară era liniștitor, însă culoarea perlată și rece a lunii care trona pe cerul nordic îi reflecta mai bine starea sufletească. Stele palide înghețau bolta cerească, strălucirea lor fiind umbrită de flăcările dogoritoare ale focurilor de tabără împrăștiate în jurul zidurilor castelului.

Coasta dealului era scăldată de o mare de corturi colorate și de steaguri fâlfâitoare. A doua zi, în zori, podul mobil al castelului Tewksbury avea să fie coborât, grilajul avea să fie ridicat și porțile aveau să fie deschise larg pentru a-i întâmpina pe toți concurenții, inclusiv pe bărbatul care avea să o pretindă atât ca premiu, cât și ca mireasă înainte ca ziua să fi luat sfârșit.

Holly se cutremură când vântul îi aduse la urechi o frântură de cântec și larma orgiei unor bețivani. Nu știa mult mai multe despre bărbați decât cu un an în urmă, când începuseră să o curteze. În afară de Pretendenți, tatăl ei o ținuse la distanță de compania masculină refuzând să o expună privirilor languroase ale servitorilor de la bucătărie și ale grăjdarilor. Pretendenții ei îi arătaseră numai aspectele lor cele mai frumoase, însă ea surprinsese expresiile înfometate care răzbeau de sub acea aparentă curtoazie când credeau că nu le dădea atenție – câte o ocheadă aruncată în lături, câte o privire coborâtă, câte o umezire a buzelor ca și când ar fi așteptat să își potolească poftele cu vreun festin întunecat și misterios.

Se prinse de piatra dură, familiară, a parapetului pentru a-și domoli tremurul mâinilor. În această seară fusese alungată doar din camera ei. A doua zi urma să fie izgonită chiar din castel. Își dorea să se fi putut bucura de îndoielnica alinare de a da vina pe tatăl ei, dar își dădu seama că nu putea. Cele mai multe dintre căsătorii erau aranjate

de către tații ambițioși încă de când fiicele lor nu erau decât niște prunci. Tatăl ei îi oferise nenumărate ocazii de a-și alege un soț, dar ea dăduse greș.

Focurile împrăștiate îi făceau cu ochiul, luându-i în râs groaza crescândă. Un bubuit îndepărtat de râs bărbătesc îi trimise un fior de disperare de-a lungul șirei spinării. A doua zi avea să fie legată pentru totdeauna, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, de un străin. În acea seară putea să guste pentru ultima oară din neprețuita libertate.

Aruncând o privire fugară spre fereastra luminată a camerei ei, își ridică gluga pelerinei pentru a-și acoperi fața și se topi în umbrele scărilor care coborau afară din castel.

— Uuf! Îmi stai pe ureche!

— Scuze, spuse Austyn, potrivindu-și cizma pe capul ud și alunecos al lui Carey. Dacă nu te-ai mai foi atât, poate aș reuși să prind frânghia!

— Și tu te-ai foi, scrâșni Carey printre dinții încleștați, dacă ai avea un ditamai boul pe umeri! Și nu tu ai luat trânta aia urâtă, de pe plută drept în șanț. Strâmbă din nas la propriul miros pătrunzător. Nu mai am îndoieli privind modul cum îl folosesc gărzile contelui. Mi s-a părut mai degrabă un șanț de atac decât de apărare!

Austyn mormăi în semn de reușită când capătul frânghiei zbură din mâinile lui și se agăță de unul dintre dinții puternici de piatră ce încununau zidul curții interioare a castelului. Când o consideră destul de stabilă pentru a-i susține greutatea, începu să se cațăre pe ea, lăsându-l pe Carey să cadă în genunchi în iarba umedă, gâfâind, sleit de puteri. Chipul și părul decolorate, care îi fuseseră pesemne lăsate moștenire cu un secol în urmă, de către vreun invadator nordic lacom, licăreau în sus, la Austyn, din umbre.

— Asta-i nebunie curată, să știi, răbufni el cu sinceritate când Austyn se opri la prima deschizătură îngustă din zid, pentru a se asigura că zgomotul aspru al sărbătorii bețivanilor și ciorovăielile mărunte din tabăra de pe coasta dealului le ascunseseră furișarea.

Un chicotit ascuțit, fără îndoială feminin, îi ajunse la urechi. Bărbații englezi umblau după femei de parcă fiecare dintre ei trebuia să își aleagă o nevastă în dimineața următoare, își spuse Austyn. Un asediu bine ticluit probabil că ar fi scăpat atenției lor desfrânate. Amintindu-și de poziția rugătoare a lui Carey exact la timp, rezistă imboldului de a scuipa dezgustat.

— Poate că e nebunie, șopti el în jos, dar trebuie să o judec pe această lady cu propriii mei ochi.

— Și dacă este atât de frumoasă pe cât se spune?

Austyn nu avea ce să răspundă la așa ceva, așa că nu-i rămânea decât să continue să urce.

Carey se ridică greoi, acoperindu-și gura cu o mână pentru a-și înăbuși țipătul.

— Dacă ești prins holbându-te la patul frumoasei domnițe fără a dispune de binecuvântarea unui preot, o să fii spânzurat, să știi!

Austyn își trecu un picior peste zid înainte de a strânge frânghia și de a o arunca pe partea cealaltă.

— Atunci, poți să-mi iei armura, armele și iepșoara aia zburdalnică pe care stai cu ochii de atâta timp!

Carey își duse o mână la inimă.

— Sir, pe legea mea, convingerea greșită a dumitale în legătură cu devotamentul meu mă rănește profund!

— Atunci, consideră-te norocos! Rânjetul pieziș al lui Austyn îi contrazicea seriozitatea vorbelor. Noi, cei din neamul Gavenmore, îi omorâm de obicei pe cei pe care-i iubim.

Părăsindu-și prietenul cu un salut voios, se avântă de pe zid și căzu în neant.

*

Holly își lăsă pe spate faldurile glugii când se strecură în sanctuarul împrejmuit cu ziduri al grădinii mamei ei. Coroanele înmugurite ale ulmilor și ale stejarilor diminuau zarva de voci bărbătești din afara fortificațiilor castelului. Deși avea inima grea, sclipirea magică din aer avea puterea de a-i face pașii mai ușori. Gâtul o furnică atunci când trase cu nesaț o gură de aer.

Razele lunii poleiau cu argint mlădițele gingașe care își croiau drum prin pământul gras, negru, cerându-și dreptul la rodire. Mărgele de rouă tremurau pe petalele deschise ale violetelor dulci-mirositoare și ale primulelor. Holly se opri pentru a-și scălda degetul într-una dintre picăturile mari, trasând marginea curbată a unei frunze care aștepta cu nerăbdare sărutarea zorilor.

Un oftat trist îi scăpă de pe buze. Ei i se refuzase plăcerea pe care o oferea lumina soarelui, din cauza temerii de a nu i se păta chipul alb ca laptele, însă acolo, în acea grădină, deveni o ființă plămădită din razele lunii. Acolo găsi singurătatea care îi fusese refuzată de către ceata de coțofene cârâitoare pe care tatăl ei le numise doamne de companie.

Când era numai o fetiță, sărise și se jucase pe aleile șerpuite ca orice copil, având credința că pământul moale i-ar fi protejat genunchii, fără a-i trăda nesăbuința, dacă s-ar fi împiedicat.

Își dorea să se fi putut bucura din nou de fericirea fără seamăn de a alerga cât o țineau picioarele prin grădină, de sentimentul de libertate câștigată după ce scăpa de ochii scrutători și de așteptările celorlalți de la ea. Dându-și seama, cu o împunsătură de durere, că aceea era ultima dată când avea să mai trăiască o asemenea libertate, se prăbuși pe scândura lată din lemn a leagănului care atârna dintre ramurile

unui ulm tânăr.

Afundându-și tălpile goale în iarbă, începu să murmure un cântec duios. Acolo putea cânta, nu rondelurile pretențioase învățate de la fratele Nathanael și preferate de către tatăl ei pentru a-i întreține pe pretendenții ei, ci melodii modeste, ca balada pe care o auzise din întâmplare de la o bucătăreasă galeză cu o seară în urmă.

Se avântă să fredoneze, savurând sfidătoare plăcerea simplă de a cânta fără a trebui să mulțumească pe nimeni altcineva în afară de ea însăși.

*

Austyn își îndepărtă din față o creangă care atârna prea jos, suduind în barbă. Își croise cu greu drum în curtea interioară, numai pentru a se trezi închis într-o grădină ferecată, fără nicio poartă la vedere. Iedera plină de muguri noi se cățăra pe pereții vechi de piatră și se legăna de pe colțurile ieșite în afară. O cărare îngustă se îndrepta spre un desiș abundând de boboci. O urmă, plecându-și capul pentru a se feri de o arcadă țepoasă, care gemea sub greutatea unor frunze lucioase, mirosind a mentă.

Grădina semăna prea puțin cu straturile îngrijite de ierburi pe care își amintea că le îngrijea mama lui; în schimb, părea stăpânită de o neorânduială fermecată. Se mândrea cu faptul că lua în derâdere superstițiile care îi bântuiau pe cei mai mulți dintre semenii lui galezi, însă nu ar fi fost peste măsură de surprins să dea peste un spiriduș răutăcios, ieșit de sub o ciupercă otrăvitoare, care să arunce un blestem asupra lui. Ce păcat că era deja blestemat!

— Ce prostii! bombăni el, dar fu destul de prevăzător încât să își facă semnul crucii pe tunică.

Începu să se simtă recunoscător pentru acel semn de prudență când primele note ale cântecului de jale îi ajunseră la urechi.

Întâi crezu că își imaginase. Se opri, înălțându-și capul pentru a asculta. Un junghi înghețat îi lovi spatele când își aminti, ridicându-i părul pe ceafă. Fără să-și dea seama, își sprijini o mână pe plăseaua sabiei.

Știa pe de rost versurile baladei. Le învățase în vreme ce i le cânta mama lui, cu vocea ei joasă, puternică, pentru a-l adormi. Era un cântec de leagăn trist, despre o domniță care își convingea iubitul să își lase fruntea pe pieptul ei și să închidă ochii. Nu pentru o noapte, ci pentru veșnicie, deoarece era de preferat să împartă moartea decât să se înșele unul pe celălalt în timpul vieții. O gheară ascuțită de suferință îi străpunse inima lui Austyn, însă sângerarea îi fu oprită de pansamentul zdrențuit al furiei.

— Rhiannon, șopti el.

Aceea cu siguranță nu era fantasma mamei lui care își bătea joc de el, ci trădătoarea zână galeză. Ar fi preferat să moară înainte să îi

mărturisească lui Carey sau oricărui alt bărbat, dar îi mai simțise prezența și cu alte ocazii, când își conducea calul prin vreo poiană învăluită în ceață, la asfințit, sau când curăța lespezile acoperite de buruieni de pe mormântul mamei lui. Era făcută numai din spirit, nu avea pic de substanță – o răcire scurtă a aerului, o atingere ușoară de păr pe față, susurul ațâțător al răsuflării unei iubite pe ceafă.

Poate că ar fi trebuit să asculte avertismentul lui Carey, pentru că într-adevăr era o nebunie!

Ieșind de pe cărare, se avântă prin desiș, hotărât să o găsească pe vrăjitoarea care folosea o asemenea magie neagră. Cânta nu pe o voce joasă, răgușită, ci pe un ton înalt, cadențat, de o intensitate fără cusur. Încremeni, ținându-și răsuflarea, când ultima notă a cântecului tremură prin aer, râzând de el.

Un scârțâit straniu se auzi la stânga lui.

Își trase sabia scurtă, uitând că el era cel care pătrunsese neinvitat în acea poieniță bântuită.

— Cine-i acolo?

Întrebării lui aspre i se răspunse printr-un icnet slab și un foșnet de iarbă. Ciopârțind ramurile fragile ale unui frasin, se năpusti înainte doar pentru a se trezi singur într-un luminiș scăldat în razele lunii, străjuit de un singur ulm. Un leagăn părăsit se răsucea în toate părțile, ca și cum ar fi fost mișcat de toanele vântului.

Un zâmbet triumfător îi curbă buzele lui Austyn. Zidul înalt care înconjura grădina stăvilea vântul. În afară de cele pe care le deranjase el, nicio altă frunză nu mai tremura. Întinse mâna către șezutul din lemn al leagănului. Simți o ușoară căldură în palma bătătorită. Se îndreptă, încântat că își dovedise că nu fusese nici zână, nici fantomă, ci o muritoare.

Cât de muritoare era acea ființă află în clipa următoare, când un foșnet rapid de boboci fu urmat de un strănut delicat. Vârându-și sabia în teacă, se apucă să dea în lături frunzișul. Bobocii tremurau încă, dar oricine căutase adăpost acolo fugise, scăpându-i încă o dată printre degete. Zâmbetul îi păli. Prada lui se dovedea mai iute de picior decât el. Era genul de vânător care prefera provocarea zgomotoasă a unui mistreț înfuriat în locul subtilităților hăituirii unei căprioare prin pădure. Trosnetul unei crenguțe trădă mișcarea de la marginea poieniței. Savurându-și deja victoria clară, Austyn se duse să cerceteze. Scârțâitul leagănului din spatele lui îl avertiză o clipă prea târziu. Se răsuci pe călcâie și observă drăcovenia îndreptându-se spre el cu o viteză amețitoare, cu o creatură întunecată și înaripată cocoțată pe scândură. Picioarele acesteia îl loviră în piept, trântindu-l pe spate. Ar fi fost doborât la pământ, alegându-se numai cu mândria vătămată, dacă nu s-ar fi lovit cu capul de marginea unei bănci de marmură. Mii de fulgere îi scăpărară în mintea uluită.

Pe măsură ce se cufunda în inconștiență, ar fi putut jura că auzise trilurile batjocoritoare ale râsului unei femei pierzându-se în aerul fără adieri de vânt.

Capitolul 3

Coborând din leagăn, Holly privi în jos la uriașul pe care îl doborâse, simțind cum inima îi bubuia nebunește în gât. Zăcea întins pe spate, scăldat de razele lunii, semănând mai degrabă cu un animal sălbatic lățos decât cu un bărbat. Obrajii îi erau umbriți de o barbă înspăimântătoare, care urca și se îmbina cu o claie întunecată de păr neîngrijit. Se îndoia că i-ar fi putut cuprinde grumazul musculos cu amândouă mâinile – cu toate că, în acel moment, i-ar fi plăcut să încerce.

Era prinsă între dorința de a-și așeza triumfătoare piciorul pe tunica lui și de a striga după gărzile tatălui ei și instinctul de a fugi și de a pretinde că nu părăsise niciodată adăpostul camerei ei. Aruncă o privire jinduitoare către scări.

Lipsa oricărei mișcări din partea cavalerului îi atrase iarăși privirea spre el. Cu brațele lui puternice atârnând de-o parte și de alta, implorator, și cu genele-i lungi, dese, odihnindu-se liniștite pe obrajii palizi, arăta la fel de vulnerabil ca un prunc adormit. Sau ca un urs adormit, se răzgândi ea. Niște gheare umede și reci de frică îi potoliră pulsul năvalnic.

Oare îl omorâse?

Netrebnicul nici nu merita altceva, se îmbărbătă ea, pentru că îndrăznise să îi invadeze sanctuarul și aproape că reușise să o scoată din minți de spaimă. Încercă să se retragă, însă își dădu seama că nu îl putea lăsa acolo fără să se asigure că nu îl rănise de moarte. Lăsându-se ușor pe genunchi lângă trupul lui nemișcat, se forță să îndrepte o mână tremurătoare spre tunica lui, observând că ovalul de coral al uneia dintre unghiile ei i se rupsese din carne.

— Nathanael o să-mi ia capul, murmură ea.

Mâhnirea ei se mai ostoi datorită sentimentului de ușurare pe care îl simți când mâna i se ridică și coborî în ritmul respirației uniforme a uriașului. Se încruntă, uluită dintr-odată. Lovitura puternică pe care i-o dăduse cu piciorul în piept o lăsase cu convingerea că acel cavaler purta armură din zale, și totuși nu simțea nicio verigă conturându-se pe sub lâna ștearsă a tunicii. Aruncând o privire fugară peste umăr, ca și când s-ar fi așteptat ca fratele Nathanael să răsară dintre heliotropii îmbobociți, își strecură mâna tremurătoare pe sub tunică și cămașă, și descoperi un piept acoperit nu de zale reci din oțel, ci de o întindere uimitoare de mușchi calzi. Cârlionți aspri de păr îi gâdilară degetele curioase.

Își retrase mâna, deranjată de nevoia de a cerceta mai mult.

Trăgându-și gluga pe cap, se pregăti să o rupă la fugă, dar un geamăt care îi îngheță inima o opri. Captivă în capcana nehotărârii, lui Holly îi veni să geamă la rându-i. Așadar, bărbatul nu era mort. Dar dacă era pe moarte? Oare îndrăznea să-l lase la mila umezelii reci care i se furișa în oase? Poate că, dacă îl readucea la viață, s-ar fi putut convinge să fugă înainte ca el să își fi revenit complet în simțiri și să fi hotărât să urmărească orice scop sinistru îl adusese în grădină.

Se aplecă deasupra lui. Părul ei îi atinse nasul, făcându-l să tresară.

— Sir? șopti ea. O, sir? Rogu-vă, sir, mă auziți?

Buzele lui se depărtară pentru a elibera un sforăit ușor, ca și cum s-ar fi mulțumit să doarmă pentru totdeauna, surd la rugămințile ei.

Nu avea ce face, se gândi Holly. Urma să fie nevoită să îl atingă din nou.

Minunându-se că o singură ființă putea emana atâta căldură, își încolăci un braț în jurul gâtului său, hotărâtă să îl zgâlțâie pentru a-l trezi, dacă era necesar. Părul lui îi mângâie încheieturile degetelor. Șuvițele ciufulite i se părură moi și curate, nu aspre și încâlcite, așa cum se așteptase. Îi cercetă curioasă chipul, întrebându-se ce fel de trăsături ascundea un asemenea păr neobișnuit de lung. Fascinată de mister, îi trasă cu degetul mare linia bărbii, pipăind curba puternică a bărbiei de dedesubt.

— Vrăjitoareo!

Înainte ca ea să poată reacționa la mormăitul răgușit, un braț musculos îi cuprinse talia. O mână puternică o apucă de ceafă, trăgând-o în jos până când ajunse să se sprijine, speriată peste măsură, pe pieptul cavalerului. Holly își întoarse fața, convinsă că el avea să îi frângă gâtul delicat ca pe un bețigaș.

— Vrăjitoareo, șopti el, de această dată cuvântul sunând mai mult ca o mângâiere decât ca un reproș.

Tremurând de groază, Holly se întoarse cu fața spre el. Se aștepta ca ochii să îi fie la fel de întunecați ca tot restul. Se sperie de două ori mai tare când se trezi privind în două iazuri de un albastru glacial, aprinse nu de flăcări, ci de o gheață care mocnea. Nu absența oricărei amenințări din acea privire o încremeni, ci încleștarea dureroasă dintre teamă și așteptare, care se purta în adâncimile acesteia. Cu o tandrețe de neînchipuit, mâna puternică a cavalerului se ridică de pe ceafa ei și îi lăsă gluga pe spate, descoperindu-i chipul în lumina lunii.

Holly se împotrivi imboldului de a clipi. Nici măcar când era prezentată pe o estradă, în fața unui posibil pretendent și a suitei enervante a acestuia, nu se simțea atât de expusă.

La vederea chipului ei, un fior cutremură puternicul trup masculin de sub ea. Confesiunea nerostită de vulnerabilitate îi răpi orice urmă de voință. Acest bărbat nu purta nicio mască, astfel încât ea să fie protejată de dorința lui. Holly știa din instinct că, în acel moment, el

era la fel de lipsit de apărare ca ea. El își strecură degetele pe sub părul ei și îi cuprinse ceafa cu un gest de posesiune blândă, trăgându-i gura spre a lui.

Holly mai fusese sărutată – sărutări din vârful buzelor, pe obraz, sărutări înfocate, apăsate pe dosul palmei, și, o dată, chiar un sărut scârbos pe buze, primit de la Eugene de Legget, care îi adusese acestuia o palmă răsunătoare peste față. Însă acest bărbat nu numai că o săruta pe gură, ci o invita să îi răspundă la fel.

Cu Eugene, își ținuse buzele strâns lipite, dar, cu acest străin, i se părea firesc ca ele să se deschidă sub nesațul lui copleșitor. Gâdilatul nefamiliar al mustății acestuia și căldura mătăsoasă a limbii lui care îi pătrundea în gură se topeau în ceața tandreții irezistibile cu care el părea să savureze gusturile lor amestecate. Un sunet abia auzit, în parte de mâhnire, în parte de desfătare, scăpă din gâtul ei.

Ca și cum geamătul involuntar l-ar fi readus în simțiri, își strânse pumnul în părul ei și îi îndepărtă fața de a lui. Lacrimi usturătoare de abandon năvăliră în ochii lui Holly. Străinul îi privi cu atenție chipul, din nou, ochii lui nemaifiind lipsiți de apărare, ci îngustați și acoperiți de desișul de gene întunecate. Ea nu se putu abține să nu se ferească atunci când el își îndreptă acea privire scrutătoare spre buzele ei, pe care și le simțea umflate și arse de necruțătoarele raze ale lunii și de răsuflarea lui domoală, mirosind a mentă. Limba îi țâșni afară pentru a le obloji.

Înjurând gutural, o împinse de pe el și se ridică, clătinându-se, ștergându-se la gură cu dosul palmei, ca și cum sărutul ei l-ar fi otrăvit. Dacă nu ar fi observat tremurul evident al acelei mâini, poate că Holly și-ar fi adunat fărâmele mândriei distruse și ar fi fugit. Însă era sfâșiată de o dorință aprigă de a-l atinge, de a-i acoperi cu blândețe degetele cu ale ei, până când freamătul lor nervos ar fi încetat.

Văzuse bărbați rămași fără grai sau ajungând să se bâlbâie ca proștii în prezența ei, dar nu mai văzuse niciodată un bărbat scârbit până în măduva oaselor la vederea ei. Nu prea arăta ca un om care primise un picior în piept de la ea, ci ca unul căruia i se înfipsese o lance în burtă.

În timp ce ea se ridica din poziția aceea nedemnă, el se retrase în umbrele de sub ulm până când fata nu mai putu zări decât puțin mai mult de sclipirea prudentă din privirea lui.

Din ținuta lui încordată, aproape că se aștepta să îndrepte spre ea un crucifix.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, acoperă-te! I-o trânti el, în loc să vânture un șirag din cățel de usturoi înspre ea.

O rușine absurdă îi coloră obrajii lui Holly. Simțindu-se ca și când ar fi fost prinsă având unul dintre acele vise teribile, în care era

încuiată în afara zidurilor castelului, goală, de-abia rezistă impulsului de a-și acoperi sânii cu mâinile. O privire furișă o asigură că pelerina ei modestă era întreagă. Ridică o mână spre glugă, apoi o lăsă în jos, expunându-și sfidător chipul mângâierii îndrăznețe a lunii și privirii oțelite a cavalerului.

Vocea acestuia coborî până la un mârâit răsunător.

— Ia seamă la avertizarea mea, lady! Pleacă acum sau asumă-ți consecințele!

Un străin, își dădu seama Holly după accentul lui grosolan. Unul dintre acei galezi sălbatici care atacau atât de des granițele vestice ale pământurilor lui Eugene. Făcu un pas spre el, încercându-l.

— Vreți să îmi faceți rău, sir?

Deja bănuia care era răspunsul lui. Dacă i-ar fi vrut răul, de ce ar fi cruțat-o de cel mai mare rău pe care un bărbat i l-ar fi putut face unei femei singure, într-o grădină pustie? Și de ce ar fi alungat-o până și acum din preajma lui?

— Ceea ce vreau să fac nu are nicio legătură cu ceea ce sunt mânat să fac.

Holly se aplecă pe sub o creangă joasă, tulburând umbrele pestrițe de sub ulm.

— Ah, un bărbat care apreciază ghicitorile! Poate ați dori să îmi răspundeți la una.

Rămas fără șansa de a se retrage, el își încrucișă brațele impresionante la piept, adoptând o atitudine defensivă și mai greu de biruit.

— Vei pleca în cazul în care o fac?

Vorbele lui o durură mai mult decât ar fi fost dispusă să recunoască. Era obișnuită cu bărbați care se călcau în picioare în nerăbdarea lor de a se afla în compania ei. Reținerea lui începea să o insulte.

— Dacă așa doriți, răspunse ea rece. Ajunseseră aproape față în față acum, iar ea își lăsă capul pe spate pentru a-i întâlni privirea, simțurile ei fiind tulburate de amintirea mărimii acelui bărbat. Și de cât de periculos ar fi putut fi dacă era încolțit. De ce m-ați urmărit? întrebă ea ușor. Și, odată ce m-ați prins, de ce mi-ați dat drumul?

Preț de câteva bătăi agitate ale inimii ei, el rămase atât de nemișcat de parcă ar fi fost sculptat în piatră. Apoi, un zâmbet strâmb îi transformă chipul într-o mască batjocoritoare.

— Trebuia să îmi întâlnesc iubita aici. Te-am confundat cu ea. Când ai fugit la apropierea mea, am crezut că erai ea, atrăgându-mă pur și simplu într-un joc pe care îl jucăm uneori.

Holly descoperi că era dureros de ușor să își imagineze finalul acelui joc, indiferent de cine ar fi fost câștigătorul. Se părea că vraja tandră a sărutului lui fusese numai o iluzie. În realitate, nu făcuse

altceva decât să întrerupă o întâlnire josnică. Își înclină capul, fiind luată pe nepregătite de un val neașteptat de dezamăgire.

Holly probabil își închipuise mormăitul lui îndurerat, pentru că, atunci când își înălță capul, chipul lui redevenise nepăsător. Își desfăcu brațele ca și cum ar fi ajuns la o concluzie irevocabilă.

— Nu fi atât de tristă, milady! E devreme încă. Poate că putem readuce niște bujori în obrajii tăi până când ajunge doamna mea.

Holly făcu un pas în spate.

— Cred că nu, sir. Prefer ca bujorii mei să se veștejească decât să îi dăruiesc unui ticălos necredincios ca dumneata.

El se îndepărtă de trunchiul copacului cu o privire amenințătoare de neconfundat.

— Sunt un ticălos necredincios, așa-i? Și ce spui despre propria ta fidelitate, când îți dăruiești sărutările atât de ușor unui străin?

Cuvintele lui o loviră mai tare, pentru că erau adevărate. Acum ea era cea hăituită. Se retrase de lângă silueta lui dominatoare, împiedicându-se de tivul pelerinei. Nu o prea mira faptul că o considera o desfrânată. Nu făcuse nimic pentru a descuraja o asemenea gândire. Dar nici măcar necazul ei nu ar fi putut-o împiedica să dea o lovitură năucitoare.

— Poate că îmi dăruiesc sărutările unui străin, însă puteți fi sigur, sir, că nu le voi mai dărui niciodată dumitale.

Dorindu-și cu disperare să îi fi ascultat avertismentul, se răsuci pe călcâie, dar se trezi oprită într-un mod dureros. Convinsă că o apucase de păr, închise ochii, așteptând cu groază momentul în care avea să o trântească la pământ și să îi sfâșie fustele cu mâinile lui nemiloase.

— Trădată de cununa ta de lauri, ei? Cât de potrivit!

Acea voce batjocoritoare se auzi de la câtiva pași în spatele ei, iar Holly se simți umilită când își dădu seama că fusese urmărită de cavaler numai în imaginația ei mult prea bogată.

Îndrăzni să se uite în sus. Nu o mână de muritor, ci un deget noduros al ulmului o înșfăcase. Trase de șuvița perfidă, însă nu reuși decât să o înnoade și mai tare în jurul ramurii. Rămase atârnată acolo, la fel de lipsită de apărare ca un iepure prins în laț la apropierea rapidă a cavalerului.

Pe măsură ce umbra lui o înghițea, ea își linse agitată buzele, apoi își dori să nu o fi făcut. Încă păstrau savoarea sărutului său străin, dar nu neplăcut – gustul răcoritor, mentolat, al perișorului, amestecat cu gustul de mosc al hameiului.

Gura i se uscă atunci când el scoase un pumnal din cingătoare. Lama subțire, dar letală, părea neînsemnată între degetele lui încordate. Ea scânci fără să vrea.

— Iisuse Hristoase, femeie, vrei să nu te mai foiești? Nu am nici cea mai mică intenție să-ți tai gâtul!

Îi prinse smocul de păr în pumn, ușurându-i apăsarea dureroasă de pe cap.

În timp ce cuțitul se împlânta în șuvița înlănțuită, ei îi scăpă un nou geamăt de durere. Cavalerul înlemni, respirând zgomotos, și se holbă la ea de parcă își recântărea promisiunea.

Încercarea ei de a ridica prostește din umeri fu stânjenită de poziția nefirească în care stătea.

— Iertați-mă, sir! Doar că nicio lamă nu mi-a mai atins vreodată părul. Încă de când m-am născut.

El privi poznaș spre coama întunecată care îi cobora până dincolo de coapse.

— Dar un pieptene? A profanat vreun pieptene lungimea lui sfântă?

— Păi, desigur! Doica mea îl piaptănă de câte cinci sute de ori în fiecare noapte înainte să îmi așez capul pe pernă.

El pufni.

— Și eu care am bănuit că dormi în fund, ca să nu deranjezi nicio buclă prețioasă!

Holly ar fi putut strâmba din nas dacă Nathanael nu ar fi învățat-o că asemenea porniri copilărești îi puteau lăsa urme permanente pe piele.

— Dacă v-ați pus în cap să râdeți de mine, sir, vă permit să continuați.

În loc să îi ciuntească fără pic de îndemânare încurcătura din păr, așa cum se aștepta să facă un asemenea ticălos, el nu se grăbi, despărțind fiecare fir ca și cum ar fi fost făcut din aur. Grija lui o cutremură mai mult decât toate cuvintele lui mușcătoare.

Când termină, ea își pipăi scalpul, aproape așteptându-se să simtă un petic de piele pleșuvă. Nu se putu abține să nu arunce o privire încruntată spre bucla neagră, strălucitoare, întinsă ca o ofrandă în palma lui.

El își strânse pumnul în jurul acesteia și clătină din cap. Un deget mare, aspru, se ridică pentru a-i dezmierda linia delicată a bărbiei.

— Pleacă acum, milady, și o voi considera un trofeu dintr-o luptă dorită, dar niciodată purtată.

Vrăjită de scânteierea înghețată din ochii lui, Holly ezită, simțind că era ultimul avertisment oferit de el. Un amestec ciudat de teamă și de nerăbdare îi precipită respirația când se întrebă în pripă ce soartă ar fi avut de înfruntat în mâinile lui dacă nu l-ar fi luat în seamă.

Masca lui dispăru, rapid, chinuitor, dezvăluindu-i adevărul indiscutabil. Lui nu îi era teamă de ea. Se temea de ceea ce i-ar fi putut face dacă s-ar fi arătat îndeajuns de nesăbuită încât să rămână.

Desprinzându-și privirea de a lui, o rupse la fugă spre scări, fără a îndrăzni să se uite măcar o dată înapoi.

Dacă ar fi făcut-o, poate l-ar fi zărit pe cavaler prăbușindu-se pe

bancă, în lumina lunii, cu trupul lui masiv chircit ca pentru a-și proteja inima de o lovitură ce îi cauzase deja o rană mortală.

— Bărbații! Niște nemernici necredincioși, mizerabili, cu toții! bombăni Holly cu o satisfacție morocănoasă în timp ce se cufunda în baia fierbinte pe care i-o pregătise Elspeth.

Aburii se înălțau din apa care mirosea a smirnă, umezindu-i șuvițele de păr ce îi scăpaseră din coada grea, răsucită în jurul capului.

Elspeth îi frecă umerii cu un burete aspru, mișcarea aceea nereușind să o calmeze, așa cum ar fi trebuit.

— N-ar fi trebuit să îți iei tălpășița așa, milady! Fratele Nathanael mai că a chemat gărzile castelului. Nu-i sigur să umbli aiurea de una singură, cu toți bărbații ăia care stau la pândă pe aici.

Amintindu-și de dorința aprigă pe care o întrezărise atât de scurt pe chipul cavalerului, Holly pufni cu amărăciune.

— Spui adevărul, Elspeth, fiindcă se pare că o femeie este la fel de bună ca oricare alta, pe întuneric.

Își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l pe marginea căzii de lemn, în timp ce Elspeth îi freca sânii și burta. Când ochii i se închiseră, fu luată prin surprindere de viziunea nepoftită a cavalerului cuprins în îmbrățișarea brațelor palide, dolofane, ale acelei „doamne" a lui.

— Doamnă pe naiba! mormăi ea în barbă. Probabil vreo țiitoare de la palat. Sau vreuna dintre servitoarele tinere.

— Ei? Zis-ai ceva, copilă?

— Nu, i-o trânti ea, fără să deschidă ochii, apoi murmură: Probabil are și vreo nevastă lăsată pe undeva. Porc împuțit! Ochii i se deschiseră brusc. Urs!

Elspeth aruncă o privire întrebătoare spre chipul morocănos al stăpânei ei. Fata năvălise în cameră puțin mai înainte ca și cum ar fi fost urmărită de un animal sălbatic, cu ochii scânteind și cu obrajii aprinși. Ignorând întrebările gângurite și împotrivirile slabe ale escortei sale, îi alungase pe toți din odaie, îndrăznind chiar să trântească ușa în fața lividă a îndrumătorului ei. Doamnele se retrăseseră cu prudență, însă fratele Nathanael încă mai pierdea vremea prin fața ușii boltite, sunetul pașilor lui fiind întrerupt de bătăi puternice și de cereri imperioase de a intra.

Elspeth începu să fredoneze pe nas în timp ce storcea buretele. De fapt, dădacei îi plăcea mult mai mult această scorpie ursuză decât fantoma ștearsă, supusă, a stăpânei ei, care bântuise prin castel de când aflase de turnirul ce urma să aibă loc a doua zi.

Uimirea îi reveni când Holly îi smulse buretele din mâini și începu să își frece buzele.

Simțind privirea scrutătoare a lui Elspeth, Holly lăsă buretele ca o

nătângă, știind că eforturile ei erau zadarnice. Oricât de mult ar fi frecat, gustul cavalerului rămânea acolo. Era ca și cum sărutul lui i-ar fi invadat nu numai gura, ci și sufletul. Nu își dorea nimic altceva decât să își acopere fața cu mâinile și să izbucnească în lacrimi.

Fusese aproape gata să cedeze șiretlicurilor tatălui ei, dar întâlnirea cu cavalerul îi amintise un lucru. Trebuia să lupte pentru libertatea ei. Nu avea să devină niciodată podoaba ascultătoare a unui tiran ca Eugene sau, și mai rău, prizoniera unui bărbat care avea să o lase să lâncezească lângă vatră, în timp ce el își întâlnea ibovnica într-o grădină scăldată de razele lunii.

Ușa camerei fu zgâlțâită de asaltul unui pumn insistent.

— Stăruiesc să mă lași să intru, Holly! Trebuie să te pregătesc pentru cântarea de mâine. Îmbufnarea copilărească nu îți stă bine.

Ultima parte fu însoțită de o lovitură plină de frustrare în ușa solidă.

Holly strânse din dinți. Când solicitase funcția de preot al castelului Tewksbury, fratele Nathanael îi jurase tatălui ei că își părăsise mănăstirea plecând într-un pelerinaj care să îi asigure hrană sufletului său însetat de cunoaștere. Holly bănuia că starețul îl izgonise pe tânărul călugăr arogant după ce acesta își prezentase slaba convingere că, dacă ar fi fost Dumnezeu, le-ar fi creat pe femei și pe pisicuțe astfel încât să fie folosite cu mai mult spor.

— Pleacă, Nathanael! Ea era singura care îndrăznea să îl deposedeze de titlul lui, știind că astfel îi împungea fără milă nemărginita vanitate. Nu voi cânta pentru niciun bărbat în noaptea asta. Nici măcar pentru tine.

Un mormăit foarte puțin pios pătrunse prin stejarul gros, al ușii, înainte ca ecoul pașilor lui să se stingă.

— Bărbații! Holly se ridică în capul oaselor, împroșcând cu apă peste marginile căzii rotunde. Pungașilor nu le pasă decât de blândețea vocii, drăgălășenia chipului și generozitatea sânilor. De ce pun atâta preț pe asemenea fleacuri? De ce nu mă laudă nimeni pentru ascuțimea minții? Sau pentru manierele mele alese?

Aruncă buretele în peretele opus, de care acesta se izbi lăsând o pată mulțumitoare și apoi căzu pe podea.

Sărind din cadă, se năpusti de partea cealaltă a camerei, lăsând-o pe Elspeth să tropăie în urma ei, răsucind un prosop de lână în mâinile muncite.

— Ei, haide, milady! O să te ia frigul.

Holly se opri în fața unei oglinzi înalte cât un stat de om, întorcându-se în toate părțile pentru a-și observa corpul gol cu un ochi critic. Pur și simplu nu avea ce face, își spuse ea cu severitate. Era uluitoare, din orice unghi ar fi privit. În timp ce Elspeth îi ștergea timid picăturile de apă de pe spate, se întrebă dacă exista vreo cale

prin care să își tragă pe sfoară atât îndrumătorul, cât și tatăl. Dacă planul lor dădea roade, acea noapte avea să fie ultima în care mai dormea în așternuturile ei, goală și singură.

Se întinse să își despletească părul, atingând în treacăt locul de unde cavalerul își retezase trofeul. Fusese atât de grijuliu, încât de-abia se putea observa că îi lipsea o buclă. Își aminti de șuvița neagră ca abanosul din mâna lui bătătorită, de mângâierea ademenitoare a degetului său pe bărbie. Cine s-ar fi gândit că labele lui lipsite de grație erau capabile de o asemenea finețe?

Oftând neconsolată, își întrebă reflexia din oglindă:

— De ce sunt bărbații niște creaturi atât de prefăcute?

— Nu pot să spun, milady, răspunse Elspeth, ridicându-i un braț lui Holly pentru a o usca pe dedesubt. Nu mi-au dat nicio clipă bătăi de cap.

Privirea lui Holly se mută încet spre reflexia lui Elspeth. Doica era cu numai câteva degete mai scundă decât ea, dar ținuta ei adusă de umeri făcea ca trupul mlădiu al lui Holly să pară cu mult mai înalt. Holly nu dăduse niciodată trăsăturilor lui Elspeth, – sau mai bine zis, lipsei acestora, prea mare atenție. Văzuse numai sentimentul de afecțiune din ochii sașii ai femeii, auzise numai nota de îngrijorare din croncănitul ei răgușit, simțise numai tandrețe la atingerea mâinilor ei noduroase.

Comparate cu acele daruri, revărsate cu atâta generozitate asupra unei fetițe care încă își jelea mama, mustața rară a lui Elspeth, și negul pronunțat de lângă nas păliseră și nu mai avuseseră nicio importanță. Până în acel moment.

Îndepărtându-și o șuviță de păr pe deget, Holly privi încă o dată diferența dintre imaginile lor reflectate în oglindă, un zâmbet șugubăț înflorindu-i pe buze.

Elspeth rânji, dezvăluind un șir de cioturi negre de dinți.

— Ai face bine de ți-oi găsi o slujbă la castel, fato", zicea mereu tatăl meu, „pen'că numa' un orb te-ar lua de nevastă!" Chicoti, scoțând un sunet tineresc, fără a-și plânge de milă. Mă striga „micul lui gurgui", zău așa! Mă amenința că o să mă pună să stau pe acoperișul colibei, ca să alung spiritele rele.

Elspeth scăpă prosopul cu un țipăt speriat când Holly o cuprinse într-o îmbrățișare umedă, aproape ridicând-o de la podea.

— Atunci, tatăl tău a fost un prost, deoarece eu cred că ești cea mai frumoasă femeie din lume!

În timp ce Holly își lipea obrazul neted de cel zbârcit al doicii sale, Elspeth miji ochii spre reflexiile lor, recunoscând, cu un nou sentiment de teamă, scânteia de răutate din ochii stăpânei ei.

Capitolul 4

Un sunet ascuțit de trompete tulbură aerul dimineții.

Carey scuipă puful peniței din pene pe care o rodea, privirea îndreptându-i-se spre castelul din vârful dealului. Huruitul metalic al podului mobil care era coborât însoțea invitația zgomotoasă a trompetelor.

Ca și când ar fi fost atras de cântul de sirenă al acestuia, Austyn ieși din cortul lor cenușiu în razele soarelui ce de-abia răsărea. Carey își îndreptă repede atenția spre pergamentul lui și își așeză penița după ureche, așteptându-se să fie dojenit pentru că nu își petrecea timpul liber lustruind armura din zale a stăpânului său ori îndeplinind alte sarcini utile. Prima ocheadă aruncată asupra chipului lui Austyn îi alungă din minte acele temeri și îl determină să se ridice.

Carey îi luase peste picior, îi insultase și îi blestemase toată dimineața pe englezi, bărbați care ajunseseră doar niște umbre șterse ale lor înșiși din cauză că se delectaseră peste măsură cu bere, femei și orgii, dar niciunul dintre ei nu avea acea înfățișare chinuită a unui om sortit pieirii ca Sir Austyn de Gavenmore. Din câte știa Carey, stăpânul lui nu se dedase vreunuia dintre acele vicii. Se întorsese devreme în cort, refuzând să vorbească despre rezultatul încercării sale, și se retrăsese fără un cuvânt. Se părea că nu dormise, ci își petrecuse noaptea luptându-se cu demonii și pierzând.

Pielea de pe frunte îi era palidă, ochii îi erau niște găvane aprinse. Cu toate acestea, gura de sub mustața întunecată forma o linie de hotărâre dârză. Carey mai văzuse acea curbare a buzelor lui numai o dată în trecut, când descoperise un Austyn în vârstă de nouă ani care se chinuia să care trupul neînsuflețit al mamei lui pe scările înguste, întortocheate, de la *Caer*[3] Gavenmore fără să îi lovească țeasta moale de ziduri.

Carey își ținu răsuflarea fără ca măcar să își dea seama, anticipând comanda răstită de a pregăti caii pentru a începe lunga călătorie spre casă.

Austyn trecu pe lângă el fără o vorbă, pornind-o spre castel.

Întinzându-se să își adune cerneala și pergamentul, Carey se grăbi să-l prindă din urmă, alergând pentru a ține ritmul cu pașii lungi ai acestuia.

— Rămânem? se aventură el să întrebe.

Îndrăzneala lui Carey îi aduse un gest brusc de încuviințare din cap.

— Păi, da. Nu putem continua să mai trăim ca până acum pentru totdeauna – trecând de la un turnir la altul, luptând și punând gheara pe fiecare uncie de aur englezesc pe care ni-l predau. Dacă mi-aș

pierde punga sau, mai rău, un mădular? Dacă aș muri pe câmpul unui turnir? Ce s-ar întâmpla atunci cu *Caer* Gavenmore? Clătină din cap. Nu voi pleca de aici fără acea zestre. Tatăl meu a fost pedepsit suficient de blestemul ăla nenorocit. Mai bine putrezesc în iad decât să-l văd lipsit de libertate și de tot ce prețuiește.

Fermitatea lui Austyn nu reuși să îmblânzească ferocitatea expresiei sale. Un acrobat amețit se feri din calea lui, lipsindu-se de recompensa câtorva bănuți, pentru a căuta niște meleaguri mai puțin periculoase.

Acrobatul nu era singurul care se uita chiorâș la Austyn. Trecerea lor printre șirurile de englezi care împânzeau dealul îi aduse mai mult de câteva priviri neîncrezătoare, ghionturi și șoapte ale numelui Gavenmore rostite pe un ton atotștiutor. Uriașul galez îl depășea în înălțime cu un cap și ceva până și pe cel mai solid dintre ei. Comportamentul lui din acel moment îi accentua aerul amenințător. Arăta ca un bărbat gata să-și vândă sufletul Satanei, fără a urmări să culeagă niciun rod.

Curiozitatea lui Carey învinse până la urmă.

— Este într-adevăr acea lady atât de frumoasă?

Austyn se cutremură, dar nu încetini pasul.

— A fost de parcă mi-aș fi privit moartea în față.

— Ochii?

— Doi. Atât de albaștri, încât poți spune că sunt violet.

— Fruntea?

— Albă ca zăpada neatinsă.

Carey își desfășură pergamentul, jonglând cu cerneala și hârtia.

— Nasul?

Austyn ridică un deget stingher până la propriul nas, rupt de la prea multe lovituri primite în coif.

— Drept.

Trăgându-și penița de după ureche, Carey își șterse o pată de cerneală de pe tâmplă, înainte de a începe să mâzgălească.

— Vocea?

— Îți dezmiardă urechile ca miedul încălzit la soare.

— O, asta-i bine! Este foarte bine. Și ce-mi spui despre părul ei?

Austyn își vârî o mână în tunică, scoțând de acolo o buclă neagră ca tăciunele, care se desfășură și îi căzu până peste genunchi. Carey se opri din scris, înghițind anevoie.

— Dumnezeule mare, Austyn! Ei i-ai mai lăsat ceva?

Privirea pe care i-o aruncă Austyn în vreme ce puse la adăpost comoara îl făcu pe Carey să strige:

— Sânii?

O negură de durere puse stăpânire pe ochii stăpânului său.

— Moi. Dornici. Îl pot face pe un bărbat să își dorească să se cufunde între ei și să…

Vocea i se stinse într-un geamăt.

Carey mâzgălea frenetic. Era chiar mai bine decât sperase.

— Firea?

Resemnarea lui Austyn se transformă în pasiune.

— Atâta îndrăzneală! Atâta vanitate neobrăzată! Fetișcana aia nerușinată nu are nici pic de rațiune. Este prea neroadă ca să se facă nevăzută din calea unui cavaler înarmat într-o grădină pustie, dar totuși s-a tânguit ca un copil când mi-am atins cuțitul de părul ei neprețuit.

Carey strânse penița între dinți și o ronțăi gânditor.

— Așadar, ai găsit-o dezagreabilă, ei? Poate că repulsia asta te va proteja de…

Pumnul lui Austyn se încleștă pe pieptul tunicii lui, împingându-l înapoi până când umerii îi atinseră un stejar aflat exact unde trebuia. Carey își pierdu curajul în fața disperării care se citea pe chipul stăpânului său.

— Dezagreabilă? Repulsie? I-aș fi mulțumit Domnului să fi fost așa! Am vrut să o trântesc la pământ, sub mine, și să intru în ea ca într-un ogor nelucrat. Am vrut să mă las în genunchi, să îi acopăr picioarele cu sărutări și să îi jur loialitate eternă. Am vrut să o închid undeva departe, astfel încât niciun bărbat în afară de mine să nu mai pună ochii pe ea vreodată.

Carey surprinse în ochii prietenului său o străfulgerare din animalul sălbatic pe care Austyn se chinuise întreaga viață să îl îmblânzească. Un fior rău-prevestitor îl făcu să tresară. Neluând în seamă privirile curioase ale trecătorilor, șopti:

— Nu-i prea târziu să ne întoarcem.

Austyn îl eliberă, netezindu-și, pierdut în gânduri, o cută pe care și-o făcuse pe tunică. Chiar și în copilărie, greutatea responsabilității îi îndreptase umerii, în loc să îi plece.

— Aici greșești, băiete! A fost prea târziu ca să mă întorc dinainte să mă fi născut. Se aplecă pentru a aduna de pe jos penița și hârtiile împrăștiate ale lui Carey, observându-le pentru prima dată. Dar ce-i asta?

Carey își salvă prețioasele notițe, încercând să nu se agite. Sperase să amâne acel moment cât mai mult posibil.

— Azi-noapte, cât ai lipsit, mi-am petrecut timpul cu niște barzi aduși de către stăpânii lor din Normandia. Se pare că turnirul va începe cu o probă de cavalerism.

— Cavalerism?

Austyn scuipă cuvântul de parcă ar fi fost o însușire nemaiauzită.

— Păi, da. După ce fata contelui va deschide turnirul cu un cântec, pretendenții ei se vor întrece într-o scurtă confruntare de – își coborî vocea până la un mormăit – versuri.

Austyn se întoarse pe călcâie și o porni voinicește înapoi spre cort. Carey se grăbi după el.

— Nu te zori atâta! Asta-i numai găselnița contelui pentru a-i separa pe cei civilizați de orice sălbatic neșcolit care ar încerca să-i câștige fiica.

Pașii lungi ai lui Austyn nu se opriră.

— Atunci, poți să-l feliciți pe bărbat din partea mea. Acest sălbatic neșcolit se duce acasă, în Țara Galilor. Să fii blestemat pentru o veșnicie este una, dar să fii făcut de rușine e cu totul altceva.

Carey i-o luă înainte, fluturând hârtiile pe sub nasul lui Austyn.

— N-o să-i las să te facă de rușine! De-aia am stat treaz toată noaptea, compunând aceste elogii meșteșugite despre frumusețea domniței.

Austyn se opri pe neașteptate, puțin mai lipsind să își calce în picioare scutierul. Nările îi fremătară ca ale unui taur furios.

— Prea bine. Îndreptă un deget spre Carey, care clipea întruna. Dar, dacă ea îndrăznește să râdă de mine, nu pe ea am s-o omor. Ci pe tine!

Lui Austyn i se zbârli părul pe ceafă când traversară curtea interioară a castelului Tewksbury pentru a fi înghițiți de fălcile căscate ale sălii celei mari.

Greutatea considerabilă a zalelor pe care le purta pe sub tunică îi calma nervii tensionați. Refuza să își lase spatele descoperit într-o asemenea gloată de englezi înarmați. Nicio perioadă de pace, stabilită prin tratat sau câștigată prin supunere, nu putea face să dispară secolele de neîncredere care îi măcina până la măduvă oasele lui galeze.

O suită de cavaleri bogat înveșmântați, conduși de un lord cu capul acoperit de o glugă, trecură pe lângă Carey, îmbrâncindu-l, rânjind la vederea tunicii lui roase și a cizmelor vechi. Carey își flutură pumnul în spatele lor.

— Fugiți de furia mea, nu-i așa? Oți fi cavaleri sau domnișoare?

Austyn lovi ușor umărul omului său pentru a-l liniști, întinzându-se să mângâie plăseaua propriei săbii. Se înfrână, știind că orice răbufnire necugetată a temperamentului său s-ar fi sfârșit într-o baie de sânge. Era mai bine să își păstreze ostilitatea pentru câmpul de luptă al turnirului, unde avea să și-o poată revărsa cu onoare, pentru un premiu valoros.

Considerând, desigur, că avea să supraviețuiască umilinței de a se duela în rime, în loc de oțel. O undă de fierbințeală îi urcă pe ceafă în timp ce își închipuia frumusețea din grădină, cu capul brunet dat pe spate, râzând, cu ochii strălucind de amuzament, pe socoteala lui.

Îi aruncă lui Carey o căutătură încruntată, însă își irosea eforturile.

Scutierul lui privea în jur, cu ochii atât de măriți și cu gura atât de larg deschisă, de parcă porțile cu perle ale raiului se deschiseseră și îi permiseseră să intre. Austyn își dădu ochii peste cap. Carey era numai cu două veri mai tânăr decât el, care avea douăzeci și nouă de ani, însă uneori Austyn părea cu câteva decenii mai bătrân.

El însuși se împotrivi tentației de a se purta prostește. Castelul Tewksbury era mai degrabă un palat decât un castel. În loc de o vatră așezată în centrul sălii, cu un coș de fum rudimentar deasupra, trei perechi de cămine acoperite cu piatră mărgineau pereții văruiți. Cizmele lui nu striveau ierburi aromatice și rogojini din stuf putrezite, ci covoare turcești foarte scumpe. Austyn încă își amintea perioada când *Caer* Gavenmore fusese împodobit cu asemenea comori, înainte de moartea mamei lui, și cum fuseseră toate vândute pentru a se plăti taxele.

În capătul opus al sălii boltite se afla o platformă înaltă, acoperită cu mătase albă. În spatele platformei, o fereastră filtra razele soarelui prin ochiuri de sticlă colorată, aruncând măști de jad și de rubin pe chipurile nerăbdătoare adunate dedesubt.

Carey îl înghionti.

— Arată ca o afurisită de catedrală, nu-i așa?

— Păi, da. Austyn înclină din cap, încruntat, privind țintă la nuanța feciorelnică a mătăsii drapate. Pare un altar potrivit pentru un înger.

Nu se putu abține să nu remarce faptul că vicleanul conte nu permisese prezența nici unei femei în sală, fie ea de viță nobilă sau țărancă. Fără îndoială își dorea ca întreaga atenție a bărbaților să se îndrepte spre premiul turnirului. Austyn pufni arogant. Măsura de precauție nu era necesară. Din ceea ce apucase să vadă la fata contelui, aceasta întruchipa dorințele neîmplinite ale oricărui bărbat născut pe lume după Adam. Cu o așa Evă splendidă în fața ochilor, orice altă femeie prezentă ar fi pălit precum luna pe lângă strălucirea soarelui la răsărit.

Cortina stacojie lăsată peste intrarea boltită din lateralul platformei fu dată în lături. Pulsul lui Austyn se iuți de emoția așteptării, chiar dacă stomacul i se făcuse ghem de groază.

Un bărbat scund își făcu apariția. Dacă tunica lui galbenă ca șofranul nu ar fi purtat blazonul de Tewksbury, Austyn l-ar fi confundat cu unul dintre saltimbanci. Era de neînțeles pentru el cum o asemenea creatură pitică reușise să zămislească nimfa mlădie ca o salcie pe care o întâlnise în grădină. Bărbatul părea mai potrivit să se pitească sub o ciupercă puțintel mai mare!

Identitatea gazdei sale fu confirmată de ovații puternice și de o mare îmbulzeală înainte, dat fiind că rivalii își croiau drum cu coatele mai aproape de platformă. Se ținură destul de departe de Austyn, dar acesta se văzu nevoit să se întindă și să îl tragă înapoi pe Carey,

apucându-l de tunică, ca să nu fie călcat în picioare. Austyn era mulțumit să rămână la marginea îngrămădelii, știind că avea să vadă destul de bine peste capetele tuturor.

Pășind pe platformă, contele își ridică brațele groase. Mânecile lungi i se deschiseră ca niște aripi îmblănite.

— Fiți bine-veniți cu toții la castelul Tewksbury!

Austyn clipi. Toată măreția care îi fusese refuzată contelui prin statură îi fusese pusă în voce. Pe Austyn încă îl durea capul în urma loviturii pe care o încasase noaptea trecută, și strigătul contelui de Tewksbury îi răsună în țeastă ca un tunet.

Contele aprecie ovațiile și bătăile din picioare cu o înclinare regală a capului.

— Mulți dintre voi ați venit de departe și ați îndurat multe neajunsuri pentru a accepta invitația specială de astăzi. Înainte de a începe întrecerea, doresc să vă ofer o viziune care să vă inspire.

Mulțimea deveni agitată, auzindu-se de peste tot: „Domnița! Ne-o va arăta pe domniță!”

Austyn încercă să își descleșteze pumnii, însă descoperi cu stupoare că îi era peste putință. Nu putea decât să se roage să nu se năpustească pe platformă pentru a o feri de privirile lacome ale celorlalți bărbați. Gândul că ei o priveau cu poftă, închipuindu-și în taină tot ce de-abia așteptau să îi facă trupului ei mlădiu, toate lucrurile pe care el de-abia aștepta să le facă…

Lăsă să îi scape un geamăt de chin. Carey îi aruncă o privire îngrijorată, încruntându-se când zări picăturile de sudoare pe care Austyn le simțea prelingându-i-se spre sprâncene.

— …Dorința mea este să nu vă mai prelungesc așteptarea, spunea contele, vocea sunându-i ca un răget al răzbunării în urechile lui Austyn. Fiica mea iubită a hotărât să vă onoreze nobila prezență printr-un cântec.

În timp ce contele ocupa un loc pe platformă, rumoarea de aprobare care urmase proclamației lui se stinse într-un murmur smerit. Carey țopăia pe vârfuri pentru a vedea peste capul bărbatului din fața lui.

Austyn își strecură o mână în tunică pentru a pipăi moliciunea diafană a trofeului greu dobândit; parfumul exotic de smirnă îi invadă nările. Primele note, îngânate cu o voce de zână, ale cântecului de leagăn galez îi răsunară în capul care îi bubuia, dar nu putea spune dacă erau reale sau le visa cu ochii deschiși.

Cortina se deschise.

O femeie se arătă vederii.

Carey îl trase de mânecă. Vocea lui întrebătoare sună ca un clopot în acele prime câteva clipe de tăcere uimită.

— Iartă-mi întrebarea, sir, dar cât de întuneric a fost în grădina

aia?

Capitolul 5

Urechile lui Austyn, precum și cele ale tuturor bărbaților din sala mare erau pregătite să asculte trilul melodios al unui înger. Ceea ce îi explică pornirea de necontrolat de a și le acoperi cu palmele când femeia de pe platformă deschise gura și croncăni vesel printre dinții înnegriți.

— Nicio domniț’ nu a avut vreodat’ un cavaler cu o așa lance poznașă. Biruia femeile, pe legea mea, și le cerea mai mult; pân’ ce domnița lui pe ușă i-a dat vânt. Nici vorbă să îl mai ierte, ca o lașă!

Mâna lui Austyn se desfăcu încet de pe trofeul lui. Știa că ar fi trebuit să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru norocul neașteptat, dar, în timp ce firele de păr ușoare ca borangicul îi alunecau printre degetele lipsite de vlagă, se clătină de parcă vreo pierdere de neimaginat i-ar fi lăsat inima sângerând de durere.

— Ar fi putut fi oricine, murmură el, năucit de revelație. O doamnă care aștepta pe cineva. Sora contelui. Ibovnica lui.

Austyn clătină din cap pentru a face să piară viziunea aceea de nesuportat. Nu mi-a trecut prin cap să o întreb cum o cheamă. Am presupus doar…

Carey zâmbi slab, făcând un efort vizibil de a-și înghiți propria scârbă.

— Ce noroc că te-ai înșelat! Măi să fie, este chiar așa cum ți-ai dorit! O nevestică blândă și ștearsă.

Austyn își reținu un tremur când femeia atacă refrenul cântecelului cu o veselie crescândă și pe un ton vulgar.

— Nu este ștearsă. Este… hidoasă!

După zumzetul enervant din jurul lor, nu era singurul care ajunsese la acea concluzie. Bombăneli despre șiretlicuri și înșelătorie roiau prin sală aidoma unor albine furioase, în timp ce bărbații se împungeau cu coatele și își aruncau priviri bănuitoare. O menționare timidă a vrăjitoriei îi făcu pe câțiva dintre competitori să își facă semnul crucii și să se îndepărteze de platformă.

Numai oftatul sincer al unui nobil care purta veșminte prețioase împiedică mulțimea să se împrăștie în cete periculoase. Bărbatul clătină din cap cu regret, pana prost prinsă a pălăriei lui enorme căzându-i pe un ochi.

— Păi, da, o boală molipsitoare. A încercat să mă prevină, însă frumusețea ei era atât de orbitoare, încât am refuzat să o cred.

Aceste vorbe iscară noi șoapte, despre „picioare de rață”, „perioade de orbire”, ba chiar un murmur mult mai îngrijorător despre „vărsat”,

ceea ce îi împinse pe bărbați să se închine în dreptul genunchilor, nu în dreptul pieptului.

Pe măsură ce zvonurile se răspândeau prin sala cea mare, mișcările de încuviințare din cap câștigară teren. În sfârșit, bărbații înțeleseseră motivul pentru graba contelui de a-i găsi un soț fiicei lui, precum și oferta atât de generoasă pe care o făcuse în legătură cu zestrea. Sperase să o mărite înainte ca înfățișarea să i se urâțească mai mult. Câțiva dintre competitori aruncară priviri îngrozite spre platformă, priveliștea depășindu-le până și cele mai groaznice închipuiri.

Din fericire, cântecul ajunse la final. După ce se holbă cu gura căscată la fata lui preț de câteva momente lungi, încordate, contele făcu un pas în față. Austyn își miji ochii. Mult mai des decât ar fi fost cazul, însăși supraviețuirea lui depinsese de capacitatea de a judeca starea de spirit a adversarului său, și ar fi fost gata să jure că pumnii strânși ai contelui tremurau nu din cauza supărării, ci a furiei.

Vocea gazdei sale pocni ca un bici, punând capăt bârfelor:

— Vom continua cu întrecerea de rime. Cine va fi primul care îmi va lăuda fiica, prin poezie sau prin cânt?

Tăcerea continuă și se adânci. Spațiul gol din jurul platformei părea să se mărească prin propria voință. Câțiva bărbați începură să se foiască. Alții încercau să își ascundă lăutele la spate sau să își îndese flautele în pantaloni.

Austyn încremenise locului. Carey îi șuieră în ureche:

— Nu tu ai spus că „o nevastă plăcută vederii este ca o boală pentru norocul bărbatului ei”? Dumnezeu ți-a oferit o șansă să îți păcălești destinul. Nu o irosi!

Austyn privi spre cadrul ademenitor al ușii din spatele lui, apoi înapoi spre platformă, unde femeia stătea și admira mulțimea ca și cum ar fi fost prea neroadă pentru a înțelege freamătul pe care îl stârnise apariția ei. Tatăl ei își ștergea fruntea lucioasă cu mâneca și înainta, puțin câte puțin, spre cortină.

Austyn se trezi prăduit de dreptul de a face o alegere când Carey îi înfipse un umăr hotărât în spate și îl împinse în față. Pe jumătate se împiedică, pe jumătate se clătină înainte, redobândindu-și echilibrul într-un cor de chicoteli nerușinate.

Dregându-și vocea, care îi pierise brusc, își îndreptă umerii, își așeză o mână pe mânerul sabiei și declară curajos:

— Am venit pentru femeie.

Lui Holly îi venea ușor să își păstreze zâmbetul fericit. Savura deja visurile despre victorie. Văzuse cum arăta un public încântat de reprezentațiile ei de atâtea ori înainte, însă nu mai văzuse niciunul atât de înspăimântat.

S-ar fi temut pentru subterfugiul ei dacă Lord Fairfax, cel cu pana

de la pălărie arsă, nu i-ar fi venit în apărare fără să vrea, repetând acele povești ridicole pe care i le înșirase. Singura ei grijă rămasă erau bufniturile înăbușite care se auzeau dinspre dulapul de la etaj, unde ea și Elspeth îl încuiaseră pe fratele Nathanael. Dar până și acea grijă se domolea pe măsură ce minutele se scurgeau.

Păi, da, își mărturisi în gând, ceafa tatălui ei căpătase o nuanță liliachie jalnică, iar el se legăna pe călcâie ca un cazan rotund, gata să dea pe dinafară, dar avea să o ierte, cu timpul. Întotdeauna o făcea. Zâmbetul îi deveni visător când se gândi la vicleniile istețe la care avea să recurgă pentru a-l îmbuna.

Mai întâi, avea să poruncească să i se pregătească felurile preferate pentru cină: fazan proaspăt umplut cu rozmarin și ornat cu propriile pene, capere micuțe fripte până când căpătau acea nuanță brun-aurie a perfecțiunii, bomboane fine și prăjituri glazurate cu unt topit. Începu să îi lase gura apă de poftă.

Apoi avea să îmbrace rochia lui preferată – cea violet, cu vălul asortat prins cu o bentiță de aur. Se împotrivi dorinței bruște de a se întinde și de a-și atinge părul. Avea să crească la loc, cu timpul, și, până urma să se întâmple asta, o așteptau o duzină de văluri frumoase cu care să îl acopere. Nu putea decât să spere că genele ei aveau să crească la fel de repede.

Îndată ce tăticul ei o să se așeze pe banca acoperită cu brocart din fața căminului, avea să îngenuncheze pe o pernă la picioarele lui, să zdrăngănească o melodie la harpă și să cânte cântecul lui preferat – cel pe care mama ei i-l cânta pentru a-l liniști de fiecare dată când se întorcea după ce îmblânzise un armăsar sălbatic sau îi izgonise pe galezii încăpățânați.

O, urma să stea îmbufnat și să se plângă puțin, cum îi era obiceiul, dar, după ce ea avea să fi terminat de cântat, avea să clatine din cap cu tristețe, să chicotească în barbă și să se aplece pentru a-i ciufuli… ei bine, vălul. Apoi urma să îi mărturisească faptul că se simțea foarte ușurat să o aibă în continuare alături, și ei doi aveau să închine câte o cupă cu mied în cinstea iscusinței ei, și…

— Am venit pentru femeie.

Declarația lipsită de tact o smulse pe Holly din reveriile ei plăcute. Zâmbetul îi păli.

Clipi pentru a alunga închipuirea luminoasă și descoperi un nor de furtună neașteptat ivindu-se la orizont. Un nor de proporții alarmante, care fusese mânat dinspre vest de un vânt năprasnic. Nu ar fi crezut niciodată că așa ceva era posibil, însă Nemesis[4] al ei din grădină era chiar mai amenințător ziua decât noaptea.

Îi depășea în înălțime pe ceilalți bărbați, părul lui lung, sălbatic, și barba aspră formând un contrast uimitor cu capetele lor tunse în stil roman și cu mustățile căzute. Nu părea să facă parte din altă națiune,

ci mai degrabă părea a aparține unei alte specii de creaturi. Își purta greutatea pe șoldurile înguste cu atâta ușurință, încât părea să se fălească până și atunci când stătea nemișcat.

Lui Holly nu îi venea să creadă că o asemenea bestie păroasă de bărbat îi putuse gusta buzele cu atâta tandrețe fermecătoare. Încă simțea furnicături pe buze când își amintea.

Șocul inițial fu înlocuit de o izbucnire irațională de mânie. Carevasăzică netrebnicul se credea unul dintre pretendenții ei, nu-i așa? Și, cu toate acestea, își dăduse întâlnire cu altă femeie chiar în noaptea de dinainte să-i ceară mâna de la tatăl ei. Ba, mai rău, cum doamna lui se lăsase așteptată, se gândise chiar să se înfrupte din nurii lui Holly, înșelându-și astfel posibila mireasă cu nimeni alta decât cu ea însăși! Se încruntă, ușor nedumerită de ciudățenia situației.

— Veniți în față, sir! porunci tatăl ei.

Holly își înghiți un „Nu!” înfocat, chițăitul pe care îl scoase în schimb atrăgându-i o căutătură furioasă din partea tatălui ei, care o preveni că acesta ardea de nerăbdare să îi dea în vileag deghizarea în fața întregii săli, dar că nu îndrăznea să riște să iște un asemenea scandal.

Pe măsură ce străinul se târa mai în față, mulțimea se ferea din calea lui, privind temătoare la mâna care îi părea lipită de plăseaua sabiei. Era urmat de un bărbat mai scund, la fel de blond pe cât era el de brunet.

— Numele Domniei Voastre, sir? tună tatăl ei.

— Sir Austyn de Gavenmore.

La auzul numelui Gavenmore, șușotelile transformară iarăși adunarea într-o mare învolburată. Holly cotrobăi în minte prin colecția nu prea însemnată de bârfe pe care o deținea, însă nu reuși să găsească nicio referire la vreun galez arogant, cu maniere grosolane și cu o inimă nestatornică.

— Ați venit să îmi lăudați fiica? întrebă tatăl ei.

Cavalerul șovăi, privirea trecându-i de la podea la căpriorii pătați de fum, la cizmele scâlciate ale însoțitorului său, oprindu-se oriunde numai asupra ei nu. Holly presupuse că nu avea cum să îl învinuiască.

Până la urmă trase aer în pieptul care i se umflă căpătând proporții înfricoșătoare.

— Da.

Un fior neplăcut o cutremură pe Holly. Gavenmore sugerase prin acel simplu cuvânt un destin necruțător, făcându-i cererea să pară deopotrivă inevitabilă și irevocabilă.

Tatăl ei flutură din mână și spuse:

— Puteți începe!

Apoi se prăbuși pe scaun. Privirea piezișă pe care i-o aruncă lui Holly spunea clar: „Sper că ești mulțumită, fetițo!”

Holly își împreună mâinile în față pentru a le împiedica tremurul brusc, singura ei consolare fiind că acel cavaler arăta și mai nenorocit decât se simțea ea. Însoțitorul lui îi îndesă o bucată mototolită de hârtie în mână. Când acesta își miji ochii la ea, un aer teribil de amenințător îi cuprinse puținele trăsături care erau vizibile.

După ce își drese de două ori vocea, începu să citească, cu un firicel de voce:

— Îmi apare în vise, dulcea mea domniță…

La auzul unui hohot de râs cu suspine de undeva din spatele sălii, își înălță capul și își duse din nou mâna la mânerul sabiei. Holly se trezi ținându-și răsuflarea împreună cu toți ceilalți, așteptându-se ca el să își scoată sabia și să înceapă să reteze mădulare și capete, aidoma unui călău de temut. Mâna îi tresări o dată, de două ori, apoi se întoarse și apucă strâns hârtia, destul cât să i se albească încheieturile degetelor umbrite de un puf întunecat.

De această dată, o liniște mormântală îi întâmpină recitarea bâlbâită.

— Îmi apare în vise, dulcea mea domniță, / Cu ochi de p-p-peruzea și picioare de căpriță…

Îi aruncă însoțitorului său o privire atât de chinuită, încât până și Holly simți un junghi de milă pentru el. Blondul îi făcu cu ochiul în semn de încurajare, în același timp sforțându-se să se ferească din calea acelor brațe musculoase.

— Îmi tulbură somnul, domnița mea frumoasă, / Cu fruntea ca neaua și cosița…

Cuteză să arunce o privire furișă spre platformă. Holly își dezveli dinții pătați cu frunze de nuc în direcția lui, sperând ca gestul să poată fi considerat un zâmbet cochet. Mâna lui căută fără țintă prin tunică, în timp ce ochii păreau să rămână fixați, împotriva voinței lor, pe smocurile inegale de păr care se zburleau pe capul ei.

— …Monstruoasă, sfârși el.

Însoțitorul lui făcu o grimasă.

Accese bruște de tuse îi apucară pe câțiva dintre lorzi și cavaleri. Un bărbat din spatele sălii o zbughi pe ușă, râsul lui năvalnic răsunând în liniștea glacială.

— Unduioasă, mormăi Gavenmore, corectându-se printre dinții încleștați. Mototoli hârtia în pumn, rămânând atât de țeapăn, de parcă ar fi fost sculptat într-o stâncă.

Scăparea îi veni dintr-un loc neașteptat. Contele sări în picioare, aplaudând cu un asemenea entuziasm, încât ceilalți pretendenți nu avură încotro decât să i se alăture, altminteri riscând să își jignească gazda.

Printre niște strigăte de „Ura!” scoase cam cu jumătate de gură, tatăl lui Holly își înălță glasul:

— O reprezentație minunată, Sir Austyn de Gavenmore! Se află printre voi vreun bărbat destul de curajos încât să înfrunte un adversar atât de măiestru la vorbă?

Încă o dată se așternu liniștea, marcată de noi trageri de mânecă și priviri jinduitoare către ușă.

— Prea bine, atunci, spuse tatăl ei. Îl declar pe Sir Austyn câștigătorul întrecerii de rime. Să trecem mai departe, da? Poate unii dintre voi doresc să își măsoare tenacitatea în turnir.

Urmă o goană nebună spre ușă. Holly bănuia că majoritatea bărbaților își vor fi mânat deja caii peste podul mobil, înainte ca gigantul încremenit din mijlocul lor să apuce să clipească o singură dată.

Încercă să se îndrepte spre tatăl ei, însă chipul lui sever o pironi locului. Se făcu nevăzut în spatele cortinei, într-o scânteiere de șofran.

Ea presupusese că avea să anuleze turnirul. Acum, planul ei meșteșugit o luase razna. Și totul numai fiindcă un țărănoi galez era prea încăpățânat pentru a se recunoaște înfrânt.

Se răsuci pentru a-l străpunge pe cavaler cu o privire de temut, dar descoperi că lespezile din calcar din fața platformei erau goale. Se părea că învingătorul ei își luase tălpășița, împreună cu ceilalți. Avu puțin timp să își savureze victoria înainte ca brațul tatălui ei să apară de după cortină, să o apuce de încheietură și să o târască după el.

Holly se poticni în urma tatălui ei, anticipând durerea ce avea să urmeze. Nu ridicase niciodată mâna la ea, nici măcar pentru a o trage de urechi, dar bănuia că acea păcăleală avea să-i aducă o chelfăneală zdravănă. Ei, bine, se încurajă ea cu înțelepciune, era de dorit să depășească partea neplăcută, ca să se poată concentra pe modul în care avea să îi reintre în grații.

Însă când o trase în intimitatea aparentă asigurată de un paravan sculptat și se întoarse pentru a o înfrunta, ea observă că nu nuanța purpurie a mâniei îi acoperea chipul, ci paloarea gălbuie a fricii.

— Ai habar ce fel de bărbat ai provocat?

— Nu, tată. Știu că îți imaginezi uneori că ai avea o fire groaznică, dar nu mi-a fost câtuși de puțin teamă…

— Nu vorbesc despre mine, scuipă el cuvintele printre dinții încleștați. Vorbesc despre Gavenmore!

Holly știa ce fel de bărbat era Gavenmore chiar mai bine decât voia să mărturisească. Se strădui să râdă nepăsătoare.

— Nu este decât un umil cavaler. Un galez necioplit, cu gusturi îndoielnice în ceea ce privește versurile.

Tatăl ei își lăsă capul pe spate pentru a-și apropia fața de a ei.

— Sir Austyn de Gavenmore este unul dintre cei mai periculoși și mai puternici războinici din întreaga Țară a Galilor. Și unul dintre cei mai puțin previzibili. Dacă îndrăznesc să îi desconsider onoarea sau să

îi stârnesc mânia, ar putea foarte bine să mă coste reluarea ostilităților dintre Anglia și Țara Galilor. Dacă Gavenmore nu îmi cere capul, atunci mi-l va cere regele, mai mult ca sigur. Gemând, se răsuci pe călcâie și începu să se plimbe încolo și încoace pe suprafața limitată. Ar fi trebuit să te dau jos de pe platformă în clipa în care ai apărut în costumul ăsta ridicol! Nu m-am gândit niciodată că vreun nebun te-ar putea vrea și așa. Acum este prea târziu.

Holly putea face față mult mai bine răgetelor furioase ale tatălui ei decât disperării acestuia.

— Să îmi mărturisesc înșelătoria? se oferi ea cu voce stinsă. Să îmi cer scuze în public?

— Și să te faci de rușine în fața întregii Anglii? Ce bărbat cumsecade și-ar dori ca mireasă o mincinoasă nerușinată? La fel de bine ai putea să-ți razi puținul păr pe care îl mai ai și să te îngropi de vie într-o mănăstire. Își ciufuli propriul păr până când i se așeză într-un fel foarte asemănător cu al lui Holly și bombăni: Presupun că până și Gavenmore poate fi o soluție mai bună decât să rămâi nemăritată.

Holly nu reuși să își exprime cum se cuvenea dezaprobarea profundă, așa că pur și simplu netezi șuvițele zbârlite ale tatălui ei cu degetele.

— Nu ai de ce te teme, tată! Probabil ticălosul arogant se află deja la jumătatea drumului către Țara Galilor. Nu a fost nimic mai mult decât un moment de nebunie care l-a îmboldit să mi se juruiască.

El îi îndepărtă mâna, țintuind-o cu o privire înghețată, care o cutremură până în măduva oaselor.

— Ai face bine să te rogi să ai dreptate, fetițo, pentru că Gavenmore a câștigat toate premiile, la toate turnirurile la care a participat în ultimii cinci ani. Dacă te înșeli, s-ar putea foarte bine ca tu să fii cel mai râvnit premiu al lui.

Regina Dragostei și a Frumuseții trona peste turnir de pe jilțul ei din partea de sus a galeriei de lemn, fără a-i scăpa ironia propriului titlu.

Holly se foia pe scaunul tare, pentru a-și găsi locul printre sulurile de cârpe pe care Elspeth le meșteșugise ca să-i înfoaie fustele. Sânii începeau să o doară fiindcă fuseseră legați foarte strâns, și nevoia de a se scărpina din pricina părului proaspăt ciuntit devenea imposibil de controlat. Razele soarelui de la amiază îi dezmierdau pielea delicată. Își linse picăturile de sudoare de pe buza superioară și gura i se umplu de funinginea pe care o folosise pentru a-și înnegri firișoarele abia vizibile de acolo, astfel încât să creeze o umbră de mustață.

Jumătate dintre concurenți plecaseră deja. Mai rămăseseră numai acei lorzi și cavaleri care îi juraseră credință tatălui ei și o mână de bărbați încăpățânați care ezitau să își piardă onoarea din cauza unor

zvonuri despre lașitate. Se adunaseră ciorchine la cele două capete ale barierelor, gesticulând cu inima îndoită ca să li se pună armurile și să li se înșeueze caii pentru un turnir despre care știau că nu avea să aibă loc niciodată.

O grămadă de spectatori curioși se alăturaseră, de asemenea, mulțimii: țărani din sat, copii sprințari, servitori de la castel, femei ușoare – care coborâseră din tabăra de pe coasta dealului cu părul încurcat și cu ochii mijiți de la prea puțin somn și o diversitate amețitoare de atenții masculine.

Râsului lor ascuțit le răspundea chicotul mai subtil, dar nu mai puțin răutăcios al doamnelor așezate lângă Holly, în galerie. Mătușile și verișoarele ei se îngrămădiseră pe băncile din spate, ținându-se cât mai departe de ea, ca nu cumva boala ei să fie molipsitoare, iar ele să se trezească dimineața și să își descopere propriile gene și cosițe zăcând în mormane, pe perne.

Aruncă o privire furișă spre chipul împietrit al tatălui ei. Se cocoțase pe tronul de alături, picioarele bălăbănindu-i-se la mai bine de cincisprezece palme de podeaua galeriei. De la confruntarea lor de mai înainte, pusese capăt tuturor încercărilor ei firave de a face conversație. Dat fiind că nu avea de ales decât să se ghemuiască nefericită pe scaunul ei, Holly începea să își dorească să se termine odată acea farsă oribilă.

Când heralzii își ocupară locurile, cu trompetele strălucitoare în mâini, bănui că dorința ei era pe cale să se îndeplinească. Cum nici măcar un concurent nu avea să le accepte invitația aspră de a lupta, urma să fie liberă să se întoarcă în camera ei și să înfrunte mânia binemeritată a tatălui. Își schimbă poziția, într-o încercare zadarnică de a-și potoli o mâncărime neplăcută de pe coapse.

Heralzii ridicară capetele aurii ale trompetelor. Niște sunete încântătoare străpunseră aerul cețos.

Holly căscă și se scărpină în cap, închipuindu-și deja somnul tihnit de după-amiază.

Un singur călăreț se ivi la capătul îndepărtat al barierei. Înainte ca măcar să își fi dat seama, Holly se ridicase, strângând balustrada galeriei în palmele umede.

În timp ce cavalerul galez își mâna masivul armăsar murg prin mulțimea care se împrăștia din calea lor, tatăl ei mormăi:

— Nu pot spune prea multe despre gusturile lui când vine vorba despre versuri sau femei, dar flăcăul este dat dracului în ceea ce privește caii.

Dacă Holly ar fi reușit să scoată un cuvânt din gâtlejul uscat, poate că ar fi fost de acord. Nu exista îndoială că Gavenmore avea o ținută maiestuoasă călare. Stătea în șa de parcă s-ar fi născut acolo. Armura de sub tunica lui căptușită era modestă, o armură simplă din zale,

întărită cu platoșe de oțel la coate și la gambe. Un coif din argint îi ascundea trăsăturile, făcându-l să pară și mai primejdios.

Rugându-se să nu o fi văzut ridicându-se, Holly se prăbuși la loc pe scaun, împotrivindu-se unui fior supărător de încântare.

— Nu știu de ce se mai deranjează să poarte coif. Se pare că are capul destul de tare cât să pareze orice lovitură pe care ar primi-o.

Pe măsură ce armăsarul înainta cabrându-se de-a lungul barierei, îndreptându-se spre galerie, acoperământul drapat al acestuia reflectând nuanțele sumbre de verde și purpuriu ale tunicii stăpânului, fragmentele agitate de bârfă care se auzeau dinspre mătușile și verișoarele lui Holly deveniră imposibil de ignorat.

— Pă, da, Gavenmore… atât de arogant încât a adus un singur scutier la întrecere, dar se zvonește că mai sunt o mie de galezi ascunși în pădure, așteptându-i semnalul ca să atace.

Holly îl simți pe tatăl ei înțepenind.

— …Puțin mai mult decât un sălbatic…

— …Odată incredibil de bogat…

— …Văduvit de titlul de conte când tatăl lui și-a omorât propria nevastă.

— A omorât-o? Eu auzisem că a mâncat-o!

O replică înăbușită, prea joasă pentru ca urechile lui Holly să o poată prinde, declanșă o rafală de chicoteli răutăcioase dinspre femei.

Holly își simți pieptul strivit de apăsarea necruțătoare a spaimei. Doamne, Dumnezeule, ce fel de bărbat provocase? Avu la dispoziție puțin timp prețios pentru a-și cântări nesăbuința, deoarece calul și călărețul ajunseră la galerie.

Oprind animalul neliniștit cu o strângere a coapselor, Gavenmore ridică un pumn înmănușat, oferindu-i spre cercetare lungimea periculoasă a lăncii.

Holly ar fi leșinat dacă nu ar fi fost amorțită de teamă. Se holbă la coada aceea groasă până când privirea îi deveni sașie. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să se arunce în ea, însă vârful mortal îi era acoperit de o cunună ceremonială.

Tatăl ei îi propti un cot prea puțin patern între coaste.

— Fiind câștigătorul tău, își dorește un omagiu. Nu ai nimic să îi dăruiești?

— Hmm… oh… păi…

Holly își privi neliniștită costumul, știind că, dacă ar fi tras de ceva nepotrivit, toată deghizarea ei s-ar fi dus pe apa sâmbetei acolo, sub privirile tuturor.

Cavalerul se foi nerăbdător în scări. Poate că nu era prea târziu să îl descurajeze pe acest pretendent obraznic, se hotărî Holly. Își ridică poalele tunicii și trase una dintre șosetele pe care le furase de la Elspeth. Simțind cum privirea cavalerului se îndreptase în jos prin

tăietura coifului, își cobori iute fustele. Nu prea avea ce face pentru a-și ascunde gleznele subțiri.

Legă șoseta murdară și găurită de lancea lui, cu o fundă frumoasă. Fluturând din genele retezate, își coborî vocea până ajunse un croncănit provocator.

— Fie să vă protejeze în turnir, sir! Inima mea vă va însoți în goana calului.

Răspunsul lui mormăit fu înăbușit de coif, slavă Domnului! Când își întoarse calul, Holly era convinsă că avea să o ia la galop spre Țara Galilor – sau poate spre Bagdad. În schimb, se opri la capătul galeriei și își lăsă pe spate viziera coifului. Cu ochii mijiți, scrută chipurile femeilor din spatele ei cu o intensitate stranie, fără a-i arunca măcar o privire lui Holly. Un cor de chicoteli nervoase fu răspunsul la cercetarea lui amănunțită.

Holly se întoarse, lovită de un simțământ necunoscut. Doar nu mersese în grădină pentru a se întâlni cu vreuna dintre verișoarele ei smiorcăite din Tewksbury, nu?

El își trânti viziera la loc, aceasta închizându-se cu un pocnet, lăsând-o să se întrebe dacă găsise ceea ce căuta.

În timp ce înainta la trap spre capătul câmpului de turnir acoperit cu nisip și paie, maestrul de ceremonii al contelui își ocupă locul, strigând:

— Concurenți, la locurile voastre!

Printre ghionturile și batjocura însoțitorilor lui, un Lord Fairfax roșu până în vârful urechilor își ridică lancea și scutul, după care își conduse bidiviul sur la capătul opus al câmpului ales de Gavenmore. Holly observă că își salvase pana arsă de la pălărie și că o lipise pe coif.

Contele se ridică și își înălță ambele brațe. Blagoslovirea lui bine cunoscută nu fu la fel de însuflețită ca de obicei.

— Luptați cu onoare, domnilor, și fiți îndurători cu adversarul vostru!

Urale viguroase și strigăte însuflețite izbucniră când caii se avântară spre ciocnirea inevitabilă. Gavenmore călărea mult aplecat pe spatele armăsarului său, sporindu-i viteza și forța magnificului animal. Holly apucă strâns balustrada galeriei, simțind cum inima îi săltă până în gâtul uscat din cauza emoției nedorite.

Gavenmore își ridică lancea. Lord Fairfax se rostogoli de pe spinarea bidiviului său.

Holly își miji ochii, neînțelegând. În timp ce Fairfax se ridica, clătinându-se, scuturându-și de praf pana de pe coiful căzut în țărână, corul de injurii și de huiduieli care îi erau adresate îi confirmară suspiciunile. Lancea lui Gavenmore nici nu îl atinsese. Se îndoia că rămăsese încălecat suficient de mult cât să îi audă șuieratul trecând pe

lângă ureche.

Să scape de următorul rival se dovedi și mai ușor pentru cavaler. Sir Henry de Sovermoth se aruncă de pe cal înainte ca Gavenmore să apuce măcar să își înalțe lancea. Groaza lui Holly creștea pe măsură ce își dădea seama că nici măcar unul dintre vechii ei admiratori nu era dispus să își riște pielea pentru a o salva din ghearele galezului, acum, că legendara ei frumusețe părea că o părăsise.

Gavenmore era și mai disperat din cauza lașității lor decât ea. După ce și cel de-al treilea adversar al său reuși să cadă de pe cal înainte ca heralzii să aibă măcar șansa de a suna începutul confruntării, își azvârli scutul, își smulse coiful și se aruncă de pe armăsar. Dând la o parte brațul scutierului său, care încerca să îl oprească, se năpusti spre centrul terenului, fără să pară mai puțin primejdios acum, fără calul de luptă și fără lance.

O tăcere stânjenitoare se lăsă peste mulțime, întreruptă numai de plesnetul părului său negru în bătaia vântului. Își puse la loc coiful, trântindu-i viziera, condamnându-i pe toți cu privirea lui dârză.

Scoțându-și din teacă sabia lată, o ridică în aer cu ambele mâini.

— Englezi lași! Nu este nici măcar unul dintre voi destul de bărbat încât să îmi ofere o luptă dreaptă?

Când tatăl ei se ridică încet, Holly se împotrivi pornirii de a-l trage la loc pe scaun. Tertipurile rușinoase păreau să îi fi stors puterea de a mima și cel mai slab entuziasm.

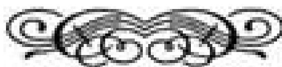
— Dacă nu mai sunt alți concurenți, mă văd obligat să îl declar pe Sir Austyn câștigătorul…

Se auzi o voce tunătoare:

— Așteptați puțin, milord! Sunt mai mult decât pregătit să îi ofer acestui galez sălbatic o luptă dreaptă pentru mâna domniței.

O siluetă înfășurată într-o mantie, aflată la marginea mulțimii, își lăsă pe spate gluga elegantă tivită cu damasc. Privirea lui batjocoritoare nu era ațintită asupra lui Sir Austyn sau asupra tatălui lui Holly, ci asupra ei. Ea se ridică, clipind pentru a alunga lumina orbitoare a soarelui, și se trezi uitându-se în ochii întunecați, răuvoitori, ai lui Eugene de Legget, baron de Montfort.

Capitolul 6

Eugene își croi drum prin mulțimea care vocifera, grația lui de șarpe formând un contrast izbitor cu atitudinea lui Gavenmore, ce emana putere înfrânată. Trădată de genunchii înmuiați, Holly se prăbuși pe jilțul ei când Eugene începu să urce treptele spre galerie. Spre deosebire de orice alt bărbat din acea adunare, el o privi drept în față când se lăsă într-un genunchi la picioarele ei și îi duse mâinile înghețate la buze.

— Tu, ștrengăriță șireată! șopti el cu pretextul de a-i săruta mâna. Poate că i-ai prostit pe nătărăii ăștia cu caraghioslâcurile tale, însă eu nu voi fi dus de nas atât de ușor. Mi-ai făcut sarcina mult mai ușoară. După ce voi birui javra asta galeză, va trebui să joci numai un singur rol, cel al miresei mele, și vei dispune numai de scena patului meu pentru reprezentație.

Scoase limba și îi linse încheieturile degetelor. Holly își smulse mâna din strânsoarea lui, ștergând-o de fuste într-un gest voit de insultă.

— Atunci va fi o adevărată reprezentație, milord, pentru că aș fi incapabilă să simt vreo urmă de sentimente pure în îndeplinirea unei asemenea datorii.

Zâmbetul lui Eugene deveni feroce, făcând-o să simtă un fior de scârbă pe șira spinării. Pe măsură ce se îndepărta, mergând cu spatele, înclinându-se la fiecare pas, ea se gândi că era o ironie faptul că nu avusese niciodată o mai mare nevoie de un câștigător ca acum.

Privirea ei disperată fu atrasă iarăși de Gavenmore. Acesta urmărise ciudatul schimb de replici cu ochii mijiți, cu sabia încă pregătită ținută cu ambele mâini.

Aproape că sări în sus când tatăl ei se întinse pentru a o mângâia încurajator pe mână.

— Ar fi trebuit să știm că Montfort ne va salva de la dezastru. Se va dovedi un soț bun pentru tine, copilă, să vezi tu dacă nu!

Holly nu mai putea decât, să spere că îi luase mormăitul slab drept unul de încuviințare. Nu avea nevoie de prea multă imaginație pentru a-și închipui viitorul ca nevastă a lui Eugene. Odată ce vârsta avea să îi năruiască frumusețea și vreo nerușinată de treisprezece ani, cu sâni fermi și o zestre bogată, avea să atragă privirea lascivă a bărbatului, ei nu i-ar mai fi rămas de așteptat decât o cădere cu capul înainte din turnul castelului.

Când maestrul de ceremonii îl prezentă pe noul concurent, trei scutieri se grăbiră să îl încingă pe Eugene cu o armură atât de

strălucitoare, încât părea să reflecte flăcările cuptorului în care fusese făurită.

De această dată, binecuvântarea tatălui ei sună firesc de convingătoare.

— Luptați cu onoare, domnilor, și fiți îndurători cu adversarul vostru!

Când Eugene își trase sabia lustruită pentru a-l înfrunta pe Gavenmore, Holly își dori să nu își fi tăiat atât de tare unghiile frumoase, astfel încât acum să nu mai poată decât să își ciupească pielea delicată a încheieturii unui deget.

Cei doi bărbați își dădură roată ca niște lupi care adulmecau cu băgare de seamă sângele unei prăzi de-abia ucise. Holly ar fi putut urmări cu mai multă curiozitate spectacolul dacă nu ar fi știut că învingătorul urma să aibă tot dreptul de a o transforma în următoarea lui cină. Gavenmore părea să cântărească mai mult decât Eugene cu cel puțin douăsprezece kilograme, dar silueta zveltă a lui de Legget echilibra balanța. Se mișca iute ca argintul viu, parând fiecare dintre loviturile puternice ale cavalerului, până când spadele li se ciocniră într-o simfonie mortală.

Holly se crispă când Gavenmore primi în coif o lovitură care ar fi doborât un bărbat mai firav. Un răget aprobator se înălță dinspre mulțime. Ea se încruntă în direcția spectatorilor. Eugene nu prea era apreciat, însă probabil că ei l-ar fi încurajat pe Satana însuși dacă s-ar fi oferit să îl bată zdravăn pe galez și să păstreze nepătată prețioasa onoare englezească, pe care niciunul dintre ei nu se arătase dornic să o apere.

O lovitură fulgerătoare sub centură a sabiei lui Eugene făcu să apară o pată de sânge pe pantalonii galezului. Acesta privi în jos, la rană, cu o uimire neprefăcută.

Eugene își ridică viziera coifului.

— Te declari învins? întrebă el rânjind. Mi-e teamă că, dacă te ciopârțesc bucată cu bucată, voi dăuna sentimentelor gingașe ale miresei mele.

Holly nu își dădu seama că își ținea răsuflarea până când Gavenmore nu își scoase coiful și îl aruncă hăt, departe. Zâmbetul lui strâmb păru o străfulgerare amețitoare de alb în barba tuciurie. Scuturându-și picăturile de sudoare de pe pleoape, răspunse:

— Nu ar trebui să te temi că o jignești pe lady, sir, ci pe mine.

Cu acea avertizare cinstită, atacă, mugind ca un taur furios. Lui Holly i-ar fi venit greu să spună cine fusese mai impresionat – Eugene sau mulțimea. În sfârșit, aveau parte de bestia sălbatică de care se temeau cu toții! Înaintarea neînfricată a cavalerului nu îi lăsă de ales lui Montfort decât să își irosească fiecare mișcare ca să bată în retragere și fiecare lovitură ca să se apere de atacurile neînduplecate

ale uriașului.

Privitorii căzură într-o tăcere consternată, însă, când Gavenmore îl trăsni peste ureche pe Eugene cu latul sabiei, ceea ce probabil avea să facă urechile îngâmfate ale baronului să țiuie două săptămâni la rând, Holly sări în picioare, ovaționând dezlănțuită. Observând dintr-odată că toată lumea se holba la ea, inclusiv tatăl ei cenușiu la față, se așeză la loc cu un aer supus, dorindu-și să se mai fi putut ascunde sub voalul protector al genelor.

Cavalerul continua să fandeze. Eugene continua să dea înapoi. Coiful strălucitor îi zbură de pe cap când se împiedică în propriile picioare slăbănoage și căzu pe spate, în paie. Scăpă sabia din mână, aceasta aterizându-i la numai câțiva centimetri de vârfurile degetelor.

Holly privi pe furiș printre degetele rășchirate cum Gavenmore apăsa cu vârful sabiei lui late mărul lui Adam al lui Eugene, care tresălta chinuitor, întrebându-se dacă se deranjase cineva să îi explice galezului că acela nu era un turnir pe viață și pe moarte.

— Vă declarați învins, sir?

Vocea lui de oțel nu vădea disprețul de care dăduse dovadă Eugene când pusese aceeași întrebare. După o clipă de șovăială agonizantă, Eugene ridică mâinile înmănușate, cu palmele îndreptate în sus, simbolul tuturor timpurilor pentru predare.

— Mă declar învins.

Glasul îi era răgușit, ca și când s-ar fi înecat cu propriul sânge. Sau cu propria mândrie.

Doar o ovație se auzi din capătul opus al terenului. Holly îl văzu pe singurul scutier al lui Gavenmore sărind ca un măscărici și fluturându-și pălăria ponosită în vânt. La semnul de nedescifrat al cavalerului, se întoarse valvârtej spre gard pentru a aduce armăsarul stăpânului său.

Gavenmore îi întoarse spatele lui Eugene și o porni spre galerie pentru a-și revendica premiul, aparenta lui atitudine țanțoșă trădând mai mult dezgust decât ar fi crezut Holly.

În spatele lui, ea îl zări pe Eugene ridicându-se în coate. Razele soarelui se reflectară în lama ucigașă a sabiei lui când se pregătea să o arunce în spatele descoperit al lui Gavenmore.

Timpul își încetini scurgerea până când lui Holly i se păru că putea număra fiecare firișor sclipitor de polen care plutea alene prin aer. Trilul îndepărtat al unei ciocârlii fu înăbușit de tumultul năvalnic din urechile ei. Își întoarse capul dintr-o parte în alta, îngrozită să descopere că niciun suflet nu avea să îl prevină. Nu făcuse nimic altceva decât să lupte vitejește și bine, și, cu toate acestea, aveau să îl lase să fie măcelărit numai pentru că îndrăznise să fie un străin printre ei.

Deodată, nu chipul lui ascuns de barbă, ci chipurile lor părură să se transforme în figurile crude ale unor străini. Mâna tatălui ei se crispă,

apoi rămase nemișcată. El era cel mai onorabil bărbat pe care îl cunoștea, și totuși până și el se arăta dornic să îl sacrifice pe galez, urmărindu-și propriul interes.

Preț de o clipă neînsemnată, chinuitoare, se lăsă în voia acelui gând. Dintr-o singură lovitură cu sânge-rece, ar fi scăpat atât de Eugene, cât și de galezul încăpățânat. Rușinea lui Eugene l-ar fi descalificat de la revendicarea victoriei. Iar galezul ar fi fost mort, corpul lui impunător zăcând întins pe jos, la fel ca în grădină. Cu viața scurgându-i-se din mădulare. Cu sângele scurgându-i-se în nisip. Cu zâmbetul strâmb înghețat pentru totdeauna într-o mască palidă a morții.

Eugene își duse brațul înapoi.

Holly țâșni în picioare.

„Nu vorbi mai tare de o șoaptă, Holly! O să răgușești."

Holly aproape că se uită în spate pentru a vedea dacă fratele Nathanael scăpase din temnița dulapului, dar își dădu seama că mustrarea nu se auzise decât în capul ei. Folosind întreaga forță a acelei voci minunate, se aplecă peste balustrada galeriei și țipă:

— Gavenmore! În spatele tău!

Cavalerul se răsuci, ridicându-și din instinct brațul. Spada lui Eugene ricoșă din mănușa lui de oțel și pică inofensivă în țărână. Gavenmore se uită îndelung la sabie, cu fața o mască de nepătruns, apoi o ridică și porni înapoi spre bărbatul căzut. Holly se înfioră, întrebându-se dacă, fără să vrea, nu semnase condamnarea la moarte a lui Eugene. Dacă aceea ar fi fost alegerea lui, Gavenmore avea tot dreptul să își înfigă spada în inima trădătoare a lui Montfort.

În schimb, acesta întoarse arma și i-o aruncă lui Eugene în poală, cu mânerul îndreptat spre el, ca o invitație, ca și când ar fi vrut să spună că bărbatul nu reprezenta o primejdie mai mare cu sabia decât fără ea. Era o insultă mai înjositoare decât orice lovitură.

— Sunteți un laș fricos, sir, și o rușine pentru onoarea acestui turnir.

Chiar dacă Eugene nu schiță nicio intenție de a atinge sabia, întregul corp îi fremăta de o furie neputincioasă.

— Bucură-te de mireasa ta cât mai poți, Gavenmore! Va fi văduvă foarte curând.

Lepădându-se de amenințarea dușmanului său, cavalerul își îndreptă încă o dată pașii spre galerie.

Holly rămase ca vrăjită la apropierea lui, nu mai puțin supusă voinței sale decât fusese în acel moment când ulmul îi înșfăcase buclele. Genunchii ei încăpățânați refuzară să se îndoaie, refuzară să o lase să se așeze pe scaun, unde ar fi putut măcar să se ghemuiască la adăpost.

Câștigă un scurt răgaz când o fetiță cu buclele de culoarea

morcovului se târî pe sub funii și sări în calea lui, strângând o cunună împletită din clopoței în pumnul durduliu. El se opri pentru a primi darul, plecându-și capul într-o reverență timidă ce îi aduse un chiot de încântare din partea copilei. O greutate necunoscută îi apăsă lui Holly inima zbuciumată.

Apoi urcă treptele înguste spre galerie, fiecare pas hotărât zgâlțâind platforma din lemn. Ea se încurajă trăgând adânc aer în piept și se întoarse pentru a da ochii cu el, simțindu-se goală pe sub urâțenia pe care singură și-o cauzase. O tăcere profundă domnea peste galerie, peste câmpul turnirului, peste însăși ziua de primăvară.

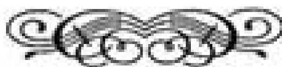
Se strădui să îi întâlnească privirea, apoi își dori să nu o fi făcut. În timp ce el îi scruta adâncimile ochilor, o vagă încruntătură de uimire îi brăzdă fruntea. Holly își înclină repede capul. Nici ea, nici Elspeth nu reușiseră să facă nimic care să mascheze nuanța neobișnuită a ochilor ei.

Se aștepta ca el să își revendice cu bravură victoria. Se aștepta ca el să îi ceară tatălui ei premiul care i se cuvenea. Nu se aștepta însă la atingerea abia simțită a petalelor de clopoței pe urechi când el îi așeză coroana de flori pe frunte, înconjurând urâțenia capului ei tuns cu frumusețea pură a generozității unui copil.

Un tremur de rușine o cuprinse când el se lăsă într-un genunchi la picioarele ei, își plecă fruntea acoperită de păr și îi duse mâna la buze.

— Milady, rosti el, vorbele simple reprezentând în același timp un omagiu și un jurământ.

Capitolul 7

Holly se strecură în capela castelului, renunțând la căldura soarelui de după-amiază în favoarea unei răceli umede care se păstra tot timpul anului din cauza pereților din piatră groși de aproape doi metri. Se retrăsese în acest loc pentru a-și asculta glasul inimii, însă nu fu surprinsă să își găsească tatăl prăbușit peste mormântul mamei ei, cu mâinile întinse pe lespezile de granit, ca și când ar fi absorbit putere din ele.

Se furișă în liniște lângă el. Efigia sculptată a mamei ei nu reda defel căldura pe care și-o amintea Holly. Felicia de Chastel nu fusese o frumusețe, ca fiica ei. Farmecul ei era mai subtil, nasul cârn și gura ca de heruvim vădind o bucurie de a trăi imposibil de reprodus în piatră, oricât de talentat ar fi fost artistul.

— Tată? își luă Holly inima în dinți.

Degetele lipsite de grație ale tatălui ei mângâiau șuvițele sculptate ale părului soției lui.

— Am dezamăgit-o. V-am dezamăgit pe amândouă.

Durerea lui o răni pe Holly în feluri la care nu se așteptase.

— Sigur că nu ai făcut-o! Vai, dacă mama ar fi fost aici, probabil ar fi râs chiar acum, crezând că toate astea sunt o glumă foarte bună!

— Mă bucur că este moartă.

Holly se cutremură la auzul cuvintelor lui dure.

— Mai bine moartă, decât forțată să asiste la o asemenea nenorocire. M-a prevenit în legătură cu voința ta de fier, mi-a spus că s-ar putea să fiu nevoit să iau măsuri aspre pentru a te proteja de tine însăți. Dar nu am luat-o în seamă. Din clipa în care a murit, am permis ca acea voință să ne conducă viețile. Când plângeai, aproape că jeleam și eu. Când te bosumflai și nu îți mai intra nimeni în voie, cedam în fața poruncilor tale. Acum, slăbiciunea mea ne-a dus pe toți la ruină.

La fel ca toți ceilalți din castelul Tewksbury, se părea că tatălui ei îi era greu să o privească. Holly îi apucă mâneca largă, disperată să obțină un răspuns familiar din partea lui.

— Nu la ruină, tată, nici vorbă! Poate că, dacă mergem la acest Sir Austyn, amândoi, împreună, și îi explicăm… Pare un om destul de rezonabil.

Vorbele îi părură goale până și lui Holly. Se referea la un bărbat care o urmărise printr-o grădină, cu sabia scoasă, care o acuzase de vrăjitorie, care o sărutase cu o foame blândă ce încă avea puterea să o cutremure, apoi continuase ba să o amenințe că avea să o siluiască, ba să o mustre pentru că se purta ca o femeie ușoară. Rezonabil, într-

adevăr!

— Dacă se va supăra pe noi, nu ai putea să îl închizi în temniță? întrebă ea sfioasă, ignorând un junghi de vină. Numai pentru câțiva ani, până când i se va domoli mânia?

Mâneca tatălui ei fu smulsă dintre degetele ei când bărbatul se îndepărtă de ea. Vocea lui răsună din tavanul boltit asemenea unor bubuituri de tunet ce prevesteau o furtună puternică:

— Păi, da, hai să mergem împreună la el, la acest Gavenmore, și să îi explicăm cum gluma ta bună ne-a făcut pe amândoi de ocară! Îi vom spune că intenționez să îmi calc cuvântul de a te da de soție câștigătorului turnirului și să arunc o pată eternă pe numele de Tewksbury. Și, dacă el hotărăște să asedieze castelul și să te ia cu forța, ce facem atunci? Va mai face din tine o femeie cinstită, luându-te de nevastă, sau va căuta să te pedepsească pentru că ți-ai bătut joc de el într-un asemenea hal? Tatăl ei se răsuci pe călcâie, zbierându-i în fața din care i se scursese tot sângele. Păi, da, vom merge la el, noi doi, și vom stărui că nu a fost nimic altceva decât un renghi crud, copilăresc, care a adus un războinic mândru și puternic în genunchi, la picioarele tale!

Holly își apăsă buzele cu degetele, pentru a le opri tremurul. Cuvintele lui nu făcuseră altceva decât să îi oglindească rușinea care o cuprindea din ce în ce mai mult. Clătină din cap, simțindu-se neajutorată.

— Sincer, nu am avut intenții rele.

— Niciodată nu ai când vine vorba să faci cum te taie capul. Dar acum ți-ai pecetluit soarta! Galezul te va lua de nevastă, așa cum am promis. Următoarele lui vorbe fură rostite atât de încet, încât Holly crezu că nu erau pentru urechile ei. Ai fi putut avea pe oricine. Un bărbat care să te fi adorat. Un bărbat care să se fi umilit numai pentru a-ți săruta tivul rochiei.

Dacă Holly ar fi reușit să scoată cuvintele din gâtul uscat, poate că i-ar fi spus că nu își dorea un asemenea bărbat. Că știa, în adâncul sufletului ei, că nu era nimic altceva decât o ființă seacă, ornamentală, lăudată numai pentru trăsăturile care se vedeau la exterior. Că nu ar fi putut să își dăruiască niciodată inima unui bărbat atât de nesăbuit încât să o adore. Dar simți că o nouă lovitură l-ar fi doborât, așa că își strânse fustele și îl lăsă cu regretele sale.

Când fiica lui ieși din capelă, cu înfățișarea profanată aproape de nerecunoscut, Bernard de Chastel făcu ceea ce nu îndrăznise să facă în cei treisprezece ani care trecuseră de la moartea soției lui. Își îndreptă pumnul nu spre efigia soției sale, ci spre cerurile nemărginite și nepăsătoare de deasupra acoperișului capelei.

— Blestemată să fii, Felicia! Am făcut tot ceea ce mi-a stat în putință pentru ea. Restul depinde de tine!

Izgonită din singurătatea capelei, Holly fugi în grădină, temându-se că, după nunta care trebuia să aibă loc în acea după-amiază, sanctuarul ei avea să îi fie interzis pentru totdeauna.

Ziua liniștită de primăvară îi lua în râs nervozitatea. Un bondar dolofan își zumzăia mulțumirea pe deasupra unui boboc de primulă. Fluturii zburau de pe violete pe heliotropi, aripile lor dantelate fiind dezmierdate de razele soarelui. Parfumul amețitor de iasomie îi alina simțurile ascuțite.

În ciuda căldurii din aer, încă resimțea răcoarea din capelă. Chiar și mai de nesuportat decât afirmația amară a tatălui ei fusese repulsia pe care i-o zărise pe chip, o repulsie care părea să fie cauzată nu atât de înfățișarea ei, cât de caracterul ei.

Holly își plimbă degetele de-a lungul frânghiilor leagănului. Acesta se legănă ușor când îl atinse, în timp ce ea se lupta să înțeleagă că tatăl ei refuza să se înduioșeze, că avea intenția clară de a o da uriașului stângaci care, de când îi invadase grădina, nu îi mai dăduse pace nicio clipă.

Iarba de lângă bancă era încă strivită de la căzătura lui. Ea își aminti cum zăcuse întins, cu brațele în lături, părând cumva și vulnerabil, și formidabil în același timp. Își trecu degetele peste buzele care încă mai tresăltau la amintirea tandreții imposibile a sărutului său. Un sărut care nu fusese pentru ea, ci pentru alta.

Împotrivindu-se amintirii dure, ochii i se închiseră strâns, provocând aura de vis a memoriei și a razelor de lună să recreeze acel moment special.

O mână brutală i se așeză peste gură. Un braț subțire îi strânse mijlocul.

Primul gând irațional al lui Holly fu că Gavenmore îi descoperise cumva perfidia. Că își chemase tovarășii misterioși din pădure, care escaladau chiar în acel moment zidurile castelului, pentru a transforma cetatea Tewksbury într-o ruină, începând, așa cum era și firesc, cu ea.

La auzul șoaptei răgușite în ureche, atât ușurarea, cât și dezgustul puseră stăpânire pe ea.

— Ai făcut-o acum, nu-i așa, fetișcană trufașă?! Îmi imaginez că micul tău vicleșug isteț nu a ieșit chiar așa cum ai sperat.

Holly putea suporta ca tatăl ei să joace rolul vocii conștiinței sale, însă nu era obligată să tolereze o asemenea atitudine din partea lui Eugene de Legget. Îl lovi cu tocul pantofului, cu toată forța, în fluierul piciorului.

El o eliberă, răsuflând atât de tare, încât ea putu simți mirosul de sânge închegat, ca de aramă și rugină, în respirația lui.

Se întoarse pentru a-l înfrunta. Înainte, nu ar fi îndrăznit nicidecum

să pună mâna pe ea, dar acum nu mai avea nimic de pierdut. Bunul lui renume era pierdut, onoarea îi fusese făcută ferfeniță de către propria mârșăvie. Până și cu un firicel de sânge uscat pe bărbie și cu obrazul umflat, ochii îi scânteiau cu o asemenea răutate, încât Holly nu reuși să simtă niciun strop de milă pentru el, ci numai scârbă.

Îi făcu o reverență adâncă, înclinând capul. Neavând în cale decât foarte puține smocuri prețioase de păr, cununa de clopoței îi alunecă pe un ochi.

— Ați venit să îmi admirați încă o dată frumusețea, milord? V-ați adus și menestrelul să îmi ridice în slăvi părul strălucitor? Dinții mei albi ca perlele?

Își dezveli dinții pătați înspre el, într-un zâmbet prefăcut.

Privirea lui lacomă o răvășea, stăruind asupra sânilor ei strâns legați și asupra șoldurilor rotunde.

— Poate că lui Gavenmore îi lipsește imaginația pentru a intui toate comorile care se ascund sub costumul ăsta ridicol, dar mie – nu. Ochii îi ardeau de o foame desfrânată. Ar fi trebuit să te fac a mea de prima dată când te-am văzut. Dacă i-aș fi pângărit prețioasa copilă, tatăl tău nu ar fi avut de ales decât să mi te dea. Acum se pare că eu nu am de ales decât să îți doresc călătorie sprâncenată!

O curiozitate sinceră îi dădu ei ghes să întrebe:

— Fără să mă dați în vileag?

Eugene se lovi cu un deget peste bărbie, zâmbetul lui meditativ părând mai primejdios decât o amenințare.

— Oh, am cugetat la posibilitatea de a te demasca, de a te arăta ca pe femeiușcă înșelătoare care ești, dar am decis că să fii cununată cu galezul ar fi o pedeapsă mult mai potrivită. Poate că, după ce îi vei fi încălzit patul unei bestii ca Gavenmore, vei fi mai mult decât dornică să primești un bărbat între picioarele tale drăguțe. Îi făcu o plecăciune binevoitoare. Rămas-bun, milady! Deocamdată…

Își luă rămas-bun, șchiopătatul proaspăt oferindu-i mai multă demnitate decât merita.

„După ce îi vei fi încălzit patul unei bestii ca Gavenmore…” Vorbele nemiloase pluteau ca un blestem.

Holly se cutremură. Nu dăduse niciodată prea mare atenție intimității care venea odată cu căsătoria. De fapt, nu era prea sigură de natura exactă a actului inexplicabil care îi unea pe soț și pe soție. Aerul ei de rafinament nu avea altă obârșie decât obsesia fratelui Nathanael pentru judecata limpede.

Nathanael!

Privirea îi zbură spre turnul în care se afla camera ei. Cu toată agitația, aproape uitase de preotul închis în dulap. Preotul care avea să fie chemat de către tatăl ei în câteva ceasuri, pentru a-i asculta jurămintele de nuntă. Desigur, numai dacă nu cumva rămăsese fără

aer în temnița îngustă și își dădea chiar atunci ultima suflare.

Ridicându-și fustele, Holly alergă spre scările exterioare, cu simțurile aprinse de o undă încăpățânată de speranță. Dacă avusese vreodată nevoie de înțelepciunea îngâmfată a lui Nathanael, acum era momentul.

Holly plesnea ușurel obrazul moale al preotului, în timp ce Elspeth îl stropea cu apă pe față. După ce se prăvălise din dulap și văzuse silueta transformată a lui Holly înălțându-se deasupra lui, chipul lui înroșit devenise alb ca varul, iar el căzuse în nesimțire.

Îl aduseseră în simțiri îndeajuns încât Holly să îi explice pe nerăsuflate planul ticluit, însă mărturisirea ei năucitoare despre finalul încurcat îl făcuse din nou să leșine.

Loviturile blânde ale lui Holly nu păreau să dea roade. Se uită în sus la Elspeth, de unde stătea în genunchi, cu o cută de îngrijorare brăzdându-i fruntea.

— Poate încă puțin…

Elspeth răsturnă urciorul, vărsând conținutul lui rece pe chipul preotului. O strâmbătură preocupată încrețea gura doicii, dar satisfacția îi lucea în privire. Elspeth se dondănise de nenumărate ori cu preotul trufaș în legătură cu educația potrivită pentru domnița ei.

Ca răspuns la botezul neașteptat, Nathanael țâșni în capul oaselor, tușind și scuipând. Fluturând din mână la oferta de ajutor venită din partea lui Holly, se chinui să se ridice, avântându-se într-o tiradă întreruptă de suspine, ca și când scurta perioadă de inconștiență nu făcuse decât să îi ascută limba și așa deosebit de tăioasă.

— Oh, vai mie! Ce păcat teribil am înfăptuit ca să merit o asemenea suferință? Poalele robei lui din pânză țesută în casă foșneau în timp ce se învârtea prin cameră, împrăștiind smocuri din părul tăiat al lui Holly cu fiecare pas. Picături de apă se prelingeau din părul nisipiu ce îi înconjura creștetul ras conform normelor preoției. Un giuvaier! Am șlefuit un giuvaier fără cusur, doar ca să îl cedez unui sălbatic nedemn. Am pregătit o mireasă potrivită pentru un rege, doar ca să o las pradă în mâinile grele ale unui mercenar. Își ridică privirea spre ceruri. Cu siguranță Dumnezeu însuși a dat viață unei asemenea splendori de femeie și a căutat, în infinita lui înțelepciune, să mă pedepsească pentru că am îndrăznit să îi desconsider rolul de creator. Mă căiesc, Doamne! Mă rog pentru iertare!

Tânguindu-se cuprins de disperare, se prăbuși pe un cufăr și își acoperi fața cu palmele.

Holly schimbă o privire neîncrezătoare cu Elspeth. Niciuna dintre ele nu ar fi ghicit, luându-se după hărțuiala necontenită a preotului, că era mândru de ea – ba, mai mult, că o considera „o asemenea splendoare de femeie”.

Holly nu se putu abține să nu îi judece neașteptata atitudine umilă ca fiind suspectă, mai ales că insista să îl acuze pe Dumnezeu că ar fi fost gelos pe el.

— Nathanael?

Se apropie de silueta lui încremenită într-un gest penitent.

— Fratele Nathanael pentru tine, se burzului el, tonul vocii redevenindu-i un bâzâit ca al unei viespi. De această dată, ochii lui nu se feriră de ea, ci o scrutară critic. Așadar, cum ai reușit să creezi o asemenea iluzie de urâțenie?

Holly se apucă de poalele fustei și se roti pentru ca el să o poată admira în voie, neputându-se abține să nu simtă o furnicătură de mândrie pentru cât de apreciate îi erau eforturile.

— Nu a fost greu. Pur și simplu, am scăpat de toate virtuțile pe care se încăpățânau să mi le laude pretendenții mei. Cosițele negre ca pana corbului. Genele lungi și dese. Sânii generoși.

— Măcar mintea ți-a rămas întreagă. Și cum intenționezi să continui această șaradă când soțul tău te va lua în patul lui?

Holly își lăsă fusta să cadă, orgoliul dezumflându-i-se la acel gând.

— Tocmai de aceea te-am căutat, recunoscu ea cu timiditate. Vezi tu, nu am mamă, și nu prea știu ce se așteaptă de la mine.

De această dată, Elspeth și Nathanael făcură un schimb de priviri, tovarăși în naivitatea lor. Dându-și seama că lua la întrebări despre intimitățile carnale ce se petreceau într-un pat conjugal o fată bătrână și un bărbat care depusese jurământ de celibat, Holly simți o undă de îndoială.

Însă Nathanael le știa pe toate, se însufleți ea. Numai datorită virtuții chemării lui era aproape la fel de atotcunoscător ca Dumnezeu. Nu așa îi spusese de o sută de ori?

Și el nu o dezamăgi. Stând în continuare pe cufăr ca și cum ar fi fost scaunul de judecată, își îndreptă umerii și își drese vocea, tușind ca un herald.

— Singura ta îndatorire, copila mea, va fi să te supui voinței soțului tău.

— Păi, da, să te supui, îl îngână Elspeth, bărbia lăsată scuturându-i-se aprobator.

Preotul se încruntă la doică.

— Dumnezeu l-a creat pe bărbat în așa fel încât să poarte asupra sa o unealtă divină, cum s-ar spune. O lance puternică și sfântă.

Holly făcu ochii mari când își aminti coada lungă și groasă a lăncii pe care cavalerul galez i-o prezentase în timpul turnirului.

— Păi, da, și-o să vrea să o înfigă în matale, pe onoarea mea, interveni săritoare Elspeth. Și o să curgă sânge. Găleți întregi. Dar o să-ți placă să-l lași să curgă.

Holly simțea că începea să o ia cu leșin. Ce păcat că Elspeth irosise

toată apa pe Nathanael! Se temea că urma să aibă nevoie de ea.

— Liniște, femeie! îi porunci Nathanael doicii.

Elspeth îl ascultă, țuguindu-și buzele.

— Bineînțeles că nu îi va plăcea. Este de datoria femeii să se supună chinului, pentru a-și ispăși păcatul din grădină.

Holly tresări, simțindu-se vinovată. Oare era într-adevăr preotul atât de atotcunoscător încât să fi aflat despre păcatul ei din grădină? Oare știa că se lăsase în voia sărutului carnal al cavalerului fără ca măcar să mimeze o cât de slabă împotrivire?

— Dacă nu s-ar fi înfruptat din mărul oferit de șarpe, continuă el, poate că omenirea s-ar mai fi aflat încă într-o stare de grație.

Holly răsuflă ușurată când își dădu seama că Nathanael vorbea despre păcatul Evei, nu despre al ei.

Doica îi făcu cu ochiul.

— Tre' să înduri, copilă, altminteri n-o să poată să își vâre pruncul în tine.

Groaza o cuprinse pe Holly cu și mai multă forță. Un copil! Un copil care ar fi legat-o de galez pentru totdeauna. Se scutură înfiorată, închipuindu-și un coș plin cu puiuți blănoși, cu gheruțe curbate și colți lungi, curbați. Ce divinitate ar fi putut pune la cale o pedeapsă atât de infernală?

Disperarea o împinse să înceapă a se învârti prin cameră, la fel cum făcuse Nathanael. Era mai mult decât dornică să accepte orice pedeapsă pentru faptele sale, însă ar fi fost cu adevărat blestemată dacă ar fi îndurat pedeapsa pentru păcatul unei strămoașe îndepărtate, care suferise de o slăbiciune cumplită pentru viclenia șerpilor.

După câteva clipe în care răsuci în minte cele aflate, se întoarse pentru a-i înfrunta pe amândoi.

— Mă voi cununa cu acest galez. Nu prea am încotro. Dar nu am nici cea mai mică intenție de a deveni soția lui. Holly ura să se umilească în fața îndrumătorului ei, însă își impuse să îngenuncheze la picioarele lui Nathanael și să îi strângă mâna. Este necesar să rămân atât de respingătoare, încât acest Gavenmore să nu suporte nici măcar să mă privească, darămite să se culce cu mine. Mă vei ajuta?

— Nu-i prea târziu să îți iei tălpășița, zise Carey în timp ce el și Austyn urmau o slujnică în vârstă prin curtea interioară a castelului Tewksbury. Nici măcar nu trebuie să ne întoarcem pe moșia Gavenmore. Noi doi am putea să mergem în căutarea aventurii. Pe legea mea, sunt o mulțime de lorzi gata să-și golească pungile pentru a-și cumpăra o pereche de brațe iscusite în lupta cu sabia, așa, ca ale noastre.

Austyn ridică dintr-o sprânceană înspre el.

— Doar nu suferi de mustrări de conștiință, nu? Nu tu m-ai împins

să cer mâna femeii? Nu tu ai pretins că nu există o cale mai sigură de a rupe blestemul decât să mă cunun cu această Lady Ivy[5]?

— Holly, îl corectă Carey cu gândurile aiurea. Însă, după ce mi-am luat răgazul de a chibzui mai bine asupra posibilității de a te trezi în fiecare dimineață cu acea… acea… față…

Se cufundă într-o tăcere îndurerată, sporindu-i lui Austyn impresia că se îndrepta cu pași repezi spre spânzurătoare, nu spre altar. În timp ce o urmau pe cotoroanța care îl chemase să își întâlnească mireasa, soarele se ascunse după un uriaș nor negru, reflectându-i tristețea întunecată din suflet. O adiere răcoroasă îi atinse fruntea. Odinioară, exact într-un asemenea moment, ar fi putut simți prezența zeflemitoare a lui Rhiannon, însă în acea după-amiază aerul rămânea nemișcat, lipsit de orice urmă de batjocură, în afară de cea proprie, adresată lui însuși.

Poate că scutierul lui avea dreptate. Poate că, legându-se de această femeie, avea să își găsească, în sfârșit, liniștea, scăpând de fantomele care îl bântuiau. Ciudat că nu simțea deloc liniște în lipsa lor, ci numai un gol straniu.

Pașii hotărâți ai lui Austyn nu își încetiniră ritmul până când nu se apropiară de un perete din piatră. Cotoroanța dădu la o parte o cortină de iederă și descoperi vederii o poartă de fier, o poartă care ar fi rămas aproape invizibilă în umbrele nopții. Îl încercă un fior de ironie mușcătoare când se aplecă pe sub o arcadă din piatră pentru a intra într-o sălbăticie încâlcită de grădină, ce își pierduse foarte puțin din vrajă în lumina zilei.

— Ai fi zis că și-ar dori să se mărite noaptea, bombăni Carey. Pe întuneric.

Austyn îl înghionti cu cotul.

— Tacă-ți fleanca! Nu este vina fetei că nu a fost binecuvântată de natură.

Din fericire, contele îi înlăturase pe toți spectatorii nedoriți de la ceremonie, rămânând numai el însuși și un preot cu creștetul ras, care stătea în picioare în fața băncii din marmură, ca să le fie martor la rostirea jurămintelor. Tewksbury părea și mai scund decât își amintea Austyn, ca și când gândul de a-și pierde fiica l-ar fi micșorat cumva. Slujnica nu plecă după ce își îndeplini sarcina, ci făcu câțiva pași în spate pentru a se adăposti la umbra unui frasin, scoțând o batistă cu care își potoli gâfâielile behăitoare.

Împotrivindu-se imboldului de a arunca o privire plină de alean spre leagănul părăsit, Austyn își ocupă conștiincios locul lângă mireasa lui. Când soarele se iți de după nor pentru a lumina chipul ei rece, tristețea lui se transformă în groază. După turnir, se consolase cu speranța secretă că simțurile lui se înșelaseră. Și așa era. Era mult mai urâtă decât își imaginase.

— Lady Ivy, se înecă el, salutând-o.

— Holly, îl corectă ea cu blândețe.

La invitația preotului, ea își plecă sfioasă fruntea pentru a rosti jurămintele; Austyn se chinui să își ascundă ușurarea.

Nu se putea abține să nu se holbeze în creștetul capului ei, captivat de smocurile retezate de păr care îl împodobeau. Se luptă cu pornirea absurdă de a-și trece palma peste părul ei pentru a se convinge dacă se simțea ca lâna unui miel tuns, așa cum arăta. Ar fi zis că ea ar fi preferat să se acopere cu o scufie sau cu un văl, însă cununa de clopoței rămăsese singura ei coroană. Bobocii fragezi se ofiliseră, ca și când ea ar fi avut puterea de a trage seva din orice o atingea.

Austyn aruncă o căutătură piezișă în jos, temându-se că acea însușire anume nu s-ar fi potrivit defel cu nădejdea lui de a avea un moștenitor. Împunsătura plăcută din pantaloni îl asigură că simpla ei prezență nu îi făcea un asemenea rău. De la întâlnirea cu frumusețea brunetă din chiar acel loc, vintrele îi sufereau de o stranie, însă pervers de plăcută sensibilitate.

Privirea i se mută la leagăn. Poate că își vindea atât numele, cât și mândria pentru a se căsători cu această femeie, dar și-ar fi vândut până și sufletul pentru a o face soția lui pe frumoasa misterioasă. Nu era bărbatul care să siluiască o femeie, dar, dacă ar fi știut că îi fusese sortit să se bucure de numai câteva clipe fugare în brațele ei, în loc de o viață întreagă, ar fi putut să facă dragoste cu ea până la ivirea zorilor, posedând-o cu o asemenea grijă tandră, încât ar fi ajuns să creadă că i se predase de bunăvoie.

— Sunteți pregătit să vă rostiți jurămintele, sir? întrebă preotul, întrerupându-i gândurile periculoase.

— Sunt. Ignorând o înțepătură de regret care aducea mai mult a suferință, Austyn făcu întocmai, vorbind fără pauze sau intonație, până când ajunse la ultima și cea mai solemnă promisiune: O voi venera… o voi venera cu…

Atât contele, cât și preotul se încruntară la el. Carey îl îmbrânci în spate. Slujnica horcăi în batistă și înclină din cap încurajator, cu ochii sașii împăienjeniți de lacrimi. Numai mireasa lui își ținea privirea plecată.

Își drese vocea și încercă iarăși, reamintindu-și că îi datora viața acestei femei. Când ceilalți l-ar fi lăsat să pice în capcana mârșavă a lui Montfort, ea fusese cea care îl prevenise.

— O voi onora cu al meu…

Propria șovăială îl rușina. Dacă nu reușea să mimeze afecțiune pentru această femeie, ar fi putut, cel puțin, să simtă puțină compasiune. De bună seamă, vreun suflet răutăcios găsise că era o glumă bună să împrăștie zvonuri despre frumusețea ei în cele patru zări. Și oricine o îmbrăcase pentru cununie nu își dăduse seama că

liniile grațioase ale rochiei nu făceau altceva decât să ia în râs stânjeneala ei? Veșmântul îi cădea larg peste pieptul lipsit de forme, lipindu-se în schimb pe șoldurile ei îndesate. Nuanța de smarald îi colora chipul alb ca laptele într-un verde bolnăvicios.

La tăcerea lui prelungită, ea înălță capul, încremenindu-l cu privirea. Poate că, lipsindu-i genele, semăna cu un iepure, însă nu putea să nege că fata avea ochi minunați.

Îmboldit de pornirea surprinzătoare de a o proteja, îi cuprinse mâinile între ale lui cu blândețe, privi adânc în acei ochi și spuse:

— O voi venera cu al meu trup.

Capitolul 8

Promisiunea răgușită a cavalerului, împreună cu atingerea lui posesivă, o săgetă pe Holly ca un fulger de mătase. După care o cuprinse un val de mâhnire. Învățase, din experiența întâmplătoare trăită pe exact acel petic de iarbă de sub picioarele lor, cât de tare și de neîndurător putea fi trupul lui înalt și musculos. Din cauza descrierii înfricoșătoare pe care i-o făcuse Elspeth despre actul marital, se îndoia sincer că avea să supraviețuiască unui asemenea omagiu.

Ca pentru a pune la încercare convingerea lui Gavenmore, Nathanael adăugă:

— Vă puteți onora mireasa cu un sărut.

Buzele preotului tresăltară răutăcios. Vai, ticălosul se distra copios! observă Holly, aruncându-i o privire aspră.

Cavalerul se aplecă pentru a reduce diferența considerabilă dintre staturile lor, închizând ochii când buzele lui aveau încă mai bine de două palme pentru a ajunge la chipul ei.

Holly simți furnicături nepoftite de nerăbdare pe șira spinării. „Poate că îmi dăruiesc sărutările unui străin, însă puteți fi sigur, sir, că nu le voi mai dărui niciodată dumitale.” Jignită de amintirea propriilor cuvinte, își strânse buzele, îngrozită că ar fi putut-o trăda, topindu-se sub insistența lui.

Măsura ei de prevedere se dovedi inutilă. Buzele lui îi atinseră fruntea, dăruindu-i una dintre cele mai caste sărutări posibile. Punând înțepăturile pe care le simțea în obraji pe seama urzicilor cu care Nathanael îi mângâiase, făcu o reverență stângace.

— Mă onorați, sir.

Expresia de pe chipul lui era serioasă, însă nu nemiloasă.

— Sunt soțul tău acum. Îmi poți spune Austyn, iar eu îți voi spune Ivy.

— Îmi puteți spune astfel, dacă doriți, răspunse Holly, dar el își întorsese deja fața de la ea pentru a discuta despre chestiunea zestrei cu tatăl ei. Uimită de senzația necunoscută de a fi ignorată, adăugă cu voce firavă: Dar nu este numele meu.

Holly rămase fără grai când află că soțul ei voia să plece din Tewksbury într-un ceas. Sperase să își petreacă noaptea nunții în tihna pe care i-o oferea protecția tatălui ei. Poate că acesta nu i-ar fi luat în seamă strigătele de îndurare, își zise ea înciudată, însă măcar ar fi suferit auzindu-le.

Austyn rămase fără grai când află că soția lui se aștepta ca atât doica ei, cât și preotul să îi însoțească. Ar fi putut-o suporta pe doică,

cu toate că o considera pe mireasa lui puțin cam mare pentru asemenea mofturi, dar cu preotul era altă poveste. Chiar și călare pe un umil măgar, așteptând să înceapă călătoria, un rânjet enervant îi arcuia omului buza de sus. La castelul Gavenmore nu mai fusese găzduit niciun preot de peste două decenii, o lipsă care lui Austyn îi convenea de minune. La ce i-ar fi folosit unui blestemat promisiunile deșarte despre mila lui Dumnezeu?

În timp ce Carey le conducea animalele în curtea exterioară, sub ochii scrutători ai contelui, mireasa lui Austyn glăsui:

— Cer să mi se pregătească o litieră.

Austyn schimbă o privire amuzată cu scutierul lui. Cu siguranță tatăl ei o dusese la plimbare prin împrejurimi într-o litieră acoperită, pentru a o feri de ironii, însă niciun bărbat nu ar fi îndrăznit să râdă de ea acum, când era soția lui. Nu fără a-și risca atât dinții, cât și viața.

— Mă tem că nu este posibil, îi explică el răbdător. Nu are cine să care o litieră. Suntem doar eu și servitorul meu.

Imaginea unei asemenea invenții frivole zdruncinându-se pe dealurile stâncoase și prin pădurile dese ale meleagurilor lui aproape îl făcu să zâmbească.

Holly își înălță ochii spre cer, întrebându-se cât timp mai avea soțul ei să insiste în prefăcătoria lui încăpățânată cum că prin pădurile din apropiere nu mișunau hoarde de galezi care de-abia așteptau să dea năvală și să le taie gâturile la primul semn de trădare.

— Atunci, cum mă veți purta în călătorie? întrebă ea, pronunțând apăsat fiecare cuvânt, ca și când s-ar fi adresat unui copil.

— Călare, firește, răspunse el, imitându-i tonul semeț.

Holly aruncă o privire neîncrezătoare înspre cai. Păscând lângă armăsarii monstruoși care le aparțineau lui Sir Austyn și servitorului său, mai erau patru animale de povară cu desagile îngreunate de aurul tatălui ei. Nu prea putea explica faptul că tatăl ei îi permisese să călătorească numai însoțită de o escortă înarmată, la adăpostul înăbușitor al unei litiere, pentru a o feri de privirile desfrânate ale posibililor răpitori. Își dorise intimitatea oferită de un asemenea mijloc de deplasare, în care și-ar fi putut dezlega sânii care o dureau pentru câteva ceasuri prețioase.

Îi aruncă tatălui ei o privire rugătoare. El își întoarse nasul mare și umflat spre cer, dându-i de înțeles cu claritate că nu avea să primească niciun ajutor din acea direcție.

Se strădui să pufnească disprețuitor.

— Eu nu călăresc.

Gavenmore își încrucișă brațele la piept.

— Atunci, poți călări cu mine.

Holly o porni spre primul cal de povară.

— Voi învăța.

Chiar și mai înspăimântătoare decât perspectiva de a se urca pentru prima dată în șaua unui cal era posibilitatea de a petrece ceasuri întregi cuibărită la pieptul impunător al soțului ei. De a-i simți răsuflarea mirosind a perișor dezmierdându-i ceafa dezgolită sau, mai rău chiar, de a fi nevoită să îi îmbrățișeze spatele în vreme ce vârfurile sensibile ale bieților ei sâni chinuiți amenințau să rupă legăturile ce îi rețineau. Cu o asemenea apropiere, i-ar fi fost aproape imposibil să își păstreze deghizarea. Sau virtutea.

Se apropie ușurel de cel mai mic dintre cai. Comparat cu dragonul de armăsar care scuipa flăcări al lui Gavenmore, murgul părea micuț, dar, pe măsură ce se apropia, lui Holly i se părea că pieptul lui umflat se mărise până căpătase proporții descurajante.

Întinse o mână spre frâie, dorindu-și să îi fi oferit un măr sau un morcov, nu numai tentația suculentă a degetelor ei.

— Hei, călutule! șopti ea cântat. Ce căluț frumos!

Sforăitul care se auzi din spatele ei cu siguranță nu venea de la un cal.

Când apucă frâiele, calul își scutură coama albă ca zăpada, nechezând prevenitor, și făcu câțiva pași mai departe de ea, cabrându-se. Împiedicându-se în fustele stânjenitoare, Holly se îndârji să îl urmărească, refuzând să slăbească strânsoarea greu dobândită.

Îi scăpă un mormăit prea puțin demn de o lady când se agăță de oblâncul din piele și încercă să se urce în șa. Calul se feri, dându-se înapoi, trântind-o în noroi și oferindu-i un motiv să fie recunoscătoare pentru posteriorul ei căptușit cu perne. Ignorând sunetele ciudate din spatele ei, se ridică, scuturându-se de praf.

Se apropie din nou de cal, strângând din dinți hotărâtă. Încă nu se născuse masculul pe care nu l-ar fi putut fermeca sau întrece în șiretenie, incluzându-l și pe acel cal de povară îndărătnic! Așteptându-se la retragerea încordată a acestuia, apucă oblâncul șeii și se aruncă peste el cu capul înainte.

Calul nu se mișcă deloc. Holly căzu peste șa, pe burtă, asigurându-și o priveliște surprinzătoare a burții animalului. Nu era de mirare că nici farmecul, nici viclenia nu o ajutaseră! Animalul nu era un cal, ci o iapă – o femelă la fel de șireată ca ea. Prinse cununa de clopoței înainte să fie strivită sub copitele fremătătoare ale bestiei.

Se așteptase la aplauzele seci ale lui Nathanael. Nu se așteptase însă la mâinile puternice care îi cuprinseră talia, ridicând-o până când ajunse să stea cocoțată pe șa într-o parte, cu fustele răsfirate frumos pe crupa iepei. Cum acele mâini întârziau pe talia ei subțire, uită să respire.

Gavenmore se încruntă, uitându-se în sus la ea, mijindu-și ochii până ce ajunseră niște lame înghețate.

— Ești mai ușoară decât pari, milady. Nu ești mai grea decât un scaiete.

Luptându-se să scape din strânsoarea lui, cu o atât de mare grabă încât aproape că se prăbuși de cealaltă parte a calului, Holly se agăță cu egală disperare de oblâncul șeii și de istețimea ei.

— Numai puterea mai mare a dumitale face să pară astfel, sir.

Gavenmore nu prea părea convins de vorbele ei lingușitoare, dar păru să se liniștească pentru moment.

Holly urmări din șa, țeapănă ca un băț, cum lucrurile ei erau împărțite pe caii rămași. Împachetase puține, luându-și numai rochiile la care Elspeth lucrase cu frenezie toată după-amiaza, ca să le modifice. La urma urmei, dacă țelul ei era să își dezguste soțul, ce nevoie avea de plase din aur cu care să își împodobească fruntea albă ca laptele? De cingătoare brodate care să îi scoată în evidență subțirimea taliei? De piepteni din fildeș cu care să își prindă mătasea neagră a părului? De broșe din ametist care să îi reflecte culoarea ochilor? Oftă cu tristețe.

Singura concesie pe care o făcuse vanității era sticluța cu smirnă pe care o îndesase în ciorapi, singura concesie pe care o făcuse sentimentalismului era oglinda de mână aurită pe care mama ei i-o dăruise la cea de-a cincea aniversare.

Împunsătura de regret pe care o simți pentru că își părăsea comorile fu ștearsă de o suferință mai mare când tatăl ei se apropie pentru a-și lua rămas-bun. Acesta îi strânse glezna. Ea se aplecă, pregătindu-se sufletește pentru o mustrare șoptită, o blamare finală a prostiei care îi adusese pe amândoi în acest punct groaznic. El își lipi gura de urechea ei, vocea-i maiestuoasă coborându-i până la un murmur complice:

— Nu te bizui numai pe deghizarea ta pentru a-l scârbi, fetițo! Fii tu însăți!

Cu acel sfat tainic, îi lovi ușurel calul peste crupă, făcându-l să pornească la trap ușor. Holly fu nevoită să înșface atât oblâncul, cât și frâiele, pentru a rămâne în șa, însă nu rezistă să nu se mai uite o ultimă dată cu mâhnire peste umăr la tatăl ei. Când el își ridică brațul scurt pentru a o saluta, ar fi dat până și prețioasa ei sticluță cu smirnă pentru a afla dacă în ochii încețoșați ai acestuia se deslușea vechiul lui licăr familiar, strălucirea lacrimilor sau poate câte puțin din amândouă.

Holly privi posomorâtă spatele soțului ei, invidiind lejeritatea cu care încălecase pe armăsarul lui masiv. În loc să se bălăbănească într-o parte și-n alta în șa la fiecare tropot zguduitor al copitelor calului, el călărea cu o grație înnăscută, ca și când ar fi fost una cu animalul uriaș, ca un fel de centaur legendar. Se încruntă, încercând să-și amintească, din învățăturile lui Nathanael, dacă despre centauri îi

spusese că le stătea în fire să siluiască nimfe. Sau fusese vorba despre satiri?

Uitându-se pe furiș împrejur pentru a se asigura că nu o privea nimeni, își trecu un picior de partea cealaltă a spinării calului murg, ca să călărească precum bărbații. Nimeni nu rosti vreun cuvânt despre acea schimbare a poziției.

Holly era atât de obișnuită să fie privită galeș, încât acum, când toată lumea îi evita ochii, o încerca o curioasă senzație de libertate. Elspeth se holba direct în față, convinsă că galezul avea să le ia tuturor capetele și să le lase leșurile să putrezească în pădure dacă le descoperea înșelăciunea. Gavenmore și servitorul lui probabil că nu suportau să o vadă.

Numai Nathanael îi mai arunca din când în când câte o căutătură pe sub sprâncene, lovindu-se cu degetul sub bărbie pentru a-i aminti să-și întoarcă fața spre razele slabe ale soarelui care apunea. O asigurase că toți bărbații găseau pielea arsă de soare o însușire a femeilor simple, de-a dreptul respingătoare. Holly își lăsă capul pe spate, ascultătoare. Era dispusă să facă aproape orice pentru a evita posibilitatea ca în viitor să mai fie nevoie să își tortureze pielea delicată cu urzici. Sorbi senzația necunoscută a căldurii pe chip cu o sete surprinzătoare.

Când soarele apuse, și luna se ridică pe cer, acoperind pajiștile cu un borangic de rouă, oboseala o cuprinse pe Holly. Furnicăturile pe care le simțise în coapse se transformaseră de mult în amorțeală. Durerea îi săgeta sânii legați la fiecare pas opintit al iepei. Cu toate acestea, Gavenmore nu dădea niciun semn că ar intenționa să se oprească și să își ridice tabăra pe timpul nopții. Când pleoapele îi deveniră prea grele pentru a-și mai putea ține ochii deschiși, se prăbuși pe oblâncul șeii, incapabilă să mai simtă vreun dram de mândrie cât să îi pese dacă avea să cadă direct în căpșorul ei tuns.

Gavenmore și bărbatul căruia auzise că îi spusese Carey încetiniră până când iapa ei ajunse practic să împungă cu nasul crupele armăsarilor lor. Îl auzi pe Carey bombănind, parcă nevenindu-i a crede:

— Pentru Dumnezeu, Austyn, o să călărim toată noaptea?

Răspunsul soțului ei fu rostit pe un ton jos, din fericire de neauzit.

— …Mai bine să-i fi ridicat fustele și să fi isprăvit odată.

Holly știa că vorbele sumbre ale bărbatului ei ar fi trebuit să o sperie, însă era mult prea obosită pentru a-și aminti de ce… toate femeile… la fel pe întuneric.

— Aici te înșeli, băiete. Știu cel puțin o femeie pe care nu aș confunda-o nicicând cu alta. Nici într-o mie de ani. Nici dacă aș fi orb.

Holly suspină, foamea neostoită din vocea soțului ei întristând-o. Tatăl ei o crescuse să fie ceva mai mult decât un trofeu minunat, nu

genul de femeie care ar fi putut stârni pasiunea unui bărbat ca Gavenmore. În timp ce încerca să se cufunde în somnul ei întrerupt, simți o împunsătură teribilă de invidie față de femeia suficient de curajoasă care ar fi putut să ridice pretenții asupra inimii schimbătoare a soțului ei.

Un zâmbet trist se ivi pe buzele lui Austyn când își ridică privirea spre mireasa lui adormită, scăldată de razele lunii. Chiar dacă iapa ei fusese priponită sub desișul de ferigi de mai bine de jumătate de ceas, încă stătea aplecată peste oblânc, iar cununa ofilită de clopoței îi alunecase pe vârful nasului.

Fu invadat de un amestec de admirație și vină. Ea îl prevenise că nu știa să călărească, și totuși o hotărâre de nestrămutat o ținuse în șa pe toată durata procesiunii răzbunătoare pe care el o impusese tuturor. Nici măcar slăbiciunea ei nu fusese cea care îl mișcase îndeajuns pentru a porunci o oprire, ci teama că bătrâna ei slujnică s-ar fi putut răsturna de pe cal și și-ar fi putut rupe vreun os.

Se întinse să îi desfacă degetele chircite de pe frâie. Poate că nu hotărârea îi menținuse strânsoarea, își zise el mâhnit, ci frica. Poate că era la fel de îngrozită la gândul de a împărți cortul cu el pe cât era el de îngrozit să împartă cortul cu ea. Ei bine, acum nu prea mai avea ce face în acea privință. În timp ce Austyn se ocupase de ceilalți cai, Carey înălțase cortul în mijlocul crângului de pini, apoi se retrăsese la o distanță discretă pentru a-și ridica tabăra împreună cu servitorii ei.

Când îi luă trupul nemișcat din șa, Austyn își dădu seama amuzat că, undeva de-a lungul drumului istovitor, ea alesese să încalece bărbătește, dovedindu-se nu numai hotărâtă, ci și înțeleaptă. Poate că miresica lui smerită avea mai multe calități decât bănuise el. Dumnezeu îi era martor că semenilor lui superstițioși le-ar fi prins tare bine o porție zdravănă de judecată sănătoasă!

O cuibări bine între brațele lui întinse, minunându-se încă o dată de cât de puțin cântărea. Lărgimea molatică a șoldurilor și a coapselor ei nu îl împovăra așa cum ar fi trebuit. Când o porni spre cort, ea își potrivi obrazul în scobitura de sub bărbia lui. Austyn se posomorî când se trezi îmboldit iarăși de acea pornire inexplicabilă de a proteja, de a adăposti și de a apăra ceea ce îi aparținea.

Strânsoarea i se înteți, devenind din protectoare posesivă, când preotul acoperit cu glugă ieși dintre ramurile dese și se proțăpi în calea lor.

— Seara bună, sir! Intenția pioasă a mâinilor împreunate ale bărbatului era contrazisă de lucirea șireată din ochii lui. Am venit să ascult rugăciunile de seară ale stăpânei mele. Este un ritual de noapte care o alină.

Nefiind omul care să se lase intimidat de prestanța preoților,

Austyn arătă în jos, dând din cap, spre grămăjoara liniștită din brațele sale.

— După cum vezi, stăpâna ta este deja foarte alinată. Își continuă drumul, obligându-l pe preot să se dea la o parte din calea lui. Chiar înainte de a intra în cort, se întoarse și spuse pe un ton blând: Să nu te mai deranjezi după noaptea asta, frate. Sunt soțul ei acum. O să îi ofer toată alinarea de care are nevoie seara.

Austyn își plecă ușor capul pentru a intra în cort, numai pentru a se trezi într-o altă capcană. La naiba cu Carey și cu sufletul lui de poet! Scutierul lui își folosise scurtul răgaz care îi fusese acordat pentru a transforma cortul simplu într-un budoar senzual, potrivit pentru un sultan chitit să ia fecioria unui harem întreg de mirese tremurânde.

O singură torță răspândea o lumină palidă, care se oprea exact înainte de a cădea pe patul improvizat. Austyn îl bănui pe Carey că așezase astfel totul nu pentru a crea o aură de mister, ci pentru, a-l scuti de priveliștea oferită de mireasa sa goală.

În clipa în care îngenunche pentru a o lăsa pe așternutul purpuriu așezat peste un strat generos de ace de pin, aproape gemu când descoperi că prietenul lui se deranjase până și să împrăștie petale de panseluțe sălbatice pe mătasea rece. Parfumul lor îmbătător îl insulta. Inima lui nu își mai găsise pacea de când se oferise zălog, împotriva voinței lui, frumuseții din grădină.

Dacă ar fi fost ea femeia pe care o ținea în brațe în acea noapte, cortul ar fi devenit într-adevăr un budoar vrăjit de plăceri care ar fi durat până în zori. Ar fi poruncit să se oprească din drumul lor de ceasuri întregi și ar fi făcut dragoste cu ea pentru prima dată în timp ce razele soarelui care apunea ar fi colorat în trandafiriu și auriu pereții cortului. Ar fi cules cu dinții delicatele petale de panseluțe de pe pielea ei umedă de sudoare, gustând și dezmierdând fiecare bucățică savuroasă de carne de dedesubt.

I-ar fi prins strigătele înăbușite de plăcere cu gura, le-ar fi ostoit cu limba. S-ar fi împlântat în trupul ei neprihănit, avântându-se mai adânc și mai tare, până când ar fi obținut de pe frumoasele ei buze un legământ pe care niciun alt bărbat nu l-ar mai fi…

Austyn își înăbuși un blestem sălbatic. De ce alt mijloc mai convingător avea nevoie pentru a recunoaște că vraja senzuală care îl robise urma să îl ducă, fără îndoială, la pieire? Nici măcar în propriile visuri nu se putea elibera de gelozia care îi măcina sufletul. Ca și când ar fi simțit violența bruscă a strânsorii lui, mireasa i se mișcă în brațe, un fior de spaimă străbătându-i chipul.

Ignorând fără milă pornirea năvalnică a stârnirii sale, o așeză în cuibul de mătase. Buzele ei se depărtară într-un oftat somnoros de încântare. Curios, Austyn se aplecă în față, adulmecând aerul. Cum era oare posibil ca răsuflarea ei să fie atât de dulce, când dinții îi erau atât

de stricați? Își trecu limba peste marginea dreaptă, netedă, a propriilor dinți, întrebându-se dacă s-ar fi simțit ofensată de un dar precum o crenguță cioplită cu care să și-i curețe.

Părea nemaipomenit de vulnerabilă, cu genele ei scurte umbrindu-i obrajii ca de marmură, cu pumnii mici strânși ca și când ar fi vrut să se apere de vreun atac nevăzut. Unghiile ei tăiate până în carne îi treziră interesul, însă nu putu rezista tentației deosebite a părului ei. Întinse mâna, apoi o retrase, surprins să o simtă tremurând.

— Este nevastă-ta, prostule, mormăi el. Ai tot dreptul să o atingi.

Și o atinse, trecându-și palma peste contururile tunse mult prea scurt ale capului ei, numai pentru a afla că părul i se simțea nu ca lâna proaspăt tunsă a unui miel, ci mai mult ca puful moale al unui boboc de rață. Fermecat în mod ciudat de acea descoperire, chicoti, prinzând un smoc ușor ca o pană între degetul mare și arătător.

Un scâncet ușor de durere îl preveni. Își coborî încet privirea și își văzu soția uitându-se în sus la el, tremurând ca o ciută speriată sub mâna lui vinovată.

Capitolul 9

Holly ghicise deja că proaspătul ei soț era un bărbat periculos, dar, până când nu îi zărise zâmbetul sincer, nu avusese habar cât de periculos era. Liniile puțin adânci de pe frunte i se încrețeau de o încântare copilărească. Până și firele aspre din mustață păreau să îi devină mai moi. Se împotrivi unei porniri neașteptate de a întinde mâna și de a le atinge. De a-și trece degetele peste țesătura lor străină până când și-ar fi putut aduna curajul de a căuta căldura mătăsoasă a buzelor de dedesubt.

Zâmbetul lui păli când privi în jos, în ochii ei, expresia schimbându-i-se pentru a-i oglindi propria dorință uimită. Apoi chipul i se înăspri, așa cum se întâmplase și în grădină, și o ridică în capul oaselor, apucând-o de umeri, scuturând-o ușor.

Crezând că înșelăciunea îi fusese descoperită, Holly închise strâns ochii, încercând să nu își imagineze cel mai mare rău pe care i l-ar putea face.

— Ai vreo soră?

Ochii i se deschiseră într-o clipită. Luată prin surprindere de întrebarea ciudată, îngăimă:

— Nu.

— Atunci, vreo verișoară? Sau vreo mătușă? Vreo femeie care ar putea avea aceeași culoare neobișnuită a ochilor ca tine?

— O mătușă? O verișoară?

Încă amețită de somn și de senzația minunată de a fi strânsă la pieptul puternic al unui bărbat și purtată asemenea unui prunc de pe cal în pat, lui Holly îi luă o clipă năucitoare pentru a pricepe ce întreba el. Când îi trecu prin cap că putea să încerce să afle identitatea femeii enervante care îi deranjase întâlnirea amoroasă, un fior de ușurare amestecată cu teamă o făcu să înlemnească m strânsoarea lui.

— O, păi, da! Am hoarde de verișoare și duzine de mătuși! Și nepoate, toate cu ochii violet. Este o trăsătură la fel de obișnuită ca țărâna printre cei din neamul de Chastel.

El ridică dintr-o sprânceană deasă, chipul neînduplecat revenindu-i la expresia amenințătoare.

— Nu am văzut prea multe femei la turnir.

Enervată pentru că îi dăduse răspunsul pe care îl căuta și totuși el încă îndrăznea să o contrazică, i-o întoarse:

— Poate că strălucirea aurului tatălui meu te-a orbit.

El o eliberă pentru a-și scărpina falca bărboasă.

— Poate că da. Sau poate că am fost atât de prost încât să privesc

prea mult în soare.

El se lăsă pe călcâie, statura lui impunătoare făcând spațiul limitat să pară și mai aglomerat. Holly își trase genunchii la piept, ridicând o mână pentru a-și răsuci, ca un tic, o buclă lucioasă pe degete, numai pentru a i se aminti într-un mod necruțător că o lăsase pe aceea, și pe toate suratele ei, pe podeaua camerei ei de la Tewksbury. Când degetele îi atinseră capul tuns, se încruntă nedumerită. Oare visase sau Gavenmore chiar mângâia claia respingătoare când se trezise ea?

Își plecă ochii, temându-se că nu culoarea lor violet ar fi putut-o trăda, ci unda de nesiguranță din adâncurile lor.

Austyn era deranjat de retragerea timidă a miresei lui. Nu arăta mai puțin vulnerabilă când era trează decât atunci când fusese adormită. Încheieturile albite ale degetelor îi strângeau genunchii ridicați ca pentru a forma o fortăreață de nepătruns. Iar el se întrebă, nu pentru prima oară, ce fel de tată și-ar lăsa fiica în mâinile unui străin. Un străin care se putea să nu șovăie să îi asedieze fragilele apărări, „să îi ridice fustele și să isprăvească odată”, așa cum sugerase Carey fără ocolișuri.

Lațul unei tentații întunecate îi prinse conștiința, ținându-i-o în cumpănă preț de o clipă. O luase de nevastă pe această femeie, nu-i așa? De ce să nu își satisfacă nevoia presantă între coapsele ei dornice? În orice caz, i-ar fi putut ostoi puțin pasiunea mistuitoare care îl tortura. Poate că, dacă ar fi ținut ochii închiși când s-ar fi întins să o cuprindă, ar fi putut îndrăzni să viseze…

Austyn crezuse că se eliberase de toate fantomele, însă femeia din grădină încă îl bântuia. Aproape că îi putea simți moliciunea ademenitoare a părului înfășurat în jurul încheieturilor degetelor, îi putea mirosi aroma exotică de smirnă de pe pielea albă, îi putea gusta moliciunea îmbietoare a buzelor care se deschideau sfios sub dezmierdarea lui. Îi scăpă un geamăt chinuit.

Holly își înălță capul cu repeziciune când auzi sunetul. Ochii soțului ei erau strâns închiși, ca și când ar fi îndurat o durere cumplită. Neluând în seamă frisonul de invidie pe care îl simți la vederea desișului de gene negre, îl trase de mânecă, îndrăznind să îi folosească numele de botez pentru prima dată.

— Sir Austyn? Sunteți bolnav? Vă doare rana?

În momentul în care deschise ochii, Holly știu că nu el se afla în primejdie, ci ea însăși. Confruntarea cu Eugene fusese numai o umbră palidă a luptei pe care o purta sub privirea înghețată și amăgitoare a acelor ochi. Ochi aprinși nu de scânteierea gheții, ci de o flacără atât de puternică, încât ardea albăstruie, pârjolind-o cu avertismentul că, dacă bătălia nu se încheia în favoarea ei, risca să piardă mai mult decât deghizarea.

El se ridică, mult deasupra ei, acoperind lumina torței. Lui Holly i

se năzări că era ironic cum umbrele ar fi trebuit să îi fie atât aliate, cât și dușmane. Când el s-ar fi aplecat pentru a-i despărți genunchii înțepeniți, nu ar fi văzut umplutura cusută între fustele ei. Nu ar fi văzut nici lacrimile care i se scurgeau în liniște pe obraji.

Nu îndrăznea să îi cerșească nici tandrețe, nici răbdare. Dacă el i-ar fi acordat favorul de a-și domoli pasiunea cu sărutări și mângâieri, ar fi fost o chestiune de numai câteva clipe până ce mâinile lui dibace i-ar fi dat în vileag înșelăciunea și ar fi devenit brutale și necruțătoare. Nu îi mai rămânea altceva de făcut decât să tremure în umbra lui, așteptându-l să se arunce asupra ei ca un urs asupra unei hălci proaspete de vânat.

Timbrul lipsit de pasiune al vocii lui o surprinse atât de tare, încât aproape că plânse în hohote de ușurare.

— M-am cununat cu tine din motive greșite, milady.

Când ecoul cuvintelor lui se stinse, ușurarea ei se transformă în spaimă. Își dădu seama îngrozită că se lipsise de toate armele care ar fi putut preschimba furia lui în milă. Nu avea gene mătăsoase pe care să le fluture, nici bucle negre ca tăciunii pe care să le arunce peste umăr, nici obraji albi ca laptele pe care să își reverse lacrimile de remușcare.

Îi înșfăcă piciorul, îmbrățișându-l implorator. Îi simțea, pe sub pantaloni, mușchii gambei la fel de tari și de neînduplecați ca tot corpul.

Șuvoiul neîntrerupt de cuvinte se revărsă din gura ei.

— Nu am avut niciodată intenția să vă amăgesc, sir, adevărat vă spun. Numai că un mic neadevăr nevinovat a dus la altul, și, înainte să-mi dau seama, până și eu am uitat care era adevărul. Își întoarse chipul rugător spre el, sperând că umbrele nu ascundeau sclipirea luminoasă a lacrimilor din ochii ei. Pedepsiți-mă dacă trebuie, sir, dar vă implor să îi crutați pe Nathanael și pe Elspeth. Este adevărat că spiritului trufaș al lui Nathanael i-ar prinde bine o muștruluială zdravănă, însă Elspeth este o femeie bătrână, prea firavă pentru a îndura chinul unei bătăi.

Austyn încercă să se elibereze din strânsoarea disperată a miresei lui, dar se lovi de o asemenea împotrivire, încât se văzu nevoit să se oprească, de teamă să nu îi rănească degetele. Își scutură piciorul, dar ea rămase agățată acolo.

— Ce naiba tot croncănești, femeie? întrebă el tunător, adăugând tenacitatea unui arici turbat pe lista însușirilor ei uimitoare.

Se îndepărtă brusc de ea, obligând-o să îi dea drumul pentru a nu fi târâtă pe podeaua cortului. Ea se ridică în genunchi.

— Să croncănesc? Am croncănit?

— Din belșug. Chiar crezi că muștruluiala preoților și a femeilor bătrâne se numără printre păcatele mele?

— Păcate? Păcatele mele? repetă ea. Un zâmbet fermecător îi

lumină chipul. O! Vorbeam despre păcatele dumitale!

Austyn se încruntă. Când zâmbea așa, era atât de urâtă, încât devenea aproape drăgălașă.

— Și pentru ce păcat ați dori să vă căiți în noaptea aceasta, sir? Să încerc să ghicesc? Nu mă doriți cu adevărat. Ați căutat să mă câștigați numai pentru zestrea mea. Hohotul ei de râs vesel îl surprinse. Dumneata și toți ceilalți participanți la turnir.

Austyn se duse să dea la o parte pânza cortului, privind în întunericul de cerneală.

— De-aș putea obține atât de ușor mântuirea!

Voioșia pe care ușurarea i-o adusese lui Holly se împrăștie.

— Care este această crimă atât de îngrozitoare pe care nici măcar Dumnezeu nu o poate ierta? întrebă ea blând.

Razele lunii țesură o pânză magică pe profilul soțului ei.

— Mi-am rostit jurămintele către tine când inima mea îi era deja dăruită alteia.

Holly se forță să își recapete sentimentul de ușurare, însă râsul ei năvalnic sună ciudat de prefăcut.

— Poate că nu sunteți obișnuit cu rigorile simțămintelor de dragoste curtenitoare, sir. Nu se cuvine ca un bărbat să îi jure devotament soției sale. Nu își prea putea permite să îi înșire numeroasele laude și jurăminte de devotament pe care le primise – și pe care le refuzase – din partea unor bărbați însurați. Dacă ați fi fost cununat cu cea pe care o iubiți, atunci cum ați mai fi încercat fiorul tainic de încântare când îi fluturați panglicile pe lance, într-un turnir? Sau când compuneați un frumos vers pentru a vă elogia sentimentele caste pentru ea?

Falca lui bărboasă se încleștă, dându-i de înțeles lui Holly că sentimentele lui pentru acea femeie misterioasă nu erau nicidecum caste. Scoase un obiect mic din tunică, expresia lui îndurerată stârnindu-i curiozitatea lui Holly. Era oare un dar din partea frumoasei lui doamne? Vreo amuletă prețioasă a dragostei lor? Cu siguranță bruta necioplită nu era atât de sentimental încât să poarte o asemenea mărturie lângă inimă.

— Iartă-mă, milady, spuse el răgușit, însă nu îți pot fi soț în această noapte. Oricare ar fi obiceiurile englezilor, nu sunt genul de bărbat care să se culce cu o femeie în timp ce se gândește la alta.

Vorbele îi ieșiră din gură înainte ca Holly să le poată opri.

— Nici măcar dacă este soția ta?

Doamne, Dumnezeule, ce făcea oare? Îl încuraja să împartă patul cu ea?

Strecurând obiectul înapoi în tunică, el o privi fățiș, ochii oglindindu-i deopotrivă hotărârea și prudența.

— *Mai ales* dacă este soția mea.

Cu acea promisiune de neînțeles, își plecă ușor capul și se pierdu în noapte, lăsând-o singură.

Holly se prăbuși înapoi pe salteaua din paie, simțind cum oasele i se topeau în corp din cauza tumultului de emoții diferite. Abandonul lui Austyn ar fi trebuit să îi liniștească temerile, și totuși ușurarea ei era amestecată cu o undă enervantă de nemulțumire. Crezuse că înșelăciunea îi fusese descoperită, numai ca să afle că și soțul ei avea secrete. Mărturisirea lui sinceră îi lua în râs propriul vicleșug neînsemnat, făcând-o să se simtă mai nenorocită ca oricând.

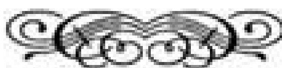
Se aruncă pe burtă. Mătasea rece nu reuși să îi scadă fierbințeala din obrajii urzicați. Temându-se că soțul ei ar fi putut să cadă la învoială cu conștiința lui și să se întoarcă, nu îndrăzni să își scoată rochia ca să doarmă dezbrăcată, așa cum tânjea. O petală moale de panseluță o gâdilă pe nas. Ea o îndepărtă cu un gest nervos, ridicând-o în lumina torței.

Se părea că inima soțului ei era dăruită alteia, la fel cum sărutul lui pătimaș din grădină fusese menit pentru alta. Un tremur necunoscut îi sfâșie stomacul. Holly nu izbuti să îl deslușească.

De când fusese îndeajuns de mare pentru a-și împreuna mâinile micuțe și dolofane în semn de rugă, orice inimă cedase în fața rugăminților ei.

Se rostogoli neliniștită pe spate, neputând să pună freamătul neîncetat din burtă decât pe seama foamei. Își ridică privirea și se uită în gol la acoperișul cortului, de-abia dându-și seama că degetele ei încordate făceau bucăți delicata petală de panseluță.

Capitolul 10

— Elspeth!

La auzul țipătului ascuțit, Austyn sări drept în capul oaselor dintr-un somn chinuit. Ghemuindu-se, își smulse sabia din teacă, pregătit să apere cortul din apropiere de vreo hoardă de englezi spurcați sau mai degrabă de vreun alt dușman îngrozitor care scosese acel strigăt nepământean.

— Elspeth!

Brațul înarmat i se înmuie de ușurare când își dădu seama că strigătul se auzea din cort. Aceea nu era vreo strigoaică însetată de sânge care venise după sufletele lor nespovedite, ci numai soția lui care urla după slujnica ei.

Carey și preotul își făcură apariția dintre pini, împleticindu-se în lumina cețoasă a zorilor, preotul ținând un crucifix de parcă ar fi vrut să alunge vreo amenințare supranaturală, Carey bâjbâind să potrivească o săgeată în arc.

Austyn împinse arcul într-un unghi mai puțin periculos, înainte ca scutierul să îl pună la proțap pe vreunul dintre ei.

— Liniștește-te, Carey! Nu ne atacă englezii.

Carey își trecu o mână prin părul ciufulit, încă luptându-se să își recapete răsuflarea.

— Englezii? Eu am crezut că a dat peste tine vreo haită de câini turbați.

Preotul se cutremură, plimbându-și înnebunit privirea de la un tufiș la altul.

— Câini? Eu am crezut că erau demoni.

— Elspeth!

Nicio vorbă de liniștire nu îi putu opri să nu pălească la forța înnoită a acelui țipăt. Mâna lui Austyn se lipi instinctiv de mânerul sabiei. Carey o porni împiedicându-se înapoi, gemând fără să vrea, când nevasta lui Austyn își iți capul din cort. Cu marginile pânzei de cort împreunate foarte aproape de gât, chipul ei șters părea, în mod straniu, lipsit de corp.

— Vă pot deranja rugându-vă să îmi chemați doica, sir? întrebă ea dulce, clipind înspre Austyn de parcă nu tocmai îi curmase zece ani din viață speriindu-l de moarte. Am nevoie de ajutorul ei pentru a mă îmbrăca.

— Ar fi o onoare, milady, scrâșni Austyn printre dinți, fiindcă, pe legea lui, l-ar fi chemat și pe Belzebut însuși numai pentru a pune capăt țipetelor ei infernale.

Fu însă scutit de sarcină, pentru că servitoarea cocoșată apăru zorită dintre copaci, strângând sub pelerină ceva ce el presupuse a fi o legătură de haine. La vederea lui Austyn care păzea cortul, cu mâna pe sabie, femeii îi scăpă un chițăit speriat și aproape că dădu drumul legăturii.

Îi făcu o reverență stângace, cu bărbia dublă tremurându-i.

— Dacă nu îți este matale cu prea mare supărare, aș putea să trec, sir? Mi s-a părut că aud vocea melodioasă a domniței mele chemându-mă…

Un braț delicat se ivi din cort, trăgând-o înăuntru.

Carey se uită cu gura căscată la locul în care stătuse ea mai devreme, băgând de seamă pelerina împăturită de la picioarele lor. O împunse cu un deget desculț, clătinând din cap cu tristețe. Expresia năucită a lui Carey când își dădu seama că stăpânul lui nu se bucurase de budoarul de plăceri pe care îl pregătise cu atâta dragoste nu îl scoase din sărite pe Austyn nici pe departe la fel de mult ca rânjetul victorios care apăru pe chipul îngust al preotului.

*

Holly își arcui spatele, întinzându-se ca o pisică mulțumită de sine în timp ce își masa sânii dezlegați cu podul palmelor. Razele soarelui de dimineață pătrundeau prin peretele cortului, dezmierdându-i pielea dezgolită cu degete jucăușe de căldură.

— Of, Elspeth, se plânse ea. Nu știu dacă mai pot suporta încă o zi!

Lui Holly nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să doarmă întreaga dimineață, dar tentația de a fura câteva momente de descătușare cu doica ei care să stea de veghe se dovedise prea puternică.

Semnul îngrijorat al lui Elspeth spre salteaua șifonată îi stăvili lui Holly plăcerea nevinovată.

— O singură privire să-și arunce la burta matale vârâtă sub pături și tot restu' pe-afară și pun rămășag că bărbat'tu ăla n-o să te mai lase înc'o noapte să dormi singură.

Ca și când ar fi fost chemată de vorbele lui Elspeth, umbra impunătoare a lui Austyn se profilă pe peretele cortului. Holly își încrucișă brațele peste sânii goi, copleșită de o timiditate bruscă, dureroasă. Soțul ei se plimbase în jurul cortului, păzindu-l nerăbdător, mai mult de un ceas, oprindu-se după fiecare câteva ture pentru a-i aminti mârâind de timpul care se scurgea.

Recunoscând cu o urmă de neplăcere că scurta ei eliberare ajunsese la final, Holly își întinse mâinile în lături, invitând-o pe Elspeth să îi mumifice exuberanța naturală a sânilor. Când sfârși cu acea treabă, Elspeth apucă oala cu cenușă rece pe care o adunase pe furiș din foc și o împrăștie în părul stăpânei sale, ascunzându-i strălucirea de abanos. Elspeth ținu oglinda de mână în timp ce Holly adăugă ultimul retuș la deghizarea ei, trecându-și un deget acoperit de cenușă peste buza

superioară. Speră ca acel tertip să nu mai fie necesar odată ce soarele avea să îi pârjolească pielea.

În afara cortului, o voce bărbătească se drese cu forța unei bubuituri de tunet. Oglinda alunecă din mâna tremurătoare a lui Elspeth, lovindu-se de marginea oalei din fier.

Vocea lui Austyn răsună cu răbdare exagerată:

— Dacă vrei să mănânci în timp ce noi desfacem cortul, milady, ai face bine să sfârșești cu atâta găteală!

Temându-se ca nu cumva să se năpustească asupra refugiului lor sau să le dărâme cortul în cap, Holly șuieră:

— Repede, Elspeth! Rochia mea!

Holly își lăsă degrabă cămășuța îngustă ca un sac peste șolduri, în timp ce Elspeth îi trase peste cap tunica. Ea își împinse de pe față grămada sufocantă a fustelor împăturite, apoi își trase pe ea corsajul. Tunica avea o nuanță pală de caisă, care odinioară îi făcea obrajii îmbujorați să pară de culoarea piersicii. Oftând mâhnită la acea amintire, smuci de fuste încoace și încolo pentru a și le potrivi pe șolduri, apoi se întoarse să arunce o privire preocupată peste umăr, la spatele ei.

Elspeth își frânse mâinile noduroase.

— Nu-i câtuși de puțin încovoiat, milady. Am avut foarte puțin timp.

— Va trebui să ne descurcăm așa, răspunse Holly, smulgând oglinda.

Era mai puțin interesată de cum îi venea rochia decât de nevoia de a-și lua micul dejun. Nu numai că acel junghi curios din partea de jos a burții încă o chinuia, dar ajunsese, fără ajutorul lui Nathanael, la concluzia că, dacă ar fi reușit să mănânce suficient cât să se îngrașe, nu ar mai fi avut nevoie de fuste căptușite care să îi păstreze deghizarea.

Se studie cu un ochi critic în oglinda de mână, observând supărată că sticla i se spărsese în urma căderii. O crăpătură subțire îi despărțea reflexia devastată în două jumătăți.

Umbra lui Austyn se întrezări încă o dată pe peretele cortului. Holly puse deoparte oglinda, își picură sfidătoare puțin ulei de smirnă în scobitura gâtului și strigă pe un ton măsurat de malițios:

— Sosesc, milord!

Austyn se strădui să nu își ferească privirea când mireasa lui ieși din cort. Lumina puternică a soarelui de dimineață îi arăta și mai puțină îndurare decât razele blânde ale soarelui de după-amiază. Mila îi domoli furia de a fi fost lăsat să aștepte. Trebuia să fie o lovitură grea pentru ea să știe că eternitatea pe care o petrecuse gătindu-se nu dăduse roade mai plăcute.

Tocmai de aceea fu nedumerit să observe că, dimpotrivă, părea

nemaipomenit de încântată de sine. Zâmbetul pe care i-l adresă fu aproape sfios.

— Ați pomenit cumva despre mâncare, sir? Sunt lihnită. Mă temeam că poate încercați să mă înfometați.

— Bineînțeles că nu. Pur și simplu era atât de târziu când ne-am oprit…

Austyn se opri, regretând deja confesiunea pe care i-o făcuse noaptea trecută. Șovăise să îi împărtășească secretul, dar se temuse că i-ar fi ofensat sentimentele gingașe dacă ar fi crezut că numai înfățișarea ei îl împiedicase să se culce cu ea.

Ea își înălță năsucul obraznic în aer, adulmecând nerăbdătoare aroma de carne friptă.

— Niciodată nu este prea târziu să îți astâmperi foamea, sir. Nici prea devreme.

Ridicându-și fustele și lăsând vederii o pereche de glezne subțiri, care ar fi trebuit să fie prea firave pentru a-i susține trunchiul greoi, se îndreptă vioaie în direcția mâncării.

Austyn își aținti privirea la mișcarea unduitoare a șoldurilor ei, fiind copleșit de un sentiment de neputință. Ar fi putut jura că acea umflătură urâtă îi venea ieri pe partea dreaptă! Însă fu distras de la acel gând de gâdilătura plăcută pe care o simți în nări. Nu mirosul de iepure fript i le ațâța, ci un parfum mult mai subtil care stăruia în aer. Clătină din cap, alungând ideea absurdă. Se părea că își pierduse mințile cu totul din ziua în care auzise pomenindu-se pentru prima dată numele de Tewksbury.

Zi pe care începu să o regrete din nou când el și Carey se sprijiniră de câte un copac, față în față, urmărind-o mohorâți pe mireasa lui cum dădea gata a treia plăcintă cu carne rece. Stătea pe un buștean retezat, cu genunchii mult depărtați, în așa fel încât fusta ei să prindă orice îmbucătură care i-ar fi scăpat din ghearele hulpave. Până atunci strânsese numai câteva firimituri. Austyn începea să înțeleagă cum reușise să dobândească un brâu atât de impresionant pe o constituție atât de delicată.

Iepurele pe care Carey îl vânase și îl fripsese ajunsese de mult un schelet jalnic. Austyn înclină din cap, fascinat împotriva dorinței lui, în timp ce o privea mâncând. Ura să o recunoască, însă lăcomia ei avea o oarecare eleganță senzuală. Se ospăta cu abandonul decadent al cuiva ori binecuvântat de nepăsător, ori nerușinat de disprețuitor la părerile critice ale celorlalți. Privirea îi fu atrasă de buzele ei țuguiate când se apucă să sugă grăsimea de pe fiecare deget, unul câte unul, cu o meticulozitate uimitoare.

— Bunule Dumnezeu, răbufni Carey, smulgându-l din reverie în timp ce ea se avânta asupra altei plăcinte. Nu am mai văzut niciodată o asemenea mizerie! Mănâncă mai mult decât un cal.

— Mie mi-a fost teamă că avea să-mi înfulece calul! Ce noroc că vom ajunge la *Caer* Gavenmore până la căderea nopții, că altfel am fi murit cu toții de foame.

— Sau am fi fost mâncați, bombăni Carey sumbru.

Posibilitatea de a avea o asemenea soartă îi păru mai puțin rea lui Austyn odată ce își reluară drumul și orele petrecute în compania soției lui începură să se târască foarte încet. După ce străbătuseră numai câteva leghe, Austyn începu să creadă că vreun spirit răzbunător își croise cumva drum în cort în timpul nopții și o înlocuise pe mireasa lui îndurerată de ieri cu o harpie nesuferită.

Când nu se tânguia, se plângea de căldura neobișnuită pentru acel anotimp. Când nu se plângea de căldură, le cerea să se oprească pentru o altă masă. Sau pentru o gură de apă dintr-un izvor rece. Sau pentru un moment de intimitate în tufișuri. Când nu trâmbița cereri imposibile, blestema șanțurile nenorocite de pe cărarea îngustă. Sau movilele din terenul care începea să devină mai abrupt. Sau negura din ce în ce mai groasă care învăluia peisajele galeze.

Behăitul ei necontenit nu numai că îl scotea din sărite pe Austyn, ci le aprindea spiritele și tuturor celorlalți. Când, neatent, îi spuse „Ivy", după cea de-a treia întrebare sâcâitoare de „Cât mai avem de mers?", toți membrii grupului, inclusiv doica ei cu mutră de șoarece, se răsuciră în șei și strigară „Holly!" la el.

El se cufundase în tăcere, încruntându-se primejdios. Propriul confort în șa îi era pus la grea încercare din cauza faptului că era în permanență stârnit de mireasma de smirnă care se simțea încă în aer. Crezuse că Rhiannon dispăruse din viața lui, dar poate că necruțătoarea vrăjitoare ticluise, pur și simplu, o metodă de tortură mult mai infernală.

Când își începură urcușul pe coasta abruptă, stâncoasă, a unui deal, Carey își mână armăsarul pe lângă al lui Austyn.

— O mică tirană nenorocită, nu-i așa? Nu mai e niciun mister acum de ce taică-său a căutat să scape de compania ei. Ar trebui să te duci drept înapoi la Tewksbury și să ceri mai mult aur.

Austyn se forță să ridice din umeri, cu mult mai multă seninătate decât simțea. Începea să se teamă că făcuse o greșeală îngrozitoare.

— Modelarea caracterului este o sarcină delicată. Probabil că tatăl ei i-a satisfăcut orice moft, pentru a compensa blestemul înfățișării ei.

Carey aruncă o privire cruntă peste umăr.

— Ce păcat că eforturile nu i-au fost răsplătite decât cu o fătucă urâtă!

— Poate că vârsta îi va domoli firea.

— Dacă n-o s-o strângi de gât mai întâi! Nu fu nevoie decât de o căutătură piezișă din partea lui Austyn pentru a-l face pe Carey să pălească. Of, Hristoase, Austyn, îmi pare rău! Nu știu ce-a fost în capul

meu!

Austyn zâmbi pentru a-l liniști.

— Nu îți cere iertare. După cum bine știi, e nevoie de ceva mai mult decât de puțină cicăleală pentru a-l împinge pe un Gavenmore să ucidă.

— Sir Austyn? Sir Austyn, îndrăznesc să întreb, ne apropiem de capătul călătoriei noastre? În curând va fi amiază, și sunt aproape leșinată de foame.

La auzul tonului cârcotaș, zâmbetul lui Austyn se reduse până deveni o linie îngustă.

— Poate că am vorbit prea devreme…

Holly nu mai fusese niciodată atât de nefericită, în toată viața ei.

Terenul muntos nu îi lăsa nicio posibilitate de a se simți confortabil. Prin foiala continuă nu reușise decât să își miște din loc un ghemotoc de cârpe, care se părea că avea o plăcere răutăcioasă să o împungă în șira spinării la fiecare tropot chinuitor al copitelor calului. Ascultătoare, își ținuse chipul spre soare toate ceasurile care se scurseseră; acum, fiecare rază a soarelui de după-amiază îi ardea obrajii ca o limbă de foc.

Încercările ei hrăpărețe de a se îngrășa sfârșiseră prin a-i umfla burta și a o face somnoroasă. Cu toate acestea, mâncarea nu izbutise să îi astâmpere durerea surdă din pântece, și descoperi, cu nervii întinși ca niște coarde de harpă, că somnul era ceva și mai greu de obținut decât confortul.

Își petrecuse jumătate din călătorie stând ca pe ace, așteptându-se ca o hoardă de galezi ucigași să se ivească de după fiecare dâmb și cealaltă jumătate nutrind bănuiala și mai terifiantă că Gavenmore nu avea asemenea întăriri. Că tăticul ei se descotorosise de ea fără să se gândească de două ori.

Nimeni nu îndrăznise să îi mai vorbească de când Nathanael își mânase măgarul lângă ea, puțin după masa de la amiază.

— Splendidă strategie, copila mea, îi șoptise uitându-se în sus la ea, cu picioarele lungi atârnându-i de o parte și de alta a animalului. Nimic nu este mai respingător pentru un bărbat decât o nevastă certăreață.

Holly îi aruncase una dintre cele mai trufașe priviri de care era în stare.

— Nu am nici cea mai vagă idee la ce te referi.

Oricât s-ar fi străduit, nu își putea dezlipi privirea de pe spatele lat, impunător, al soțului ei. Se arătase mai mult decât răbdător cu ea, totuși se temea că toleranța lui nu avea să dureze. Mai ales dacă îi descoperea înșelăciunea. Când trecură pe sub o arcadă de ramuri noduroase, poarta spre o râpă împădurită, profeția îngrozitoare a lui Elspeth cum că aveau să fie omorâți și lăsați să putrezească sub o

pătură de mușchi îi păru mai puțin absurdă decât atunci când traversaseră pajiștile mănoase ale Angliei.

Privirea lui Holly trecu de la un copac la altul, căutându-i eliberarea din propriile gânduri sinistre. Peisajul galez îi era la fel de străin ca împrejurările în care se vârâse fără să-și dea seama. Deasupra capetelor lor se înălțau stejari străvechi, prea puțin asemănători cu mestecenii și cu ulmii firavi din Tewksbury. Coroanele lor stufoase nu lăsau să pătrundă razele soarelui, creând un amurg etern de umbre jilave și văgăuni acoperite de ferigi. Un covor de mușchi înăbușea zgomotul copitelor cailor, totul în jur fiind numai o liniște sibilică.

Imaginația lui Holly se predă cu repeziciune magiei întunecate a pădurii. În loc de trilul aspru al vreunei păsări neștiute, ea auzi chicotul viclean al zânelor care îi luau în râs previziunea. Ritmul melodios al unei cascade revărsându-se peste pietre deveni cântul din nai al vreunui zeu Pan cu înfățișare de țap, care ademenea o preafrumoasă domniță spre propria pierzanie. Trunchiurile răsucite ale porumbarilor și ale arinilor ei i se părură a fi niște chipuri înlemnite de suferință, spiritele captive ale altor călători destul de nesăbuiți încât să profaneze acea pădure sacră.

Groaza îi crescu când râpa deveni mai abruptă și ea realiză cât de mult rămăsese în urmă față de ceilalți. Ei traversau deja albia întunecoasă a unui pârâu care le apăruse în cale. Dorindu-și să fi avut prevederea de a-și fi trecut un picior peste grumazul iepei cât se aflaseră încă pe teren plat, Holly îi dădu pinteni calului, înfășurându-și mâinile și în frâie, și în coama animalului, pentru a-și păstra poziția nesigură.

Când iapa intră în apa învolburată, stropind de jur împrejur, picioarele din față dispărându-i de la genunchi la copite, o atingere diafană înfioră ceafa dezgolită a lui Holly. Spaima puse stăpânire pe ea. I se făcu pielea de găină. Scăpă frâiele și se răsuci în șa, țipând și lovindu-se sălbatic peste cap și umeri.

Calul speriat se trase înapoi, trântind-o în fund în apa rece. Holly nu ar fi putut spune dacă bufnitura zguduitoare pe care o luase sau șocul înghețat al apei care îi îmbiba fusta o făcuse să își vină în fire. Într-un moment zbiera ca scoasă din minți, în următorul, se uita în sus, cu gura căscată, la crenguța inofensivă pe care o crezuse a fi gheara perfidă a vreunui păianjen veninos și la frunza de salcie pe care și-o închipuise a fi pânza lui.

Tăcerea rău-prevestitoare se adânci. Holly își întoarse capul și îi văzu pe ceilalți încremeniți pe coasta râpei, holbându-se la ea de parcă nu ar fi căzut de pe cal, ci din cer.

Poate că ar fi trecut cu vederea rânjetul pe care Carey încerca să și-l ascundă după mănușa ridicată discret. Poate că ar fi tolerat chicotul lui Nathanael și chiar forța cu care Elspeth – loiala și draga de Elspeth

– își strângea buzele atât de tare, încât pe față îi apăruseră pete roșii din cauza lipsei de aer. Ceea ce nu putea îndura însă era lipsa oricărui semn de amuzament sau de reproș din ochii soțului ei. Aceștia reflectau numai o infinită milă, care o făcu să se simtă și mai neghioabă decât era.

Unghiile ei ciuntite se înfipseră în noroiul din albia pârâului când dorul de casă o lovi în valuri de disperare. Nu își dorea nimic mai mult decât să se fi putut cuibări din nou în patul ei din Towksbury. Își dorea înapoi părul, genele, înfățișarea fără cusur. Îl voia pe tăticul ei. Și, mai presus de toate, o voia pe mămica ei. Era o nevoie primitivă, încătușată atât de mulți ani, încât îi uitase puterea de a-i usca gâtul și de a-i prăvăli lacrimi amare pe obraz.

Când își înăbuși un suspin sfâșietor, așteptând ca acea primă lacrimă să apară și să se scurgă pe obrazul ei ca o perlă scumpă, o trăsni gândul că nu mai trebuia să exerseze arta de a plânge înduioșător. Nu se vedea pe acolo niciun pretendent gata să îi șteargă lacrimile, niciun îndrumător care ar fi îndrăznit să o mustre pentru că își înroșea nasul, niciun tată care să o certe pentru că dădea frâu liber, ca o egoistă, nefericirii ei.

Și, cu acel gând eliberator, Holly Felicia Bernadette de Chastel, Lady Gavenmore și cea mai frumoasă femeie din toată Anglia, își dădu capul pe spate și uită de sine cu un urlet asurzitor.

Capitolul 11

— Doamne, Dumnezeule, omule, nu o poți opri?

Chiar dacă Austyn ar fi avut un răspuns la ruga lui Carey, ceea ce nu avea, Carey ar fi trebuit să își ridice mâinile de pe urechi pentru a-l auzi. Austyn și însoțitorii lui stăteau ca niște stane de piatră pe caii lor, uitându-se cu gura căscată la mireasa lui, expresiile lor denotând diferite grade de groază și de neîncredere. Caii se frământau neliniștiți, disperați să o pornească la galop.

Austyn nu prea îi putea învinui. Era tentat să facă același lucru. Năzuise speranța naivă că proaspăta lui soție ar fi putut fi un bun tovarăș de viață, o femeie căreia i-ar fi putut împărtăși grijile și responsabilitățile sale, ușurându-le astfel povara. Dar se părea că nu reușise decât să își ia pe cap altă povară. Și una care îi slăbea auzul, din câte se părea!

Își aruncase capul pe spate și mugea ca un vițel nou-născut. Lacrimi mari îi curgeau din belșug pe față. Austyn ar fi pus rămășag că pielea unui om nu ar fi putut deveni mai roșie decât obrajii ei arși de soare, și totuși nasul ei căpătase nuanța unei cireșe pârguite. Semăna din cale-afară de mult cu un trol micuț care avea o înfricoșătoare criză de furie.

Purtarea ei copilărească ar fi trebuit să îl scoată din sărite, însă Austyn nu putea ignora nota de jale din urletele ei. Era ca și cum ar fi păstrat o viață întreagă de suferință pentru un moment ca acela.

— La naiba, Austyn, fă ceva! îl rugă Carey. Liniștește-o! Oferă-i o batistă! Du-te și mângâi-o pe… pe… – se bâlbâi pentru a găsi o parte cuvenită a corpului – umăr!

Austyn era mai mult decât pregătit să intervină. Își trecu un picior peste grumazul calului, descălecând cu o hotărâre de neconfundat.

— Ia-i pe ceilalți și mergeți mai departe! Nu vă întoarceți, indiferent ce ați putea auzi!

Preotul și doica începură să strige implorări tânguitoare.

— Oh, rogu-vă, bunule sir, începu Elspeth, părând periculos de aproape de a izbucni ea însăși în lacrimi. Nu-i nevoie să fiți prea aspru cu ea! Stăpâna mea este destul de firavă.

Austyn ridică dintr-o sprânceană, neîncrezător. Stăpâna ei firavă lovea chiar atunci în apa pârâului cu ambii pumni, împroșcând picături mari în jurul ei.

— Ceea ce vrea să spună este că trupul doamnei noastre are o asemenea constituție, încât s-ar putea să nu supraviețuiască unei bătăi; prin urmare, vă implorăm… începu preotul aruncând o privire

temătoare spre pumnul înmănușat al lui Austyn.

— De-ajuns! tună Austyn.

Tresăriră cu toții, până și Carey.

— Singura persoană de aici pe care am s-o bat este următoarea care va mai îndrăzni să mă acuze că aș bate pe cineva! Acum, plecați, așa cum v-am cerut! Se întoarse spre Carey. Dacă vreunul dintre ei încearcă să se întoarcă, trage o săgeată în el!

Carey și doica se întrecură să îi dea ascultare, mânându-și caii în sus pe coasta abruptă, spre creastă. Numai preotul rămase în urmă, aruncând o privire lungă peste umăr. Austyn se uită amenințător după el. Atitudinea posesivă a bărbatului asupra soției lui începea să îl enerveze.

Stabilind că urletele ei nu dădeau niciun semn că ar înceta fără intervenția cuiva, Austyn își scoase cizmele și mănușile, intră direct în pârâu și se ghemui la câțiva pași de ea, sprijinindu-și coatele pe genunchi. Apa rece îi uda pantalonii.

Holly își închisese strâns ochii și trăgea aer în piept pentru un nou țipăt, când simți prezența cuiva în apropiere. Nu pe a cuiva, își dădu ea seama, adulmecând un miros răcoros de mentă cu nările înfundate. Pe a soțului ei.

Răsuflarea îi scăzu în intensitate, până ajunse un sughiț înăbușit, când se uită, printre pleoapele umflate, la priveliștea neobișnuită a lui Sir Austyn de Gavenmore stând nepăsător pe vine în mijlocul unui pârâu învolburat.

El îi zâmbi încurajator.

— Te simți mai bine, Ivy?

Înfățișarea lui netulburată o jigni peste măsură. Suferința i se transformă în mânie.

— Numele meu este Holly, neghiobule! Holly! Ești atât de prost, încât nu-ți poți aminti numele propriei tale soții?

Prea înfuriată pentru a mai cântări consecințele, azvârli ce ținea în mână, ceea ce se întâmplă să fie un bulgăre mare de mâl, drept în fața lui înfumurată.

Holly fu imediat surprinsă să afle că se simțea, într-adevăr, mai bine. Nemaipomenit de bine. Ca și când și-ar fi luat de pe piept greutatea zdrobitoare a unui gargui din piatră. Dar își revenise într-un moment cât se putea de nepotrivit. Poate că reușise să își înăbușe chicotul la vederea chipului auster al soțului ei murdărit de mâl, dar expresia nedumerită a acestuia în timp ce clipea pentru a-și scoate murdăria din ochi o dezlănțui pe de-a-ntregul. Arătă spre el, suspinele transformându-i-se în hohote de râs.

El se ridică din apă, pornind-o spre ea cu intenții ucigașe. Cu toate că se neliniști când își dădu seama că un galez de o sută de kilograme, cu o sclipire letală în ochi, reprezenta o amenințare mult mai reală

decât un gargui imaginar, Holly se văzu la fel de incapabilă să își oprească râsul cum fusese să își oprească plânsul.

Se târî în spate ca un crab de apă curgătoare, convinsă pe deplin că avea să o sugrume, așa cum merita.

În schimb, el o ridică în brațe. Picături mari se prelingeau din fustele ei îngreunate de apă, iar ea se văzu nevoită să își petreacă brațele pe după gâtul lui, căci altfel risca să pice iarăși în pârâu.

Surpriza ei crescu când el se așeză pe o piatră teșită de pe mal, țintuind-o în poala lui într-o strânsoare neîndurătoare. Se gândi să se foiască și să scape, îngrozită că avea să descopere ghemotoacele de cârpe ude care îi căptușeau fusta, însă își dădu repede seama că mișcarea ar fi sporit acel risc. Nu avea de ales decât să i se sprijine pe piept, poala lui fiind un culcuș mult mai confortabil decât ar fi vrut să recunoască.

Păstrând o tăcere stoică, el scoase o batistă uscată din tunică și o cufundă în pârâu. Holly se aștepta să își șteargă nămolul de pe propria frunte, dar el îi curăță fața cu o blândețe uimitoare. Ea își închise ochii umflați, scoțând fără să vrea un geamăt de plăcere, apa rece fiind un dar divin pentru obrajii ei arși de soare.

Când îi deschise, Austyn scotea o plantă cu frunze dintr-un săculeț de piele. El îi duse frunzele verzi la buze.

Ea se trase înapoi, privindu-i darul cu o neîncredere pe care nu se deranjă să o ascundă.

— Este otravă?

Zâmbetul lui strâmb nu i se oglindi și în ochi.

— Otrava este puțin cam subtilă pentru gusturile celor din neamul Gavenmore. Mușcă dintr-o frunză, mestecând-o cu o plăcere evidentă. Gustă! o provocă el, dezmierdându-i buzele întredeschise cu tulpina plantei.

Holly ar fi gustat și cucută pentru a-i opri mângâierea năucitoare. Mușcă dintr-o frunză, aproape smulgându-i buricele degetelor. Pe măsură ce mesteca, o amorțeală stranie îi asedie gura. Stranie, însă bine cunoscută. La fel de cunoscută ca mirosul răsuflării acelui bărbat pe gâtul ei. La fel de cunoscută ca gâdilătura mustății lui pe buza ei superioară. La fel de cunoscută ca gustul sărutului său, o combinație contrastantă între limba lui caldă și menta răcoritoare.

Zăpăcită din cauza amintirii, Holly își coborî privirea asupra buzelor lui, întrebându-se din nou ce chip se putea ascunde sub masca acelei bărbi.

— Este perișor. Curăță răsuflarea și dinții.

Cuvintele lui serioase o aduseră înapoi la realitate. Nu mai era femeia pe care el o sărutase în grădină. Dinții ei nu mai erau bidiviii albi ca neaua din oda lui Eugene, ci o herghelie de căluți tărcați.

Își strânse buzele, ajungând la o timiditate amuțită din cauza

înfățișării ei, pentru prima dată de când se știa.

— Așadar, numele tău este Holly, ei? întrebă el, ștergându-și mâlul de pe față cu batista umedă.

— Păi, da. Pare-se că am fost zămislită sub nalbele din grădina castelului.

Austyn zâmbi la mărturisirea sinceră a soției sale. Se părea că nu fusese singurul bărbat subjugat de farmecul grădinii.

— Dacă e să mă iau după dispoziția ta arțăgoasă, aș zice că erau lauri[6].

Ea îl fulgeră cu o privire morocănoasă.

— Mai bine să fii făcut din spini decât să fii cioplit dintr-un stejar nesimțitor.

Frumusețea ochilor ei îl reduse la tăcere. Era ca și cum ar fi dat la o parte o piatră acoperită de mușchi pentru a descoperi diamantul de dedesubt. Se îndoia că ea își dădea seama, însă încă avea un braț încolăcit în jurul gâtului lui, pentru a-și ține echilibrul, și se juca în acea clipă cu părul lui, înfășurându-și mai întâi o șuviță, apoi alta, pe degetele subțiri. Intimitatea acelui gest îi provocă un fior ciudat pe ceafă.

— De ce mă găsești nesimțitor? Pentru că nu te-am târât afară din apă, nu te-am așezat aplecată peste genunchi și nu ți-am dat bătaia zdravănă pe care o meriți? Sau, pur și simplu, pentru că nu ți-am acordat atenția după care tânjești cu disperare?

Ea își aținti privirea drept în față, cu bărbia delicată ridicată în semn de răzvrătire.

— Ești cel mai necioplit dintre bărbați! Nu-mi pasă de atenția ta.

— Iar tu ești cea mai necinstită dintre femei. Ceva straniu sclipi în ochii ei. Acum, ce-ar fi să îmi spui ce te-a făcut atât de groaznic de nefericită?

Ea își plecă ușor capul. Austyn aproape își dori să nu o fi făcut. Cum își ascunsese chipul, lui nu îi mai rămăsese decât să îi admire ceafa dezgolită. Spre deosebire de pielea pătată de pe obraji, ceafa ei avea culoarea laptelui, fiind acoperită de un perișor fin, ca de nou-născut. Atenția îi fu distrasă de dorința copleșitoare de a-și trece buzele peste el. Își reprimă pornirea tulburătoare, spunându-și că trebuia să comande niște mătăsuri fine pentru năframe și văluri.

— Eram nefericită pentru că o voiam pe mama, mărturisi ea ușor.

Austyn se încruntă. Nu o prea putea învinui pentru că jelea după ce fusese smulsă atât de brusc din brațele mamei ei.

— Nu am văzut-o deloc pe contesă ieri. Era bolnavă?

— Nu. Era moartă. A murit când aveam cinci ani. Holly îl pironi iarăși cu acei ochi uluitori. Așa că trebuie să mă consideri deosebit de ridicolă pentru că sunt în continuare atât de legată de o nălucă.

Austyn o considera mult mai puțin ridicolă decât ar fi crezut

vreodată.

— Ți-o amintești?

— Nu atât de bine pe cât aș vrea. Câteodată mi se pare că timpul îmi topește amintirile.

— Timpul nu a fost atât de blând cu mine. Mama a murit acum aproape douăzeci de ani, dar îmi amintesc totul despre ea. Vocea ei. Zâmbetul ei. Felul în care își înălța capul când cânta. Își coborî ochii înainte să îi trădeze întreaga măsură a durerii. L-aș fi rugat pe Dumnezeu să pot uita!

Holly continuă să își afunde degetele în părul lui, atingerea ei, apropiindu-se periculos de mult de o mângâiere.

— A fost rea cu tine?

Erau câteva himere pe care Austyn nu și le putea îngădui, indiferent de consolarea pe care i-ar fi putut-o aduce. Îi susținu privirea lui Holly cu sinceritate.

— Niciodată.

I-ar fi considerat mila dezgustătoare și compasiunea bănuitoare, însă cu greu s-ar fi putut împotrivi grației înnăscute cu care ea îi luă batista din mână și îi șterse o pată de nămol de pe tâmplă. Se trezi uitându-se nu la părul ei devastat sau la genele rare, ci la buzele ei strânse, ademenitoare.

Crezuse că nu putea exista vreun leac mai sigur pentru ardoarea lui nesfârșită decât prezența neveste-sii în poală, dar, la tandrețea gestului miresei lui, vintrele îi zvâcniră de parcă ar fi fost pârjolite de un fulger nimicitor.

Austyn se chinui să se ridice, apucând-o de cot înainte să se prăvălească înapoi în pârâu.

Temându-se că pornirile lui contradictorii i-ar fi atras atenția până la urmă, se îndreptă spre cai cu pas iute, trăgând-o după el.

— Hai să nu mai pierdem vremea, milady! Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să ajungem la *Caer* Gavenmore înainte de căderea nopții.

— Prea bine, sir, îi răspunse ea, nota de trufie revenindu-i în glas. Poate vom reuși să ajungem la culcușul tău înainte să ajung numai piele și os din cauza lipsei de hrană.

Dacă vreunul dintre însoțitorii lor fu surprins când Austyn și Holly își făcură apariția, după discuția lor privată, cu Holly călărind în spatele soțului ei și cu iapa urmându-i legată de o sfoară, fu destul de înțelept să își țină părerile pentru el. Cum amurgul se apropia cu repeziciune, iar ei părăsiseră adăpostul pădurii și urcau un deal biciuit de vânt, nimeni nu consideră că era ceva neobișnuit ca Nathanael să își ridice gluga pentru a-și apăra fața.

Holly descoperi că spatele lat al soțului ei îi oferea adăpost împotriva a numeroase neplăceri. De când călărea pe o parte a șeii, în spatele lui, cu brațele strâns încolăcite în jurul taliei lui subțiri, nu

trebuia să se mai teamă că și-ar fi putut da în vileag fustele căptușite. Tatăl ei îi interzisese plăcerile date de acțiunea de a vâna, de a dresa șoimii sau, pur și simplu, de a galopa pe câmpuri, și îi veni greu să reziste farmecului rustic al brizei care îi ciufulea părul tăiat. Află că putea chiar să și ațipească dacă își sprijinea obrazul de spatele lui Austyn.

Se trezi și constată că balansul liniștitor al calului încetase. Adulmecă aerul, intrigată de mirosul lui metalic. Trebuia să fi ajuns mai aproape decât credea de vreun râu. Soarele apusese, pictând zarea în violet și contopind umbrele și formele în nuanțe triste de cenușiu.

Se aplecă pe după umărul lui Austyn pentru a vedea mai bine, dându-și seama că nu susurul furios al izvorului o trezise din somn, ci tensiunea care se simțea în corpul soțului ei. Părul lui negru flutura în vânt, dezvăluind o expresie la fel de neclintită ca steiul de stâncă pe care se opriseră.

Ea îi urmări privirea până la un promontoriu crestat ce se înălța deasupra brâului argintiu de apă. Făcu ochii mari, apoi clipi repede. Cu siguranță numai într-un vis ar fi putut admira o asemenea priveliște maiestuoasă! Ar fi putut încerca să își șteargă praful lui Moș Ene de pe gene, dacă expresia uimită a lui Elspeth nu ar fi oglindit-o pe a ei.

Un castel încorona promontoriul, conturul acestuia fiind trasat de un zid împrejmuitor vast, ridicat din gresie tencuită. Turnuri crenelate îi flancau meterezele puternice cu o grație mlădioasă care contrazicea scopul lor defensiv.

— Casa ta? croncăni ea, simțindu-și gâtul inexplicabil de uscat.

— Păi, da, răspunse el sumbru. Și a ta, de asemenea, milady.

Holly înghiți cu greu, uimită din nou. Nu era nici pe departe fortăreața înfricoșătoare la care se așteptase.

— Dumnezeule! exclamă Nathanael, prea amețit pentru a se căi sau chiar pentru a observa cum căzuse în păcatul blasfemiei. Este unul dintre castelele concentrice construite la porunca tatălui regelui acum o generație, în speranța deșartă de a-i domoli pe sălbaticii idioți de galezi…

Se opri sub privirea neclintită a lui Austyn, copleșit de nevoia bruscă de a-și lustrui crucifixul cu poalele pelerinei.

Holly nu își putea închipui cum un umil cavaler ajunsese să dețină o asemenea minune. Fragmente din bârfele de la turnir îi reveniră în urechi, purtate pe aripi dușmănoase: „odată incredibil de bogat…”, „văduvit de titlul de conte…”, „omor”.

— Dii! strigă Austyn dintr-odată, conducându-și armăsarul la galop cu o împunsătură din pintenii auriți.

Holly se agăță de talia lui, dând uitării bârfele mărunte în dorința ei arzătoare de a rămâne în șa. Ceilalți fură obligați să o pornească

într-un galop nebun pentru a ține pasul cu ei. Ar fi putut jura că nu nerăbdarea îi dădea ghes soțului ei spre casă, ci hotărârea de a sfârși odată ceva dezgustător.

O bucurie neașteptată puse stăpânire pe ea în timp ce se avântau prin amurgul tot mai întunecat. Poate că era numai din cauza negurii străvezii, înăbușitoare, care se ivea la orizont sau a ritmului înnebunitor al copitelor animalului, dar lui Holly îi deveni greu să-și imagineze că locul ei ar fi fost în altă parte decât lipită de spatele soțului ei, cu mâinile încleștate pe legăturile reci din oțel ale tunicii lui. Având-ul pe Austyn ca scut, își putea întoarce fața fără teamă în direcția din care sufla vântul.

Coborâră panta, apropiindu-se de promontoriu dinspre partea mărginită de uscat. Vântul o făcea pe Holly să lăcrimeze, dar ea clipea și își alunga lacrimile, nedorind să își îndepărteze privirea de la *Caer* Gavenmore, cocoțat ca un palat ceresc pe un nor de calcar.

Pe la jumătatea drumului spre promontoriu, își dădu seama că era ceva greșit. Foarte greșit. În loc să îl înconjoare pentru a-i proteja comorile, masivul zid împrejmuitor se prăbușea în ruină în fața castelului, lăsându-l fără apărare în cazul unui atac. Jumătate dintr-un turn își înălța silueta fantomatică pe cerul întunecat.

Se părea că palatul nu era, în cele din urmă, o fortăreață de nepătruns, ci rodul nebuniei unui visător, părăsit cu mult înainte de a fi terminat. Inima lui Holly vărsă lacrimi amare în fața frumuseții irosite a acestuia.

Austyn lăsă caii la pas cât timp traversară lungul deal care ducea la despărțitura largă ce ar fi trebuit să încadreze o poartă de fier. O jumătate înclinată dintr-o gheretă de strajă îi urmări trecând peste un pod mobil coborât deasupra unui șanț de apărare secat, ferestrele goale ale acesteia căscându-se ca niște ochi lipsiți de vedere. Înfiorată de aerul de părăsire care domnea peste tot, Holly strânse mai tare talia lui Austyn, fără să-și dea seama.

Era și firesc ca primul lucru pe care avea să-l vadă după ce intrară în ceea ce trebuia să fie curtea interioară, dacă surata ei exterioară ar fi fost terminată, fu un mormânt. O mantie de buruieni și iederă sufoca dalele de piatră. Austyn nu îi aruncă nici măcar o privire, însă Holly se răsuci în șa pentru a-l privi mai bine, curioasă să afle cine ar fi putut fi înmormântat într-un loc atât de solemn, după ce îi fusese refuzat somnul de veci în capela familiei.

Ardea de nerăbdare să îl întrebe pe Austyn, însă ținuta țeapănă a acestuia îl făcea să pară la fel de mohorât ca împrejurimile. Semăna prea puțin cu bărbatul care o ținuse în poală și îi ștersese cu blândețe lacrimile de pe față.

Își aduna curajul pentru a-l întreba totuși, când o săgeată îi vâjâi pe lângă ureche și ceva o trânti la pământ cu forța unei pietre aruncate

dintr-catapultă.

Capitolul 12

Holly trase cu greu aer în piept, cu mintea prea încețoșată pentru a se dumiri dacă fusese străpunsă de o grindă căzută sau călcată în picioare de o cireadă de elani. Stelele verzi care i se tot rotiseră prin fața ochilor păliră, lăsând-o să vadă un petic de iarbă grasă. Numai atunci constată că obiectul masiv care o țintuia cu nasul în pământ era trupul soțului ei. Îi oferea o mărturie atât a reflexelor lui îndelung exersate, cât și a judecății sale, fiind capabil să execute o asemenea manevră fără să-i zdrobească oasele fragile.

Îi simțea pe ceafă răsuflarea caldă mirosind a mentă. Primul ei instinct disperat fu să se strecoare cumva de sub el. Acea pornire îi fu înăbușită de apăsarea neîndurătoare a șoldurilor lui înguste pe fundul ei. Atunci își dădu seama că fustele i se răsuciseră în timpul căderii și nu mai exista nicio barieră între vintrele lui și curba dezgolită a feselor ei, în afară de cămășuța ei diafană și pielea subțire a pantalonilor lui. Ochii i se măriră de surpriză. Nu numai că Austyn nu purta o întăritură pentru prohab, dar nici nu avea nevoie de așa ceva. Își lipi obrazul de iarba rece, temându-se și să respire.

Tresări când un răget înspăimântător se auzi dinspre unul dintre turnurile de deasupra lor.

— Lipitori blestemate! Nenorociți fii de cățele colectori de taxe! Puteți să vă luați picioarele la spinare și să vă întoarceți la bastardul fiu de cățea care vă este rege și să-i spuneți că eu nu voi da niciun ban ca să-i îngraș cuferele englezești. Ăsta este pământ galez și pământ galez va rămâne atâta timp cât bătrânului ăstuia îi va mai curge sânge prin vene!

Austyn își înălță capul și strigă:

— Pune-ți frâu săgeților și limbii, bătrâne! Eu…

O altă săgeată șuieră pe lângă ei. Austyn își lipi gura de urechea lui Holly, încălzind-o cu răsuflarea lui.

— Rămâi la pământ! Indiferent de ce se întâmplă, rămâi culcată pe burtă!

Dacă nu ar fi fost o idee atât de absurdă, Holly ar fi putut jura că buzele lui trecuseră peste ceafa ei într-o mângâiere abia simțită, înainte ca el să sară în picioare dintr-o singură mișcare sprintenă. Deabia se putu abține să nu îl tragă înapoi jos. Pentru siguranța lui sau a ei, nu ar fi putut spune. Se simțea goală fără trupul lui care să îl protejeze pe al ei, însă el părea și mai lipsit de apărare în timp ce se îndrepta curajos spre mijlocul curții, oferindu-și inima ca pe o țintă sigură arcașului din turn.

— Tată, sunt Austyn, strigă el pe un ton autoritar de necontestat. Am venit acasă! Apucă unul dintre coșurile încărcate cu aur de pe calul de povară după care se pitise Nathanael și îl ridică triumfător deasupra capului. Și am adus destul aur ca să nu mai trebuiască să te temi vreodată de colectorii de taxe ai lui Edward!

Curtea se cufundă într-o tăcere mormântală. Holly își ținu răsuflarea, mirându-se de profunzimea fricii pe care o simțea la gândul că următoarea săgeată ar fi putut să o facă văduvă.

Dar dinspre turn nu se auzi decât un „Aha!” prostesc, urmat de târșâitul unor pași care se retrăgeau. Nathanael se ivi de după calul de povară, iar Carey o ajută pe Elspeth să se ridice din genunchi. Austyn așeză coșul pe pământ, felul în care umerii i se lăsară brusc trădându-i ușurarea.

— Tatăl tău își întâmpină toți oaspeții cu asemenea entuziasm? Nu se putu abține Holly să nu întrebe în timp ce se ridica.

Nathanael îi aruncă o privire înnebunită, iar ea își orândui fustele înainte ca Austyn să se întoarcă cu fața.

— Să fii recunoscătoare că am ascuns uleiul de încins înainte să plec!

Austyn își trecu o mână peste barbă, căzut pe gânduri. Se părea că stăteau în curtea principală a unei fortărețe străvechi din piatră, înconjurată de cocioabe din nuiele și chirpici și de acareturi. Meșterul arhitect al castelului concentric sperase din tot sufletul să poată păstra fortăreața ca vatră dogoritoare a creației sale. Acum dormita sub aceeași vrajă tragică a promisiunilor neîmplinite care înrobea întregul promontoriu.

Se lăsase noaptea și liliecii zburau de pe metereze pe parapete. Cel puțin nu trebuia să se teamă că i se puteau încurca în păr, se consolă Holly supărată, apropiindu-se cu câțiva pași de Austyn.

O ușă împodobită cu flori de fier scârțâi deschizându-se, dând la iveală o duzină șovăitoare de locuitori ai castelului. Câțiva dintre ei strângeau torțe în pumnii albiți. În vreme ce se strecurau afară din fortăreață, târșâindu-și picioarele în același timp, ca un soi de dragon timid cu douăzeci și patru de labe și douăsprezece capete care se clătinau neîncrezătoare, flăcările torțelor le luminau chipurile, dezvăluind niște expresii de groază fără margini.

Holly se îndepărtă, fără să își dea seama, cu un pas de soțul ei, ascunzându-se de profilul lui aprig. Cum avea să supraviețuiască fiind cununată cu un bărbat care le provoca o asemenea teroare propriilor supuși? Un fior de spaimă viscerală îi coborî pe șira spinării.

Un bărbat, al cărui cap era la fel de chel și de rozaliu ca fundul unui nou-născut, se distanță de mulțimea tremurătoare.

— Bine ați venit acasă, stăpâne! Se pare că ați avut o călătorie încununată de succes.

Austyn îl apucă de umăr fără să clipească măcar.

— Păi, da, Emrys. Ți-am adus o stăpână nouă. Era și timpul, nu crezi?

Nedumerirea lui Holly spori. Servitorii se îngrămădiră în jurul lui Austyn, aproape ca și cum i-ar fi căutat protecția. Fiecare dintre ei părea nerăbdător să îl atingă sau să îi adreseze vreo vorbă de bun venit ori de încurajare. Ei îi erau adresate privirile temătoare, căutăturile abia ascunse de groază. Vai, ei nu se temeau de Austyn, își dădu seama, înfiorându-se. Se temeau de ea!

Bănuiala îi fu confirmată când Austyn se întinse să o scoată din umbre. Câțiva dintre adoratorii lui se grăbiră să se retragă, împiedicându-se în propriile picioare. Un bătrânel îndrăzni chiar să ridice două degete înspre ea, făcând semnul bine cunoscut de protecție împotriva răului.

Când lumina necruțătoare a torțelor i se revărsă pe față, aproape orbind-o, Holly se împotrivi imboldului de a-și ascunde înfățișarea demnă de milă cu palmele. În schimb, se forță să stea dreaptă și mândră, adunându-și curajul pentru a rezista repulsiei pe care cu siguranță aveau să și-o exprime la vederea ei. Austyn îi cuprinse talia cu un braț musculos.

Se dezlănțui un murmur general.

— Măi să fie! exclamă o voce de femeie. Este minunată!

— Păi, da, spuse un bărbat, scoțându-și cu respect pălăria împodobită cu pene. Nu am mai văzut niciodată o doamnă mai frumoasă. Vai, este ca o păpușică!

Holly nu putu decât să clipească, înmărmurită, surprinsă cu totul de reacția lor. Austyn fu dat la o parte când se adunară în jurul ei, pipăindu-i părul retezat, rochia împroșcată cu noroi, nasul înroșit, gângurind cu sfială și încântare. Bătrânelul care își ridicase degetele înspre ea chiar îngenunche pentru a-i săruta tivul umed al fustei. Nathanael și Elspeth oftară, rămași cu gura căscată de mirare.

Holly primise cu grație mai multe dovezi de adorație decât i-ar fi trebuit în scurta ei viață, însă niciodată nu mai fusese venerată cu o asemenea plăcere copilărească. Nu le putea înțelege purtarea stranie. Oare erau toți orbi?

Îi aruncă lui Austyn o privire întrebătoare. Acesta avea o față lungă, de parcă ar fi fost întristat, însă ochii îi străluceau de un amuzament tainic.

— Dați-mi voie să v-o prezint tuturor pe mireasa mea și pe noua stăpână de la Gavenmore, Lady… Șovăi, dând roată cu privirea ca pentru a se asigura că nu îl pândea niciun pericol. Holly.

Intimitatea jucăușă a zâmbetului său îi provocă lui Holly o tresăltare nepoftită în inimă. Și ei îi scăpă un hohot de râs uimit.

— Gwyneth? Gwyneth, tu ești?

La auzul întrebării jalnice, o umbră traversă chipul lui Austyn, făcându-i zâmbetul să pălească. O liniște încordată se lăsă peste curte. Servitorii se despărțiră când un chip răvășit apăru dintr-unul dintre turnurile care străjuiau colțurile castelului și se îndreptă spre Holly. Torentul furios de ocări pe care atacatorul lor le aruncase asupră-le la sosire părea să fi dispărut fără urmă.

Acesta ridică o mână tremurătoare pentru a-i atinge obrazul.

— Gwyneth? Repetă el. Tu ești?

Holly se trezi privind drept spre niște ochi cenușii, sfredelitori, care ar fi putut fi identici cu ai lui Austyn dacă patima lor înghețată nu ar fi fost stinsă de umbrele trecutului. O coamă de păr argintiu încadra chipul bărbos al bărbatului.

Austyn își puse o mână pe umărul lui.

— Nu, tată, nu este Gwyneth. Este mireasa mea.

— O mireasă, repetă bărbatul cu jale, părând mult mai bătrân decât era din cauza spatelui gârbovit și a vocii tremurătoare.

Holly își dădu seama în acea clipă că tatăl lui Austyn nu era doar bolnav, ci de-a dreptul nebun.

Privirea îngrijorată a lui Austyn nu se opri asupra tatălui său, ci asupra trupului lui Holly. Se temea foarte tare că avea să îl alunge pe străinul obositor cu vreo mustrare usturătoare.

Ea prinse mâna rece a bătrânului, încălzind pergamentul fragil al pielii lui între palmele ei.

— Numele meu este Holly, sir, zise ea, dăruindu-i un zâmbet blând. Dacă îmi veți îngădui să vă numesc „tată”, poate că, în timp, veți ajunge să vă gândiți la mine ca la propria fiică.

De această dată, când Holly îi întâlni privirea lui Austyn peste umărul aplecat al tatălui său, prețuirea neașteptată din ochii soțului ei îi făcu inima să tresalte cu o asemenea forță, încât aproape o duru.

— Păi, da, stăpânul nostru este șiret ca o vulpe, așa e. Ne-a băgat pe toți în sperieți când a luat-o la goană să o curteze pe cea mai frumoasă domniță din toată Britania. Pe legea mea, l-aș trage de urechi ca atunci când era un flăcău dacă nu ar fi mai greu decât mine cu treizeci de kilograme! Ba încă aș face-o și-așa dacă mi-ar da motiv!

Holly o urmă pe Winifred, nevasta lui Emrys Ab-Madoc, prin încrengătura umbrită de coridoare care ducea, până la urmă, la camera ei, șovăind să își exprime gândul că femeia micuță ar fi trebuit să se urce pe un scaun pentru a-i ajunge lui Austyn la bărbie, darămite la urechi. Nuanța deschisă a părului ei ar fi dat-o în vileag ca fiind mama lui Carey chiar dacă Holly nu ar fi fost martoră la sărutările și ciupiturile pe care le revărsase în egală măsură asupra obrajilor arcașului, conturându-i niște bujori de un rozaliu aprins pe pielea albă. Femeia ciripea ca o vrabie, însă înainta pe coridoarele înguste și boltite legănându-se ca un guguștiuc rotofei.

Holly îi era recunoscătoare pentru compania veselă. Elspeth și Nathanael rămăseseră lângă focul din bucătărie ca să se înfrupte dintr-o tocană îmbelșugată, la a cărei vedere stomacul umflat al lui Holly se întoarse pe dos, și ea prefera clămpănitul lui Winifred decât clănțănitul propriilor dinți când se gândea la viitorul ce o aștepta ca soție a lui Austyn.

— Familia noastră a servit neamul Gavenmore de generații întregi. Emrys al meu este intendentul stăpânului, dar eu sunt cea care păstrează cheile.

Un clinchet slab în timp ce urcau o scară din piatră în spirală îi adeveri vorbele lăudăroase.

— Și tatăl lui Sir Austyn? întrebă Holly. Nu am putut să nu observ că nu pe tată, ci pe fiu îl numești stăpân.

Winifred clătină din cap cu tristețe și își duse degetul arătător la tâmplă.

— Stăpânul bătrân nu a mai fost întreg la cap de când a murit doamna lui. Cred că n-o să mai fie vreodată. Își petrece jumătate din zi blestemându-l pe rege și cealaltă jumătate căutând-o prin castel pe iubita lui Gwyneth.

— Ce tragic! răspunse Holly, gândindu-se cât de ușor i-ar fi fost tatălui ei să se lase pradă nebuniei provocate de suferință.

Întregul *Caer* Gavenmore părea să fi căzut sub aceeași vrajă întunecată de jale. Holly crescuse obișnuită să zburde pe coridoarele spațioase și prin camerele aerisite ale castelului Tewksbury, cu ferestrele lor acoperite de sticlă și ambrazurile largi. Ferestrele oblonite și deschizăturile înguste ale arcașilor din acea fortăreață străveche se întrezăreau printre umbre ca niște ochi răuvoitori. Pânzele de păianjen împodobeau inelele pentru torțe înfipte în ziduri, fluturând în aer ca niște văluri zdrențuite, mișcate de un suspin nevăzut.

Mama lui Carey avea o lumânare din seu cu care să lumineze drumul peste dalele inegale din piatră, dar, de fiecare dată când pâlpâia, Holly își ținea răsuflarea, temându-se că următorul curent rece avea să le lase în întuneric. Spre marea ei ușurare, Winifred acoperi flacăra cu palma făcută căuș când se grăbiră pe lângă o scară spiralată ce urca undeva în întunecime.

Geamătul unei femei, jos și încărcat de o cumplită suferință, sfâșie aerul în care se simțea miros de mucegai. Holly șovăi, fiecare firișor retezat de păr de pe capul ei zbârlindu-i-se de frică.

Winifred îi aruncă un zâmbet voios peste umăr, asigurând-o pe Holly că imaginația îi întuneca încă o dată judecata. Holly își apăsă palma peste inima zbuciumată și se chinui să își miște picioarele, așteptând cu nerăbdare explicația lui Winifred cum că vaietul nepământean fusese numai vântul care șuierase prin vreo crăpătură

îngustă din zid.

— Nu lua în seamă zgomotul, copilă! Nu-i decât bunica stăpânului.

— Bunica lui? Încă trăiește?

Holly aruncă o privire înspăimântată înapoi spre scări, încercând din răsputeri să calculeze vârsta femeii. Ea adora literatura clasică, însă Nathanael susținuse că mintea ei de femeie nu era potrivită pentru știința masculină a matematicii.

Winifred flutură nepăsător din mână.

— Sigur că nu. Biata de ea s-a aruncat de la fereastra turnului după ce soțul ei a încuiat-o acolo pentru că îi dăruise ocheade și zâmbete unui menestrel. Îi făcu lui Holly cu ochiul, sugestiv. Unii spun că mâhnirea a împins-o la asta, dar eu zic că a fost mai degrabă plictiseala. La urma urmei, zece ani înseamnă o perioadă cam lungă în care să îți suporți propria companie.

Holly chibzuia încă la acea dezvăluire sumbră când trecură de un colț și fură luate prin surprindere de zornăitul asurzitor al unor lanțuri. Își acoperi urechile cu palmele, descoperindu-le numai când zgomotul se stinse într-un ecou fantomatic.

Își înghiți nodul de spaimă care îi rămăsese în gât, căutând înfrigurată încuviințarea lui Winifred.

— Vreun lanț desprins de la podul mobil? Lilieci în clopotniță?

Winifred clătină din cap, plescăind mâhnită din limbă.

— Asta a fost mireasa stră-stră-străbunicului stăpânului.

Holly nu trebuia să fie Pitagora pentru a calcula șansele matematice ca numita Lady Gavenmore să mai fi fost încă în viață.

— Presupun că femeia nu a murit în somn, din cauze naturale, spuse ea cu un firicel de voce.

— N-aș zice. Bătrânul Caradawg de Gavenmore a pus să fie arsă pe rug în curtea castelului. Glasul lui Winifred coborî până la o șoaptă tainică: A pretins că era o vrăjitoare, dar s-a zvonit că fetișcana nepăsătoare nu a făcut decât să își arate puțin glezna când s-a urcat în litieră. Ah, am ajuns! Am trimis slujnicele înainte ca să îți pregătească odaia.

Femeia deschise o ușă masivă din stejar și o împinse pe Holly cu spatele înăuntru. Lovind-o ușurel cu palma sub bărbie, îi spuse:

— Nu te teme de Doamna Albă, dragă! De obicei nu deranjează pe nimeni, decât dacă este lună plină.

Cu acele îndoielnice vorbe de alinare, Winifred îi închise ușa în nas. Holly rămase holbându-se la ușă preț de câteva momente, uluită, temându-se să nu se întoarcă și să găsească vreun strigoi care aștepta să o întâmpine, din degetele-i scheletice curgând bulgări de pământ de pe mormânt. Auzise dintotdeauna că galezii erau un popor de oameni superstițioși. Acum înțelegea de ce.

— Liniștește-te, fetițo! șopti înainte de a se forța să privească prin

încăpere.

O lună rotundă ca o caisă își ițea chipul prin deschizătura îngustă de pe peretele opus. Holly își acoperi gura cu palma pentru a-și înăbuși un țipăt. Nu era sigură ce ar fi putut-o înfricoșa mai tare – vizită nocturnă din partea „Doamnei Albe de Gavenmore” sau vizita vreunuia dintre strămoșii ucigași ai soțului ei.

Flăcările jucăușe luminau tihna lumească din cameră, luând în râs temerile ei. Un lighean cu apă fierbinte se afla lângă un prosop din lână, pe un cufăr jos. Puținele ei bunuri fuseseră așezate într-un colț.

Picturile de pe tavanul văruit erau simple și șterse, dar, din loc în loc, Holly reuși să distingă scene pastorale cu miei zburdalnici și oi care pășteau liniștite. Patul cu baldachin, acoperit cu mătase plisată, o făcu să ofteze cu dor. Era ca și cum tot confortul fusese creat în mod voit pentru a-l îmbia pe călătorul ostenit la odihnă.

Holly tânjea să se întindă pe pat. Și de ce nu ar fi făcut-o? Se întrebă ea. La urma urmei, soțul ei o lămurise cât se putea de bine că nu intenționa să împartă patul cu ea. Că prefera amintirea efemeră a frumoasei lui doamne, în locul trupului cald al soției sale. Văzuse cum ochii lui dezmierdaseră amuleta misterioasă care reprezenta acea legătură, cu o foame care făcea ca sentimentele pe care i le trâmbițaseră admiratorii ei să pară numai ecouri pale ale pasiunii. Poate că Austyn o trata cu o toleranță amuzată, chiar cu bunătate, însă fantoma preaiubitei lui doamne îi bântuia inima și patul.

Luptându-se cu o undă absurdă de melancolie, Holly își trase tunica și cămășuța peste cap și începu să își dezlege sânii, invitând în mod sfidător aerul nopții să îi mângâie. După ce picură în ligheanul cu apă câteva picături prețioase de ulei de smirnă, își curăță cenușa din păr, își spălă chipul și trupul, apoi își căută oglinda de mână pentru a-și admira înfățișarea în sticla spartă.

Ar fi putut jura că mătasea strălucitoare a părului ei începea să se onduleze la vârfuri. Își plimbă limba pe marginea dinților. Hotărât lucru, petele începeau să dispară. De dimineață trebuia să îi trimită pe Elspeth și pe Nathanael să caute în pădure mai multe nuci. Puse deoparte oglinda, cu un oftat. Începea să se simtă la fel de împărțită în două ca reflexia ei – ușurată că reușise să scape de pretențiile amoroase ale soțului ei, dar totuși jignită de lipsa oricărei considerații din partea lui.

— La ce te așteptai, minte creață? se apostrofă Holly, jucându-se cu degetele de la picioare în împletiturile de paie, apoi pășind pe un covor moale din piele de urs, spre pat. Că o să-ți ridice drăguța asta de mască urâtă, că o să-ți descopere adevărata frumusețe a sufletului și că o să-ți declare dragoste veșnică?

Lăsă să îi scape un chicot amar când se strecură, goală, între așternuturile aspre din lână, bucurându-se de plăcerea uitată de a se

simți din nou ea însăși. Se cuibări în perna din pene, refuzând să dea glas celei mai tainice temeri a ei – că Austyn ar fi putut să îi ridice masca și să nu găsească absolut nimic dedesubt.

În dimineața următoare, Holly o porni cu pași mari spre malul ierbos unde Emrys îi spusese că avea să îl găsească pe Austyn, hotărâtă să își descoasă soțul în legătură cu poveștile îngrozitoare ale lui Winifred.

Cel puțin nu mai simțea în gură acel gust de parcă ar fi lins pietrele din vatră. Când se trezise și descoperise că nuanța rozalie dureroasă a pielii se transformase într-o roșeață de arsură care sigur i s-ar fi părut respingătoare oricărui bărbat care ar fi preferat o adevărată lady unei lăptărese, refuzase să își mai deseneze o mustață din cenușă pe buza superioară.

Holly ajunse pe creasta malului și descoperi un bărbat îngenuncheat la marginea unui iaz cristalin. Nu purta nici cămașă, nici tunică. Ziua era caldă, și picături de sudoare care străluceau minunat îi acopereau mușchii și articulațiile bine conturate de pe umeri și spate. Holly simți cum broboane micuțe de sudoare începuseră să îi acopere și ei fruntea la acea priveliște. Își făcu vânt cu mâna, simțind dintr-odată că nu mai avea aer.

Făcu pesemne vreun zgomot slab, pentru că bărbatul începu să se ridice și să se întoarcă. Dându-și prea târziu seama că acel bărbat nu avea nici barbă, nici mustață și înciudată la gândul că ar fi putut fi surprinsă zgâindu-se la un străin, rosti dintr-o suflare:

— Iertați-mă, sir! Mi s-a spus că l-aș putea găsi pe Sir Austyn…

Vocea îi deveni un geamăt de neînțeles când bărbatul își șterse masca de spumă de săpun de pe față, iar ea descoperi că întreaga-i viață nu fusese decât o minciună crudă și meschină.

Capitolul 13

Cea mai veche amintire pe care o avea Holly era cea a chipurilor rotunde ca niște luni pline ale părinților ei, privind-o cu o nesfârșită adorație de deasupra leagănului.

— U'tă-te la puiul flum-o-o-ooos al mămicii, cânta încet mama ei, întinzându-se să mângâie o buclă mătăsoasă.

— Ea este îngelasul plețios al tăticului, șoptea drept răspuns tatăl ei, gâdilând pielea ca de satin de sub bărbia lui Holly până când ea îl răsplătea cu un chicot încântat.

Curând, și alții li se alăturau, o întreagă galaxie de luni palide privind extaziate în jos, la ea, toți nerăbdători să o ciupească de obrăjorii roz, să îi atingă vârful năsucului cârn, să îi mângâie perfecțiunea rotundă a burticii pufoase.

Mama ei refuzase să o înfeșe strâns, așa cum se obișnuia, susținând sus și tare că ar fi jignit măiestria artistică a Domnului dacă ar fi acoperit niște mânuțe și piciorușe atât de frumoase.

La sfârșitul fiecărui asemenea ritual de divinizare, mama ei se întorcea și își întreba oaspeții pe un ton solemn:

— Nu este Holly a noastră cea mai frumoasă ființă pe care a creat-o vreodată Dumnezeu?

Publicul își înălța aprobarea, minunându-se, ochii lor privind-o adoratori când se aplecau peste leagăn, bălmăjind și gângurind în speranța de a obține un zâmbet de pe buzele lui Holly, strânse ca un boboc de trandafir.

— Mincinoșii, bombăni Holly, îndepărtându-se cu spatele de bărbatul de pe mal. Fiecare dintre ei. Mincinoși nenorociți, fără inimă!

Gheața scânteietoare din ochii lui se reduse la o linie ce-i trăda uimirea.

— Milady? Ce este? S-a întâmplat ceva?

Lăsă în jos prosopul din lână, dezvăluind un piept musculos, umbrit de cârlionți de păr umezi. Holly își amintea prea bine cât de aspri se simțiseră sub degetele ei. El făcu un pas spre ea. Ea ridică o mână pentru a-l opri, iar el rămase locului, părând să înțeleagă că orice mișcare bruscă din partea lui ar fi avut consecințe teribile. Cum ar fi fost ca ea să se arunce de pe mal în râul umflat.

Pretendenții lui Holly o mințiseră. Tatăl ei o mințise. Până și scumpa ei mămică o mințise. Niciodată nu ar fi putut fi cea mai frumoasă ființă pe care o crease vreodată Dumnezeu, nu atât timp cât Sir Austyn de Gavenmore trăia.

El nu avea constituția zveltă, ca de elf, a lui Eugene de Legget, nici

farmecul copilăresc al scutierului său cu părul blond. El avea o frumusețe pur masculină, la fel de întunecată și de copleșitoare ca a unui înger al Domnului, izgonit din rai pentru că îndrăznise să înlocuiască sentimentele pentru stăpânul lui în inima oricărei femei muritoare care îi ieșise în cale.

Barba aceea stufoasă îi dispăruse, lăsând-o pe ea fără apărare în fața unei bărbii care inspira hotărâre, îmblânzită de umbra unei gropițe diavolești în obraz. Dispăruse și mustața zbârlită care stătuse ca un scut între ea și curba ademenitoare a buzelor lui, dăltuite de un artist măiestru pentru a dărui sărutări și alte plăceri senzuale pe care Holly nu putea decât pretinde că și le imagina.

În naivitatea ei jalnică, crezuse că el era mai apropiat de vârsta tatălui ei decât de a sa, însă briciul pe care îl ținea în mână și din care picura apa îi înlăturase zeci de ani din vârstă. Nu ar fi putut să o rănească mai rău nici dacă i-ar fi împlântat lama în inima care i se zbătea neliniștită în piept.

Paloarea ei îi reflectase pesemne surpriza, fiindcă preocuparea întrebătoare din ochii lui se adânci.

— Ești bolnavă, milady?

Păi, da, era bolnavă! Îmbolnăvită de propria prostie. Îmbolnăvită de trădarea mârșavă a inimii ei. Bolnavă de o furie care știa că era pe atât de absurdă pe cât era de nedreaptă. Voia să se arunce la pieptul dezmierdat de soare al ticălosului și să îl lovească cu pumnii. Voia să își sfâșie corsajul rochiei, dezvăluindu-și sânii în toată splendoarea lor, și să țipe: „Ha!”

Voia să îi cuprindă obrajii umezi, proaspăt bărbieriți, în palme și să îi tragă gura, acea gură minunată, cu promisiunea ei amețitoare de damnare și totodată de izbăvire, spre a ei pentru a-i sorbi îndelung, cu sete, nectarul.

Pentru a se împiedica să facă vreun gest care i-ar fi dat în vileag înșelăciunea, îi întoarse spatele cu o mișcare bruscă. Dar, nici după ce își închise ochii atât de strâns încât începură să o doară, nu reuși să își scoată din minte imaginea lui stând la marginea acelui mal abrupt, cu pletele negre ca tăciunele încadrate de cerul azuriu și răsfirate de adierea care sufla dinspre râu.

Pe Austyn îl cuprinse remușcarea când își coborî privirea asupra umerilor înguști ai soției sale. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de țeapăn și totuși atât de fragil. Ca și când, la cea mai mică împungere cu vârful degetului, ar fi făcut-o să se prăbușească în fărâme și să se împrăștie în vânt. Cât de mojic fusese! Ar fi trebuit să îi treacă prin cap înainte să se bărbierească faptul că blestemata lui de față frumoasă avea s-o facă să devină și mai conștientă de urâțenia ei.

Veni pe nesimțite în spatele ei, vulnerabilitatea cenușie a cefei ei dojenindu-l. Își puse o mână pe umărul ei, dar ea se feri de atingerea

lui.

Degetele lui Austyn se strânseră în pumn, neajutorate.

— Iartă-mă, milady! Nu am avut niciodată intenția să te rănesc.

Se întoarse spre el. Preț de o clipă năucitoare, violetul neobișnuit al ochilor ei, în contrast cu nuanța de caisă a pielii, îl orbi pe Austyn până când nu îi mai observă părul ciuntit și dinții pătați.

— Atunci, care a fost intenția ta, sir? Să mă arzi pe rug în curtea castelului? Să îmi culegi rămășițele împrăștiate pe dalele de piatră de sub turnul nordic?

El ridică mâna ca să se scarpine în barbă, apoi o coborî când nu dădu decât peste o falcă netedă.

— Așadar, Winnie ți-a împărtășit câte ceva din istoria neamului Gavenmore, ei?

— Numai înclinația membrilor familiei fie de a-și ucide nevestele, fie de a le împinge să se omoare. Cât va dura până când sufletul meu neliniștit va umbla pe coridoarele din *Caer* Gavenmore, foșnind o cunună uscată de clopoței și prevenind-o tânguitor pe următoarea mireasă Gavenmore?

Austyn se cutremură la acel gând. El știa mai bine decât oricine cum ar fi sunat tânguielile stafiei Holly.

— Nu trebuie să te temi pentru siguranța ta. Toate acele întâmplări nefericite au fost cauzate de…

Se opri dintr-odată, înțelegând că vorbele lui liniștite ascundeau săgeți ascuțite care ar fi putut să îi rănească din nou sentimentele.

Dar era prea târziu. Fără masca bărbii care să îi ascundă gândurile, chipul lui trădător îl dăduse în vileag.

— Pasiune? întrebă ea ușor. Gelozie? Îi întâlni privirea fără să se ferească, cu oazele luminoase ale ochilor ei uscate și pustiite. Atunci mă simt ușurată, sir, să aflu că nu va exista niciuna dintre acestea între noi.

Întorcându-și fața de la el, porni să coboare dealul spre castel, demnitatea ei ofensată reprezentând un scut prea firav. Austyn o privi îndepărtându-se, simțind în inimă un junghi ciudat în vreme ce-i urmărea legănarea înduioșător de stângace.

Era mult prea cuprins de regrete pentru a auzi foșnetele pe care le scotea Carey în timp ce urca pe cărarea de la râu, cu un șir de pești atârnându-i într-o mână.

— Hei, prietene, l-ai văzut pe Sir Aus… Peștii îi scăpară printre degete, în iarbă. Doamne, Dumnezeule, omule, ce ai făcut?

— M-am dovedit peste măsură de mojic, răspunse Austyn cu gândurile aiurea, punând deoparte briciul și prosopul pentru a-și recupera cămașa de pe o piatră din apropiere. Am terfelit inima delicată a soției mele în noroi.

— Și nu-i nici măcar prânzul. Dar eu mă refeream la barbă. Carey

șterse o dungă uitată de spumă de pe obrazul lui Austyn. Pe legea mea, uitasem cât de chipeș ești, că mă cununam chiar eu cu tine!

Austyn îl lovi ușurel cu pumnul peste bărbie.

— Chipul meu nu a fost niciodată bun la altceva decât să atragă genul de femei pe care încercam să le evit.

Carey oftă cu subînțeles.

— Ah! Femei frumoase. Creaturi feminine minunate, cu mâini catifelate, albe ca laptele, și cu buze pline, trandafirii, dornice să… Se scutură ca să-și revină din visare.

Austyn își prinse cu centura o tunică stacojie peste cămașă.

— Acum, că am nevastă și sunt ferit de asemenea ispite primejdioase, mi s-a părut sigur să mă bărbieresc.

Carey pufni.

— Să o ferească Dumnezeu pe muierea care va simți mânia miresei tale! Ștrengărița ar scutura-o fără îndoială mai tare decât… Își lăsă ochii în jos. Îmi pare rău!

Austyn ridică amuleta pe care o păstrase aproape de inimă din acea noapte petrecută în grădina scăldată de razele lunii, cercetând-o cu o privire îndurerată.

— Soția mea este o fată foarte stranie. Nu pare geloasă. Ca și cum nu ar crede că merită fidelitate. Mișcat încă de imaginea ei plecând zorită, strânse mâna, strivind neatent în pumn comoara uitată. Când i-am spus că inima mea îi aparține alteia…

— I-ai spus așa ceva? Ți-ai pierdut mințile, omule? Femeile disprețuiesc sinceritatea.

Austyn se posomorî.

— Aș fi dezonorat-o dacă aș fi mințit. Și, dacă nu i-aș fi spus adevărul, ar fi crezut că o consider – veni rândul lui să își lase ochii în jos – respingătoare.

— Ah, și acum vrei să o împaci?

Ceea ce voia Austyn era ca barba să îi fi putut ascunde roșeața pe care o simțea urcându-i spre fălcile încleștate. În ceea ce privea problemele inimii, nu avea încotro decât să se plece în fața înțelepciunii superioare a lui Carey. Pentru a se feri de orice încurcături care l-ar fi costat, fără îndoială, sufletul, Austyn alesese să se tocmească pentru cele mai multe dintre plăcerile pe care și le oferise. Învățase să ducă o femeie pe culmile plăcerii când nu era decât un flăcău, însă nu știa absolut nimic despre cum să o curteze. Monedele lui fuseseră mereu destul de convingătoare.

— N-o să-i laud virtuțile în versuri mieroase, dacă la asta te gândești, mormăi el. Aș prefera să mă spintece cu propria sabie decât să repet nenorocirea aia!

Carey ridică nepăsător briciul, lovindu-se ușor peste buzele strânse cu mânerul lui în timp ce se gândea cum să-și expună mai bine arta.

— Femeile, în special proaspetele mirese, adoră să primească daruri. Și profită de orice ocazie pentru a-și sâcâi bărbații. Oferă-i fetei ceva dovezi ale sentimentelor tale! Dă-i ceva de făcut!

— De făcut? Dar nu am ce. Mama ta face tot…

Scâncind, Austyn făcu un salt înapoi când Carey aruncă briciul spre el, spintecându-i tivul tunicii și ratându-i la mustață coastele. Îi aruncă scutierului său o privire uimită.

— Ce încerci să faci? Să-i oferi plăcerea de a-mi petici pielea?

— Numai dacă nu îmi mai rămâne altceva de făcut. Sunt sigur că poți să-ți mai sfâșii câteva veșminte, să fie grămada mai mare! Carey îl bătu pe umăr. Curaj, omule! Probabil că fetei nu i s-a prea făcut curte, în toată viața ei. Pun rămășag că n-o să fie nevoie decât de o mână de podoabe drăgălașe ca să-i reintri în grații.

Holly se uită la darurile lui Austyn spumegând de furie neputincioasă.

După ce o rupsese la fugă de pe malul abrupt și departe de străinul frumos ca un rege care se dădea drept soțul ei, petrecuse ore întregi învârtindu-se neliniștită prin castel, ținându-se departe numai de scara întunecoasă ce ducea în turnul bântuit. De două ori crezuse că auzise pași înăbușiți în spatele ei, dar se răsucise pe călcâie și se trezise singură. Poate că nu fuseseră decât șobolani, își spusese cu amărăciune, sau aura tremurătoare a propriei idioțenii.

Se retrăsese în camera ei după prânz și găsise o tavă de argint așezată pe cufăr. O tavă de argint pe care se aflau nenumărate daruri minunate: o imitație micuță a unui pumnal, nu mai mare decât degetul ei mic, cu lama din lemn sculptată delicat; o cutie de cositor plină cu ierburi proaspăt tăiate, parfumul lor răcoritor gâdilându-i nările; un văl din mătase, atât de subțire, încât ar fi putut fi țesut din nimic mai mult decât visele unor păianjeni melancolici.

Holly ridică fiecare obiect, rând pe rând, cercetându-le cu o sinceritate brutală.

— Un văl care să îl scutească pe domnul meu de neplăcerea de a-mi vedea chipul. Ierburi care să îmi îndulcească mirosul răsuflării. Și un bețigaș cu care să îmi curăț dinții stricați. Ce frumos din partea lui!

Se auzi un ciocănit în ușă. Holly se îndreptă spre ea cu pași apăsați, ținând mica scobitoare ca pe cel mai periculos pumnal. Era mult prea nerăbdătoare să îl înfigă în inima mârșavă a soțului ei!

Winifred stătea în prag, foindu-se sub un munte de veșminte. Înaintă poticnindu-se spre pat, lăsându-și povara din brațe cu un mormăit de ușurare.

— Din partea stăpânului, milady. Și-a amintit că tatăl tău s-a lăudat că ești pricepută la cusut.

— Pricepută? repetă Holly tăios. Se zvonea prin întreaga Anglie că

putea să-i coasă de bărbie limba atârnată a unui bărbat, înainte să apuce să-și declare devotamentul etern față de ea. Mulțumesc, Winifred, spuse ea aspru, grăbind-o pe micuța femeie afară pe ușă.

Se întoarse pentru a arunca o privire dușmănoasă mormanului inofensiv de veșminte, recunoscătoare pentru că i se mai oferise încă un motiv de enervare care să-i ațâțe văpaia mâniei.

— Câtă aroganță masculină! Vai mie, numai vanitatea lui îmi întunecă judecata! Crede pesemne că este un privilegiu nemăsurat pentru mine să-mi înțep degetele chinuindu-mă cu favoarea lui nemaipomenită!

Smulse o tunică stacojie din vârful grămezii, strângând-o în pumni de parcă ar fi fost gâtul gros al lui Austyn. Un miros dureros de cunoscut i se ridică până la nas. Își îngropă fața în veșmânt, trăgând în piept cu nesaț parfumul îmbătător de piele, cal și mosc puternic mentolat.

Îi scăpă un geamăt disperat. Se prăbuși în genunchi pe covorul din piele de urs, strângând încă veșmântul la piept.

Ce-ar mai fi râs Nathanael dacă l-ar fi lăsat să afle de încurcătura în care se afla! De câte ori nu își rânjise aprobarea când ea lua în râs chipul uluit al vreunui biet bărbat a cărui singură greșeală era că îi permisese inimii sale să cadă în cursa ei, din cauza unei mișcări scurte a genelor ei mătăsoase sau a unei bosumflări ademenitoare?

Și, cu toate acestea, se lăsase vrăjită de nimic mai mult decât de umbra unei gropițe neobișnuite din obrazul aspru al unui bărbat, de zâmbetul strâmb al buzelor lui sculptate.

Un suspin sec, jumătate râs, jumătate plâns, i se strecură printre buze. Se mințea pe ea însăși chiar și acum. De fapt, începuse să simtă primii fiori ai dragostei pentru Sir Austyn încă de la turnir, când curajul lui pe câmpul de luptă îl arătase ca pe un om de onoare. Se purtase ca un țânc din cale-afară de obraznic cât durase călătoria spre castelul Gavenmore, dar, în loc să o pedepsească, așa cum merita, el o răsplătise cu răbdare și compasiune.

Își pierduse atât libertatea, cât și speranța la un viitor alături de o femeie pe care o iubea cu adevărat pentru a se cununa cu o străină și a-și proteja un tată prea chinuit de suferință ca să poată aprecia vreodată la adevărata valoare sacrificiul pe care îl făcuse fiul lui. Și, mai ciudat, până și fidelitatea lui Austyn pentru acea vrăjitoare fără chip de iubită a lui o înfuria pe Holly, în egală măsură îndurerând-o.

Își lipi mătasea roasă a tunicii de obraz, dându-și seama că se prinsese în pânza propriei înșelăciuni. Odinioară, i-ar fi putut cuceri inima unui bărbat viril ca Austyn numai îndoind elegant un deget. Dar acum degetele ei aveau unghii tăiate din carne, și inima lui Austyn îi era dăruită alteia. Tatăl ei o avertizase prea târziu despre consecințele sumbre ale faptului că întotdeauna căutase să facă numai cum voia ea.

— O, tată, șopti ea. Ce-am făcut?

„Nu te bizui numai pe deghizarea ta pentru a-l scârbi, fetițo! Fii tu însăți!”

Sfatul greu de descifrat al tatălui ei îi reveni neinvitat în minte. O speranță sălbatică îi înflori în inimă. Dacă îl putea dezgusta pe Austyn cu firea ei artăgoasă, oare nu ar fi putut să îi între în grații cu dulceața purtării ei? Atunci, pentru prima dată în viața ei, ar fi fost sigură că o iubea cineva și pentru altceva decât pentru frumusețea înfățișării.

Și, odată ce ar fi intrat în grațiile soțului ei, ar fi fost liberă să-i mărturisească șiretlicul neînsemnat. Năucit de promisiunea frumuseții ei, el ar strânge-o în brațe și și-ar pecetlui jurământul de devotament etern cu un sărut foarte tandru.

Holly oftă, încântată de închipuirea minunată. Avu nevoie de câteva momente pentru a-și reveni din visare și a vedea strălucirea stacojie a tunicii. Când se întâmplă acest lucru, sări în picioare, scuturând cu forță veșmântul. Dacă voia să fie cea mai dulce, cea mai grijulie nevastă cu care fusese vreodată binecuvântat un Gavenmore, avea mult de lucru.

Își îndesă un pumn de perișor în gură înainte de a da ușa de perete.

— Elspeth! strigă ea, mestecând sârguincioasă. Elspeth, adu-mi trusa de cusut chiar în clipa asta!

Capitolul 14

Austyn își luă privirea de la scările care coborau spre sala cea mare numai cât să-și mute tura pe toată lungimea tablei sculptate, pentru a-și proteja regina.

— Ha! Șah mat! se umflă în pene tatăl lui, strângând în pumn regele nenorocos al lui Austyn. De câte ori te-am avertizat, fiule, să nu-ți lași suveranul neprotejat cât timp umbli după fustele vreunei femei? Poate că pare delicată, dar netrebnica trădătoare își poate purta singură de grijă.

Aproape că meritase să îi permită părintelui său să câștige pentru a-i savura bucuria, însă Austyn nu avea dispoziția necesară pentru a îndura una dintre predicile aiuritoare ale tatălui său despre năpastele sexului frumos. Și știa că numai un alt subiect era destul de atractiv cât să-l împiedice pe acesta să se mai cufunde într-o tăcere apăsătoare.

Austyn se sprijini pe spătarul băncii, întinzându-și picioarele lungi.

— Oricum m-ai fi învins, tată. Strategia regelui tău a fost cu mult mai bună decât a regelui meu.

Numai de atâta avusese Austyn nevoie pentru a-i distrage atenția. Rhys de Gavenmore se lansă într-o înșiruire febrilă a victoriilor iubiților lui regi galezi – Llewelyn ap Gruffydd, Llewelyn cel Mare, chiar și atotputernicul Arthur, un războinic atât de lunecos, încât niciunul dintre ei nu știa cu adevărat dacă fusese aievea sau doar o fantomă nobilă, plăsmuită pentru visurile de glorie. Mai departe, tatăl lui continuă să o blesteme pe javra engleză de Edward.

Nu avea importanță pe care Edward anume. În imaginația sucită a tatălui său, cel dintâi Edward încă se mai afla la domnie. Acel Edward a cărui vizită la acea fortăreață, în toamna lui 1304, îi adusese pe ei toți la ruină. Acel Edward care murise la numai trei ani după ce îi deposedase de titlul de conți, de vasali și de toate celelalte posesiuni ale neamului Gavenmore, nelăsându-le nimic altceva decât o ruină care se prăbușea sub ochii lor, pe un promontoriu sterp ce străjuia râul Wye, și ecoul stins al râsului unei femei.

Austyn își stăvili în minte fără milă sporovăiala tatălui său, un truc pe care fusese nevoit să îl învețe cu mult timp în urmă pentru a-și păstra propria judecată capricioasă. Devenea din ce în ce mai nervos cu fiecare clipă ce trecea. Se uita urât la scări, nedorindu-și nimic altceva decât să își întrezărească micuța mireasă umilă. Dacă alegea să nu li se alăture la masa de seară, trebuia să presupună că darurile lui nu reușiseră să îi aline sentimentele rănite.

Carey stătea sprijinit cu spatele de vatra circulară din mijlocul sălii,

zdrăngănind alene strunele unei lăute. Fratele Nathanael se ghemuise în colț și se apucase să spargă nuci într-un blid de lemn. O îndeletnicire stranie la un preot, își spuse Austyn, intrigat de umbra de ranchiună din jurul gurii omului. Zgomotul neîncetat de trosc-trosc începea să zdruncine nervii foarte întinși ai lui Austyn chiar mai mult decât bâzâitul tatălui său ori decât zdrăngăneala nearmonioasă a lui Carey.

Începu să bată darabana în masă, ridicând un foarte subțire fuior de praf. Fiind crescută în splendoarea de la castelul Tewksbury, se temea că Holly ar fi putut găsi fortăreața străveche puțin mai bună decât o cocioabă.

Trosc-trosc!

Un strat rânced de rogojini acoperea dalele de piatră. Un văl de fum de la torțele înfipte în pereți plutea pe deasupra sălii, prea gros pentru a fi tras de gura de aerisire circulară tăiată în plafonul boltit de deasupra vetrei.

Trosc-trosc!

Austyn își mișcă mâinile, temându-se că, dacă o singură nucă decojită mai zornăia în castronul ăla, avea să se ducă și să-i spargă capul preotului.

Fratele Nathanael fu cruțat de la acea soartă tragică de apariția stăpânei sale pe scări. Austyn se ridică fără ca măcar să-și dea seama. Tirada furioasă a tatălui său se stinse într-o mormăială agitată.

Lady Holly coborî treptele cu o grație regală, legănându-și șoldurile late, trăsăturile fiindu-i ascunse de o cascadă de mătase străvezie. Trena rochiei i se revărsa în valuri pe urme, salvată de urmele de murdărie de pe scara de piatră de către mâinile credincioase ale doicii sale. Pașii ei măsurați nu o trădară până când aprecie greșit ultima treaptă și rămase cu piciorul delicat suspendat în aer.

Austyn se repezi să o prindă înainte de a se rostogoli până jos, încruntându-se când înțelese că vălul trebuia să facă vederea dificilă, dacă nu imposibilă, în lumina slabă. O prinse de coatele goale, prin mânecile despicate, minunându-se de cât de mătăsoase se simțeau. Indiferent de câte chipuri frumoase văzuse, încă nu întâlnise o femeie cu coate atât de plăcute la atingere.

— Seara bună, milady! Vom cina împreună?

Un zâmbet îi încălzi vocea.

— Dacă aceasta este dorința ta, milord.

Se întoarse cu spatele la masă, obligându-l pe Austyn să o apuce de umeri și să o îndrepte cu blândețe în direcția potrivită. Acesta se împotrivi unui imbold ridicol de a-i ridica vălul și de a privi pe furiș la ceafa ei pufoasă. Când se apropiară de masă, tatăl lui se retrase și se ghemui lângă o tapiserie ștearsă, strângând încă în pumn regele pe care i-l capturase.

Holly îl salută pe Carey, înclinând din cap, în timp ce se lăsa să alunece pe bancă.

— Seara bună, Winifred! Sper că mâncarea nu s-a răcit din cauza întârzierii mele.

Carey deschise gura, dar, din fericire, Winifred intră zorită în sală chiar în acel moment, ducând o tavă cu tipsii. Bolurile făcute din pâine neagră, arsă, erau umplute cu porții aburinde de tocană de oaie cu praz.

— Preferata stăpânului, milady, spuse ea, trântind o tipsie pe masă, între Austyn și Holly. Sper să îți placă!

— Sunt sigură că îmi va plăcea, Winnie, răspunse Holly ușor. Mă mulțumesc cu foarte puțin. Sper să consideri pregătitul mesei cea mai puțin împovărătoare dintre îndatoririle tale.

Austyn se holbă la soția sa cu o vădită neîncredere, în timp ce toți ceilalți se adunară în capătul opus al mesei lungi. Deunăzi, fusese imposibil de mulțumit. Începea să regrete că îi dăruise vălul, îi era dor să ghicească dispoziția în care se afla Holly după felul tiranic în care își ridica nasul. Îi era dor să observe primele scântei de foc violet din acei ochi extraordinari. Când degetele ei nesigure prinseră cupa cu sare, ducându-i-o la buze pentru o înghițitură, el îi ridică vălul de pe față, mârâind în barbă.

Ea schimbă cupa cu sare cu un pocal, cu ochii măriți de uimire.

— Straiele mele nu îți sunt pe plac, sir? Nu am vrut decât să îți onorez generozitatea.

Austyn tresări, aproape lăcrimând. Hotărât lucru, respirația ei mirosea a perișor, rafala înțepătoare de mentă acoperind până și aroma pătrunzătoare a prazului. Fu uimit să își dea seama că prefera parfumul dulce, ușor floral, al respirației ei obișnuite.

— Ba da, îmi sunt pe plac, minți el. Vălul acela a fost al bunicii mele.

Ei îi scăpă un chicot provocator.

— Sper din tot sufletul că i-ați cerut încuviințarea înainte de a-l împrumuta. Aș prefera să nu mi se strecoare în cameră la miezul nopții, jelind și deplângându-și pierderea.

Buzele lui Austyn se curbară, însă el se încruntă pentru a se abține să zâmbească. Nicio femeie nu mai îndrăznise vreodată să ia în râs fantomele familiei.

Dar nicio altă femeie nu mai îndrăznise nici să împartă tipsia cu el fără să fi fost invitată, să îi îmblânzească firea cu o pălăvrăgeală veselă despre farmecele străvechi ale fortăreței Gavenmore, să îi ofere din vârfurile degetelor bucăți fragede de carne de oaie. Foarte ciudat, mâinile lui Holly, cu palmele bătătorite de la frâie și cu unghiile roase din carne, îl stârneau cel mai mult. Se agitau în jurul lui ca niște păsărele fragile, ispitindu-l cu grația lor, ademenindu-l cu dorința lor

nerostită de a-i face pe plac.

Mâini care își încetară dansul când umbra fratelui Nathanael căzu asupra lor.

— Te-am căutat mai devreme, copila mea, dar Elspeth mi-a spus că dormeai.

— Atunci, asta făceam. Holly îi aruncă o privire de neînțeles preotului, înainte de a-i dărui lui Austyn un zâmbet amuzat. Îmi spune „copilă", uitând că este cu numai câțiva ani mai în vârstă decât mine.

Fratele Nathanael roși, așa cum ar fi pățit și Austyn în urma batjocurii ei însuflețite. Arătă spre blidul pe care îl ținea la subraț.

— Mi-am petrecut dimineața cutreierând prin pădure după nuci, milady. Preferatele tale.

— Nu, mulțumesc, frate, răspunse ea pe un ton mieros. Se pare că nu mai am poftă de ele.

Preotul lăsă blidul pe masă, unghiile lui pătate de nuci fiind mai rupte decât ale lui Holly.

— Ți-ar prinde foarte bine să te înfrupți din acestea. Nu am mai văzut niciodată un miez atât de fraged, de zemos.

Se întinse pentru a-i îndesa o nucă în mână.

Brațul lui Austyn țâșni înainte, trântind blidul pe podea.

— Nu le vrea, la naiba! Ești surd?

Pe când ecoul țipătului său se stingea, Austyn simți greutatea privirilor speriate care îl aținteau. Tatăl lui se lipise de tapiserie ca și când s-ar fi putut pierde printre firele ei. Mai acuzatoare decât sperietura era îngrijorarea fățișă ce se citea pe chipul lui Emrys, al lui Winifred și al lui Carey. O îngrijorare nu pentru propria bunăstare, așa cum ar fi trebuit, ci pentru a lui.

— Iertați-mă, sir! Nu ar fi trebuit să vă tulbur.

Preotul se retrase cu o plecăciune rigidă, strivind bucăți de nuci sub tălpile încălțate cu sandale. Holly era singura care părea mai degrabă amuzată decât jignită de răbufnirea lui Austyn.

— Nu-l lua în seamă pe Nathanael. Se simte ofensat numai pentru că i-a fost refuzat privilegiul de a-mi asculta rugile astăzi.

Austyn își potoli tremurul mâinilor, strângându-le pe pocal, la fel de înmărmurit ca toți ceilalți de izbucnirea lui neașteptată de mânie.

— Și pentru ce te-ai fi rugat, milady? Pentru un soț mai rezonabil?

Ea îi atinse obrazul cu dosul degetelor, liniștindu-l cu tandrețea ei.

— Păi, m-aș fi rugat pentru dumneata, sir.

El privi în ochii ei, strălucirea lor de nepătruns fiind acum lipsită de orice urmă de batjocură, și se întrebă dacă ea știa cât de profetice s-ar fi putut dovedi vorbele ei. Ea ar fi putut să fie ultima șansă de izbăvire a nobilului nume de Gavenmore. Ultima iluzie de salvare a propriului său suflet chinuit.

— Frumoasă domniță!

La început, Austyn se temu că hârâitul aspru ieșise de pe buzele lui. Însă își ridică privirea și descoperi că tatăl lui se strecurase afară din ascunzătoare pentru a o bate sfios pe Holly pe umăr.

— Frumoasă domniță, repetă bătrânul, trecându-și degetele încovoiate peste mătasea vălului ei.

— Vai mie, mulțumesc, tată! Holly îi zâmbi peste umăr înainte de a-i șopti lui Austyn: Ar trebui să aibă grijă pe scări. Bietul de el, cred că îi slăbește vederea!

De această dată Austyn nu mai izbuti să își rețină zâmbetul. Poate că tatăl lui, la fel ca el, nu era nedumerit din cauza frumuseții miresei lui, ci din cauza lipsei complete a acesteia.

Holly se ridică, făcându-i lui Elspeth un semn de nepătruns. Doica se apropie și îi oferi lui Austyn un veșmânt împăturit.

— Dacă strădaniile mele te mulțumesc, bărbate, spuse Holly, cu mâinile împreunate modest peste burta rotofeie, poate că de mâine îmi voi putea asuma mai multe dintre îndatoririle mele de soție.

Austyn o urmări urcând scările, dorindu-și să își fi putut ține mintea lascivă departe de singura îndatorire de soție în privința căreia o asigurase că nu se va aștepta să și-o îndeplinească. De-abia observă când tatăl lui o luă în vârful degetelor pe urmele ei, topindu-se în umbra lui Elspeth.

— Hai să vedem cum s-a descurcat cu lucrul de mână, omule, zise Carey, el și părinții lui înghesuindu-se nerăbdători în jurul lui Austyn. Ce ți-am spus eu? Dă-i unei femei ocazia să se agite pentru tine, și o să-ți toarcă foarte curând în poală, ca o pisicuță.

Mama lui Carey îl lovi cu o lingură de lemn.

— Ce știi tu despre femei? Nu văd nicio domniță frecându-se de gleznele tale.

Pentru a-l scuti pe scutierul lui de o mai mare rușine, Austyn ridică veșmântul. Tunica i se despături în față ca un aspru stindard stacojiu.

Pe măsură ce Carey cerceta cusătura, zâmbetul triumfător i se transformă într-o încruntătură stânjenită.

— Nu înțeleg. Nu a cârpit-o deloc. Pe legea mea, pot să-mi vâr pumnul prin sfâșietură!

Ceea ce și făcu, pentru a-și demonstra spusele. Tunica începu să tremure, apoi să scoată niște sughițuri răgușite. În timp ce toți schimbau priviri temătoare, Austyn întoarse veșmântul cu spatele, pentru ca și ei să îl vadă.

Țesută pe umerii lați ai veșmântului, cu împunsături delicate care presupuneau o mare măiestrie și o și mai mare răbdare, se afla o bordură complicată de iederă verde și strălucitoare.

Austyn chicoti pe înfundate, în timp ce își ștergea ochii înlăcrimați.

— Niciodată nu mi-a trecut prin cap că priceperea la lucrul cu acul poate însemna și așa ceva! Dumnezeule, dacă aș fi știut că să ai o

nevastă poate să fie atât de al naibii de amuzant, mi-aș fi căutat una mai demult!

Strângând veșmântul la piept, își lăsă capul pe spate și izbucni în hohote de râs.

Ceilalți poate că i s-ar fi alăturat dacă nu ar fi fost reduși la tăcere de un șoc și mai puternic decât acela pe care îl suferiseră când fuseseră martori la momentul în care Austyn dăduse frâu liber acelui temperament infam al neamului Gavenmore, pe care și-l ținea atât de bine sub control. Mai văzuseră rare răbufniri de mânie înainte, însă de douăzeci de ani lungi nu mai auziseră muzica tumultuoasă a voioșiei stăpânului lor.

Capitolul 15

Din acea zi, rar putea fi văzut Sir Austyn purtând o altă tunică în afară de cea stacojie, cu delicata înlănțuire de iederă cusută cu atâta îndrăzneală pe umeri. Spre necazul lui Winnie, refuzase să îi permită să peticească locul sfâșiat, preferând să lase la vedere cămașa de dedesubt decât să riște să își jignească nevasta.

Lauda lui exagerată pentru lucrul de mână al lui Holly fu atât de convingătoare, încât, într-o săptămână, cea mai mare parte a tunicilor lui, a cămășilor, până și a ciorapilor căpătară înlănțuiri frivole de margarete, buchete imense de flori și fluturași roz care zburau de la poale la manșete. Până la urmă, sfârși prin a-l implora pe Carey să ascundă veșmintele pe care le purta în luptă, temându-se că harnica lui soție ar fi putut broda o pajiște de nalbe pe pieptarul căptușit al acestora, în timp ce el dormea.

Confruntându-se cu provocarea intimidantă de a deveni stăpâna castelului soțului ei, Holly ajunse la concluzia umilitoare că fusese pregătită să devină mireasă, nu soție. Putea cânta un pasaj dificil din *Sumer is Icumen In*[7] pe tonul potrivit și putea dansa într-o horă vioaie fără să se împiedice, dar era neajutorată când venea vorba despre dificila sarcină de a coace o pâine în vatra din bucătărie. Budincile ei flambate erau un dezastru. Miedul ei era oțetit. Smântână ei era acră.

Winifred ajunsese să țină o găleată cu apă de fântână lângă vatră, pentru a stinge flăcările iscate zilnic de eforturile ei. Emrys mergea în urma ei prin grădină, scoțând din pământ răsadurile de cucută sau umbra-nopții pe care ea le planta nepotrivit printre rândurile îngrijite de salvie și cimbru.

În loc să o dojenească pentru nepriceperea ei, Austyn îi trata toate dezastrele gospodărești cu un interes profund și cu o ciupitură drăgăstoasă pe nas.

După ce cufundase câțiva pantaloni de-ai soțului ei într-un ciubăr cu apă fierbinte, strâmtorându-i până ajunseseră să pară niște mațe pentru făcut cârnați, își câștigase un hohot de râs cutremurător din partea lui Carey când îi spusese despre ispravă cu un oftat încărcat de regret.

— Stăpânul nostru trebuie să fie cu adevărat un sfânt! Nu are puterea să spună vorbe grele, nu-i așa?

În cele din urmă, Winifred, disperată să obțină un răgaz, puse în mâinile dornice ale lui Holly o găleată de lemn și o grămadă de cârpe. Încântată că găsise ceva la care putea să se descurce minunat, Holly își

dedică acele prime zile aurii de vară aducerii fortăreței Gavenmore la grandoarea sa de odinioară. Lustrui suporturile de torțe din alamă până când străluciră, curăță pânzele de păianjen din toate colțurile și spălă dalele de piatră.

Avu nevoie de două săptămâni întregi ca să-și adune curajul pentru a se apuca de coridorul umbrit de la poalele scărilor ce duceau în turnul bântuit. Sarcina i se ușură considerabil după ce înlătură obloanele putrezite care păstraseră întunecimea timp de aproape cincizeci de ani, scăldând coridorul în razele soarelui și îndulcind aerul închis cu răsuflarea verii. Își croi drum, fluturând din mâini, printr-un vârtej de fire de praf, apoi îngenunche pentru a freca podeaua din scânduri, gândindu-se cum ar mai fi chicotit tatăl ei dacă și-ar fi putut vedea „îngelașul" în acel moment.

Zilele nu îi mai erau pline cu amuzamente superficiale și plictiseală ocazională, ci cu muncă asiduă și rezultate satisfăcătoare. În loc să se zvârcolească noaptea în patul ei, fără a-și găsi locul, chinuită de un dor fără nume, adormea profund, visând la ziua în care avea să-și convingă soțul să îi ofere inima lui. Nu se mai simțea ca un canar închis într-o colivie aurită, ci asemenea unui culic[8] grațios, care zbura în înaltul cerului, deasupra râului Wye, la apus, liber să-și îndeplinească visurile.

Austyn își îmblânzea purtarea față de ea, la fel de încet, dar sigur cum negrul pământ galez se îmblânzea sub soarele verii. Zâmbetele lui copilărești deveniseră mai dese, tăcerile lui – mai puțin apăsătoare. Și, ceea ce i se părea mai promițător, nu îl mai văzuse strecurându-și mâna în tunică pentru a atinge acea amuletă înșelătoare de la doamna lui iubită de aproape o săptămână.

Să farmece un bărbat fără să își învârtească o șuviță ondulată pe o unghie liliachie sau să își bosumfle buzele înroșite într-un fel ispititor se dovedise o provocare și mai mare decât să modeleze lumânări din ceară de albine care să nu se înmoaie la prima sărutare a focului. Cu toate acestea, Holly acceptase provocarea, bucurându-se de fiecare mică victorie – de fiecare apariție fugară a gropiței care îmblânzea unghiul neînduplecat al bărbiei soțului ei – ca de o vestitoare a unui triumf mai durabil.

Se lăsă pe spate, așezându-se pe călcâie, pentru a-și șterge o picătură de sudoare de pe frunte. Eforturile depuse o încălziseră, făcând-o să simtă și mai puternic înțepătura înghețată din ceafă. Se întoarse pentru a privi gura căscată a scărilor care urcau în turn. Nici măcar razele de soare nu puteau îndepărta duhoarea de descurajare care părea să se rostogolească pe treptele înguste ca un izvor de lacrimi.

Holly se ridică, repetându-și cu asprime că neliniștea ei nu era decât o toană copilărească. Deja izgonise una dintre stafiile legendare

de la *Caer* Gavenmore, dovedind că zgomotul straniu de pe coridorul sudic nu era nimic mai mult decât zornăitul supărător al unui candelabru din fier, meșteșugit astfel încât să fie coborât și ridicat pe lanțuri pentru a ușura aprinderea lumânărilor. Se strecură spre scări, refuzând să cadă pradă unei senzații crescânde de agitație.

Punându-și ușor piciorul pe prima treaptă, se uită în sus, în umbre, știind că o ușă trebuia să fie ascunsă chiar după curba zidului. Simți fiori pe șira spinării când un hârșâit vag îi ajunse la urechi – ca zgomotul disperat al unor unghii care zgâriau lemnul.

— Șoareci, bombăni ea.

Urcă încă o treaptă, dând la o parte un văl din pânze de păianjen. O pală de aer stătut, la fel de ușoară ca oftatul unei femei, îi lovi obrazul, făcând-o să tresară.

— Nu-i decât un curent rătăcit, hotărî ea, strângând din dinți pentru a-i opri din clănțănit.

Când piciorul i se opri pe cea de-a treia treaptă, notele joase ale unui cântec de jale o învăluiră, ridicându-se într-un bocet atât de sfâșietor, încât inima sensibilă a lui Holly se rupse în două. Acoperindu-și urechile cu palmele pentru a-i alunga avertismentul jalnic despre promisiuni încălcate și speranțe spulberate, o rupse la fugă, lovind găleata în trecere.

Austyn se afla în solar[9], uitându-se cu atenție la un pergament desfășurat, îngălbenit de vreme și de neglijență, când Holly trecu în goană pe lângă ușă, cu chipul atât de palid, încât ar fi putut fi una dintre fantomele Gavenmore. Se ridică de pe scaun, apoi se forță să se așeze la loc.

Devenea la fel de zănatic precum tatăl lui, constată el, tentat să își urmărească tânăra mireasă ca unul dintre copoii lui atras de o pulpă de berbec. Se încruntă la planurile mucegăite privind completarea unui zid exterior de apărare. Exuberanța descătușată a miresei lui îl molipsise probabil și pe el. Nicio piatră nu mai fusese ridicată pentru terminarea construcției la *Caer* Gavenmore din acea toamnă rece, ploioasă, a anului 1304, și iată-l stând acolo, îndrăznind să viseze la castele înălțate printre nori.

Privirea lui neliniștită se îndreptă spre ușă. Poate ar fi fost bine să o urmeze pe Holly și să vadă ce prostii punea la cale astăzi. Nu mai departe de dimineața trecută se uita peste conturi împreună cu Emrys, când un zgomot ascuțit, de parcă toți demonii creștinătății s-ar fi năpustit asupra lor, îi gonise înspre coridorul sudic. Ajunseseră acolo și o găsiseră pe Holly ridicându-se și coborând pe un candelabru ruginit, țipând de plăcere la fiecare urcare amețitoare spre căpriori.

Austyn o trăsese jos în clipa în care ajunsese la nivelul lui, străduindu-se să își liniștească inima care i se urcase în gât, pentru a-i ține o predică severă despre pericolele unui asemenea comportament

nesăbuit. Cu nasul înălțat într-un unghi care nu vădea niciun strop de căință, ea jurase să aibă mai multă grijă, înainte de a-i oferi sugestia blândă cum că era posibil să nu fi fost nevoită să exorcizeze stafia miresei stră-stră-străbunicului său dacă răutăciosul bătrân netrebnic nu ar fi ars-o pe rug.

Înfășurând la loc pergamentul, Austyn se ridică. Nu era el bărbatul care să facă lucruri pe ascuns, însă nu era ca și cum ar fi urmărit-o pe Holly numai pentru a-i observa obiceiul fermecător pe care îl avea de a-și scoate limba mică și roz printre dinți când se concentra asupra vreunei îndeletniciri anevoioase. Sau pentru a se minuna de luciul slab pe care soarele dimineții îl aducea în părul ei cenușiu, la fel de strălucitor și de iute trecător ca aripa unui corb.

Dacă îi venise ideea de a coborî cu găleata în fântâna castelului? Sau de a se cuibări în coșul catapultei pentru a trage un pui de somn? Asigurându-se din nou că grija unui soț pentru starea de bine a soției lui nu prea putea fi catalogată drept tras cu ochiul, Austyn ieși din solar, privind în ambele direcții înainte de a o lua pe urmele pașilor grăbiți ai lui Holly.

*

O nevoie instinctivă de adăpost o conduse pe Holly la capela castelului. Căzu în genunchi în fața altarului prăfuit și își împreună mâinile tremurătoare, înălțând o rugă fără cuvinte pentru sufletul neliniștit al bunicii lui Austyn. Din câte se părea, căderea sărmanei femei de la fereastra turnului de nord nu îi readusese libertatea pe care soțul ei răzbunător i-o refuzase. Holly tresări puternic când o mână i se lăsă pe umăr.

— Te rogi pentru sufletul soțului tău păgân, copila mea?

— Doamne, Dumnezeule, Nate, îl mustră ea, ridicându-se pe brânci pentru a-l înfrunta pe preotul ascuns în spatele ei. M-ai speriat ca dracu'! Ce faci aici?

Nu fu nevoie decât ca el să își dea ochii peste cap cu înverșunare pentru ca ea să își dea seama de idioțenia întrebării.

— Ar fi trebuit să știu că nu ai venit să mă cauți pe mine. Vai mie, am ajuns să cred că m-ai tot evitat!

Posibilitatea ei de retragere fiind blocată de trupul lui slab, deșirat, lui Holly nu îi mai rămase decât să își încline capul pentru a-i evita ochii.

— Te rog să nu îmi ții o predică! Nu am nevoie de mai multă vină care să îmi împovăreze sufletul.

— Am văzut prea puține dovezi care să îmi arate o conștiință chinuită de remușcări, în ultimele două săptămâni. Dimpotrivă, purtarea ta a fost destul de... nerușinată.

Holly își înălță capul, neputând să își ascundă durerea la nedreptatea acuzei. Replica ei se stinse însă când razele de soare care

pătrundeau prin ferestre îi dezvăluiră condiția lui precară. Roba îi era boțită, părul din jurul creștetului pleșuv îi era ciufulit. Umbre adânci îi apăruseră sub ochii întunecați.

Se întinse instinctiv spre brațul preotului, necăjindu-se iarăși din cauza unghiurilor ascuțite pe care le făceau oasele lui pe sub lâna subțire.

— Ai fost bolnav, Nathanael? Arăți groaznic!

— Ah, dar tu nu, nu-i așa, copilă? Zâmbetul lui binevoitor îi dădu fiori. Genele îți cresc. Părul începe să ți se onduleze. Până și dinții îți strălucesc mai mult cu fiecare zâmbet nătâng pe care i-l dăruiești domnului tău. Privirea i se îndreptă spre pieptarul ei, zăbovind acolo numai atât cât să îi facă fața să fie cuprinsă de dogoare. Va fi numai o chestiune de timp, bănuiesc, până când delicații tăi sâni tineri vor începe să îmbobocească.

Holly își retrase mâna.

— Nu fi ridicol! Noile mele îndatoriri mi-au acaparat atenția. Nu am mai avut timp să îmi înnegresc dinții sau să îmi tai genele, sau… sau…

— Nu voi tolera o mărturie mincinoasă! tună Nathanael. Așa că încetează să mai minți, înainte de a trebui să te căiești pentru mai multe păcate decât dorința ta desfrânată pentru un galez păgân!

Primul imbold al lui Holly, de a da înapoi în fața atacului său, fu înlocuit de o pornire mai puternică de a-l pedepsi, de a-l răni la fel cum o rănea el pe ea.

— Ce știi tu despre dorință, frate? Sau despre dragoste, că tot veni vorba? Despre devotamentul gingaș care o poate lega pe o femeie de un bărbat? Pe o soție de soțul ei?

Holly nu avusese niciodată intenția de a dezvălui atât de multe, însă adevărul ieși la iveală ca o lacrimă de nestăvilit, lăsându-i inima descoperită și deschisă.

— Ah, este mai rău decât credeam! Îți închipui că îl iubești pe mojic, când, de fapt, nu îți dorești decât să îi simți mâinile lacome pe pielea ta dezgolită. Să te predai nevolniciilor poftei lui animalice!

Mâna lui Holly țâșni fără veste, ștergând rânjetul de pe fața lui Nathanael cu o singură palmă. Culoarea dispăru din obrajii lui, lăsând în urmă numai semnul făcut de degetele ei. Ochii i se înnegurară de o durere uimită. Mâinile îi căzură moi pe lângă corp. Fărâmele căzute ale armurii lui pioase îl făcură să pară nu numai vulnerabil, ci și teribil de tânăr.

— Of, Nathanael, șopti Holly, cuprinsă de milă și de remușcări. Ridică o mână spre obrazul lui, ca și când mângâierea degetelor ei ar fi putut șterge cumva răul pe care îl făcuseră. Te rog, iartă-mă! Îmi pare atât de rău!

Niciunul dintre ei nu îl observă pe bărbatul care se strecură din

spatele capelei asemenea unui înger alungat din fața Domnului.

Capitolul 16

Austyn călări.

Tunetul dojenii unui bărbat. Cuvinte cumplite, pătimașe, rostite pe un ton prea jos pentru ca urechile lui să le fi putut auzi. Răspunsul unei femei, rugămintea ei de neînțeles, dar încărcată de o convingere înfocată. Zgomotul de neconfundat al unei palme lovind pielea unui om.

Se grăbise atunci să înainteze, pregătit să se lupte de dragul doamnei lui, numai pentru a o descoperi pe Holly, pe Holly a lui, cu palma lipită blând de obrazul unui bărbat. Pe Holly a lui, cerându-i frumos iertare unui bărbat. Un bărbat aflat în slujba Domnului, însă mai întâi și pentru totdeauna, un bărbat.

Un văl întunecat îi căzuse peste ochi.

Și se aruncase pe spatele calului său, fără șa, și călărise.

Austyn călări până când urletul tăcut de furie prins în plămânii lui îi coborî în pantalonii jerpeliți. Călări până când pumnii i se descleștară din imboldul lor primitiv de a face rău. Până când cedară în fața tentației seducătoare de a zdrobi, de a dărâma și de a distruge cu totul zidul de judecată pe care se străduise o viață întreagă să îl înalțe, așezând pietrele grele una peste alta. Un zid atât de gros și de înalt, încât era deja terminat când își dăduse seama, prea târziu, că se închisese și pe el însuși în spatele lui.

Călări până când nu mai putu face nimic altceva decât să alunece de pe armăsarul său înspumat și să se prăbușească în genunchi în iarba înaltă, rară, de pe malul râului.

Vântul care începuse să bată îi biciuia pletele, răsucindu-i-le în toate direcțiile, îi înțepa ochii care îl ardeau, cânta un refren jalnic peste bubuitul ce-i răsuna în urechi. Niște nori cenușii începuseră să se adune, venind dinspre vest, aducând cu ei mireasma vagă a mării care îi zămislise. Austyn își aminti cum stătea întins chiar pe acel mal pe când era numai un băiețel, cu capul sprijinit pe fustele mamei lui, în timp ce ea recita din memorie unul dintre poemele epice pe care el le adora. Povești despre bătălii. Povești despre curaj. Povești despre onoare.

Îi dădea la o parte părul de pe frunte și îi zâmbea, uitându-se în jos la el, cu ochii aprinși de iubire.

— Cândva, fiule, vei deveni un asemenea bărbat. Un cavaler. Un erou. Mândria neamului Gavenmore.

Austyn se ghemui, copleșit de povara amintirii. Copleșit de veninul care îi otrăvea sufletul. Crezuse că Holly – amuzanta, micuța Holly cea

umilă – avea să fie cea care să îl scape de el. Era nemaipomenit de ridicol să presupună că ea ar fi fost capabilă să aprindă până și cea mai mică scânteie a geloziei bolnăvicioase care sfâșiase inimile a generații întregi de bărbați Gavenmore.

Își duse o mână la inimă, simțind pe sub tunică forma amuletei câștigate de el atât de greu de la frumusețea pe care o întâlnise în grădina din Tewksbury. Ei, da, aceea era o femeie care ar fi putut aprinde nebunia în inima unui bărbat! Aceea era o femeie pentru care ar fi meritat să își predea sufletul! Însă, când închidea ochii pentru a-i recrea chipul din amintire, trăsăturile ei minunate se topeau, regrupându-se într-un zâmbet obraznic și o pereche de ochi violeți scânteind de inteligență. Cosița ei din șuvițe ondulate dispărea, transformându-se în niște smocuri ciufulite, care se unduiau ca un cuib de pui de șarpe, dar care, totuși, se simțeau surprinzător de mătăsoase la atingere.

Austyn gemu. Ce avea să facă, pentru numele lui Dumnezeu? Să dea fuga înapoi la castel, să îl târască pe acel preot infam afară din capelă, ținându-l de glugă, și să ceară să i se dea socoteală despre natura sfezii pătimașe pe care o avusese bărbatul cu nevasta lui? Să o încolțească pe Holly și să obțină de la ea, prin vicleșug, o mărturisire a unei purtări necuviincioase?

Se ridică, strângându-și buzele într-o linie neînduplecată de hotărâre. Nu avea să îi dea acelei mârșave vrăjitoare de Rhiannon satisfacția de a săvârși vreuna din aceste fapte. Holly prăbușise numai o singură piatră din zidul care îl împrejmuia, cu sentimentele ei stinghere și cu încercările stângace de a-i face pe plac. Ar fi putut fi destul de ușor lipită la loc, cu mortarul indiferenței. Și ce bărbat ar fi îndrăznit să îl judece pentru că refuza să cântărească prețul teribil al acelei indiferențe?

Când Austyn sări în spinarea calului și îl mână înapoi spre castel, primele picături reci de ploaie îi scăldară chipul, ca și cum mama lui l-ar fi botezat cu lacrimile ei.

Tunetul se dezlănțui deasupra munților întunecați, ca și cum o pisică uriașă s-ar fi pus pe tors. Un vânt rece pătrunse prin fereastra boltită a solarului, purtând răpăitul ușor al ploii în balcon. Era a șaptea zi de ploaie, iar întunecimea și umezeala începeau să întindă cam mult nervii lui Holly. Începu să se plimbe încoace și încolo prin cameră, sfârâitul sfidător al focului din vatră sporindu-i neliniștea.

Carey se apucase să își ascută săgețile, așezat lângă fereastră, în timp ce Emrys, Winifred și Elspeth jucau pe tăcute un joc de zaruri, în colț. Doi copoi aurii moțăiau lângă foc. Își ridicară capetele late pentru a-i arunca lui Holly o privire tristă când trecu pe lângă ei.

Se opri brusc, lângă masă, proptindu-se hotărâtă în palme pe

suprafața proaspăt lustruită a acesteia.

— Sir, am acoperit podeaua din sala cea mare cu rogojini noi și cu ierburi uscate – floricele dulci mirositoare și levănțică, busuioc și cimbru, chiar și puțintel perișor.

Răbufnirea ei nu îi aduse decât un mormăit îmbufnat din partea bărbatului așezat de partea cealaltă a mesei. Un bărbat aproape îngropat într-un morman de jurnale și suluri. Un bărbat care de-abia îi vorbise o săptămână întreagă și care îi suporta compania numai când nu avea cum să scape de ea.

Holly își stoarse creierii pentru a găsi mai multe sarcini duse la îndeplinire pe care să i le turuie:

— Am frecat rugina de pe toate cătușele din temniță.

— Foarte sârguincios din partea ta, spuse el, refuzând să o răsplătească fie și cu o privire.

Vocea îi era la fel de rece și de distantă ca scânteierea argintie a fulgerului ce brăzda cerul deasupra râului.

Elspeth ridică dintr-o sprânceană în semn de susținere. Winifred și Emrys nu își clintiră privirea de la zaruri. Carey se încruntă la spatele lui Austyn.

Holly se îndreptă, cu spatele rigid. Dacă nu își mai putea mulțumi soțul, poate că îl putea înfuria. Orice urmă de emoție pe frumusețea nepăsătoare a chipului său ar fi fost o schimbare bine-venită.

Își ridică mâna și trase de o buclă mai lungă, mijindu-și ochii într-un semn de mânie mocnită pe care numai Elspeth îl recunoscu.

— Am rugat-o pe Winifred să pregătească pește marinat la cină.

Nimic. Nici măcar amenințarea țiparului marinat nu reuși să îi smulgă acel zâmbet strâmb ori să îi facă buzele minunate să tresară de supărare. Buze care până mai deunăzi îi lăudaseră și cel mai mic efort cu o revărsare de bunătate.

Holly își încrucișă mâinile la piept și începu să bată cu piciorul în podea.

— Mă tem că, din greșeală, ți-am condimentat terciul de ovăz cu cucută azi-dimineață. Ar trebui să cazi pradă chinurilor unei morți convulsive până la lăsarea nopții.

— Ce drăguț, bombăni el. Trântind coperta unui jurnal, se ridică dintr-o singură mișcare rapidă, adresându-i-se lui Carey: Mă duc pe câmpurile din nord, să văd cât va întârzia ploaia cositul. Mă voi întoarce până diseară.

Trecu pe lângă ea de parcă ar fi fost invizibilă, lăsând-o în fața mesei cu mâna goală și cu inima pustiită.

Carey se ridică de la fereastră.

— Milady, nu trebuie să pui la inimă bombănelile lui. Lorzii de Gavenmore au fost dintotdeauna dispuși la stări sufletești înnegurate. Își împovărează inimile și…

Holly ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere, străduindu-se să zâmbească tremurător.

— Mă tem că acesta trebuie să aibă mai întâi o inimă, ca să și-o poată împovăra.

Îngrozită că mila lui Carey i-ar fi făcut durerea și frustrarea să se preschimbe în lacrimi, se întoarse și o rupse la fugă din solar, fără țintă.

Se plimbă prin castel ca un strigoi neliniștit, gândindu-se la cum avea să suporte următorii treizeci de ani de indiferență din partea lui Austyn. Dacă ar fi tratat-o de la început cu acea nepăsare rece, i-ar fi lăsat cel puțin alinarea de a da vina pe înfățișarea ei neplăcută sau pe purtarea ei urâtă. S-ar fi resemnat cu o căsătorie între doi străini, destinați să rămână astfel până ce moartea avea să-i despartă.

Însă Austyn îi oferise o priveliște ademenitoare a ceva mai mult. A legendelor împărtășite în fața focului, după o zi de muncă obositoare, dar mulțumitoare. A unui zâmbet strâmb și a unui hohot de râs sănătos, cu mult mai prețioase fiindcă erau dăruite atât de rar! A unei puternice mâini bărbătești care se întindea să îi ciufulească părul retezat, ca și cum ar mai fi fost o cascadă de bucle dese. Îi oferise toate astea, apoi i le luase pe neașteptate, fără să îi dea nici măcar un indiciu al greșelii atât de grave pe care o înfăptuise pentru a-i ieși din grații.

Dacă ar fi știut ce păcat trebuia să mărturisească, poate și-ar fi călcat pe mândrie și l-ar fi căutat pe Nathanael. Preotul îi ceruse iertare pentru cearta lor, jurând că numai grija pentru sufletul ei îl împinsese să răbufnească, dar relația lor rămăsese încordată și reținută. El își petrecea majoritatea zilelor cufundat în volumele mucegăite ale istoriei neamului Gavenmore, pe care le descoperise într-o pivniță a capelei.

Pe când trecu pe lângă o deschizătură pentru arcași, o rază de soare acoperită de ceață îi arătă că, în sfârșit, ploaia se oprise. Prea târziu, se părea, pentru a-i împrăștia negura din suflet. De fiecare dată când trecea de un colț, încercările ei jalnice de a se dovedi o soție demnă de Austyn îi râdeau în nas: stratul proaspăt de var care acoperea mortarul crăpat din pereții calcaroși, parfumul puternic al ierburilor pe care le strivea sub pantofi, gălețile cu maci roșii așezate de-a lungul coridoarelor. Își pusese amprenta veselă pe fiecare încăpere a fortăreței, lăsând numai turnul de nord în voia pânzelor de păianjen și a stafiilor.

Holly nu mai putea suporta. Înșfăcă un șal de lână și ieși din castel, coborând o scară exterioară. Scăpând din curtea împrejmuită, își târșâi picioarele prin iarba udă din curtea interioară, fiind mai atentă la norii care umbreau soarele decât la pașii sfioși care de-abia se auzeau în urma ei.

— Gwyneth!

Holly suspină cu tristețe. Nu avea dispoziția necesară ca să fie luată drept soția altcuiva, moartă sau nu.

— Nu, tată Rhys, spuse ea, uitându-se înapoi, peste umăr, la el. Nu sunt Gwyneth. Sunt Holly. Nu reușea să își alunge nota de jale din voce. Holly a lui Austyn.

El clătină din cap.

— Gwyneth, repetă cu o convingere de neclintit, arătând spre movila din spatele ei.

O adiere blândă îi mângâie ceafa. Briza îi făcu pielea de pe brațe să i se înfioare în timp ce înainta spre monumentul de piatră, acoperit aproape în întregime cu o pătură de iederă și buruieni.

Se opri la marginea mormântului negravat.

— Gwyneth? șopti ea, strângându-și mai bine șalul în jurul umerilor.

Vântul purtă ecoul vocii baritonale a lui Austyn, tonul lui aspru fiind îmblânzit de o undă de dor. „Îmi amintesc totul despre ea. Vocea ei. Zâmbetul ei. Felul în care își înălța capul când cânta."

Gwyneth. Soția lui Rhys. Iubita mamă a lui Austyn. Holly își înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât.

Aruncă o privire în urmă, spre fortăreață, încruntându-se de uimire. Putea înțelege de ce castelul fusese lăsat pradă neglijării, fără o stăpână care să îl conducă, dar nu își putea închipui motivul dizgrației acelui mormânt neîngrijit. Cripta mamei ei era păstrată curată și lustruită, luminată zi și noapte de candele costisitoare din ceară de albine, împodobită cu buchete mari de narcise galbene și strălucitoare în fiecare primăvară, cu ocazia comemorării morții ei.

O rază de soare rătăcită îi lumină lui Holly chipul, încălzind-o pentru prima dată după multe zile. Poate că nu era prea târziu să-i intre în grații soțului ei. Poate că încercase să îl impresioneze cu însărcinări gospodărești mărunte duse la bun sfârșit, când el nu avea nevoie cu adevărat decât de un gest simplu al devotamentului ei. De un dar din inimă.

Întorcându-se, prinse mâinile noduroase ale bătrânului între ale ei.

— Tată Rhys, ai vrea să mă ajuți?

El încuviință din cap nerăbdător, umbra zâmbetului său străpungându-i inima din pricina familiarității. O pală de vânt împrăștie norii care mai rămăseseră când amândoi se așezară în genunchi și începură să rupă iedera de pe monument.

Holly se lăsă pe vine pentru a-și șterge o pată de noroi de pe obraz. Avea pământ sub unghiile care de-abia începuseră să-i crească. O durea mijlocul.

Vântul îi crăpase pielea feței. Ea zâmbi, la fel de încântată pe cât

era de epuizată de la cât muncise în acea după-amiază.

Șalul îi zăcea uitat pe iarbă, lângă ea. O încrengătură de buruieni și iederă se înălța câțiva pași mai încolo, implorând să fie atinsă de o torță. O revărsare de anemone proaspăt plantate se întindea mândră în jurul monumentului din pietre frumos aranjate. În vreme ce Holly planta cu blândețe ultima floare în noroi, tatăl lui Austyn coborî în grabă din vârful dealului, ducând un braț de zambile roșii proaspăt tăiate. Urmau să fie darul special al lui Holly pentru soțul ei – o cuvertură minunată care să protejeze somnul etern al lui Gwyneth de Gavenmore.

Între doi pași, zâmbetul victorios al bătrânului păli. Picioarele începură să îi șovăie. Scăpă florile din mâini, într-o cascadă purpurie.

Holly se răsuci pentru a privi în spate, ferindu-și cu palmele ochii de soarele care cobora. Pământul de sub genunchii ei se cutremură din cauza tropotului de copite care se apropia. Inima i-o luă la goană, bătând în acord cu ritmul înfricoșător.

Austyn sări din spatele armăsarului său înainte ca acesta să apuce să se oprească, apropiindu-se de ea cu o grație amenințătoare. Ea se ridică mânată de instinctul de apărare. Se părea că strădaniile ei de a obține un răspuns din partea soțului său dăduseră mai multe roade decât îndrăznise să spere. Reușise să îl aducă într-o adevărată stare de furie ucigașă.

Se opri la mai puțin de un pas de ea, cu pieptul lat tresăltând din cauza efortului, cu nările fremătându-i la fiecare răsuflare mânioasă.

— Cum îndrăznești? Este vreun colțișor din viața mea pe care să nu îl freci, ștergi sau urâțești cu atențiile tale copilărești, cu florile tale ridicole?

Un urlet mânios ar fi rănit-o mai puțin decât mârâitul lui jos, disprețuitor. O privea ca și când ar fi fost un lucru dăunător – o profanare pentru pământul sfânt pe care stăteau.

Holly nu putu face nimic altceva decât să adopte atitudinea de regină pe care o învățase de la Nathanael. Împreunându-și mâinile în față, își lăsă capul pe spate și spuse:

— Nu am vrut decât să te mulțumesc. Tatăl tău mi-a spus că iubita lui Gwyneth este înmormântată aici.

— Gwyneth, scuipă el numele. Ca și când ar fi căutat o nouă țintă pentru furia lui, trecu ca o furtună pe lângă ea și își apucă tatăl de pieptarul tunicii. I-ai spus, bătrâne? I-ai spus ce a făcut iubita ta Gwyneth? I-ai spus ce i-ai făcut tu iubitei tale Gwyneth?

Văzând o ființă neajutorată atât de chinuită, teama lui Holly fu înlocuită de o mânie necugetată. Trase de brațul lui Austyn, strângând mușchii tari cu toată forța ei.

— Încetează! Îl sperii!

Austyn își eliberă tatăl și se răsuci spre ea. Preț de o clipă

înspăimântătoare, Holly se gândi că avea să o lovească. Se cutremură, nu de frica durerii fizice, ci de a răului ireparabil pe care o asemenea lovitură nemiloasă ar fi cauzat-o inimii ei. Când o văzu tresărind dintr-odată, rușinea licări în ochii lui atât de puternic, încât l-ar fi putut doborî.

Holly întinse mâinile spre el, de această dată cu afecțiune, însă el își trase brațul departe de atingerea ei și se întoarse, îndreptându-și pașii spre monumentul din pietre. Căzând în genunchi, își scoase mănușile, apoi începu să smulgă gingașele anemone cu mâinile goale, azvârlind bucățile mari de pământ cât de departe putea.

Holly simțea că propria inimă îi era smulsă din piept cu fiecare plesnitură a rădăcinilor fragile. Îngenunche de partea cealaltă a mormântului, fără a se deranja să-și șteargă lacrimile ce i se prelingeau pe obraji.

— Nu înțeleg cum de îi poți întina amintirea, spuse ea blând. A fost mama ta.

Ochii lui Austyn aruncară flăcări de un albastru glacial când își lăsă capul pe spate și urlă:

— A fost o târfă necredincioasă!

Capitolul 17

— Păi, da, o stricată mai prefăcută nici că a mai trăit vreodată! La fel de vicleană ca Eva. La fel de ușuratică ca Jezebel[10]. Bărbații cuminți, cu frica Lui Dumnezeu, erau atrași de patul ei ca albinele de-un blid cu miere.

Holly avu nevoie de o clipă întreagă pentru a-și da seama că declamația acuzatoare nu fusese rostită de Austyn, ci de tatăl lui. Bătrânul își flutura mâinile pentru a-și întări spusele, în timp ce se îndrepta spre mormânt, în pașii lui nemaiputându-se observa nicio urmă de nesiguranță. Focul se reaprinsese în ochii lui umezi. Judecata sănătoasă răzbătea din adâncimile lor, părând cumva mai periculoasă decât vaga nebunie ce îl ținea ocupat în cea mai mare parte a timpului. Dat fiind faptul că nu îl mai auzise niciodată rostind mai mult de două cuvinte odată, Holly nu făcu decât să rămână cu gura căscată.

— Ce femeie slabă, dornică a fost Gwyneth a mea de s-a lăsat în voia păcatelor cărnii! Nu s-a mulțumit niciodată cu un singur bărbat muritor care să îi satisfacă poftele nemăsurate. Nici cu doi. Nici cu…

Era ca și cum digul tăcerii se rupsese și lăsase drum liber unui râu de brutalitate. Pe măsură ce el continua, Holly observă că predica lui spontană strânsese public. Emrys, Carey și o Winifred albă la față se adunaseră la poarta grădinii. Nathanael privea din ușa capelei. Alți locuitori ai castelului se strecurau din berărie, din crescătoria de șoimi, din fierărie, curiozitatea depășindu-le frica. Holly își feri privirea de Austyn, temându-se că avea să o considere un alt martor tăcut la tortura lui.

Carey fu cel care veni în față și îl apucă pe bătrân de braț cu blândețe. Holly bănui că nu era prima dată când făcea asta. Și că nu avea să fie nici ultima.

— Veniți, sir, zise Carey. Este vremea cinei. Pește marinat, știți. Preferatul dumitale.

Ceilalți se retraseră la fel de brusc cum apăruseră, de parcă gestul simplu, dar plin de bunătate al lui Carey îi rușinase. Rhys de Gavenmore ridică un deget acuzator spre ceruri în timp ce mergea alături de scutier.

— Niște femei ușoare, de la prima la ultima! Se țin după mădularul întărit al bărbaților ca niște cățele în călduri. De-abia așteaptă să își depărteze picioarele și să îi sugă până la ultima picătură de vigoarea pe care le-a dăruit-o Dumnezeu…

O ușă se trânti, închizându-se, întrerupând, din fericire, declamarea

feroce. Dacă Holly nu se putuse uita la soțul ei înainte, cu siguranță acum nu îndrăznea a-l privi.

— Nu te-am mai văzut roșind până acum. Îți stă destul de bine.

Vorbele liniștite ale lui Austyn o zăpăciră. Se priviră peste abisul reprezentat de mormântul mamei lui. Descurajată de cercetarea lui neclintită, Holly își plecă ușor capul, strângându-și buza inferioară între dinți. De când el începuse să privească prin ea, și nu *la* ea, devenise destul de neglijentă în ceea ce privea mascarea trăsăturilor ei naturale.

— Nu te-am mai văzut aruncând cu flori până acum, sir. Nu prea îți stă bine.

— Ar fi trebuit să te previn. Toți bărbații din neamul Gavenmore sunt blestemați să… Ezită, de parcă ar fi fost nesigur cât de multe ar trebui să îi dezvăluie. Să aibă firi imprevizibile. După standardele Gavenmore, asta a fost o nimica toată.

— Atunci, nu mi-ar plăcea să văd o răbufnire serioasă.

— Nici mie.

Austyn se ridică și o porni spre vârful dealului. Se opri cu mâinile în șolduri, privind, peste zidul împrejmuitor care se prăbușea, la râul umflat. Nuanța purpurie a amurgului îi încadra silueta masivă.

— Loialitatea galeză a tatălui meu nu a fost întotdeauna atât de pură pe cât pretinde el, spuse. Când a auzit că regele englez Edward încerca să cadă la pace cu vecinii săi certăreți, ridicând mai multe castele de-a lungul râurilor galeze și al drumurilor secundare strategice, a oferit căminul Gavenmore în acest scop. Știa că regele urma să acorde recompense uriașe, în pământuri și bogății, fiecărui lord care îi jura loialitate în această sarcină.

— Nathanael mi-a povestit despre aceste castele.

Nu adăugă că Nathanael îi povestise și că visul lui Edward nu se împlinise niciodată în întregime. Că galezii continuaseră să pornească revolte sporadice împotriva suveranității fiului lui Edward, până în ziua aceea.

Un zâmbet trist se contură pe buzele lui Austyn.

— Era o perioadă magică pentru un băiat de nouă ani. Locul era înțesat zi și noapte cu meșteri zidari, tâmplari, săpători. Eu și Carey reușeam să intrăm în tot felul de necazuri. Îți poți imagina entuziasmul nostru când am aflat că însuși Edward trebuia să ne onoreze cu o vizită regală. Nu mai văzusem niciodată un rege adevărat. Expresia lui Austyn se întunecă. Era o seară ploioasă de toamnă când el și suita lui au sosit. Edward avea o vârstă înaintată, însă era încă un bărbat viril. Eu eram un flăcău destul de rotofei, dar el m-a ridicat de parcă nu aș fi cântărit mai mult decât o pană.

Holly nu își putu reține un zâmbet imaginându-și acel tablou. Cu siguranță nu exista nicio urmă de rotunjimi la silueta frumos sculptată

a lui Austyn.

— Au petrecut până târziu în noapte – tata, mama și acest rege englez. Râzând, vorbind, glumind unii cu alții. Regele a fost fermecat de cântecele mamei mele.

Holly tremură când ecoul fantomatic al unei melodii de mult uitate păru să îi răsune în urechi.

— Era aproape miezul nopții când s-au retras. Tata s-a trezit mai târziu și a găsit patul gol lângă el.

Dintr-odată, Holly își dori ca el să nu continue. Ar fi făcut orice pentru a-l opri. Chiar și să-și arunce brațele în jurul gâtului său și să îi înăbușe cuvintele cu gura ei. Dar încremenise, mădularele fiindu-i îngreunate de groaza a ceea ce avea să urmeze.

Orice urmă de emoție dispăru din glasul lui Austyn, lăsându-i-l rece și distant.

— A căutat-o pe Gwyneth a lui prin tot castelul, așa cum face și acum. Însă în acea noapte a găsit-o. În patul regelui.

— Ce a făcut? abia îngăimă Holly.

Austyn ridică din umeri.

— Ce ar fi putut face? Nu era ceva neobișnuit ca un lord ambițios să îi acorde suveranului său dreptul de a se bucura de favorurile soției sale. Pur și simplu a închis ușa și s-a întors în patul lui. În zorii zilei următoare, și-a luat grațios rămas-bun de la Edward, jurându-i loialitate eternă. Apoi a urcat scările și a strâns-o de gât pe mama până a omorât-o.

Frumusețea desăvârșită a profilului lui Austyn era lipsită de umanitate, atât de impenetrabilă, încât ar fi putut foarte bine să fie sculptată deasupra unui mormânt.

— I-am găsit acolo, în acel pat, printre aceleași așternuturi mototolite unde ea se culcase cu alt bărbat. Tata îi ținea în brațe trupul lipsit de viață, legănându-se înainte și înapoi, plângând. Îi tot săruta chipul, implorând-o să se trezească. Și, în tot acest timp, gâtul ei moale era umflat și roșu, purtând urmele degetelor lui, iar fața îi era întunecată de giulgiul morții.

Holly își acoperi gura cu o mână tremurătoare, îngrozită că sărise în apărarea lui Rhys. Că îi permisese să o urmeze prin castel ca un cățeluș inofensiv. Că îi prinsese cu blândețe mâinile slăbite între ale ei, acele mâini care storseseră viața din mama lui Austyn.

— Când Edward a aflat despre moartea ei, continuă Austyn, și-a retras meșterii și ajutorul. L-a deposedat pe tata de titlu și de toate posesiunile, i-a obligat pe cei mai buni războinici ai lui să îl părăsească, până când nu i-au mai rămas alături decât cei mai loiali dintre țărani.

Holly înțelese acum de ce nu văzuse scutieri și cavaleri antrenându-se pe câmp. De ce castelul era apărat nu de către luptători pricepuți, ci

de către fermieri, brutari și prisăcari.

— Fiul lui Edward nu încetează să ne hăituiască, căutând să ne taxeze până când nu vom mai avea de ales decât să predăm chiar și stânca asta stearpă. Totul din cauza trădării unei femei. Pentru că ne-a trădat. Holly desluși în șoapta lui încărcată de amărăciune ecoul vocii unui copil rănit, un copil forțat prea devreme să își însușească responsabilitățile sumbre ale unui bărbat. Ne-a părăsit!

— V-a părăsit? Sări în picioare, compasiunea dispărându-i într-un vârtej de sentimente năvalnice. Nu prea cred, sir. Pentru că voi ați părăsit-o pe ea!

Capitolul 18

Austyn nu ar fi fost surprins dacă ar fi fost nevoit să îndure mila soției lui. Sau dacă aceasta s-ar fi îndepărtat de el dezgustată. Sau dacă și-ar fi plecat capul, rușinată de dizgrația în care căzuse familia lui. Însă fu peste măsură de uimit de micuța scorpie care sărise în picioare ca să-l provoace. Înfruntase adversari mai puțin amenințători pe terenurile de turnir. Dacă ar fi fost pisică, nu se îndoia că ar fi șuierat și l-ar fi scuipat în fața uluită.

— V-a părăsit? repetă ea. După cum văd eu lucrurile, biata femeie nu prea a avut de ales în această privință.

Tonul ridicat al atacului ei îl scoase din sărite pe Austyn. Ridică vocea pentru a fi pe picior de egalitate cu ea.

— Ar fi putut alege să rămână în patul soțului ei! Să își respecte jurămintele de nuntă!

— Iar tatăl tău ar fi putut alege să nu o sugrume! Nu pot decât să observ că pe prețiosul lui rege nu l-a strangulat!

Austyn făcu un pas în spate când primi această lovitură bine plasată. Toate sufletele din *Caer* Gavenmore șușotiseră pe la colțuri despre moartea mamei lui, timp de decenii. Întâmplarea aceea le marcase tuturor viețile cu pete de sânge, și totuși nimeni nu îndrăznea să vorbească despre ea. În afară de Holly. Urâta, micuța, curajoasa Holly.

Holly a lui era nemiloasă.

— Uciderea săvârșită de tatăl tău a fost un păcat mai puțin groaznic decât infidelitatea mamei tale? Îl răsfeți de parcă ar fi un schilod, dar ei îi refuzi până și o mică floare care să îi onoreze amintirea. Locul ei de odihnă veșnică nu este marcat decât de niște pietre reci.

Austyn se repezi la Holly și o înșfăcă de umeri, lipindu-i corpul țeapăn de al lui.

— Și fiecare dintre ele a fost pusă acolo de mâna mea!

Ochii ei violet străluciră cu o înflăcărare care o depășea pe a lui. În loc să atârne fără vlagă în îmbrățișarea lui strânsă, ea se prinse de brațele lui, refuzând să se lase învinsă. Expresia ei aprigă nu trăda nici urmă de teamă. Austyn nu ar fi putut exprima în cuvinte cât de mult îi plăcea acest lucru.

— Câtă mărinimie din partea ta! zise ea, coborându-și vocea până la un ton de dojană usturătoare. Spune-mi, chiar ți-ai urât propria mamă atât de mult?

— Am adorat-o! Declarația, închisă în sufletul lui timp de douăzeci

de ani, îi izbucnise din piept cu forța unei explozii. Își coborî privirea la buzele lui Holly, devenite dintr-odată atât de catifelate, atât de ademenitoare, și șopti: Am adorat-o!

Holly era pregătită și de-abia aștepta să facă față răbufnirii de furie a lui Austyn, însă dorul reținut din ochii lui amenința să îi distrugă apărarea. Își dorea să se topească în brațele lui. Să îi tragă cu blândețe capul înspre sânii ei și...

Își aminti cu un șoc dureros că fruntea lui nu ar fi întâlnit moliciunea alinătoare a sânilor ei, ci fâșiile aspre ale legăturilor pe care le folosea. Speriată de acest gând, se împinse în pieptul lui. Preț de o clipă amețitoare, el o ținu de parcă nu ar fi vrut să îi mai dea drumul, apoi brațele îi căzură în lături, fără împotrivire.

Se îndepărtă de el, mergând cu spatele, pentru a nu cădea pradă altei ispite, mult mai periculoase.

— Așadar, mama ta nu a fost stricata pe care a zugrăvit-o tatăl tău?

Încruntătura lui Austyn îi trăda amintirile contradictorii.

— Era o frumusețe, într-adevăr, dar era și modestă, credincioasă. Nu a mai putut rămâne grea după mine, așa că știa că eu aveam să fiu singurul ei copil și singurul moștenitor al tatălui meu. M-a învățat să citesc și să scriu, m-a încurajat să îmi sporesc talentele bărbătești care m-ar fi făcut demn de a deveni un cavaler și un lord pe aceste pământuri. M-a învățat să mă rog. Genele lui dese și întunecate coborâră ca să-i ascundă ochii. Nu m-am mai rugat de când a murit.

Holly își ridică șalul căzut și și-l înfășură pe umeri.

— Atunci, poate că-i timpul să o faci.

Se întoarse, hotărâtă să îl lase să se împace cu amintirile lui.

— Holly?

Ea se opri.

— Sir?

El clătină din cap cu o uimire sinceră, care ei îi stoarse și ultima suflare din piept.

— Numai tu mă poți face să îmi doresc să îmi încredințez inima unei femei.

Holly nu îi putea da niciun răspuns care să nu o fi condamnat ca pe nemernica mincinoasă care era. Nu putea decât să își grăbească pașii spre castel.

Când îndrăzni să arunce o privire înapoi, la lumina lunii care se înălța, Austyn stătea în genunchi lângă mormântul mamei sale, mâinile lui mari, bătătorite, netezind cu blândețe pământul din jurul tulpinii plecate a unei anemone.

Holly se pierduse. După ce alergase cât o ținuseră puterile printr-o pădure deasă și întunecoasă, orbită de ceață și de lacrimi. Nu, își dădu ea seama. Nu se pierduse. Cineva era pierdut pentru ea. Cineva drag.

Ramuri noduroase îi biciuiau fața, i se agățau de rochie, încercând să o oprească să găsească pe cine căuta.

Goana ei nebună luă sfârșit când se izbi de o ușă ferecată cu drugi de fier. Bătu în ea până când pumnii îi sângerară, dar aceasta nu cedă. Se ghemui la pământ, disperată, plângând și cerând îndurare de la călăul fără chip aflat de cealaltă parte a ușii. Lacrimile ei calde, sărate aprinseră o mică flacără pe tivul rochiei. O stinse cu mâna, însă o alta scânteie în locul ei, apoi alta, până când întreaga fustă îi deveni o văpaie.

O umbră căzu peste ea, stingând nu numai flăcările, ci și ultima ei speranță de mântuire. Fața unui bărbat se desprinse din întuneric, asprită de dispreț și de acuzații. Era o față pe care o mângâiase odată cu gingășie, o față pe care o adorase atât cu buzele, cât și cu inima.

Cel mai rău era că încă mai iubea acea față, îl iubea pe el. Se întinse pentru a-l cuprinde într-o îmbrățișare, chiar când mâinile lui puternice se strânseră în jurul gâtului ei.

Holly se ridică în capul oaselor în patul cu baldachin, cu inima bubuindu-i în urechi. Luna coborâse dincolo de deschizătura pentru arcași, lăsând-o în beznă. Își atinse obrajii cu degetele tremurătoare, surprinsă să îi găsească scăldați în lacrimi.

Dând deoparte așternuturile încurcate, bâjbâi să aprindă restul lumânării din seu de lângă pat. Licăritul slab al acestuia nu reuși să izgonească pe de-a-ntregul stafiile celorlalte mirese Gavenmore, dar măcar le trimise înapoi în umbrele care se zvârcoleau pe lângă pereții văruiți. Nu ar fi putut spune dacă veniseră să o avertizeze sau dacă visul ei nu fusese nimic mai mult decât plăsmuirea chinuită a propriei conștiințe.

Coborî din pat și se duse la cufăr. Căzând în genunchi, luă oglinda de mână a mamei ei și o întoarse ușor, pentru a-și surprinde reflexia. Ușurarea îi domoli bătăile inimii până ajunseră un zgomot surd. Se temuse că otrava propriului șiretlic ar fi putut să o transforme în ceva și mai monstruos decât deghizarea aleasă. Își privi fruntea încrețindu-se într-o încruntătură uimită când constată că se uita, în schimb, la chipul unei străine.

Trăsăturile ei își pierduseră linia trufașă. Tensiunea din jurul gurii ei se îmblânzise. Dorul îi transformase ochii în două iazuri adânci, violet. Își duse o mână la gâtul ars de soare, conducând-o în jos până când degetele ei răsfirate întâlniră umflăturile sensibile ale sânilor nelegați. Printre buzele întredeschise, îi scăpă un geamăt. Acela nu mai era chipul celei mai frumoase lady din toată Anglia reflectat în oglindă. Acela era chipul visător al unei femei îndrăgostite de soțul ei.

Așeză oglinda deoparte, nemaiputând suporta limpezimea reflexiei ei. Ar fi îndrăznit să meargă la Austyn în acel moment? Să mărturisească tot și să se lase la mila lui? El ar fi trimis-o departe de

patul lui? De inima lui? De viața lui? Ar fi crezut că îl trădase, așa cum mama lui îl trădase pe tatăl lui?

Poate că ar fi fost mai bine să nu își bazeze rugămintea numai pe nestatornicia cuvintelor. Dacă, pur și simplu, s-ar fi strecurat în patul lui pe întuneric? Dacă s-ar fi lipit strâns de cârlionții aspri de pe pieptul lui și i-ar fi ademenit trupul mare și cald să i-l acopere pe al ei? Priveliștea închipuită o lăsă fără suflare, îngrozită, înveselită.

Cu siguranță că, având inima îmblânzită după ce aveau să facă dragoste, el i-ar fi iertat înșelăciunea.

Dar ce ar fi dovedit ea? Că putea lua mințile unui bărbat cu atingerea ei? Că îl putea vrăji cu pielea ei delicată, ca de catifea? Că îl putea fermeca prin rotunjimea perfectă a sânilor? Avusese încredere în acele calități înainte de a se cununa cu Austyn. Nu se îndoia că ibovnica fără chip după care jelea încă nu îi oferise mai puțin de atât.

„Numai tu mă poți face să îmi doresc să îmi încredințez inima unei femei.” Într-adevăr, mărturisirea răgușită a lui Austyn, smulsă de pe buzele lui la sfârșitul sângeros al unei lupte, însemnase mai mult pentru ea decât orice cuvinte mieroase pe care i le-ar fi putut șopti pe întuneric. Dacă i se strecura în așternuturi, cu umbrele drept scut și cu frumusețea ei ca spadă, ar fi putut să nu afle niciodată dacă el ar fi cedat acelei ispite. Dacă ar fi îndrăznit să își încredințeze inima unei ștrengărițe îndesate, cu pieptul plat și cu părul retezat, care îl adora.

„Încă o zi”, își jură Holly. Îi mai dădea o zi. Dacă putea obține de la el vreun gest de afecțiune pentru femeia cu care se însurase, atunci în noaptea ce urma avea să meargă la el. Urma să sfideze avertismentele celorlalte mirese Gavenmore și avea să își asume riscul de a-și așterne inima la picioarele lui.

Întărită de acea hotărâre, Holly se întoarse în pat unduindu-se, simțindu-se la fel de ușoară ca o zână galeză fără acele căptușeli de cârpe care să-i stânjenească mișcările.

— Dimineața bună, Winnie, strigă Holly când trecu pe lângă femeia aplecată deasupra unui ciubăr cu haine murdare, în curte. Am ieșit să culeg niște flori sălbatice de pe malul râului.

— O zi bună și ție, Lady Holly!

Winifred se îndreptă să își frece mijlocul, invidiind vioiciunea mersului stăpânei sale.

Holly legăna coșulețul atârnat pe braț într-un ritm voios, fredonând în barbă un cântec plin de speranță. Pe cerul azuriu pluteau câțiva norișori, la fel de albi și de pufoși ca niște buchete de crizanteme. Era ca și cum ploaia botezase pământul, apoi trimisese soarele să strălucească din plin deasupra lui, pentru a îndeplini promisiunea de salvare a acestuia.

Mireasma proaspătă din aer îi convinsese pe cei mai mulți dintre

locuitorii castelului să își folosească talentele pentru sarcini ce puteau fi îndeplinite departe de atmosfera mohorâtă din fortăreață, ca de pildă să strângă mierea din stupii domeniului sau să țesale blana unui măgar docil. Îi oferiră lui Holly salutări vesele și zâmbete sfioase când trecu pe lângă ei.

Cei doi copoi aurii zburdară pe lângă picioarele ei câțiva pași, până când fură atrași de mirosul de șuncă afumată deasupra unui foc aprins în aer liber.

Holly se simți ușurată să nu dea cu ochii de Rhys de Gavenmore. Nu avea nici cea mai mică dorință de a-și clarifica sentimentele contradictorii pentru tatăl lui Austyn într-o zi atât de frumoasă.

Își flutură mâna spre Carey când trecu pe lângă câmpul de antrenament, râzând bucuroasă pentru că gestul ei îi făcu săgeata să rateze ținta pictată pe o căpiță de fân mucegăit. El își scutură pumnul spre ea în semn de furie prefăcută, apoi îi suflă un sărut șugubăț.

Holly își încetini pașii când trecu pe lângă mormântul mamei lui Austyn. Cea mai mare parte din pământul care îl înconjura purta încă urmele crude ale luptei, însă, la distanțe inegale, niște anemone plăpânde fuseseră salvate și sădite în noroi, formând ronduri zdrențuite de purpuriu și stacojiu.

I se puse un nod în gât când zări scrijelite pe o piatră mare, lată, cu o mână nesigură, cuvintele: „Gwyneth de Gavenmore, iubită mamă".

Momentul fu aproape distrus când Nathanael veni fâlfâind după ea, ca un corb uriaș, cu un snop de hârtii rulate strânse în pumn.

Ea își iuți pașii, pornind să coboare dealul, spre râu.

— Nu am nevoie de predicile tale despre pocăință în dimineața asta, Nate! Am decis să îmi împărtășesc rugile numai cu Dumnezeu, în intimitatea camerei mele, și pot să-ți jur că sufletul meu este la fel de strălucitor ca o monedă nouă.

„Sau are să fie în curând", adăugă ea în gând, „după ce am să îi mărturisesc prefăcătoria în fața lui Austyn".

Nathanael alunecă pe pantă în urma ei, sandalele lui găsind puține puncte de sprijin în terenul stâncos.

— Trebuie să mă asculți, Holly! Nu pentru sufletul tău îmi fac eu griji. Ci pentru tine. Ești în pericol! Într-un mare pericol!

— Sunt în pericol să mă rostogolesc la vale pe dealul ăsta și să-mi frâng gâtul dacă nu încetezi să te mai ții după mine! Știi ce greu este să pășești în fustele astea?

Zeflemeaua ei blândă nu reuși să îl oprească. Desfășură hârtiile și le scutură în vânt. Acestea foșniră în briza ușoară de parcă ar fi avut viață.

— În studiul meu prelungit asupra istoriei neamului Gavenmore, am dat peste o dovadă de netăgăduit că soțul tău ar putea foarte bine să fie blestemat.

Holly oftă.

— Blestemat, zici? Condamnat pentru vecie și toate prostiile alea? Spune-mi, îi cresc coarne și copite despicate când e lună plină? Se însoțește cu demonii și sacrifică fecioare pe un altar pătat cu sânge, pentru a-și potoli poftele?

— Mai rău. Ia ascultă! Se spune că astea au fost cuvintele reginei zânelor, Rhiannon, după ce a fost acuzată pe nedrept de infidelitate de către unul dintre strămoșii Gavenmore. Se împiedică în țărâna bolovănoasă în timp ce citi: „Fie ca dragostea să fie slăbiciunea voastră de muritori și frumusețea – blestemul vostru pentru eternitate!”

Faptul că acele cuvinte tânguitoare ar fi putut răcori glorioasa zi de vară nu reuși decât să o enerveze și mai tare pe Holly.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nathanael, ești preot! Doar nu ai început să crezi în blesteme păgâne?

— Blestemul poate să nu fie unul păgân. Stă scris că Rhiannon asta a abătut chiar mânia lui Dumnezeu pe capul nefericitului!

— Atunci, îți dau permisiunea mea să vânturi un crucifix pe deasupra lui Austyn în timp ce doarme. Holly flutură din mână. Sau să îi stropești terciul de ovăz cu puțină apă sfințită.

Preotul se opri brusc, ca și când și-ar fi dat seama că, dacă înceta, ar fi fost mai convingător decât dacă avea să continue să o urmărească.

— Nu crezi că-i ciudat că atâtea mirese Gavenmore au murit în chinuri groaznice, de mâna bărbaților lor?

Holly se opri și rămase cu mâinile în șolduri multă vreme. Apoi se întoarse și o porni cu pași mari spre Nathanael, împungându-l în piept cu un deget.

— N-ai decât să crezi ce prostii de superstiții vrei, frate, dar lasă-mă să-ți spun ce cred eu! Că nu există blestem ce nu poate fi rupt de binecuvântarea iubirii adevărate!

Îl lăsă stând acolo, deznădăjduit, cu poalele robei fluturând în vânt. Strângând în pumn sulurile străvechi, șopti:

— Dumnezeu fie cu tine, Holly, și fie ca el, în nesfârșita lui înțelepciune, să-ți dea dreptate!

Râul era leneș și liniștit astăzi, dar soția lui Austyn nu părea la fel. El privi de sub ramurile întinse ale unui ulm cum înainta prin iarba înaltă, care îi ajungea până la mijloc, tăind și smulgând pentru a umple un coș cu o mulțime colorată de flori sălbatice, bombănind în barbă în tot acest timp.

Austyn zâmbi. Era atât de drăgălașă, atât de fermecătoare, atât de al naibii de curajoasă! Fără niciun pic de grație, și totuși atât de grațioasă, încât ochii începeau să îl înțepe numai uitându-se la ea.

Cu o seară în urmă, în lumina slabă a apusului, cu ochii scăpărându-i foc violet și cu buzele strânse provocator, fusese aproape plăcută. Însă razele soarelui alungau fără milă acea iluzie. Se legăna încolo și încoace ca o mică alună castanie cu picioare, oprindu-se numai pentru a-și alunga vreun cosaș rătăcit din părul ciopârțit. Austyn clătină din cap, chicotind amuzat fiindcă o dorea încă atât de mult. Să îi fie soție. Să îi poarte copiii. Să îi încălzească patul.

Ea îi arătase ieri licărul unui alt fel de frumusețe. O frumusețe constituită din curaj și sinceritate brutală. O frumusețe îndeajuns de lipsită de egoism încât să îi readucă la viață amintirile dragi despre o mamă pe care o disprețuia de douăzeci de ani. O frumusețe care nu avea nimic de-a face cu un chip alb ca laptele sau cu o cascadă de bucle negre care aveau nevoie de cinci sute de pieptănări înainte de culcare.

Austyn își duse mâna sub tunică, trăgând amuleta din ascunzișul ei. O privi, văzând-o așa cum era acum – o amintire a pasiunii lui goale pentru o femeie pe care nu o cunoscuse niciodată cu adevărat. O femeie care s-ar fi dovedit, fără îndoială, a fi condamnarea lui la pieire, așa cum Holly se dovedise a fi salvarea lui. Vârând-o nepăsător înapoi în tunică, porni să coboare malul spre soția lui, cu pași nerăbdători.

Holly reteza capetele unui snop de gălbenele cu o mulțumire răutăcioasă, când o voce răgușită din spatele ei spuse:

— Sper că nu te gândești că sunt una dintre florile alea!

Ea își ridică privirea de unde stătea în genunchi, inima bătându-i de două ori mai repede. Austyn stătea sprijinit de trunchiul unei sălcii, îmbrăcat numai în negru, în afară de tunica stacojie. Pielea arsă de soare din jurul ochilor se încrețise într-un zâmbet strâmb. Gropița aceea ispititoare îi apăruse în obraz. Era atât de răvășitor de chipeș, încât ea trebui să își ferească privirea.

Emoționată, rupse în bucăți una dintre gălbenele.

— De fapt, mă prefăceam că erau un anume preot plictisitor pe care îl cunosc.

Tonul lui Austyn deveni atent măsurat.

— Oare tu și tânărul frate Nathanael v-ați certat din nou?

— Ce mai frate! Mă cicălește ca un frate mai mare pe care nu mi l-am dorit niciodată. Este insuportabil! Crede că, numai pentru că mi-a fost cândva îndrumător, are dreptul să îmi dea lecții întreaga viață.

— Și ce te-a învățat fratele tău Nathanael?

Holly își aruncă privirea în sus, speriată de apropierea bruscă a lui Austyn, de lumina stranie din ochii lui – pe jumătate resemnare, pe jumătate amuzament. Înainte de a apuca să răspundă, palmele lui bătătorite o apucară de încheieturi, susținând-o în timp ce o ridicau. Coșul îi alunecă de pe braț, revărsând comorile florale peste picioarele

lor, în valuri încântătoare de purpuriu și auriu. Chiar și sub deghizarea ei greoaie, Holly se simți foarte mică pe lângă el, la fel de firavă și delicată ca una dintre zambilele sălbatice care înconjurau trunchiul salciei.

Vocea îi sună stinsă până și în propriile urechi, ca și cum s-ar fi auzit de la o depărtare de câteva leghe.

— M-a învățat să mestec fiecare bucățică de mâncare de câte cincizeci de ori.

Austyn ridică dintr-o sprânceană, iar Holly roși, amintindu-și cum devorase ca o lupoaică hămesită plăcintele cu carne rece în timpul călătoriei de la Tewksbury.

— M-a învățat să nu vorbesc niciodată mai tare decât un murmur politicos.

Sprânceana expresivă a soțului ei se ridică și mai mult.

Holly știa că dezvăluia prea multe, prea devreme, dar nu prea putea gândi când mâinile calde ale lui Austyn îi alunecau în sus pe brațe, căutând pielea dezgolită de sub mânecile despicate.

— Ți-am spus vreodată ce coate minunate ai, milady? îi șopti el lângă ureche.

Vocea ei i se stingea mai repede decât rațiunea.

— Nathanael m-a învățat să le frec cu felii de lămâie, șopti, la rândul ei. Și m-a învățat să nu vorbesc niciodată când am în gură și altceva decât propria limbă.

Austyn se aplecă în față până când buzele lui ajunseră la numai o răsuflare fierbinte depărtare de ale ei.

— Dar limba soțului tău?

Și atunci buzele lui le dezmierdară pe ale ei, la fel de ușor și de ademenitor ca aripile unui fluture. Holly gemu încet, dorindu-și mai mult. El o răsplăti cu o apăsare mai nemiloasă, mai dulce, potrivindu-i buzele sub ale lui ca și cum le-ar fi putut sculpta iarăși contururile moi pentru propria plăcere. Și păru firesc ca ele să se despartă pentru a-l primi înăuntru. Limba lui îi acceptă invitația timidă, satinul aspru al acesteia pătrunzând adânc, cu o măiestrie exersată, ca să pună stăpânire pe gura ei dornică.

Când Holly își răsuci limba pentru a-i răspunde în același fel, el îi prinse ceafa în căușul palmei, un geamăt de încântare dureroasă auzindu-se din adâncul gâtlejului lui. O sărută până când ea nu mai putu vorbi deloc. Sau respira. Sau sta în picioare fără ajutorul îmbrățișării lui, a brațelor lui care îi cuprindeau mijlocul. Acesta era cumva diferit de sărutul lui din grădină. Mai puțin reținut. Mai posesiv. Mai puțin o încheiere și mai degrabă un preludiu la o plăcere profundă. Când, în sfârșit, se retrase, ea se lipise de el, cu totul copleșită de dorința care se înfiripase între ei, fierbinte și fragilă.

Ochii lui străluceau ca flăcările iadului, și totuși ea putu simți cum

trupul lui masiv era scuturat de un fior, ca și cum pământul de sub picioarele lui nu era mai ferm decât cel pe care călca ea.

— În noaptea asta, milady, îi murmură el cu buzele lipite de frunte, soțul tău o să te învețe.

Cu acel jurământ răgușit, el își trecu buzele peste linia nasului ei, apoi se întoarse să plece, lăsând-o fără vlagă, tremurând, umedă de dorință. Prin ceața fericirii, observă mănunchiul de abanos căzându-i din tunică și împrăștiindu-se pe iarbă.

— Sir? strigă după el, arătând spre iarbă. Ai pierdut ceva.

O tristețe prea scurtă pentru a fi recunoscută trecu peste chipul lui, înainte de a clătina din cap.

— Nu este ceva important.

De-abia trecuse de creasta dealului, când Holly începu să caute prin iarba înaltă, sprijinindu-se în palme și genunchi. Scoase un țipăt victorios înăbușit când degetele ei iscoditoare găsiră ceea ce căutau. Era o broșă țesută din fire negre atât de subțiri, de parcă ar fi fost borangic. Ridică straniul obiect în soare, curioasă.

Trase mai întâi de un fir, apoi de altul. Inima începu să îi bată mai repede pe măsură ce broșa se deșira, lăsându-i în mână ceea ce odată fusese o singură buclă strălucitoare. O buclă retezată de mâna tremurătoare a unui cavaler ursuz, care îi luase în râs stăpâna pentru mândria ei și care totuși încercase să păstreze acea singură amintire cu o grijă care se învecina cu obsesia. Holly își duse șuvița lucioasă la obraz, dându-și seama că aproape uitase cum era să îi fie mângâiată fața de o asemenea binecuvântare.

Mirarea o încremeni. Se părea că fusese singura ei rivală la sentimentele soțului ei în tot acel timp – Lady Holly de Tewksbury, acea fată superficială, egoistă, care îl numise „barbar crud” numai pentru că îndrăznise să vorbească folosind un accent diferit de al ei. Fugise de lângă el ca un iepure speriat, în loc să fi rămas în acea grădină scăldată de razele lunii și să își fi înfruntat dorințele.

Holly se însufleți. Își putea imagina uimirea care avea să se citească pe fața lui Austyn când ea avea să îi dezvăluie că, în toate acele săptămâni, fusese cununat cu femeia visurilor lui. Cu sărutul soțului ei ca pecete a sentimentelor lui actuale și cu broșa ca dovadă a devotamentului său din trecut, inima ei tresăltă plină de speranță pentru viitor. Un viitor pentru al cărui început pur și simplu nu putea aștepta până în acea noapte.

În timp ce se chinuia să își adune florile împrăștiate, fericirea o copleși și răbufni într-o melodie fără cuvinte. Când fredonatul nu îi mai putu exprima fericirea fără margini, începu să cânte, alegând, fără să își dea seama, balada tânguitoare care îl adusese pentru prima dată lângă ea pe Sir Austyn de Gavenmore.

Austyn înainta de-a lungul zidului împrejmuitor neterminat, străduindu-se să își convingă trupul lacom că dulcea lui nevastă merita mai mult decât o tăvăleală furtunoasă printre ierburile de pe malul unui râu. Merita o saltea moale, plină cu pene, așezată pe un pat cu baldachin îmbrăcat în mătase plisată. Merita cupe din argint pline cu vin înmiresmat, care să îi alunge timiditatea feciorelnică. Merita lumânări parfumate care să arunce lumini pâlpâitoare peste trupurile lor împreunate.

Austyn gemu cu putere. Se părea că trupul lui crud nu putea fi convins. Își cerea drepturile cu mai multă hotărâre și cu mai multă viclenie decât mintea tulburată de iubire. La urma urmei, ce nevoie aveau un soț și o soție de mătase și de pene, când frumusețea pământului înverzit lăsat de Dumnezeu li se întindea la picioare? Ar fi putut să o întindă cu blândețe pe tunica lui, să îi împrăștie petale aromate de zambile și violete pe pielea dezgolită.

Ce nevoie avea el de vin pentru a-i alunga timiditatea, când avea priceperea de a-i lua mințile cu plăcerea pe care i-o putea dărui, de a o convinge să uite de temeri cu numai o mângâiere agilă a degetelor?

Iar lumânările nu erau cumva o reflexie palidă a splendorii soarelui creat de Dumnezeu? Oare îndrăznea să îl jignească pe însuși Domnul, pretinzând că ar fi fost mai bine să se culce cu mireasa lui în licărirea ștearsă a cerii de albine decât să se bucure de inocența ei sub razele binevoitoare ale soarelui?

Austyn se răsuci brusc, luând-o înapoi spre râu.

Era aproape de vârful dealului când primele note tânguitoare ale melodiei îi ajunseră la urechi, purtate de briza mirosind a iasomie. Pașii i se opriră, în timp ce ziua caldă de vară deveni la fel de rece și de neagră ca noaptea cea mai lungă a iernii.

Capitolul 19

Holly tocmai aruncase ultima floare în coș, când o siluetă întunecată începu să coboare în grabă dealul. Își feri ochii de soare cu mâna, temându-se că Nathanael o urmărise până acolo, jos, să o tortureze în continuare cu proclamațiile lui despre pieirea-i sigură. Un zâmbet tremurător îi apăru pe buze când recunoscu umerii impunători ai soțului ei și pletele lui negre. Se părea că era la fel de nerăbdător ca ea să își înceapă viitorul împreună.

Zâmbetul îi pieri însă când întrezări ochii lui arzători, singurul semn de viață pe un chip la fel de neclintit ca moartea. Făcu, fără să vrea, un pas în spate. Austyn continuă să se apropie, grația lui de prădător, care odată îi plăcuse atât de mult, părându-i-se groaznică și neînduplecată. Se îndepărtă de el, mergând cu spatele, mânată de un instinct primitiv de supraviețuire. Se împiedică, alunecând pe distanța de câțiva pași care mai rămăsese din malul noroios, în apa puțin adâncă a porțiunii dinspre mal a râului.

Curentul îi trăgea lacom de fuste, dar ea continuă să se retragă până când apa rece îi trecu de glezne, de gambe, de genunchii tremurători. Lașitatea ei nu îl opri. Sări în vad după ea, reducând distanța dintre ei din doi pași mari, împroșcând apă în toate părțile. Apucând-o de părul scurt, îi trase capul pe spate, expunându-i chipul la privirea lui scrutătoare, nemiloasă, așa cum făcuse și în acea noapte îndepărtată din grădină.

Frica puse stăpânire pe ea în timp ce el îi cerceta trăsăturile. Ochii lui îi ardeau pielea fină, pârjolindu-i rămășițele înșelăciunii cu flăcările adevărului. O furie nestăpânită ar fi fost de preferat acelei înfățișări de gheață. Tăcerea lui o înspăimânta mai mult decât orice urlet mânios.

— Te rog, șopti ea, lacrimile jucându-i în ochi.

Neînduioșat de ruga ei, îi prinse bărbia și îi forță buzele să se deschidă. Buze pe care doar cu câteva clipe înainte le sărutase cu o blândețe dureroasă. Degetul lui mare îi intră în gură, frecându-i dinții care clănțăneau cu o dură eficiență.

Când observă rezultatul, îi eliberă părul pentru a-și cerceta cealaltă mână, sfârșind prin a-și șterge de tunică stratul mohorât de cenușă ce îi acoperea palma, ca și când ar fi fost cea mai teribilă dintre murdării.

Holly își strânse brațele în jurul corpului, încercând să își potolească frisoanele care îi scuturau trupul.

— Te rog, Austyn, nu am intenționat niciodată să te înșel! Voiam să îți spun. Jur! Dacă mă lași să îți explic…

Litania ei bâlbâită fu întreruptă brusc când el o strânse cu brațele lui puternice și îi împinse capul în râu. Apa înghețată îi intră în gură și în nas, năruindu-i speranțele. Crezând că intenționa să o înece, sufletul lui Holly muri puțin, dar trupul ei refuză să renunțe la luptă. Încă se mai agăța de el și lovea cu pumnii când el o trase din apă.

Chiar în timp ce plămânii ei disperați se chinuiau să respire, Holly văzu reflectându-se, în focul mocnit al ochilor lui, un snop de bucle ude, la fel de negre și de lucioase ca pana corbului.

Până când el își scoase pumnalul din teaca de la cingătoare, Holly dobândise siguranța faptului că nu avea nici cea mai mică intenție de a o ucide. Să o ucidă ar fi fost o pedeapsă rapidă și miloasă, dar niciun strop de milă nu se citea în sufletul acelui bărbat. Își înăbuși rugămințile, știind că nu i-ar fi fost de niciun folos, însă nici măcar mândria ei făcută ferfeniță nu îi putu împiedica lacrimile să i se scurgă pe obraji în râuri de regret.

El sfâșie materialul căptușit al fustelor ei, făcându-le bucăți și lăsând-o să tremure numai în cămășuța subțire. Pumnalul își termină și mai repede treaba cu pieptarul ei, tăindu-i panglicile și dezvăluindu-i lâna aspră a legăturilor. Holly rămase la fel de țeapănă ca o statuie în timp ce lama rece trecu peste pulsul năvalnic din scobitura gâtului, într-o mângâiere batjocoritoare.

Apoi, dintr-o singură mișcare îndreptată în jos, Austyn – soțul ei bun, iubitor, răbdător – îi despică legăturile, dezgolindu-i sânii în lumina neiertătoare a soarelui și în fața iadului dezlănțuit din privirea lui.

Mândria lui Holly se prăbuși. Cu un suspin de rușine, încercă să se acopere, dar Austyn îi prinse încheieturile și îi dădu brațele în lături, ochii lui sorbind-o cu nesaț, ca și când ar fi fost dreptul lor sacru. Tremurând de umilință, căută în frumusețea nepământeană a feței lui vreo urmă de compasiune ce i-ar fi putut scăpa bestiei turbate care îi devorase umanitatea.

Când căutarea ei nu dădu roade, își înghiți suspinele și încercă din nou.

— Austyn, trebuie să îmi acorzi șansa de a-ți vorbi. Nu am avut niciodată intenția să te înfurii. Sau să te rănesc. Am încercat numai să…

— Încetează să mai flecărești, femeie! urlă el.

Austyn simți tremurul care zgudui trupul lui Holly la porunca lui, însă acea parte din el care s-ar fi putut rușina de purtarea lui urâtă fusese fărâmată de trădarea ei. Nu era mai brează decât mama lui, își spuse el cu amărăciune, decât bunica lui, decât toate femeile frumoase care, de-a lungul anilor, îi aduseseră familia și numele la ruină.

Privi în jos la rotunjimile palide, splendide, ale sânilor ei, chinuindu-se să își imagineze că era aceeași ființă de care îi fusese

odinioară milă pentru urâțenia ei. Sânii ei generoși erau încununați cu nimburi mai gingașe decât cea mai coaptă piersică și se terminau cu niște sfârcuri care se întăriră sub mângâierea brutală a ochilor lui. Nu de dorință, ghici el instinctiv, ci de teamă.

Cămășuța i se lipise de fiecare rotunjime și linie a corpului mlădios, devenită aproape transparentă din cauza sărutării trădătoare a apei. Își coborî privirea, lăsând-o cu obrăznicie să stăruie asupra umbrei ispititoare de la îmbinarea coapselor ei. Ea gemu, un sunet ușor, întrerupt, care mai degrabă îl stârni decât să îl osândească.

Austyn își înteți strânsoarea de pe încheieturile ei în timp ce se lupta împotriva unui amestec de dorință și mânie atât de disperat, încât îi lua în derâdere orice reținere pe care și-o impusese în purtare încă din copilărie. Voia să o târască pe mal, să o oblige să îngenuncheze în iarbă și să îi facă lucruri pe care un bărbat nu i le-ar fi făcut niciodată unei femei decente. Lucruri pe care el nu i le-ar fi făcut nici unei târfe.

Dar cât ar fi durat până când furia i-ar fi întunecat dorința? Cât ar fi durat până când și-ar fi pus mâinile în jurul gâtului ei fragil și ar fi început să scurgă viața din...?

Austyn tresări când o singură lacrimă i se prelinse pe dosul palmei. Își ridică privirea spre ochii rugători ai lui Holly. Ochi violeți care în curând aveau să fie umbriți de gene negre și dese. Ochii soției lui.

Când Austyn îi apucă brațul și începu să o tragă după el spre castel, Holly nu avu de ales decât să meargă, poticnindu-se, în urma lui, strângându-și disperată pieptarul zdrențuit peste sânii goi. Supărarea îi aprinse obrajii când trecură pe lângă doi păstori tineri, care rămaseră cu gura căscată la strania priveliște oferită de stăpânul lor târând o străină, aproape deloc înveșmântată, printr-o spărtură din zidul împrejmuitor.

Cu toate că se apropiau de mormântul mamei lui, pașii lui Austyn nu încetiniră. O târî chiar pe deasupra suprafeței lui pietroase, strivind gingașele anemone sub cizme.

Pașii lui neînduplecați îi purtară pe lângă alți locuitori ai fortăreței Gavenmore, chipurile lor năucite nefiind mai mult decât o ceață pentru Holly, până când izbucni primul țipăt uluit.

— Doamne, Dumnezeule, e Lady Holly!

Apoi, cu acea claritate sumbră a unui coșmar, totul se limpezi. Strigătele lor uimite când își dădură seama că arătarea nemaipomenit de frumoasă care se poticnea în spatele lui Austyn era într-adevăr stăpâna lor, privirile lor temătoare către fața lui hotărâtă, arsura rece a căutăturilor lor piezișe pe chipul ei, pe trupul ei dezgolit.

Un bătrân vlăguit strigă:

— Ce-i magia asta neagră? Poate că-i o vrăjitoare!

După aceea începură să se ferească de ea, unii pentru că se temeau

de ea, alții pentru că se temeau de mânia lui Austyn. Mai rea decât blamarea lor nerostită fu însă durerea uluită pe care o întrezări Holly pe chipul rotund al lui Winifred. Își plecă ușor capul pentru prima dată, rușinată de propria înșelăciune.

Copoii se luară după ei, lătrându-le la călcâie. Emrys și Carey veniră în fugă de pe câmpul de antrenament pentru a afla cauza agitației, cu săbiile ridicate. Carey se opri brusc, rămânând cu gura deschisă de un șoc neprefăcut. Tatăl lui îl urmă îndeaproape, fața deja roșie a acestuia învinețindu-i-se de groază.

În timp ce procesiunea lor posomorâtă se apropia de capelă, un bărbat se strecură printre ușile acesteia și se postă cu hotărâre în calea lor. Holly începu să bombăne o litanie spasmodică, de blesteme și rugăciuni. La început, se temu că Austyn avea să treacă direct peste Nathanael, obligând-o și pe ea să îl calce în picioare, dar soțul ei se opri la câțiva pași distanță, trăgând-o în fața lui, ca pe un scut. Își trecu un braț peste talia ei, tandrețea prefăcută a îmbrățișării lui fiind o jignire pe care ea o îndura cu greu.

— Dă-te la o parte, preotule, ordonă Austyn, dacă nu vrei să-ți asculți ultimele rugăciuni!

Ochii lui Nathanael erau întunecați și goi, însă vocea îi răsună de o convingere pe care Holly nu o mai auzise niciodată, la niciuna dintre slujbele pentru întâmpinarea Domnului sau rugăciunile de izbăvire.

— Nu mă voi da la o parte ca să-ți permit să te porți necuviincios cu această lady!

— Nu este nicio lady! Este nevasta mea. Sau ai uitat că tu ai fost acela care ne-a unit într-un legământ prea puțin sacru de cununie?

— Nu eu, ci Domnia Voastră, sir, se pare că v-ați cam uitat jurămintele.

Nathanael rămase țintuit locului, devotat, ca întotdeauna, trufiei lui pioase.

— Îmi pui răbdarea la încercare, frate, mârâi Austyn, brațul strângându-i-se mai mult în jurul taliei lui Holly, până ce aproape o lăsă fără suflare. Chiar ești îngrijorat pentru siguranța soției mele sau doar îți aperi iubita?

Nu numai geamătul lui Holly se înălță la auzul unei asemenea blasfemii. Oare Austyn putea crede cu adevărat un asemenea lucru îngrozitor despre ea? „Și de ce nu?” se întrebă ea năvalnic. Îi dăduse prea puține dovezi ale fidelității ei.

Privirea lui Nathanael se mută de la chipul lui Austyn la al ei. Bombănelile lui Holly se ridicară la un murmur înspăimântat de: „O, Doamne, Nathanael, nu o face! Nu acum. Of, te rog, nu acum!” când văzu umilința în ochii lui pentru prima oară, îmbinată cu recunoașterea periculoasă a ceea ce ea știuse dintotdeauna, însă negase, chiar și față de ea însăși. Mulțimea își ținu răsuflarea,

așteptându-i răspunsul.

— Nu este iubita mea, zise el ușor.

Holly răsuflă ușurată.

— Dar o iubesc!

Gemând disperată, Holly se prăbuși peste brațul lui Austyn.

— Acesta-i adevărul, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Nathanael. O iubesc! Este isteață și frumoasă, și talentată, și încântătoare, iar Domnia Voastră, Sir Austyn de Gavenmore, nu sunteți demn nici să-i lingeți pingelele pantofilor!

Holly se îndreptă încet, adunându-și curajul pentru a înfrunta reacția lui Austyn. Când aceasta veni, în sfârșit, fu mult mai cruntă decât orice ar fi putut scorni imaginația ei. El își lăsă capul pe spate și râse. Era un sunet sumbru, care răsună prin curte în valuri de amărăciune chiar în timp ce o așeza pe Holly în spatele lui cu mișcări sigure și îi smulgea lui Carey sabia din mână.

Lui Nathanael îi pieri curajul când Austyn o porni spre el, cu sabia lată ridicată. Clopoțelul din mintea lui îi zăngănea cu mai puțin zel: „Nu mi-e teamă de tine, așa că nu trebuie să crezi că mi-e!” Făcu doi pași în spate, invers decât Austyn, însă Austyn continua să se apropie. Căută în minte cu înfrigurare o scriptură potrivită.

— „Nu-ți fie frică de cei ce ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul. Mai degrabă să-ți fie frică de Cel care poate distruge și trupul, și sufletul în Gheenă.”[11]

Holly tresări când el se împiedică în poalele robei și căzu pe dalele de piatră. Umbra lui Austyn îl acoperi ca un mesager al morții. Holly știa ce avea de făcut. Știa chiar când se avântă spre ceea ce era deopotrivă cel mai rău lucru pe care îl putea face și singurul lucru pe care îl putea face. Nu avea de ales decât să întoarcă galanteria prostească a lui Nathanael, prin strădania de a salva sufletele ambilor bărbați.

Austyn își ducea deja sabia în spate, luându-și avânt, când ea se aruncă deasupra trupului căzut al lui Nathanael, strângând încă de zdrențele pieptarului, dar întinzându-și brațul liber într-un gest de protecție vechi de când lumea. Nathanael o împinse, însă ea refuză să se clintească.

Se uită în sus la soțul ei, lăsându-l să fie martorul nașterii primei scântei de sfidare din ochii ei.

— Trebuie să-ți amintesc că ți-am salvat cândva viața, sir? Cer, în schimb, viața acestui umil preot!

Preț de o clipă înfricoșătoare, pe când lama strălucitoare atârna amenințătoare deasupra lor, ea crezu că Austyn avea să i-o împlânte în piept, luându-și un rămas-bun voios de la ei amândoi.

Apoi buzele lui se curbară în ceva ce aducea mai mult a rânjet decât a zâmbet.

— Umil, într-adevăr! Ce mișcător! Cât mi-aș dori să pot spera să insuflu vreodată un asemenea devotament în inima unei femei!

Se aplecă, o apucă de încheietură și o azvârli cât colo, cu o singură mână. Ea se chinui să se ridice în genunchi când pumnul lui îi lovi falca lui Nathanael cu un trosnet răsunător. Preotul se topi într-o grămadă moale pe dalele din piatră.

Printr-o ceață de șoc și ușurare, Holly constată că lângă ea îngenunchease Carey, mâinile lui dibace căutând pe trupul ei vreo rană. Poate că i-ar fi spus că numai inima ei era vătămată dacă vocea lui Austyn nu le-ar fi plesnit urechile ca un bici.

— Pleacă de lângă ea!

Soțul ei se înălța deasupra lor, pe fața lui nemaifiind nici urmă de umor întunecat. Mulțimea era cufundată într-o tăcere de moarte, tensiunea fiind atât de încinsă și de densă, încât nici măcar o sabie lată nu ar fi putut spinteca aerul.

— A căzut, răspunse Carey. Pur și simplu, voiam să văd dacă…

— Ia-ți mâinile de pe ea!

Carey se uită în sus la el, nevenindu-i să creadă.

— Acum, continuă Austyn, atingând gâtlejul prietenului său cu vârful propriei săbii.

Agonia lui Holly deveni de o mie de ori mai apăsătoare când înțelese că ea era cauza unui asemenea gest.

Cu buzele strânse de indignare, Carey se ridică, lăsând-o la mila soțului ei.

În acel moment, când Austyn își luă privirea de la ea, Holly simți cumva că o făcuse pentru ultima dată. Era mult mai rău decât atunci când se depărtase de ea în grădina de la Tewksbury sau când evitase să se uite la chipul ei pocit în timpul turnirului. Chiar mai rău decât fusese să îi suporte disprețul înghețat când aflase despre trădarea ei. Aceasta reprezenta desfacerea oricărei legături, atât sacră, cât și lumească, o despărțire mai veșnică decât moartea. Suferința îi înjunghie inima, făcându-i să curgă un nou râu de lacrimi.

— Târfă! Jezebel! Strigătul triumfător se auzi din senin, purtat pe aripile nebuniei. Fie ca Dumnezeu să le pedepsească pe stricatele care îndrăznesc să-i ispitească pe bărbații virtuoși!

Rhys de Gavenmore stătea pe parapet, cu brațele întinse, invocând mânia lui Dumnezeu asupra bietului ei cap ud și sluțit.

Holly se săturase. De această dată, când Austyn se întinse după ea, se opuse. Strânsoarea lui nu mai era violentă, ci la fel de necruțătoare ca niște cătușe din fier prinse în jurul încheieturilor ei. Ignorându-i strădaniile însuflețite, o împinse în castel, trecând pe lângă o Elspeth care plângea în hohote, și urcă primul nivel al unor scări în spirală, ajungând la un etaj scăldat de razele soarelui.

Când Holly văzu unde voia să o ducă, începu să se lupte cu toată

puterea, lovind cu pumnii în spatele lui lat, înfigându-și unghiile în pielea de pe brațele lui arse de soare. El rămase la fel de nepăsător la loviturile ei ca un golem de piatră. Blestemele ei se transformară în țipete îngrozite când frica puse stăpânire pe ea, atât de întunecată și de copleșitoare, încât amenința să o aducă în pragul nebuniei. Când ajunseră lângă străvechea ușă din stejar, ea implora, disprețuindu-se pentru asta, dar implora din tot sufletul, promițând orice dacă nu o închidea în acel loc teribil.

El izbi ușa de perete și o trase înăuntru. Umbrele îi ascundeau expresia. De unde mai înainte se luptase să scape de el, acum ea se lipi de el, rugându-l să nu plece, să nu o lase singură. Desprinzându-i brațele din jurul gâtului, Austyn o împinse departe de el.

Holly se împiedică și căzu, dar se apropia, clătinându-se, de ușă, când aceasta îi fu trântită în nas. Un zăvor fu potrivit la locul lui, cu un dangăt prevestitor de moarte. Cuprinzându-se cu mâinile larg deschise, Holly se lăsă să alunece pe lângă ușă, nemaiputând să își adune puterea ca să bată, să țipe, să implore. Nu reuși decât să își strângă genunchii la piept și să se roage ca totul să dispară dacă se ghemuia îndeajuns de mult.

Partea a doua

Și, ca o altă Elenă, aprins-a altă Troie…
Văpaia mâniei îi poate aprinde-n suflet
Ori flăcările unei dulci dorințe.
John Dryden

Numai cei curajoși le merită pe cele mai frumoase.
John Dryden[12]

Capitolul 20

Trecu o neagră veșnicie până când Holly ieși din acea lume tenebroasă a sufletelor chinuite prinse între nebunie și amorțeală. Fu vag surprinsă să descopere că încă trăia. Nu putea crede că inima ei sfâșiată continua să bată de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. De parcă Austyn ar mai fi iubit-o.

Își întinse membrele înțepenite. Lacrimile uscate îi aspriseră pielea catifelată a obrajilor. Nu o deranja, preferându-și masca lipsită de expresie oricărei grimase zadarnice de mâhnire ori speranță. Găsi că amorțeala era o ușurare binecuvântată, mai ales când își dădu seama că îi cuprinsese până și oasele.

Se ridică pentru a înfrunta acea încăpere. Nu s-ar fi mirat dacă Austyn ar fi lăsat-o într-o beznă completă, dar razele lunii pătrundeau prin crăpăturile din obloanele de lemn care atârnau strâmb în balamalele lor.

Turnul circular îi întrecea așteptările. Nu zări nicio hoardă de șobolani ronțăind din vreun leș proaspăt. Nicio grămadă de oase albite care s-ar fi putut ridica să se prindă într-un joc vioi, clănțănitor. Nici măcar un cor al tuturor mireselor Gavenmore care își băteau joc de ea pentru că nu le luase în seamă avertismentele. Se așteptase la ororile spartane dintr-o temniță, însă se trezi, în schimb, în cea mai frumos mobilată încăpere din tot castelul.

Deceniile de neglijare își puseseră pecetea decăderii, și totuși camera mai păstra eleganța ștearsă a unei femei înaintate în vârstă, care se agăța de catifelele și de mătăsurile ei pentru a-și menține fragila iluzie de frumusețe. Vălul gros de pânze de păianjeni nu făcea decât să îi sporească aerul nepământean, coborând de pe căpriorii tavanului boltit ca niște cortine de blană albă.

Holly înaintă mai adânc în cameră, ecoul pașilor ei fiind înăbușit de tapiseriile grele care acopereau pereții. Un pat enorm cu baldachin încorona un piedestal aurit din mijlocul încăperii. Nici măcar găurile de molii din perdelele acestuia nu puteau ascunde splendoarea brocartului. Niște panglici zdrențuite de catifea atârnau de fiecare dintre pilaștrii groși, sculptați, ai patului. Holly se întinse să mângâie una dintre ele cu gândurile aiurea, întrebându-se la ce or fi folosit. Un cufăr magnific, care se sprijinea pe patru labe sculptate, stătea de veghe la picioarele patului.

Își trecu un deget peste capacul lui acoperit de un strat gros de praf. Un vas cu amestec roșu pentru buze, uscat și fărâmițat, se afla lângă un pieptene din argint și o sticlă goală de parfum, amintindu-i

lui Holly, cu o desăvârșită claritate, că o altă femeie ocupase odinioară acea închisoare îmbelșugată. O femeie acuzată de infidelitate de către soțul ei, căreia apoi i se refuzase cu o hotărâre nemiloasă compania lui, lăsându-i-se numai acele amintiri fără valoare ale sentimentelor lui apuse.

Ridică puțin capacul unei cutiuțe din argint, așteptându-se oarecum să găsească vreun deget tăiat sau vreo altă asemenea grozăvie. I se tăie răsuflarea când lumina slabă căzu peste un tezaur regal de aur și pietre scumpe. Își afundă degetele în comoara amestecată, iscodind cu privirea o plasă pentru păr bătută în smaralde, o broșă cu diamante, un pandantiv incrustat cu rubine, pe un lanț din aur mai gros decât degetul ei mic. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu le vânduse Austyn pentru a-i potoli pe lacomii colectori de taxe ai lui Edward? Bineînțeles că nu din respect pentru biata lui bunică moartă.

Trântind bijuteriile de parcă ar fi fost un cuib de șerpi, se duse la fereastră și deschise obloanele, izbindu-le de perete. Aici nu avea parte de o deschizătură îngustă pentru arcași, ci de o generoasă fereastră dreptunghiulară, mărginită de un pervaz lat din piatră. Trebuia să fie o fereastră largă, își spuse ea cu amărăciune, destul de largă pentru ca o femeie să se arunce de acolo.

Adierea vântului o atinse pe Holly, arzându-i uscăciunea înțepătoare din ochi. Înălțimea amețitoare îi oferi o priveliște neîngrădită asupra câmpurilor din vecinătate, scăldate de razele argintii ale lunii, dar numai puțin din curtea părăsită de dedesubt. Privi în jos, la dalele de piatră, întrebându-se dacă mai rămăsese vreo pată de sânge pe suprafața lor netedă.

Un geamăt se auzi în spatele ei, stins, însă îndeajuns de tare încât să îi facă perișorul fin de pe ceafă să se ridice. Închise ochii, temându-se că acel ecou fantomatic avea să o scoată din starea de zăpăceală. Geamătul se transformă într-un bocet înăbușit, care îi oglindea atât de bine suferința ascunsă, încât crezu că sunetul se auzise din propriul gâtlej.

Obloanele începură să se zgâlțâie cu sălbăticie în balamalele lor. Holly se îndepărtă de fereastră, încremenită de groază. Bocetul deveni un strigăt pătrunzător, un protest aprig din partea unei inocențe judecate greșit. Se lovi cu călcâiul de marginea vetrei acoperite și căzu pe spate. Își acoperi urechile cu palmele, dar jeluitul continuă și o înfricoșă până în măduva spinării.

Smulgându-și mâinile de pe urechi, țipă:

— Opriți-vă, la naiba! Opriți-vă, am spus!

Obloanele se închiseră cu un pocnet. Urletul încetă la fel de brusc cum începuse, lăsând-o în liniște. Chițăind ca un șoarece, scrută umbrele, temându-se de o vizită și mai înspăimântătoare.

Obloanele se deschiseră cu un scârțâit. O pală de vânt umedă și

rece îi răvăși părul. Se răsuci ca să privească în vatră, neobservând nimic altceva decât cenușă rece și scheletul micuț al vreunui rozător nefericit.

Un șuierat ascuțit îi zgârie auzul, transformându-se într-un țipăt chinuit când un curent de aer mirosind a mucegai o izbi, venind dinspre gura căscată a vetrei.

— Vântul, șopti Holly, nevenindu-i să creadă. Este doar vântul, care șuieră pe coș.

Îi scăpă un chicot rușinat, apoi altul. Își acoperi gura cu palma, dar hohotul de râs refuză să se dea bătut. Curând, râse din toată inima, râse până când începură să o doară coastele și lacrimile să îi curgă pe obraji.

Era singură-singurică acum. Fără Austyn. Fără ca măcar stafia bunicii lui să îi împărtășească izolarea. Holly se aplecă în față, străduindu-se să își recapete suflarea, nedându-și seama când râsul ei fu înlocuit de suspine frânte.

*

Carey îl găsi pe Austyn stând pe creneluri, într-o parte terminată a zidului de apărare, privind la unduirea oțelită a râului în lumina lunii. Adierea alinătoare îi îndepărta vălul negru al pletelor de pe față, lăsând vederii niște trăsături la fel de lipsite de suflet și de străine ca ale unui infidel. Semăna prea puțin cu bărbatul pe care Carey îl numise prieten în zile însorite sau în bătălii vijelioase și deloc cu băiatul cu ochi strălucitori, cu zâmbetul pe buze și cu râsul năvalnic pe care și-l amintea din copilărie.

— Preotul este închis bine, spuse Carey ușor, sprijinindu-se între două parapete, dar nu o pot convinge pe doica ei să se oprească din plâns. Mi-e teamă că lacrimile femeii vor inunda sala mare, înainte să înceteze.

— N-are decât, răspunse Austyn, chipul lui netrădând nici măcar un dram de milă. Tata?

— A adormit, în sfârșit. Era destul de însuflețit. A fost nevoie de câteva linguri pline cu mied ca să-l liniștesc. Tăcură amândoi preț de câteva clipe, până ce Carey își luă inima în dinți pentru a întreba: Ți-a spus de ce?

Austyn lăsă să-i scape un hohot aspru de râs.

— Nu mai bine ai întreba dacă m-am deranjat să aflu?

Carey știa deja răspunsul la acea întrebare.

— Ce vei face cu ea?

— De ce? O vrei?

La început, Carey se temu că prietenul lui nu glumea, apoi un zâmbet trist îi arcui buzele lui Austyn.

— Ce pot să fac? Dacă nu ar fi trecut prin asemenea chinuri numai ca să scape de ea, aș fi putut să o trimit înapoi la tatăl ei. Dat fiind

talentul ei pentru bufonerii, aș putea să o vând unui grup de trubaduri ambulanți. Sau, pur și simplu, aș putea să o țin încuiată în turnul de nord până când șuvițele îi vor încărunți și dințișorii perlați îi vor cădea unul câte unul.

— Și dacă alege să scape din robie ca bunica ta?

Austyn ridică din umeri.

— Atunci, voi fi din nou un bărbat neînsurat. Ar fi păcat totuși. Vocea i se îmblânzi, devenind un tors amuzat, în ochi apărându-i o scânteiere diabolică pe care Carey nu i-o cunoștea. Știi că a promis să îmi dea orice, ca să nu o încui acolo? A implorat destul de convingător pentru libertatea ei, să știi. Așa ceva îți aprinde imaginația, nu? Ispita de a avea o asemenea frumusețe îngenuncheată în fața ta, dornică să îți îndeplinească poruncile…

— Oprește-te! Carey sări în picioare, nemaiputând suporta batjocura lui Austyn. E încă nevasta ta, omule, nu vreo târfă din cetatea Londrei! N-ai pic de rușine?

Nepăsarea de gheață a lui Austyn se risipi cu un urlet.

— Ba da, am rușine! Ard de rușine ce mi-e! Rușine pentru că am fost atât de prost. Rușine pentru că am fost atât de orbit de farmecele ei, încât nu am putut să văd dincolo de deghizarea ei ridicolă. Rușine pentru că am fost cât pe ce să îi ofer creaturii ăsteia mici și înșelătoare dragostea mea!

Austyn se întoarse, strângând un parapet până când încheieturile degetelor i se albiră.

Carey se întinse să își pună mâna pe umărul prietenului său, apoi își lăsă mâna să cadă pe lângă corp, simțind că gestul lui de alinare nu ar fi fost nici bine primit, nici acceptat.

— Nu ai fost mai prost decât noi toți, zise el.

Când ecoul pașilor ușori ai lui Carey se stinse, Austyn își lăsă capul pe spate, bucurându-se de urletul vântului în urechi. Sperase că șuieratul sălbatic al acestuia avea să șteargă ecourile neliniștitoare ale rugilor lui Holly, ale țipetelor ei înfricoșate când îl implorase să nu o lase, să stea cu ea chiar dacă avea să îi ceară un preț uriaș pentru asta. Încă putea simți greutatea brațelor ei fragile atârnându-i de gât, moliciunea caldă a sânilor lipiți de pieptul lui.

Își încleștă dinții pentru a-și înăbuși pornirea animalică de a urla după ceea ce pierduse. Își dorea să se ducă la ea. Să spargă ușa care se afla între ei, folosindu-și numai pumnii. Să se așeze peste ea și să o posede ca un prădător sălbatic, ca și când ar fi vrut să dovedească pentru amândoi că numai asta avea să fie vreodată. Tot ceea ce puteau fi bărbații din neamul Gavenmore.

Nu îi împărtășise lui Carey cea mai mare rușine a lui – aceea că își întemnițase nevasta nu pentru a o pedepsi, ci pentru a o proteja de el însuși.

Scrută cerul violet, negăsind niciun strop de căldură pe bolta înstelată, ci numai o frumusețe rece, care îl îngheță până în măduva oaselor.

— Nenorocită fără inimă, șopti răgușit, neputând spune dacă o blestema pe Rhiannon sau pe soția lui.

Când auzi o bufnitură înfundată de partea cealaltă a ușii, Holly se trezi dintr-o amorțeală mai apropiată de moarte decât de somn. Nu își amintea să se fi târât până la pat sau să se fi ghemuit pe așternutul de hermină sfâșiat. Își întinse membrele amorțite, strănutând când mișcările ei stârniră un nor de praf. Sunetul se auzi iarăși, pocnetul de neconfundat pe care îl făcea cineva care se lupta cu zăvorul făcând-o pe Holly să se ridice în capul oaselor. Vreun demon răutăcios o convinsese deja că Austyn avea să își strângă cele trebuincioase și să plece, călare pe armăsarul lui, fără a mai arunca nicio privire înapoi, lăsând-o să moară de foame, însă, când ușa se deschise, inima îi tresări cu o speranță pe care o disprețui imediat, dar pe care nu o putu înăbuși.

Bătăile inimii ei își încetiniră ritmul nerăbdător când o cunună de cosițe bălaie se ivi pe ușă, însă dezamăgirea i se transformă pe dată în bucurie când văzu chipul cunoscut al lui Winifred. Sări din pat și alergă să o întâmpine.

— Oh, Winnie, nici nu știi cât mă bucur să te văd! Știam că nu ai să mă părăsești!

Obrajii bucălați ai lui Winnie nu mai aveau strălucirea lor rumenă. Holly observă că șanțuri adânci îi mărgineau ochii când lăsă pe o masă tava pe care o ducea și se întoarse spre ușă.

Lui Holly nu îi veni să creadă că voia să plece. Fără să îi arunce o privire. Fără să îi spună o vorbă.

O luă pe urmele femeii amuțite, disperarea crescându-i.

— Te rog, Winnie! Austyn ți-a interzis să îmi vorbești? Ți-e teamă că te va pedepsi dacă o faci? Dacă l-ai putea convinge să vină aici! Să îmi acorde câteva clipe scurte din timpul lui, ca să îi pot explica…

Winnie întinse mâna spre mânerul ușii. Holly o apucă de braț, tânjind după căldura unei atingeri omenești.

— Dacă Austyn refuză să vină, atunci trimite-l pe Carey. Austyn îl va asculta pe Carey. Știu că o va face!

— Ți-ai pierdut mințile, fetițo? șuieră Winifred, smulgându-și brațul din strânsoarea lui Holly. Holly se feri de mânia rănită din ochii ei. Încerci să îmi trimiți fiul în temniță, alături de preotul ăla tânăr și nesăbuit al tău?

Holly simți un val de rușine pentru că nu se obosise nici măcar să se gândească la ce se întâmplase cu Nathanael. Din câte știa, Austyn s-ar fi putut întoarce în curte să îi reteze de pe umeri capul.

— Bineînțeles că nu, răspunse ea. Nu i-aș dori niciodată răul lui Carey. Nu mi-a arătat decât bunătate.

— Păi, da, și văd cum îl răsplătești. Cum ne-ai răsplătit pe noi toți.

Zeflemeaua lui Winifred cea cu inimă bună era chiar și mai greu de îndurat decât a lui Austyn. Buza inferioară a lui Holly începu să tremure; ochii i se umplură de lacrimi.

Pe măsură ce privirea lui Winifred trecea de la cămășuța ruptă a lui Holly la șuvițele ei încâlcite și la obrajii aspri, brăzdați de urme de lacrimi, fața lată a femeii se crispă de groază.

— Of, Doamne, murmură ea, ești atât de frumoasă!

Păși șovăitor spre un scăunel, se prăbuși pe el și își acoperi chipul cu palmele.

Holly veni în vârful picioarelor mai aproape de ea, dorindu-și să îi mângâie umărul tremurător, dar temându-se să nu fie respinsă. Se așeză într-un genunchi la picioarele femeii.

— Te rog, nu plânge, Winnie! Nu am vrut să te fac să plângi.

— Nu știi ce lucru îngrozitor ai făcut? Winifred își înălță capul; accentul ei galez era mai puternic din cauza suferinței. Noi toți am crezut că ești diferită. Că ai fi putut fi cea care să rupă blestemul, până la urmă. În sfârșit, Holly înțelegea de ce fusese întâmpinată cu brațele deschise, încântarea fățișă a tuturor la urâțenia ei. Și acum, totul o ia de la capăt. Minciunile. Gelozia. Acuzațiile. Jumătate dintre ei te cred o vrăjitoare care își schimbă forma și îl imploră pe stăpân să te ardă pe rug. Cealaltă jumătate îl învinuiesc că te-a încuiat aici.

— Tu ce crezi? Crezi și tu că sunt o vrăjitoare? Un monstru?

Holly nu ar fi putut spune de ce răspunsul lui Winnie era atât de important pentru ea.

Winifred o privi pe sub genele ude, apoi clătină din cap.

— Eu cred că ești o fată prostuță, care i-a jucat un renghi răutăcios unui bărbat care mi-e tot atât de drag ca fiul meu. Nu-mi cere să te ajut. Pentru că nu o voi face.

Holly își îndreptă umerii când Winifred trecu pe lângă ea.

— Încă îl iubesc, spuse ea sfidătoare, înainte ca ușa să se închidă.

— Atunci, fie ca Domnul să aibă milă de sufletul tău, șopti Winifred înainte de a închide ușa și de a pune zăvorul la locul lui.

După aceea, Winifred venea de câte două ori pe zi, aducându-i porții mărinimoase de tocană și pâine proaspăt coaptă, urcioare cu apă fierbinte pentru îmbăiere și așternuturi aspre din lână, însă Holly nu mai vărsă niciodată nici măcar o lacrimă, nici nu mai rosti vreo rugăminte de ajutor. Trimitea cele mai multe dintre tăvi înapoi neatinse și lăsa așternuturile curate făcute grămadă pe cufăr, preferând să se ghemuiască în fiecare noapte peste așternutul mâncat de molii.

Când Winifred îi spusese aspru: „Stăpânul vrea să știe dacă mai ai nevoie de ceva pentru confortul tău – pături în plus sau poate un foc bun care să te încălzească noaptea”, Holly izbucnise în hohote de râs zglobiu, tonul lor ascuțit făcând-o pe femeie să își ia repejor tălpășița din turn.

Pentru că Holly știa că nicio grămadă de pături nu ar fi putut-o încălzi. Niciun foc nu i-ar fi putut înlătura frigul din suflet. Poate că fusese lipsită de compania bunicii lui Austyn, dar încă mai simțea o legătură strânsă cu femeia. Înțelesese, în sfârșit, că nu faptul că fusese acuzată pe nedrept o împinsese spre fereastră ori plictiseala propriei sale companii. Ci chinul de a fi fost smulsă din brațele bărbatului pe care îl iubea. De a ști că nu avea să îi mai vadă niciodată zâmbetul pieziș, nici să privească cum ochii i se îmblânzeau când se uita la ea.

Însă acolo se sfârșeau asemănările. Deoarece bunica lui Austyn nu săvârșise nicio faptă rea, iar Holly se știa vinovată, vinovată de o crudă dezamăgire. Dacă Austyn avea să o lase acolo o lună sau un secol… nu era pentru că nu ar fi meritat acea pedeapsă cu vârf și îndesat.

Colinda prin turn în cămășuța ei zdrențuită în timp ce minutele deveneau ore, iar orele – zile. Vântul își cânta refrenul trist, iar ea se trezea adeseori stând la fereastra turnului, holbându-se la curtea de dedesubt cu o emoție asemănătoare cu dorul.

Trecuseră aproape două săptămâni, când începu să își imagineze trupul acolo, palid și frânt pe dalele de piatră, și să se întrebe care ar fi fost reacția lui Austyn când l-ar fi descoperit. L-ar fi tras în poala lui și s-ar fi căit pentru asprimea lui, așa cum făcuse tatăl său, sau ar fi fost ușurat că scăpase de ea atât de ușor, văzându-se crușat de stânjeneala de a cere o anulare a căsătoriei de la rege?

Holly se cățără pe pervazul ferestrei, apoi pe muchia îngustă, așezându-și palmele pe pietrele sculptate care formau rama. Adierea caldă o mângâie, lipindu-i veșmântul subțire de trupul tremurător, purtând pe aripile ei aromele îmbietoare ale verii, ale vieții și ale libertății. Își ridică ochii de la dalele de piatră și privi câmpurile galeze, sorbindu-le frumusețea dură. O frumusețe atât de sălbatică și de dulce, încât o dureau ochii să se uite, și totuși atât de ademenitoare, încât nu se putea abține să nu o admire și să îi caute toate promisiunile nerostite pentru ziua ce avea să vină.

Genunchii lui Holly cedară. Se târî înapoi pe pervaz, acoperindu-și gura cu palma, făcându-i-se rău când se gândi la ce ar fi putut să facă dacă vântul cel poznaș nu ar fi smuls-o din valul de disperare. Simțindu-se ca și cum de-abia s-ar fi trezit dintr-un somn vrăjit, privi de jur împrejurul turnului, observându-l pentru prima dată cu o claritate orbitoare. Poate că tatăl ei o considerase egoistă și capricioasă, însă nu și-ar fi dorit să fie pedepsită atât de crunt. În

ciuda a ceea ce soțul ei alesese să creadă, ea se făcea vinovată de idioțenie, nu de adulter.

Vântul șuieră prin horn, nemaifiind o alinare, ci un chin. Holly se retrase de la fereastră, smulse teancul de așternuturi vechi de pe cufăr și le îndesă pe coșul vetrei. Stomacul ei își anunță zgomotos aprobarea. Îndreptându-se hotărâtă spre masă, apucă o felie de pâine neatinsă, apoi se așeză cu picioarele încrucișate pe podea. În timp ce rupea bucăți sănătoase de pâine pe care și le arunca în gură, simți o undă arzătoare de ceva în burtă. Ceva mai periculos și mai minunat decât foamea.

Furia.

Când Winifred veni în turn în acea noapte, să îi aducă masa de seară și apă proaspătă pentru baie, Holly o anunță că nu avea nevoie decât de două lucruri: peniță de scris și hârtie. Deși se temea că fata avea să scrie niște misive sclifosite, pătate cu lacrimi, pe care Sir Austyn avea să refuze să le citească, Winnie îi oferi îndatoritoare ambele obiecte în dimineața următoare.

Când se întoarse, la apus, Holly îi prezentă o listă de zece pagini cu lucruri pe care i le cerea stăpânului, pentru confortul ei. Cuvintele „stăpân" și „confort" erau subliniate cu niște înflorituri usturătoare.

Winnie și două slujnice cu ochii măriți de mirare dădură buzna în dimineața următoare, clătinându-se sub poverile lor asemănătoare, formate dintr-o cadă de baie, prosoape, cearșafuri, gherghefuri, fire de cusut, uleiuri înmiresmate, mere proaspete, o harpă, lumânări din ceară de albine, o mătură, așternuturi pentru pat, cărți și diferite alte comori care urmau să îi facă lui Holly captivitatea mai acceptabilă, dacă nu chiar plăcută.

Fetele continuară să se holbeze la ea, chiar dacă Winifred le alungă și le închise ușa în nas. Winnie își drese vocea, stânjenită.

— Stăpânul dorește să afle dacă ai nevoie de lămâi cu care să-ți freci coatele sau poate de o roabă nubiană care să-ți pieptene părul de câte cinci sute de ori înainte de culcare.

Holly mușcă din coaja crocantă a unui măr roșu și rotund.

— Spune-i că, datorită lungimii de acum a părului meu, de două sute cincizeci de ori ar trebui să fie de-ajuns.

Când Winifred plecă, Holly își măsură prada cu un ochi sever. Alesese puține lucruri care nu puteau fi folosite ca o armă împotriva soțului ei. Deja jefuise cufărul de la picioarele patului pentru a-și încropi armura – tunici din brocart, tivite cu catifea și pulbere de aur, pelerine asortate, împodobite cu cele mai fine blănuri de samur, cămășuțe din mătase, atât de fine, încât păreau mai potrivite pentru un harem decât pentru odaia unei nobile. Cele mai multe dintre ele aveau nevoie numai de cusături neînsemnate și de o bună aerisire.

Holly cără pelerinele, firele de cusut și acele pe locul de lângă

fereastră și se așeză la lumină. Un zâmbet diabolic îi înflori pe buze. Dacă Austyn crezuse că avea să o încuie acolo, pur și simplu, și să uite de existența ei, își subestimase neiertat de mult adversarul. Fiindcă acolo, în timp ce se pregătea pentru bătălie, urma să își folosească arma cea mai primejdioasă pe care o avea.

Înălțându-și capul, Holly începu să cânte.

Capitolul 21

Holly cântă.

Cântă în timp ce ștergea praful de pe mobilă și spăla podeaua de lemn. Cântă în timp ce înlocuia așternuturile mâncate de molii cu pelerinele țesute una de alta, dând naștere unui cuib ispititor de blănuri moi. Cântă în timp ce Winifred și slujnicele cărau găleți cu apă fierbinte pentru baia ei. Cântă în timp ce își masa mușchii încordați în cada de baie și după aceea, în timp ce își ungea cu ulei de smirnă pielea neglijată, redându-i strălucirea de perle. Cântă în timp ce își pieptăna buclele care începeau să îi crească la loc și, în fiecare noapte, când punea capul pe pernă, își cânta încet, până adormea.

Cântă cântece vesele de mai și balade de dor. Cântă imnuri însuflețitoare pentru cruciade și rondele complicate, combinând părțile diferitelor voci. Cântă cântece pentru copii și cântecele nerușinate. Cântă ode liturgice, cântece de joc, cântece din popor și cântece de jale. Și într-o seară, la apus, se așeză la fereastra turnului și cântă un imn pe un ton atât de profund și de minunat, încât până și Nathanael, în temnița lui, ridică ochii spre cer, căutând din priviri un cor de îngeri divini.

Austyn nu se lăsă înșelat. Nu era rodul nici unei vizite cerești, acea melodie nenorocită, ci o molimă diavolească. Fiecare notă îi înțepa pielea chinuită ca o furcă micuță de-a lui Lucifer. Nu avea unde să fugă pentru a scăpa de magia ademenitoare a vocii lui Holly. Ar fi putut călări până la capătul pământului, și tot l-ar fi urmărit.

Nu știa dacă ea cânta și în somn, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cânta într-al lui! În visele lui aprinse, cânta numai pentru el, în timp ce el o purta într-o văpaie care ardea într-un ritm fără cusur și pe un ton perfect.

Însă nu imnurile ei însuflețite îl tulburau cel mai mult, ci cântecele simple de leagăn pe care le cânta noaptea, când vocea îi obosea și căpăta o vagă notă de răgușeală. Atunci o găsea el cea mai fermecătoare. Atunci trebuia să își amintească, neînduplecat, că sirenele nu căutaseră decât să îl atragă pe Ulise la moarte sigură.

Apoi, într-o seară, la apus, când credea că avea să fie nevoit să îl roage pe Carey să îl lege de unul dintre stâlpii din curte, așa cum Ulise fusese legat de propriul catarg, cântatul încetă. Așa, dintr-odată. Fără nicio răgușeală care să anunțe așa ceva. Fără să slăbească înainte. Pur și simplu, încetă.

Tăcerea era mai îngrozitoare decât se așteptaseră. Un val de descurajare coborî ca un nor negru deasupra castelului. Când Austyn

năvăli în sala cea mare, toate conversațiile se opriră brusc, iar el simți toate privirile celor din sală ațintite asupra lui. În ultima lună se obișnuise cu greutatea lor. Se obișnuise cu căutăturile furișe ale lui Carey, cu ochii mari, agitați, ai lui Winnie, cu întrebarea nerostită a lui Emrys – „Ce lucru monstruos ai să mai faci acum?” Duse erau zilele în care se uitaseră la el cu mândrie și admirație, în loc de frică.

Mai acuzatori decât toți erau ochii umflați și nasul mereu înroșit ai doicii soției lui. Austyn bănuia că bătrâna ar fi rupt-o la fugă de mult, căutând ajutor, dacă nu s-ar fi temut să își lase stăpâna la mila lui.

Până și tatăl său, care nu mai scosese niciun cuvânt de la tirada de pe parapet, clipea la el cu ochii mari, speriați, ai unui copil. Cu sufletul atât de timpuriu văduvit de melodie, Austyn se simți gol și nevrednic sub privirile lor iscoditoare. Deodată, nu mai putu suporta.

— Ce v-a apucat pe voi toți? strigă el, răsucindu-se pe călcâie pentru a-i înfrunta. N-o să mai zâmbiți niciodată? N-o să mai râdeți? N-o să vorbiți mai tare de o blestemată de șoaptă?

Cu un suspin sfâșietor, Elspeth își acoperi fața cu șorțul și izbucni în lacrimi. Dar nu înainte ca Austyn să apuce să se vadă în ochii ei – o brută masivă, aducând mai mult a căpcăun decât a bărbat.

Liniștea asurzitoare nu reuși decât să îi facă vocea lui Holly mai clară, mai seducătoare. Îl chema cu tăcerea ei cristalină, împingându-l să se năpustească orbește spre scări, hotărât să o înfrunte pe vrăjitoarea care îl blestemase să devină o asemenea bestie.

Austyn își încetini pașii pe măsură ce se apropia de turnul de nord. Tăcerea nu mai era apăsătoare, ci bântuită de ecourile țipetelor și rugilor lui Holly de când o târâse în sus pe scările în spirală pe care le urca acum. Ca și cum pietrele străvechi îi absorbiseră strigătele vrednice de milă. Încheieturile și brațele încă îi erau acoperite cu urmele șterse ale zgârieturilor ei, dar el se temea că semnele mai adânci ale trădării ei și ale abandonului său nu aveau să se vindece niciodată.

Mâinile îi tremurară când ridică zăvorul greu din drugii de fier. Nu avea habar de ceea ce avea să găsească. De fiecare dată când Winifred îi adusese, cu tristețe, să vadă câte o tavă cu mâncare neatinsă, el își împovărase inima cu închipuiri ale cărnii fragede a lui Holly desprinzându-i-se de pe oase.

Ușa se deschise cu un scârțâit, împinsă de mâna lui. O pânză de păianjen i se lipi pe față; el o dădu la o parte, înăbușindu-și un tremur. Camera era scăldată în umbrele dese ale amurgului. Lumina slabă pătrundea prin fereastra deschisă.

Holly nu se vedea nicăieri. Un fior de groază îi coborî lui Austyn pe șira spinării când înțelese că sfârșitul brusc al cântării lua o întorsătură mai sinistră. Rămase transfigurat lângă gura căscată a acelei ferestre. Fereastra pe care Carey îl implorase să o acopere cu un

grilaj din fier. Fereastra care dădea în curtea închisă unde le interzisese tuturor să intre. Singurul bărbat suficient de nesăbuit încât să sară zidul și să încerce să o privească pe furiș pe mireasa lui captivă fusese izgonit din *Caer* Gavenmore fără nimic în afară de tunica de pe el.

Austyn făcu un pas șovăitor. Apoi se năpusti în gol, aplecându-se tocmai când o voce mieroasă din spatele lui spuse:

— Nu ți-aș da această satisfacție.

Vrăbiile ciripeau și săreau pe dalele de piatră de dedesubt, luându-l în râs cu nepăsarea lor. Austyn se întoarse încet când o femeie dădu în lături un văl de pânze și ieși din umbrele care străjuiau patul.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, continuă ea, dar nu am făcut din tine un văduv, încă.

El își încrucișă brațele la piept, aproape la fel cum făcuse prima dată când se întâlniseră.

— Păcat! Am crezut că poate ai cântat până ai murit.

Lumânarea aprinsă pe care o ținea Holly forma o aură pâlpâitoare în jurul ei, permițându-i lui Austyn să se uite cu adevărat la ea pentru prima oară de când fusese expusă, tremurând umilită, privirii lui scrutătoare, la râu.

Era mlădioasă, da, dar avea o talie bine conturată. Sânii îi împungeau pieptarul din brocart al rochiei ca și când ar fi fost gata-gata să se reverse peste el. Pielea ei își pierduse nuanța arămie, arsă de soare, dar transparența acesteia o făcea să pară mai delicată, mai încântătoare. El se împotrivi pornirii, însă privirea lui se îndreptă spre chipul ei, de parcă ar fi avut voință proprie.

Dacă se gândise că avea să se pocească tăindu-și părul, se înșelase amarnic. Buclele negre care îi încadrau fața nu făceau decât să îi contureze și mai bine puritatea în formă de inimă. Mesele pierdute îi sculptaseră gropițe ispititoare sub pomeți. Pe legea lui, era mult mai frumoasă decât îi păruse în grădina din Tewksbury! Atunci nu fusese decât o fată superficială. Acum, ochii ei violeți scânteiau din adâncurile lor misterioase de femeie.

Austyn își miji ochii, căutând o cât de mică urmă a fetei stângace, fermecătoare, pe care o numise soție timp de câteva săptămâni idilice. Nu găsi nimic din ea în ființa exotică pe care o avea înaintea ochilor. Pierderea ei era ceea ce îl rănea și îl mânia în egală măsură, de nu mai putea îndura.

— De ce? întrebă el răgușit. Tu și tatăl tău ați crezut că era o glumă bună să vă bateți joc de un galez ignorant?

Ea lăsă lumânarea pe o poliță din piatră care ieșea din perete, dar rămase destul de aproape pentru ca lumina jucăușă a acesteia să se răsfrângă asupra ei.

— Nu am avut niciodată intenția să facem o glumă. Tata căuta să

mă mărite cu un străin. Eu am crezut că nu aveam altă șansă decât să încerc să îl opresc. Nu te-ai simțit niciodată neajutorat?

„Neajutorat când vine vorba să îți rezist”, se gândi Austyn, dar mai degrabă ar fi murit decât să rostească vorbele.

— Neajutorată? Având la dispoziție averea tatălui tău? Cu propria frumusețe ca o spadă ce poate străpunge inima oricărui bărbat?

— Ai văzut unde m-a adus frumusețea. Nu a fost nimic altceva decât un blestem, încă din ziua în care m-am născut. Făcu ochii mari, prefăcându-se inocentă. Iar tu, dintre toți bărbații, ar trebui să înțelegi blestemele.

Austyn se încruntă la ea, admirându-i curajul cu care îi înfrunta voința.

— Am încercat numai să îmi alung pretendenții, continuă ea. De unde aveam să știu că aveai să fii atât de încăpățânat încât să mă pețești în ciuda urâțeniei mele? Sau atât de lacom, aș putea adăuga?

— Lacom?

Ea își înălță bărbia delicată într-un unghi sfidător.

— Păi, da, lacom! Îndrăznești să îmi pui în balanță propriile motive, pe când nici ale tale nu au fost tocmai pure. Nu ai căutat o soție, ci o pungă grasă care să îți umple cuferele. După cum văd eu lucrurile, sir, nu ești mai breaz decât mine!

Holly reuși să rămână neclintită când Austyn păși amenințător spre ea. Își petrecuse zilele singuratice și nopțile interminabile concepând planuri prin care să îl aducă la ea, nu gândindu-se la ce avea să facă odată ce el ar fi ajuns acolo. Când păși în lumina lumânării, ea își înăbuși un suspin involuntar.

Era îmbrăcat numai în negru, cu umbra unei bărbi noi întunecându-i obrajii. Părea mai tânăr, mai slab și, cu toate acestea, oarecum mai mare și mult mai puțin înțelegător.

O înconjură ca un prădător prudent, cu ochii atât de mijiți, încât păreau două lame înghețate.

— Ai avut foarte mult timp pentru a născoci o asemenea poveste isteață. De ce te-aș crede? Cum pot ști că tatăl tău nu a încercat să te mărite cu vreun nătărău care nu bănuia nimic pentru că erai pierdută? Privirea i se mută la burta ei plată, apoi înapoi la ochii ei. Cum pot ști dacă nu cumva, chiar în timp ce vorbim, pântecele ți se umflă pentru că porți copilul altui bărbat?

Holly își înghiți furia și reuși să vorbească, la rândul ei, ironic:

— Și bănuiesc că tu crezi că acest ibovnic imaginar al meu m-a urmat până aici, la Gavenmore, deghizat în preot?

Când îi văzu flăcările ucigașe din ochi, Holly se temu că sarcasmul ei ar fi putut să îi coste capetele atât pe ea, cât și pe Nathanael. Dar Austyn se întoarse și plecă de lângă ea, mișcându-și degetele ca pentru a le împiedica să se strângă în jurul gâtului ei.

Adunându-și curajul, Holly se deplasă pentru a ajunge în fața lui. Dacă frumusețea ei era singura lui slăbiciune, atunci avea să profite de aceasta în avantajul ei.

— Din moment ce ești hotărât să mă crezi o stricată, indiferent de adevăr, spuse ea blând, ce vei face cu mine, Austyn? Mă vei bate? Riscând nemaipomenit de mult, se întinse spre mâna lui. El tresări la atingerea ei, însă nu se feri. Ea îi prinse încheieturile degetelor în căușul palmei, îndoindu-i cu blândețe fiecare deget, până când formară un pumn puternic. Este dreptul tău, ca soț al meu. Sau mă vei arde pe rug, râzând când carnea mea fragedă se va topi în flăcări?

Îi eliberă mâna pentru a-și răsfira degetele pe pieptul lui cu o dăruire necugetată, șoptind peste tunetul întrerupt al inimii lui.

— Sau, pur și simplu, îmi vei întoarce spatele și mă vei lăsa aici? Vei pleca și vei zăvorî ușa în urma ta, așa cum a făcut bunicul tău. Vei uita că mi-ai văzut vreodată chipul, că mi-ai auzit vocea, că mi-ai sărutat buzele…

Privirea lui avidă îi dezmierdă fața. Holly își umezi buzele, aproape fără să mai respire, plină de speranță.

Austyn se desprinse brusc de ea, râzând aspru.

— Asta ți-a spus Winifred? Întotdeauna a avut darul de a înfrumuseța cele mai dezgustătoare părți din istoria familiei.

Încrederea lui Holly se risipi.

— Ce vrei să spui?

Dintr-un singur pas sprinten, el sări pe piedestalul care susținea patul. Holly nu și-ar fi dat seama că strâmbătura cinică a buzelor lui era un zâmbet dacă nu ar fi fost însoțită de o adâncire diabolică a gropiței din obraz.

— O, bunicul a întemnițat-o, într-adevăr, pe bunica în acest turn, timp de zece ani. Dar nu a uitat-o niciodată. Dimpotrivă, legenda spune că se întorcea să o siluiască în fiecare noapte. Cu un entuziasm nesfârșit. Austyn se întinse pentru a apuca una dintre panglicile zdrențuite care atârnau încă de pilaștrii patului, aruncându-i o privire răutăcioasă pe sub genele întunecate. Se zvonește că era destul de inventiv în ceea ce privea… pedepsele. Panglica alunecă printre degetele abile ale lui Austyn. Numai după ce s-a plictisit de acea îndeletnicire și a căutat mângâiere în brațele alteia, ea s-a aruncat în brațele morții.

Un fior de emoție rușinoasă îi cobori lui Holly pe șira spinării când Austyn se îndepărtă de piedestal. Făcu un pas înapoi, fără să vrea, întrebându-se, prea târziu, ce fel de prădător stârnise.

El trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre ușă.

— Austyn? îl strigă ea.

Se întoarse, pe curbele senzuale ale buzelor lui neputându-se observa nici urmă de amuzament.

— Sunt nevinovată.

El îi făcu o plecăciune batjocoritoare.

— Asta, milady, rămâne de văzut.

Când zăvorul fu așezat la locul lui cu un pocnet înfundat, Holly bâjbâi după cel mai apropiat scăunel. Chiar când își apăsa degetele pe buze pentru a le opri tremurul, simți o împunsătură de triumf. Pentru că văzuse adevărul pur în ochii soțului ei. Avea să se întoarcă la ea.

Trecu o noapte. Apoi încă trei. La sfârșitul săptămânii, speranțele lui Holly începuseră să se spulbere. Poate, se temea ea, imboldurile ei îl îndepărtaseră și mai mult pe Austyn de îmbrățișarea ei. Poate că el, asemenea bunicului său, alesese să își satisfacă plăcerile în brațele alteia.

Ochii i se înnegurară la acea închipuire, gâtul uscându-i-se din cauza unui sentiment de pierdere la fel de profund și de sfâșietor ca tot ce îndurase de la moartea mamei ei. Încercă să cânte, dar descoperi că melodiile nu îi mai veneau în minte. Nici cea mai însuflețită dintre balade nu reuși să îi mai aline dorul.

Când dintr-o săptămână se făcură două, ea încetă să mai poarte rochiile pretențioase în fiecare zi, încetă să se mai chinuiască să își aranjeze buclele rebele într-o formă elegantă.

Într-o noapte, târziu, se ghemui pe locul de lângă fereastră, îmbrăcată numai în cămășuță, și privi cum o furtună de vară își croia drum pe cer. Zarea dispăru cu totul când niște nori negri se năpustiră spre castel. Tunetele bubuiau și ghearele ascuțite ale fulgerelor se pierdeau în vadul umflat al râului. Holly își cuprinse genunchii cu brațele, încremenind de frica forței vârtejului care se apropia. Era un spirit geamăn, care tortura cerul cu o foame la fel de sălbatică și de neliniștită ca a ei.

Numai când vântul începu să îi arunce picături de ploaie pe piele, se ridică și închise obloanele, nemaiputând îndura mirosul înșelător al libertății. Se plimbă prin turn, aprinzând toate lumânările, ca să biruie întunericul cu un nimb fragil de strălucire.

Vântul lovea în obloane cu pumni furioși. Holly se ghemui pe pat și se strădui să își îndrepte atenția zguduită asupra unui manuscris luminat, care detalia trăirile spirituale ale lui Mechtild de Magdeburg, mireasa lui Hristos. Poate că Austyn i-l trimisese pentru ca ea să își poată pregăti sufletul negru pentru viitorul care îl aștepta într-o mănăstire veche, își spuse ea cu amărăciune.

Între două tunete cutremurătoare, ușa se izbi de perete, iar Holly își înălță capul pentru a întâlni privirea arzătoare a soțului ei pământesc.

Capitolul 22

Austyn și-o închipuise pe Holly în nenumărate feluri în ultimele două săptămâni: ca pe o lady trufașă, uitându-se în jos la el de-a lungul nasului ei patrician; ca pe o harpie răutăcioasă, care îl dojenea pentru lăcomia lui; ca pe o domniță fermecată, care îl vrăjea fluturând din genele ei de-abia înmugurite. Și plesnind din limba umedă, trandafirie. Însă când o privi cum stătea ghemuită pe patul acoperit cu blănuri, ca o pisicuță mulțumită, își dădu seama că fiecare dintre acele femei nu era decât o amăgire născocită pentru a-i abate atenția de la cine era ea cu adevărat.

Soția lui.

Cămășuța subțire i se ridicase pe șolduri, dezvelindu-i picioarele suple. Era imposibil pentru un bărbat să se uite la asemenea picioare și să nu și le imagineze încolăcite în jurul taliei lui. Ca și când Holly i-ar fi ghicit gândurile, își trase cămășuța în jos, pentru a le feri de privirea lui. Modestia ei îi împunse conștiința, stârnindu-i dorințele contrare de a proteja și de a poseda.

Sfâșie vălul de pânze care îi despărțea cu o smucitură sălbatică.

— Îți cam place să faci pe prințesa captivă, nu-i așa, dulceață? Ți-ar plăcea să te răcoresc cu pene de păun sau să-ți vâr boabe de struguri în gură?

Sarcasmul lui îl trădă, torturându-l cu viziunea buzelor apetisante ale lui Holly, care se deschideau pentru a primi orice i-ar fi oferit el.

Holly își schimbă poziția, așezându-se, uitându-se cu băgare de seamă la străinul sălbatic pe care îl numise odată „soț”. Avea părul ciufulit, ochii înroșiți și pătimași, ca și când nu ar mai fi dormit de la ultima lor întâlnire. Atunci o urmăriseră cu o mânie de gheață, dar acum o scânteie de disperare le adâncea expresia. Holly tânjea să îl atingă, însă nu îndrăznea. Știa, cu o convingere mai puternică decât orice speranță, că, dacă îl împingea să o părăsească în acea noapte, nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Așa că își ascunse neliniștea sub o mască de dispreț.

— Dacă tu crezi că mă bucur de captivitatea mea, atunci te înșeli amarnic. Mi-aș lăsa bucuroasă temnița poleită ca să mă întind pe o pajiște cu fân proaspăt cosit sau să simt picăturile reci de ploaie pe față. Dar presupun că tu nu ai înțelege așa ceva, fiind genul de bărbat care încuie o lady și îi permite unui ucigaș să hoinărească în voie prin castelul său.

Tresărirea ușoară a lui Austyn îi dădu de înțeles că lovise adânc și la țintă.

— Tu, milady, ți-ai dus înșelăciunea până la capăt cu bună știință. Tata nu a avut de ales.

Dacă Holly nu ar fi știut că Austyn credea fiecare cuvânt pe care îl rostea, ar fi dat frâu liber râsului isteric ce i se oprise în gât.

— Ah, groaznicul blestem al celor din neamul Gavenmore! Împrospătează-mi memoria! A fost aruncat de o sirenă furioasă, jignită de vreun pescar neîndemânatic? Își flutură degetele grațioase înspre el. Sau vreun spiriduș mic și gras s-a mâniat pentru că unul dintre strămoșii tăi a călcat pe ciuperca lui otrăvitoare?

O roșeață care amenința să devină mai întinsă îi cuprinse grumazul lui Austyn. Holly se îndoia că mai îndrăznise cineva vreo dată să pună la îndoială adevărul blestemului celor din neamul Gavenmore. Cel puțin, nu în fața lui.

— Nicidecum, șuieră el. A fost regina zânelor, Rhiannon, o vrăjitoare crudă și lipsită de inimă.

— O vrăjitoare lipsită de inimă, acuzată pe nedrept de infidelitate. Holly își răsuci o buclă pe deget, țuguindu-și buzele în chip gânditor. Dacă un bărbat refuză să creadă o femeie pe care pretinde că o iubește, atunci, spune-mi, bărbate, care dintre ei este cel necredincios? Ți-a trecut vreodată prin cap că tatăl tău ar putea fi blestemat numai cu o fire sălbatică? Poate că tocmai gelozia lui nenorocită a împins-o pe mama ta în brațele altui bărbat.

— Destul! urlă Austyn. Habar n-ai despre ce vorbești! Poate că încerci numai să îți justifici propria infidelitate.

Holly se ridică în genunchi, de-abia așteptând să i se ivească vreo ocazie de a se apăra.

— Dacă ai fi crezut asta, Nathanael ar fi mort, în loc să putrezească în temnița ta. Ești un cavaler, sir. Eu am fost cea care ți-a greșit; de aceea, din onoare, ar trebui să îl eliberezi.

Râsul mușcător al lui Austyn nu i se reflectă și în privire.

— Ia uite ce frumos se roagă pentru libertatea ibovnicului ei!

— Nu este ibovnicul meu! țipă Holly, pierzându-și răbdarea din cauza încăpățânării soțului ei. Sunt nevinovată!

Vocea lui Austyn se îmblânzi până ce ajunse ca un foșnet de catifea.

— Este o singură cale să aflăm, nu-i așa?

Speranța, amestecată cu o teamă profundă, îi făcu inima lui Holly să bată mai repede. Dacă soțul ei îi cerea o dovadă a inocenței, atunci era gata să i-o dea. Când el porni cu pași măsurați spre piedestalul patului, ea se trase spre marginea opusă, provocându-l, cu o insolență voită, să o urmărească.

— Credeai că Nathanael a fost singurul meu ibovnic? Cât ești de naiv! Au fost mult mai mulți. Zeci! Sute!

Alergă la fereastră și deschise obloanele dintr-o mișcare vijelioasă. O rafală de vânt și ploaie stinse toate lumânările și răsuci pânzele într-

un vârtej amețitor. Holly refuză să se lase înfricoșată de neîncetata apropiere a lui Austyn.

— Vin să mă viziteze aici, în patul meu, în fiecare noapte. Își scutură buclele ciufulite. Îmi cobor cosițele și de îndată ajung sus!

Înconjurându-i talia cu un braț musculos, Austyn o sprijini de pervaz, despărțindu-i picioarele cu șoldurile lui înguste. Picăturile reci de ploaie îi cădeau pe spate, dându-i o senzație cu totul diferită de căldura nemiloasă care îi apăsa scobitura vulnerabilă dintre coapse. El își afundă mâna liberă în buclele ei, trăgându-i capul pe spate până când buzele lui ajunseră deasupra alor ei, la numai o răsuflare distanță de a le poseda. Fiecare gură de aer pe care el o trăgea cu disperare în piept răsuna cu un bubuit în urechile ei.

Numai dacă ar fi sărutat-o, se gândi Holly înfierbântată, ar fi putut să ajungă la bărbatul cu care se măritase.

— De ce eziți? șopti ea răgușit. De blestem de temi?

— Blestemul nu are nicio putere asupra mea.

— De ce nu?

Lumea lui Holly se reduse la licărul fioros din ochii lui în întuneric, la nota de disperare sălbatică din vocea lui.

— Pentru că ar trebui să te iubesc mai întâi.

Știu atunci că nu avea să o sărute. O știu chiar și atunci când el își trecu un braț pe sub șoldurile ei și o duse la pat. O știu atunci când se așeză deasupra ei pe blănurile moi, când îi trase în sus cămășuța, dezbrăcând-o până la mijloc, și când îi depărtă genunchii.

Ea întinse mâinile spre el, nedorindu-și nimic altceva decât să îi mângâie obrajii acoperiți de o umbră de barbă, să își treacă degetele prin părul lui, să îl cuprindă în îmbrățișarea ei. Însă Austyn îi prinse ambele încheieturi cu o singură mână, strânsoarea lui părând un lanț blând, menit nu să o lege cu cruzime, ci să îl apere pe el de o tandrețe care i-ar fi distrus pe amândoi. Tremurând ca răspuns, Holly se pregăti pentru ce ar fi putut fi mai rău.

Întregul ei trup se cutremură de parcă ar fi fost lovit de trăsnet când unul dintre degetele lui dibace îi pătrunse în cârlionții ce îi acopereau carnea moale dintre coapse.

Ea își întoarse fața spre pernă, cuprinsă de sfială din cauza atențiilor lui nerușinate. Poate că îi refuza sărutările și mângâierile care se împărtășeau atunci când doi oameni făceau dragoste, însă nu avea să o brutalizeze. Suspine întretăiate îi scăpară printre dinții încleștați în timp ce el îi frământa despicătura sensibilă, degetul lui mare și aspru înaintând mai adânc cu fiecare mișcare, pregătind-o să îl primească. Furnicături devastatoare de plăcere se nășteau din atingerea lui. Când singurului lui deget i se alătură un altul, ea nu se mai putu împotrivi imboldului, necunoscut până atunci, de a se arcui spre mâna lui.

Austyn știa că greșea din clipa în care mâna lui atinsese cârlionții mătăsoși dintre coapsele lui Holly. Venise cu intenția clară de a o avea rapid și cu cruzime, ca și când ea nu ar fi fost altceva decât o stricată ieftină pentru care plătise înainte, dar senzația corpului ei delicat tremurând sub al lui îi trezise urma de decență care îi mai rămăsese într-un colțișor al sufletului.

Când începuse să o pregătească pentru atacul lui, folosindu-și degetul, își înăbușise un geamăt, uimit să descopere că pocalul fraged al pântecelui ei era deja plin cu nectar pentru el. Era o dulceață amară pe care nu o ceruse și pe care nu o merita.

Îl ispitea să îi dezmierde cu degetul mare mugurul plăpând afundat în despicătura ei mătăsoasă. Îl ispitea să îi sugă sânii minunați prin mătasea transparentă a cămășuței până când avea să se zvârcolească de plăcere sub el. Îl ispitea să îi deschidă petalele catifelate ale buzelor cu limba. Dar cât timp avea să treacă până când acea limbă urma să îl trădeze? Până când avea să înceapă să șoptească vorbe aprinse, pe un ton jos, răgușit, cu buzele lipite de gura ei, de curba gâtului ei, de pielea albă, ca de satin, de pe burta ei? Vorbe încărcate de tandrețe. Vorbe încărcate de iubire. Vorbe care l-ar fi dus la pieire.

Gândurile lui nesăbuite îl costară scump. Mâna lui Holly îi scăpă din strânsoare și îi cuprinse ceafa, pârjolindu-l ca un fier înroșit.

Înăbușindu-și nemilos orice pornire, în afară de cea mai primitivă, Austyn își descheie pantalonii, își întrepătrunse degetele cu ale ei și îi apăsă mâinile de o parte și de alta a capului.

Holly se ținu de mâinile puternice ale lui Austyn, care erau tot ceea ce cunoștea într-un univers tenebros de ploaie torențială și vânt turbat. Când groaza amenința să o copleșească în întregime, își aminti că nu un străin o țintuia pe pat cu greutatea lui, ci Austyn al ei – mare, cald, mirosind a mentă și a mosc.

Un fulger lumină turnul. Privirile li se înlănțuiră pentru o scurtă veșnicie, apoi el se avântă între picioarele ei desfăcute cu un geamăt răgușit, spintecând bariera fragilă a inocenței ei.

Degetele lui Holly se arcuiră, asemenea spatelui ei, când o durere ascuțită o săgetă în pântece. Mâna lui Austyn ar fi putut să o desfete ore întregi și tot nu ar fi pregătit-o pentru acel preaplin arzător dinăuntrul ei. El i se părea zdrobitor, atât de mare, încât nu știa cum trupul ei plăpând îl putea cuprinde. Cumva totuși reușise, potrivindu-se de minune pentru a-i primi lungimea și grosimea în miezul aprins al ființei ei.

Când durerea se mai ostoi, ea îi strânse mâinile până când palmele li se împreunară la fel de mult ca trupurile. El își lipi șoldurile de ale ei, cufundându-se cât de adânc îl putea primi ea în teaca-i fremătătoare, apoi retrăgându-se și luând-o de la capăt. Mâinile lui o ținură supusă voinței sale, în timp ce trupul lui i-l chinuia pe al ei cu

valuri de plăcere întunecată, până când ea de-abia își mai putu recunoaște propria voce, care îl implora, cu gemete întrerupte și scâncete răgușite, să îi ofere o eliberare divină, pe care numai el singur i-o putea dărui.

Singurul lui răspuns, în afară de răsuflarea întretăiată de gemete aspre, fu să își dubleze intensitatea și ritmul acelui asediu pământesc. Holly strigă, extaziată, când fiecare mușchi din trupul lui puternic deveni la fel de tare ca acea parte din el care se implântase în ea până la capăt. Un fulger brăzdă turnul, dându-i ocazia de a întrezări frumusețea sălbatică a trăsăturilor soțului ei, când își lăsă capul pe spate, amețit de plăcere, rupând, în sfârșit, tăcerea pentru a-i striga numele într-o incantație de pură adorație.

Se prăbuși peste ea, ascunzându-și chipul în scobitura gâtului ei. Holly își trase mâna de sub brațul lui moale, încercând să își treacă degetele prin mătasea umedă a pletelor lui. El se rostogoli de pe ea fără niciun cuvânt, își încheie pantalonii și ieși din turn cu pași mari, ca și când o întreagă legiune de demoni îl împingea de la spate.

Holly rămase acolo, în întuneric, cu picioarele dezgolite depărtate, cu cămășuța înfășurată în jurul taliei, trupul ei firav bucurându-se încă de darul înfierbântat al seminței soțului ei, și murmură:

— Vai de mine!

Pașii lui Austyn deveniră mai apăsați pe măsură ce cobora scările în spirală, îndreptându-se spre sala cea mare. Camera întunecoasă era pustie, tăciunii stinși din vatra aflată în mijlocul încăperii fiind singura sursă de lumină. O halbă cu bere și un gherghef uitat zăceau pe masă. Bubuitul furtunii se transformase într-un zgomot îndepărtat al tunetelor și un răpăit înfundat al ploii pe creneluri.

La sunetul discordant al unor degete care zdrăngăniră corzile lăutei, lui Austyn aproape îi sări inima din piept.

— Ce te urmărește, omule? Conștiința încărcată?

Austyn se încruntă la umbrele care străjuiau sala, distingând până la urmă sclipirea părului blond al lui Carey.

— Ai noroc că nu sunt înarmat. Te-aș fi putut confunda cu un invadator viking și ți-aș fi putut reteza căpșorul ăla frumos!

Carey scoase câteva sunete tânguitoare drept răspuns, apoi își înălță capul pentru a-l observa cu atenție.

— Nu a durat nici pe departe cât am crezut eu.

Preț de o clipă mistuitoare, Austyn își urî prietenul pentru că îl cunoștea atât de bine. Fu nevoie de puțin mai mult decât culoarea care îi aprinsese obrajii pentru a se da de gol în fața lui Carey. Se duse direct la masă, își turnă o porție zdravănă de bere în cupă și o bău dintr-o singură înghițitură.

— Nu am siluit-o, dacă la asta te gândești.

— Am dat eu de înțeles așa ceva? Nu am nicio îndoială că a cedat, pur și simplu, farmecelor tale nemaipomenite. Ce ai făcut? I-ai mârâit vreun poem?

Austyn își încleștă dinții pentru a-și înăbuși un mârâit.

— Nu este nevoie de asemenea fleacuri între noi. Este nevasta mea. Am avut tot dreptul să stabilesc dacă s-a culcat cu alt bărbat înaintea mea.

Tonul vocii lui Carey era la fel de ușor ca degetele care îi zburau pe deasupra corzilor.

— Și a făcut-o?

— Nu, răspunse Austyn, disprețuindu-și propriul ton morocănos.

— Dar asta nu te-a oprit, nu-i așa?

Austyn nu se putu opri să retrăiască acel moment în care se scăldase în balsamul fermecat al lui Holly și îi frânsese stăvilarul fragil. I se potrivise ca o mănușă din mătase. Chiar dacă vina îl copleșea când își amintea de țipătul ei înăbușit, trupul lui lacom se trezea la viață.

Trânti cupa pe masă, fără să-i dea nicio atenție când se răsturnă.

— Ce-ai fi vrut să fac? Să mă retrag și să-mi cer iertare? Să spun: „Iartă-mă, milady, pentru că ți-am străpuns fecioria! Îți pot jura că nu se va mai întâmpla vreodată”. Se îndreptă spre scări, se prăbuși pe ultima treaptă și își cuprinse capul, care îl durea, în palme. Să mă ierte Dumnezeu, Carey, m-am folosit de ea ca de o târfă de rând, mărturisi el aspru. Nu i-am sărutat nici buzele, nici sânii. Nu i-am adresat nicio vorbă bună sau de mângâiere. Jur că nu am căutat dinadins să o rănesc! Nu i-am lăsat nicio vânătaie pe pielea frumoasă. Își trecu degetele prin păr, ridicându-și privirea disperată spre chipul lui Carey. Cel puțin, niciuna care să se poată vedea.

Carey nu făcu decât să zăngănească o coardă, gânditor.

Austyn clătină din cap.

— Plănuisem niște gesturi atât de tandre cu care să-mi seduc soția, înainte să-i descopăr înșelăciunea! Lumânări parfumate și vin înmiresmat. Sărutări blânde și vorbe dulci ca mierea. Și totuși, nu i-am oferit nimic din toate acestea în noaptea asta.

Läuta tăcu.

— Iar ea ți-a acceptat atențiile brutale cu… hmm, brațele deschise?

Austyn încuviință din cap.

— Atunci, poate că ar trebui să te întrebi de ce.

Când Carey se ridică și ieși din sală, degetele lui cântând o melodie tristă, Austyn se holbă la tăciunii scăpărători din vatră. Se culcase cu Holly fără grație sau blândețe, temându-se că, dacă și-ar fi lăsat mâinile să îi contureze curbele perfecte ale sânilor sau dacă le-ar fi permis buzelor lui însetate să soarbă nectarul dulce ca mierea din gura ei, sufletul lui ar fi fost pierdut pe vecie.

Cu toate acestea, când își ascunse fața în palmele care încă mai purtau aromele amestecate de mosc și smirnă, se simți mai pierdut ca niciodată.

Capitolul 23

În dimineața următoare, Holly moțăia în soare, stând lângă fereastră, când văzu măgarul apărând în depărtare. Adormise târziu, copleșită de o nepăsare delicioasă, care nu o părăsise încă. Când recunoscu silueta înveșmântată în robă care călărea măgarul, se ridică pe genunchi, mijindu-și ochii, fără să se clintească, până când mușchii ei firavi se încordară în semn de protest.

Chiar și de la acea înălțime amețitoare, observă ținuta descurajată, cu umerii căzuți, a călărețului, fiind evident că Nathanael știa care fusese prețul pe care îl plătise ea pentru libertatea lui. Chiar dacă Austyn nu fusese într-atât de răzbunător încât să îl lămurească, preotul era destul de luminat la minte ca să își dea seama că, dacă soțul ei ar mai fi avut o cât de mică îndoială că fusese ibovnicul ei, ar fi fost scos din *Caer* Gavenmore pe un catafalc, nu pe un măgar.

În timp ce ea privea, el își încetini animalul și se uită înapoi, peste umăr.

Ea își ridică mâna, făcându-i semn de rămas-bun, șoptind:

— Dumnezeu fie cu tine, frate!

Nathanael nu îi întoarse salutul, ci se holbă la turn mult timp înainte de a se urni din loc. Tulburată de un amestec de afecțiune și regret, Holly îl urmări cu privirea până deveni un punct mic pe o pânză întinsă de pajiști și munți încă cețoși după furtuna din noaptea trecută.

— Austyn nu ar fi trebuit să îl trimită de aici singur, bombăni pentru sine. Omul nu are simțul direcției. Probabil va călări până va ajunge direct în mare sau va provoca vreun scoțian cu mintea înfierbântată să îl martirizeze.

Avu puțin timp să se îngrijoreze pentru soarta lui Nathanael, pentru că zgomotul surd al zăvorului care era ridicat o avertiză că, fără îndoială, avea să îi fie invadată intimitatea. Își înălță bărbia, nefiind în stare să își domolească bătăile inimii pe care, de emoție, le simțea în gât.

Însă nu soțul ei, ci Winifred și o ceată de slujnice care chicoteau pe înfundate intrară, fiecare dintre ele ducând câte un urcior cu apă fierbinte. Winnie își ținu capul plecat, mult mai reținută ca înainte, dar Holly remarcă faptul că bujorii îi apăruseră din nou în obraji. Gura îi era strânsă într-o linie necruțătoare, ca și cum ar fi putut începe să chicotească și ea, la cea mai mică provocare.

Privirea ei scrutătoare reuși să se ferească de tot ce se afla în turn, în afară de fața lui Holly și de pat.

— Stăpânul s-a gândit că te-ai putea bucura de o baie fierbinte în dimineața asta. Își înclină capul spre legătura strânsă din brațele ei. Și de niște cearșafuri curate.

Fetele se opriră să mai toarne apă în cadă numai cât să se împungă una pe alta cu coatele și să arunce priviri sfioase spre patul răvășit. Winnie o înghionti pe cea care se afla cel mai aproape de ea, în loc de mustrare, cu fundul ei lat.

Holly se ridică să le întâmpine, înclinându-și capul ca și cum cămășuța ei ar fi fost o mantie de hermină, iar buclele ei ciufulite – o coroană. Dacă ele credeau că avea să roșească și să se bâlbâie de rușine pentru consumarea cununiei ei, care ar fi trebuit să se producă de foarte mult timp, se înșelau amarnic.

Oricum, nu reuși să își ascundă prea bine nota de ironie care i se strecură în voce:

— Ce nobil din partea lui! Te rog, transmite-i cea mai umilă recunoștință din partea mea pentru generozitatea lui.

— S-a gândit că ți-ar prinde bine și puțină companie din partea-mi, milady.

La auzul cârâitului cunoscut, lacrimi calde năvăliră în ochii lui Holly, încețoșându-i privirea. Elspeth se ivi din spatele lui Winnie, chipul zbârcit, ca de spiriduș, al acesteia fiind unul dintre cele mai dragi pe care le văzuse Holly vreodată. Când doica alergă în brațele lui Holly, suspinând fericită, Winnie și însoțitoarele ei se retraseră cu discreție. Sunetul surd al zăvorului pus la locul lui le smulse pe Elspeth și pe Holly din îmbrățișarea lor tandră, amintindu-le că Elspeth împărtășea acum captivitatea stăpânei sale.

Elspeth îi uscă obrajii lui Holly cu o pricepere îndelung exersată, înainte de a-și șterge și ea ochii.

— Of, milady, habar n-ai cât de înfricoșată am fost pentru tine! Cu Sir Austyn care umbla aiurea prin castel, ca un nebun, făr' să doarmă sau să mănânce zile întregi. Cu noi toți mergând în vârfu' picioarelor pe lângă el și vorbind numa'-n șoaptă, ca să nu își verse mânia pe noi. Când a venit după tine, noaptea trecută, m-am gândit să îl opresc, jur că așa m-am gândit! M-aș fi aruncat în spada lui de-ar fi fost nevoie, dar conașul Carey mi-a astupat gura cu mâna și m-a ținut așa pân' a fost prea târziu.

Holly își miji ochii, căzând pe gânduri. Se părea că Nathanael nu fusese singurul ei apărător din *Caer* Gavenmore. Până și Winnie păruse încântată, în taină, că uniunea lor fusese consumată. Poate că femeia nu renunțase încă la speranța că Holly ar fi putut fi salvarea stăpânului ei.

Elspeth făcu ochii mari spre dezordinea lascivă din pat. Umerii osoși îi fură scuturați de un tremur.

— Of, copilă, s-a purtat cu tine ca o bestie îngrozitoare?

Holly speră că zâmbetul ei poznaș avea să îi liniștească temerile doicii sale.

— Destul de feroce. Dar așa devin cei mai mulți dintre urși când sunt încolțiți în propriile bârloguri. Se desprinse din îmbrățișarea lui Elspeth și se îndreptă spre cada de baie, aplecându-se ca să încerce cu degetele apa aburindă. Aș îndrăzni să presupun că bestia mea suferă de mustrări de conștiință mai degrabă umane în dimineața asta. Îl eliberează pe Nathanael. Te trimite pe tine să îmi oblojești sentimentele rănite. Îmi oferă o baie minunată pentru a-mi calma… hmm… firea. Holly se întoarse spre pat, copleșită de imaginile vagi ale actului magnific ce avusese loc acolo, pe întuneric. O undă de plăcere pură îi cuprinse pântecele. Și cearșafuri curate, ca să pot șterge orice urmă a nemerniciei lui.

— A ieșit să călărească înainte de ivirea zorilor, sări Elspeth, cu o față atât de încruntată, încât pun rămășag că nu se mai întoarce. Și cale bătută, aș zice eu, fiindcă a îndrăznit să pună mâna pe doamna mea!

— O, se va întoarce, spuse Holly blând, dar cu o siguranță gravă.

Se întrebă numai ce se aștepta să descopere la întoarcere conștiința lui chinuită. Pe soția lui, palidă și lăcrimând, așezată lângă fereastră, cu pielea frecată până la sânge pentru a-i îndepărta atingerea, cu ochii înroșiți umbriți de reproș? Sau poate ascunzându-se în pat, cu așternuturile vechi trase până peste cap?

Un zâmbet ușor, primejdios, îi curbă buzele lui Holly.

— Elspeth, dragă, te deranjează să mă ajuți puțin cu niște rufe, dacă tot ești aici?

Se înnoptase deja când Sir Austyn de Gavenmore se întoarse la castelul său, înfrânt cu totul. Își croise cu greu drum prin strâmtori abrupte, stâncoase, vaduri adânci și râuri umflate de ploaia din noaptea trecută și își mânase armăsarul peste leghe întregi de pajiști bătute de vânt. De unde odinioară căutase provocările luptelor pentru a-și încerca curajul, acum căuta premiul cel mai greu de obținut dintre toate: pacea.

Căutarea lui nu dăduse roade. Parfumul care se ridica de la florile sălbatice strivite sub copitele calului său nu era decât o imitație vagă a buchetului aromat reprezentat de pielea lui Holly. Vântul i se juca prin păr, încâlcindu-i șuvițele umede de la ceafă, așa cum încercaseră degetele lui Holly. Șoaptele brizei în urechile lui îi aminteau de gemetele ei ușoare, înăbușite, pe când petalele moi ale corpului ei neatins se deschiseseră ca să-l primească.

Nu avea cum să știe dacă fuseseră gemete de plăcere sau de durere, fiindcă nici nu își luase răgazul necesar, nici nu se deranjase să afle.

Înghițindu-și un blestem aprig, Austyn își conduse armăsarul pe

lângă o bucată prăbușită din zidul de apărare. Atât el, cât și animalul erau acoperiți de sudoare și aproape tremurau de oboseală. Sperase că putea scăpa de pofta neostoită pentru Holly din sângele lui, însă acum se temea că nu exista decât o cale de a obține acest lucru. Dezamăgirea îi sporea foamea cruntă. Se întrebă dacă bunicul lui ar fi urcat în turn cu la fel de puțină tragere de inimă ca el dacă ar fi știut că, de fiecare dată când o făcea, fiecare treaptă îl ducea mai aproape de pieire.

Austyn își lăsă calul la pas pe lângă mormântul mamei lui, refuzând să îl onoreze până și cu o privire. Nu se putea abține să nu își amintească zilele când se întorcea la *Caer* Gavenmore victorios, când nici măcar umbra nebuniei tatălui său nu îi putea știrbi mândria de a se fi întors triumfător după vreun turnir sau după vreo luptă sângeroasă, unde i se acordase privilegiul de a-și demonstra bravura în luptă. Oamenii lui se aliniau în curte, fluturând batiste verzi și stacojii și ovaționându-i victoria ca și când ar fi fost a lor.

Ecoul unei urale îi ajunse la urechi. Austyn își înălță brusc capul, întrebându-se dacă nu cumva nebunia necruțătoare îi adusese amintirile la viață. Dar nu, se auzi din nou – un murmur viguros de încuviințare, urmat de o rafală de aplauze. Sunetul îl năuci. Nu mai apăruseră prea multe motive de sărbătoare la *Caer* Gavenmore după demascarea lui Holly și niciunul demn de o asemenea voioșie de la noaptea în care își adusese acasă micuța mireasă atât de puțin înzestrată de natură, pentru a o prezenta oamenilor lui. Fruntea i se încruntă la acea amintire.

Își ridică privirea la parapet, dar tot ce putu zări peste acoperișul punctului de strajă părăsit fu o bucată îngustă de piatră de culoarea fildeșului care atârna de un crenel din colț. „Ciudat”, își zise el, mijindu-și privirea în lumina tot mai slabă. Nu își amintea ca acolo să fi fost un gargui, cocoțat pe acel pilon de piatră. Ochii i se măriră de uimire când garguiul acela îl zări și traversă, clătinându-se, parapetul, pentru a se face nevăzut după un horn de piatră.

Mânat de curiozitate, își grăbi armăsarul spre curtea interioară. O mulțime agitată se înghesuia sub parapet. Când îl văzură, uralele lor se transformă într-un strigăt de bucurie.

Un prisăcar voinic îl lovi peste coapsă când trecu pe lângă el.

— Cea mai curată miere merită întotdeauna așteptarea, sir!

O femeie bătrână și urâtă îi făcu o reverență sprintenă și croncăni:

— Aș fi încântată să îi ofer conașului Lance-Lungă urările mele de bine!

Austyn nu avea nici cea mai vagă idee cine putea fi acel Lance-Lungă, nici nu aprecia faptul că pungașul stârnise o asemenea zarvă în castelul lui.

Când descălecă, un flăcău pistruiat veni zorit să îi preia armăsarul.

— Îmi puteți da o fâșie din el când l-oți tăia, sir? Mămica spune că, dacă dorm cu ea sub pernă, o să-mi crească v-v-vigoarea.

Uimit din cale-afară, Austyn urmări degetul întins al băiatului și rămase cu privirea ațintită pe un pătrat de culoarea fildeșului, care flutura aidoma unui steag pe cel mai înalt meterez. Uralele se stinseră într-o tăcere prudentă, însă înfrigurată.

Acela nu era un steag, constată Austyn șocat, ci un cearșaf mototolit, lâna fină din care era făcut fiind pătată cu dovada de netăgăduit a inocenței soției sale. Se clătină, în timp ce ultima picătură de sânge i se scurgea din obraji, apoi se întorcea să îi acopere cu o vâlvătaie mistuitoare.

Austyn era cavaler de zece ani – destul de mult timp ca să știe că acel cearșaf aparent inofensiv care fâlfâia în vânt nu era un steag de predare, ci o declarație fățișă de război.

Capitolul 24

Austyn urcă treptele în spirală care duceau în turn câte trei odată. Se gândi rapid la posibilitatea de a sfărâma zăvorul cu o lovitură, dar decise să nu își irosească mânia pe asemenea nimicuri. Însă își oferi răsplata de a arunca cât colo bara de lemn și de a izbi cu forță ușa de perete. De-abia atunci își dădu seama că fusese destul de prost încât să pătrundă neînarmat și fără armură în tabăra dușmanului său.

Holly își încinsese mijlocul minunat cu o fustă grea de culoarea smaraldului, prin care erau țesute fire strălucitoare de aur. Un rubin rotund îi lucea ca o lacrimă de sânge în scobitura palidă a gâtului. O podoabă în formă de sferă, presărată cu diamante, îi atârna din cingătoarea împletită ce i se odihnea pe șoldurile zvelte. Își prinsese o plasă din fire subțiri de aur peste buclele lucioase, dar acestea se împotriviseră strânsorii, preferând să se încolăcească și să se ridice într-o răzvrătire delicioasă.

Stătea în fața ferestrei, atât de frumoasă și de plină de grație, încât Austyn de-abia se putu abține să nu cadă în genunchi la picioarele ei și să își pună inima și sufletul în stăpânirea ei.

Ținuta ei impecabilă îl făcu să devină dureros de conștient de tunica lui îmbibată de sudoare și de pletele ciufulite. Cu pumnii strânși și cu pieptul umflat de o furie greu stăpânită, trebuia să îi fi părut puțin mai mult decât un sălbatic. Cu siguranță nu făcuse nimic pentru a-i înlocui acel gând noaptea trecută. Probabil credea că toți galezii se împreunau cu nevestele lor așa cum cerbii se împerecheau cu căprioarele în sezonul de rut.

Atât supărat, cât și rușinat de greșeala lui, Austyn își feri privirea de a ei, îndreptând-o spre lumânările subțiri din ceară de albine, spre festinul pregătit pentru doi pe o masă acoperită cu un ștergar de pânză, în fața vetrei, spre cada rotundă din care se ridicau fuioare pale de aburi, spre harpa meșteșugit lucrată sprijinită de un teanc de perne, pe podea.

Spre patul enorm, spre cearșafurile vechi și spre așternutul de blănuri împăturit la picioarele patului într-o invitație nerușinată.

Își miji ochii când își dădu seama că soția lui trebuia să își fi făcut niște aliați foarte puternici. Ca și cum faptul că o avusese o ridicase cumva în rang, de la prințesă la regină, iar ea nu avea nicio reținere în a-i conduce castelul dintr-un turn ferecat.

— Bună seara, sir, spuse ea, vocea fiindu-i la fel de melodioasă ca un imn. Mi-am îngăduit libertatea de a pune să se pregătească cina și baia pentru tine.

Austyn nu se putu împiedica să nu se gândească la cât de mult ar fi apreciat asemenea gesturi tandre din partea soției care crezuse odată că era Holly.

— Nu mi-e foame, mârâi el.

Nu prea putea pretinde cu aceeași convingere și că nu era murdar.

— Păcat. Am rugat-o pe Winifred să pregătească toate felurile tale preferate. Nici vorbă de pește marinat. Am vrut să te asigur că eforturile tale de a-mi face pe plac nu au trecut neobservate.

La început, Austyn se gândi că ștrengărița era suficient de îndrăzneață pentru a-i aminti că făcuse prea puține eforturi pentru a-i fi pe plac în timpul ultimei lui vizite, căutând să obțină numai propria satisfacție crudă, însă expresia ei fericită nu avea nici urmă de ironie.

— La urma urmei, ai fost suficient de mărinimos pentru a-l elibera pe Nathanael și a o trimite pe Elspeth să petreacă ziua cu mine.

El își îndreptă un deget spre cer.

— Să fie oare aceeași Elspeth pe care tocmai am zărit-o sărind peste parapet?

Un zâmbet înnebunitor îi înflori lui Holly pe buze. Alunecă spre masă și se așeză, podoaba în formă de sferă scoțând clinchete când se lovi de șoldurile ei perfecte.

— Mă mir că nu i-ai poruncit lui Carey să-și scoată arcul și să tragă în ea.

— Dacă aș fi știut ce răutate punea la cale, poate că m-aș fi gândit la asta. Austyn se cuibări îngrijorat pe scaunul din partea opusă. Bineînțeles, sunt sigur că nu știai nimic despre misiunea ei. După cum te-ai grăbit să îmi amintești cu fiecare ocazie, ești, mai presus de toate, nevinovată.

Ea turnă mied în două pocale și îi oferi unul, refuzând să lase măcar o umbră de roșeață să o dea de gol. Pe el îl necăjea faptul că putea încă să pară la fel de pură și de senină ca o Fecioară cu ochii violet.

— Mă tem că nu și de data asta. Trebuie să mă confesez, și, cum mi-ai alungat preotul, m-am trezit în postura de neinvidiat de a mă lăsa la mila ta.

El își arcui o sprânceană, într-o invitație prudentă de a continua. Ea luă o înghițitură delicată din mied.

— Mi-a trecut prin cap, sir, că ai putea să încerci să scapi de mine anulând căsătoria noastră și trimițându-mă înapoi la tata, în dizgrație.

Austyn se surprinse holbându-se la limba ei umedă, care se ițise pentru a linge o picătură de mied de pe buza inferioară.

— De ce aș face așa ceva? Ca să poți frânge mai multe inimi?

Ea îi aruncă o privire încărcată de reproș pe sub genele care păreau să îi crească chiar în timp ce el se uita, însă continuă ca și cum el nu ar fi rostit niciun cuvânt:

— După cum văd eu lucrurile, poți duce la capăt o asemenea faptă în două moduri – pretinzând că nu s-a consumat cununia noastră sau jurând că nu am fost virgină când am venit în patul tău. De aceea am ales acel obicei perfect onorabil, chiar dacă barbar, de a-mi expune dovada castității în fața oamenilor tăi.

Austyn se lăsă pe spate în scaun, pentru a-și observa cu atenție soția, cu ochii mijiți. Trebuia să îi admire viclenia, dar, făcând asta, descoperi că groaza lui de a o iubi era aproape egalată de groaza de a ajunge să o placă.

Învârti piciorul pocalului între două degete.

— Dacă aș fi știut că aveai nevoie de public, milady, i-am fi putut invita în iatacul nostru. Atunci nu ai mai fi fost obligată să te bucuri de ovațiile lor de la depărtare.

— Am auzit uralele. Este plăcut să știu că nu toți bărbații din *Caer* Gavenmore pun pe aceeași treaptă frumusețea și moravurile ușoare.

Austyn încercă să protesteze, însă constată că vorbele lui ar fi părut goale prin comparație cu faptele săvârșite. Într-adevăr, Holly aducea mai mult cu un înger decât cu o stricată. Poate că îndeletnicirile lui stângace îi răpiseră virginitatea, dar inocența încă strălucea în jurul ei asemenea unui văl de novice. Tulburat de acea priveliște, trânti pocalul pe masă și se ridică de pe scaun.

Când Austyn se opri în spatele ei, Holly simți furnicături pe ceafă. De fapt, ea îi primise cu bucurie decizia de a refuza îmbăierea, fiindcă mirosea a raze de soare, a fân proaspăt cosit și a toate aromele dulci de vară care ei îi fuseseră interzise prea mult timp. Tânjea să își lipească buzele de cârlionții aspri care i se ițeau de sub gulerul tunicii, să lingă dâra sărată de sudoare de pe obrajii lui acoperiți cu o umbră de barbă.

Când apăru iarăși în fața ochilor ei, o încruntătură deznădăjduită îi asprea trăsăturile.

— Nu te-am crezut capabilă de infidelitate doar din cauza înfățișării tale frumoase. Doar că te-ai dovedit a fi o… o… Se părea că îi era greu să o privească în față… O dezamăgire. Nu prea mai semeni cu femeia pentru care m-am luptat ca s-o iau de nevastă.

Holly își ridică pocalul la buze pentru a ascunde durerea adâncă provocată de cuvintele lui. Întreaga sa educație se concentrase pe transformarea ei într-o parteneră cuceritoare pentru viitorul ei soț. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă o găsise la fel de dezamăgitoare și în pat. Un nod mârșav i se puse în gât.

Îl îndepărtă cu o înghițitură de mied.

— Păream să ne potrivim destul de bine înainte să-mi descoperi șiretlicul.

— Asta pentru că am crezut că erai…

— Altcineva? îl ajută ea cu blândețe.

El lovi masa cu palma, făcând vasele să zornăie. În ochi i se aprinsese un foc rece.

— Păi, da! Altcineva! O fată ștearsă, obișnuită, care nu ar fi împins niciun bărbat să îi provoace soțul ca să o câștige. O lady în grija căreia un cavaler și-ar fi putut lăsa oamenii și castelul când era chemat la luptă, fără să fie torturat, în fiecare clipă petrecută departe de ea, cu imaginea ei în care era sedusă de vreun nemernic chipeș. Tonul tăios al vocii lui Austyn fu îmblânzit de o dorință mai sfâșietoare pentru inima lui Holly decât toată vorbăria lui de până atunci. O femeie de care aș fi fost sigur că avea să mă aștepte pentru a mă întâmpina când urma să mă întorc. O soție devotată și mamă a copiilor mei.

Știind că o observase atent și că o considerase nepotrivită pentru o asemenea misiune virtuoasă precum maternitatea, Holly își pierdu răbdarea. Era prima dată când cineva i se adresa de parcă nu ar fi avut sentimente. De parcă frumusețea ei ar fi fost o carcasă a unei armuri drăguțe, care o apăra cumva de disprețul lor. Însă numai din cauza lui Austyn descoperise cât de fragilă putea fi acea carcasă.

Se ridică de pe scaun pentru a-l înfrunta, rugându-se ca el să creadă că strălucirea neobișnuită din ochii ei se datora flăcărilor pâlpâitoare ale lumânărilor.

— Dacă frumusețea mea mă face nepotrivită pentru a-ți fi soție, atunci ce ai vrut să faci din mine azi-noapte? Ibovnica ta? Oare târfele bărbaților din neamul Gavenmore se descurcă mai bine decât nevestele lor?

— De obicei, trăiesc al naibii de mult mai mult timp. Pașii neliniștiți ai lui Austyn îl purtară spre fereastră, unde se opri să privească în noaptea din ce în ce mai neagră. După cum văd eu lucrurile, ar trebui să mă implori să te trimit înapoi la tatăl tău. Mai ales după noaptea trecută.

Ea se forță să râdă nepăsătoare.

— Nu fi ridicol, sir! Nu sunt vreo copilă plângăcioasă, gata să dea bir cu fugiții la tăticul ei pentru că soțul său a decis să își ceară drepturile carnale.

El se întoarse să o înfrunte.

— Dar o anulare ți-ar aduce eliberarea. Eliberarea din acest turn. Eliberarea de pretențiile mele.

Holly era îndeajuns de deșteaptă cât să își dea seama că, dacă Austyn o îndepărta din viața lui, nu avea să iasă niciodată din acel turn. I-ar închide acolo inima, așezând piatră peste piatră, până când i-ar sufoca-o.

Ea se îndreptă plutind spre el, înălțându-și capul pentru a-l privi drept în față, dar neîndrăznind să îl atingă.

— Oare pretențiile tale sunt atât de nerezonabile, milord? Loialitatea? Sinceritatea? Fidelitatea?

— Nu la pretențiile astea m-am referit, iar tu o știi prea bine. Vocea îi era aspră, însă mâinile lui, când îi strânseră umerii, împrăștiau numai blândețe. Să te trimit înapoi la Tewksbury sau preferi să rămâi întemnițată în acest turn, la mila oricărui capriciu de-al meu, obligată să înduri ceea ce a îndurat și bunica mea, noapte după noapte, după noapte?

Holly îi susținu cu dârzenie privirea disperată.

— Nu sunt bunica ta. Nici tu nu ești bunicul tău. N-ai decât să urli și să mârâi cât vrei, însă nu mă tem absolut deloc că m-ai putea silui. Sau strangula, adăugă ea pentru a se răzbuna pe durerea pe care cuvintele lui blajine i-o provocaseră.

Nevenindu-i să creadă, Austyn lăsă să-i scape un hohot de râs tunător.

— Crezi cu adevărat că, dacă m-ai fi refuzat azi-noapte, ți-aș fi cerut iertare și aș fi plecat?

— Păi, da, chiar asta cred. Tocmai de aceea te refuz în noaptea asta.

Cuvintele ei se prăvăliră ca pietrele într-o fântână nesfârșită de tăcere.

Austyn îi eliberă umerii și se îndepărtă de ea, ca și când și-ar fi dat prea târziu seama că nu pătrunsese în tabăra dușmanului, ci într-o capcană. Călcâiul îi lovi marginea harpei; aceasta se prăbuși cu o bufnitură nearmonioasă.

Își trecu o mână prin păr, în timp ce privirea lui amuzată se plimba prin cameră.

— Încerci să-mi spui că, dacă m-aș fi ospătat din bucatele tale delicioase, dacă ți-aș fi îngăduit să te înclini la picioarele mele și să mă încânți cu un cântec de leagăn, apoi ți-aș fi permis să îmi dezbraci trupul obosit și să mă îmbăiezi din cap până-n picioare cu mâinile alea minunate ale tale, tot nu ai fi avut nici cea mai mică intenție de a mă primi în patul tău?

— Absolut niciuna.

— Măi să fie, tu, nerușinată mică…

Făcu un pas amenințător spre ea.

— Nu, spuse ea ferm.

El nu își opri avântul primejdios până când între corpurile lor nu mai rămase decât o fâșie de aer. Pentru a nu da înapoi din umbra lui, Holly se strădui să-și amintească de soțul care o ținuse în poală în timp ce îi ștergea lacrimile. De războinicul care îi cruțase viața lui Eugene de Legget, când răzbunarea îi impunea să i-o ia. De cavalerul care își ținuse în frâu puterea enormă când îi prinsese ceafa în căușul palmei și îi răpise castitatea gurii folosindu-se de nimic altceva decât de blânda forță convingătoare a limbii lui. Dacă judecase greșit onoarea acelui bărbat, atunci prețul ar fi fost foarte mare, într-adevăr.

Aproape că putea vedea lupta încleștată ce se dădea în spatele pupilelor scânteietoare ale ochilor lui Austyn. O luptă între ispită și onoare. Între poftă și îndurare. Între pasiune și compasiune.

Chiar când începuse să se teamă că dorințele lui întunecate ar putea ieși victorioase, el îi mângâie obrazul cu dosul degetelor, cu o tandrețe magică, pe care nu crezuse că avea să o mai simtă vreodată din partea lui.

— Ți-ai ales bine armele, femeie. Acum mi le voi alege și eu pe ale mele.

Cu acel avertisment al cărui tâlc ea nu reuși să îl priceapă, se răsuci pe călcâie și o părăsi.

Când zăvorul căzu la locul lui, Holly se prăbuși pe locul de lângă fereastră, tremurând ca o trestie în vânt. Austyn ar fi putut să nu se mai întoarcă la ea niciodată, dar, dovedindu-i că nu era monstrul care fusese bunicul lui, măcar îl trimisese pe drumul lui cu sufletul împăcat. Își duse degetele la obrazul care o ințepa, dorindu-și cu ardoare să fi putut spune același lucru despre inima ei.

Somnul o ocolea pe Holly. Se foia și se răsucea în patul care se părea că își dublase mărimea de când îl împărțise cu soțul ei, oricât de puțin, cu o noapte în urmă. Salteaua umplută cu pene amenința să o înghită cu totul. Așternutul și cearșafurile i se îngrămădeau în jurul gleznelor, până când le azvârli cât colo. Chiar și cămășuța subțire încerca să o înlănțuie, încolăcindu-i-se în jurul gâtului într-un laț mârșav. Până la urmă, și-o trase peste cap și o aruncă pe podea, preferând să doarmă așa cum o făcuse din copilărie.

Însă mângâierea brizei răcoroase de noapte pe sânii ei goi nu făcu decât să îi reamintească faptul că nu mai era o copilă.

Adormi cu greu, având un somn întrerupt, cu vise înfierbântate. Se trezi dintr-un asemenea coșmar de singurătate copleșitoare pentru a zări o siluetă întunecată profilându-se deasupra ei. Mintea o prevenea că ar fi trebuit să se teamă, dar un instinct mult mai primitiv întâmpină cu bucurie acea întruchipare tenebroasă a dorințelor ei.

Pântecele îi fremătă în așteptare când el se așeză peste ea, un satir neobișnuit de chipeș – jumătate înger, jumătate demon – în întuneric.

Nu avea să îi sărute gura.

Acest Austyn iubitor, plăsmuit din pulbere de stele și umbre, îi dezmierdă tâmpla cu buzele, îi trasă conturul delicat al fiecărei urechi cu limba, îi mușcă încetișor bărbia, apoi coborî mai jos, lipindu-și buzele de scobitura gâtului ei unde se simțea ritmul frenetic al sângelui. Ea oftă, mulțumită.

Mângâierile lui încântătoare o îmboldeau să îl atingă, însă ea își strânse pumnii, temându-se că, dacă ar fi căzut în ispită, el s-ar fi topit în negurile de dor din care îl chemase.

Un fior de plăcere o cutremură când limba lui vicleană se avântă să îi biciuiască unul dintre sfârcuri. Își arcui spatele, neputând rezista păcatului în care o arunca gura lui. Rotunjimile generoase ale sânilor ei fuseseră admirate și lăudate, însă niciodată nu fuseseră asaltate cu o asemenea venerație. El linse, mușcă și tortură până când ea renunță la orice apărare, apoi supse viguros și prelung, provocându-i o revărsare de nectar fierbinte și gros între coapse.

Nu avea să îi sărute gura.

Îi dărui o ploaie de sărutări ușoare pe pielea tremurătoare a pântecelui. Limba lui se adânci în buricul ei, rotindu-se încet, ca și când ar fi vrut să o prevină că nu exista niciun loc tainic pe trupul ei pe care să nu îl însemneze cu atingerea lui. Nu trebui să își folosească mâinile puternice pentru a-i depărta picioarele. Când barba lui îi gâdilă pielea sensibilă din spatele genunchiului, coapsele ei se supuseră, ascultătoare, invitându-l cu timiditate să își potolească până și cele mai întunecate pofte cu un festin dulce, interzis.

Holly nu avea să uite niciodată prima atingere amețitoare a mustății lui. Își înfipse unghiile în palme până începură să curgă mici perle de sânge, în timp ce se împotrivea dorinței de a-și afunda degetele în pletele lui mătăsoase. La scâncetul ei înfundat de supărare, limba lui începu să o aline și deopotrivă să o scoată din minți, biciuindu-i carnea moale cu o pricepere diavolească, purtând-o într-un vârtej de plăcere nebună, apoi făcând-o să revină și să se bucure iarăși de darurile lui mărinimoase.

Nu avea să îi sărute gura.

O duse pe culmile extazului o dată, de două ori, de trei ori, însă rugămințile ei pentru mai mult, întretăiate de suspine, păreau să nu facă altceva decât să prelungească jocul chinuitor al limbii lui. Chiar când credea că avea, mai mult ca sigur, să piară de dorință dacă el nu urma să îi umple acel gol fierbinte care tânjea după atenția lui, el îi înteți agonia senzuală folosindu-și mâinile dibace, dezmierdând-o cu blândețe, dar și cu o forță minunată, cu degetul mijlociu, apoi cu degetul mare, gros și bătătorit.

Holly se zvârcoli, disperată să îl cuprindă cu brațele și cu picioarele. Copleșită de valuri dese și tulburătoare de plăcere, se întinse și apucă panglicile de catifea care atârnau de pilaștrii patului, lăsându-se de bunăvoie în sclavie, ca să nu se înece într-o mare de lascivitate. Atunci el își strecură cealaltă mână pe sub ea și își adânci ușor vârful unui singur deget în valea fragilă, ascunsă între fesele ei.

Acea atingere, atât de primitivă, atât de provocatoare, o cutremură până în centrul ființei. Un geamăt adânc îi scăpă din gât, atât de sălbatic, încât nu îl recunoscu ca fiind al ei.

Vocea lui părea să se fi întrețesut cu cel mai negru întuneric, deopotrivă aspră și mătăsoasă.

— Acum mă vei mai refuza, milady? Să îți cer iertare și să plec?

Încetase să o mai atingă, dar până și sărutarea răsuflării sale îi pârjolea pielea aprinsă deja. Putea simți flăcările prăvălindu-se de pe limba lui măiastră, din degetele lui mari, grațioase, în timp ce așteptau permisiunea ei nerostită de a mângâia, de a biciui și de a poseda. Își alesese armele cu priceperea diabolică a unui dușman mortal, însă Holly mai avea încă destulă încredere în el ca să fie sigură că urma să îi respecte dorința. Dacă îl refuza, ar fi abandonat-o fără să scoată nici măcar un mârâit de protest, privându-se de eliberare, iar pe ea lăsând-o să se întrebe ce descoperire magnifică pierduse.

Strângând panglicile de catifea atât de tare încât îi tăiară palmele, rosti un singur cuvânt gâfâit care avea să le pecetluiască soarta amândurora:

— Rămâi!

El rămase. Degetele lui pătrunseră în fiecare despicătură vulnerabilă ce le ieșea în cale, în timp ce gura se ospăta din ea cu o tandrețe devastatoare. Holly strigă când extazul o scăldă în valuri după valuri, imposibil de descris în cuvinte.

Înainte ca ultimul dintre acele frisoane cutremurătoare să se stingă în pântecele ei, el își împinse mădularul întărit printre petalele ei tremurânde, pătrunzând adânc, într-un ritm încet, măsurat, care nu semăna câtuși de puțin cu ceea ce se întâmplase între ei cu o noapte în urmă. Atunci se produsese o ciocnire scurtă, tumultuoasă; aceasta era o văpaie care îi mistuia încet, care amenința să îi ardă până și sufletul. Ca și cum el ar fi avut la dispoziție toată noaptea, întreaga veșnicie, ca să îi arate că era a lui.

Nu avea să îi sărute gura.

Tandrețea lui brutală o făcu pe Holly să vrea să își înfigă unghiile în spatele lui, să îi lovească umerii musculoși cu pumnii, își întoarse fața spre pernă cu un scâncet răgușit, neputând face altceva decât să stea întinsă sub el, cu picioarele mult depărtate și cu miezul ființei ei ridicat ca să îi ofere lui plăcere. Dar el îi oferi ei plăcere, întinzându-se să dezmierde și să lovească ușurel mugurele fraged adăpostit de cuibul umed aflat acolo unde se uneau trupurile lor, până când smulse din gâtul ei țipăt după țipăt de capitulare. De parcă ar fi încercat să o transforme în ceea ce ura mai mult – o creatură vrednică de milă, tânguitoare, condusă de cele mai întunecate și mai lascive porniri.

Ea nu mai știa de câte ori o ridicase pe acea culme întunecată și o lăsase să se prăbușească în abis. Trecu o dulce infinitate până când ritmul lui întețit și mușchii încordați îi dădură de știre că i se alăturase în cădere.

Venise și plecase la fel de tăcut, lăsând-o pe Holly scăldată în sudoare și tremurând în patul gol.

Cu o seară în urmă, soțul ei o părăsise de parcă, dacă ar mai fi stat,

și-ar fi pierdut sufletul, însă în această noapte smulsese o bucățică zdrențuită din sufletul ei și o luase cu el.

Fără să îi sărute nici măcar o dată gura.

Nu era decât o singură ușă care dădea în curtea împrejmuită de sub turnul de nord. Austyn o trânti de perete lovind-o cu pumnul și se năpusti în răcoarea binecuvântată a nopții galeze. Se prăbuși pe zidul din piatră, ridicându-și fața spre cer, lăsând adierea umedă să îi scalde carnea înfierbântată.

Poate că Holly fusese nesăbuită să îl provoace prin refuzul ei, însă el se dovedise un nesăbuit și mai mare când îi acceptase provocarea.

Nu ar fi putut spune ce îl apucase să creadă că ar fi putut-o atinge în orice fel, atât sacru, cât și profan, așa cum un soț își putea atinge soția, și totuși el să rămână nemișcat. Îl vrăjise numai cu suspinul ei ușor de întâmpinare, când îl descoperise stând deasupra patului ei. Cu toate acestea, el se forțase să își mențină șarada înnebunitoare a înfrânării până la sfârșitul dulce-acrișor, strângând din dinți pentru a-și înăbuși un geamăt de extaz care i-ar fi trădat prefăcătoria.

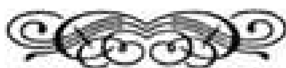
Austyn mormăi. Pentru numele lui Dumnezeu, cum putea să o țină departe pe Holly, când îi putea simți încă mirosul pe barbă, când îi putea simți încă gustul pe buze? Nicio altă femeie, fie ea ștearsă sau plăcută, cumpărată pe câteva monede sau care i se oferise de bunăvoie, nu mai reușise să îi străpungă inima atât de adânc. Se temea că predarea ei minunată în această primă bătălie ar fi putut foarte bine să îl coste tot războiul.

— Ești mulțumită, Rhiannon? Așa începe totul?

Întrebarea lui aspră nu fu întâmpinată de ecoul batjocoritor al unui râs feminin, așa cum se așteptase, ci de sunetele înăbușite ale plânsului soției lui.

Austyn se uită la fereastra întunecată a turnului preț de o clipă chinuitoare, apoi își ascunse chipul în palme, împiedicându-se, fără voie, să vadă silueta adusă de spate care se desprinse din umbre și sări cu greu peste zid.

Capitolul 25

Curând, zilele lui Holly începură să se scurgă după o rutină previzibilă. Nu tânjea după altceva în afară de libertate.

Temnicerul ei nevăzut o trimitea pe Winifred să îi aducă brațe pline de flori proaspăt tăiate – iasomie târziu înflorită și zorele, zambile sălbatice și trandafiri roșii ca sângele, ce își împrăștiau prin turn parfumul îmbătător al verii care se apropia de sfârșit.

În timp ce le arunca pe fereastră, într-o cascadă de nuanțe liliachii și purpurii, Holly își strângea buzele într-o linie aspră și se întreba care aveau să îi fie darurile pe timpul iernii, când pământul fertil urma să fie îngropat sub un giulgiu de zăpadă. Poate că până atunci avea să se plictisească de ea și să își ofere darurile florale unei ibovnice care le-ar fi apreciat mai mult.

Harpei ei i se alăturaseră o lăută cu coarde noi și un flaut sculptat fără cusur după conturul buzelor ei. Urmaseră niște manuscrise neprețuite – fragmente muzicale rare, potrivite numai pentru o voce de femeie înaltă, perfectă.

Instrumentele zăceau într-o liniște deznădăjduită; manuscrisele erau neatinse.

Era atât de generos, încât o trimitea pe Elspeth să îi țină companie în timpul zilelor care se scurgeau greu. Pe draga de Elspeth, care avea darul de a pălăvrăgi veselă despre nimicuri, dar care nu își putea ascunde privirile îngrijorate aruncate spre cearcănele de sub ochii stăpânei sale.

Într-un fel lasciv, Holly credea că zilele nesfârșite de captivitate ar fi înnebunit-o dacă nu ar fi fost libertățile vijelioase ce i se permiteau în întunericul nopții.

Fiindcă, după ce o trimitea de acolo pe Elspeth și stingea lumânările, Austyn i se strecura în pat și își țesea magia blândă pe corpul ei. Încetase să mai fie soțul ei și devenise un ibovnic-fantomă din întuneric, răpindu-i câte o fărâmă prețioasă din suflet după fiecare vizită nocturnă.

Nu îi săruta gura, nici nu îi dădea voie să îl mângâie cu tandrețe. Își întrerupea tăcerea cruntă numai pentru a-i șopti ce magie răutăcioasă urma să facă, până când ajunse să nu mai fie nevoie de mai mult decât de șoapta lui aspră în urechea ei pentru a o duce pe culmile împlinirii. Dacă ar fi existat măcar o urmă de brutalitate în atențiile lui, poate că Holly s-ar fi putut convinge să îl urască, însă mâinile lui pricepute îi adorau carnea de parcă ar fi fost propriul lui altar. Nu cunoscuse niciodată un asemenea extaz nestăvilit. Nicio asemenea nefericire.

Nu îi lăsase nicio despicătură fragedă a corpului neatinsă, dărâmându-i și ultima fortăreață a inocenței cu o asemenea blândețe copleșitoare, încât, chiar dacă își ascundea chipul în saltea pentru a-și înăbuși gemetele, trupul i se lăsa în voia unor talazuri nemaipomenite de plăcere întunecată, minunată.

Până într-o noapte, când el se retrase fără să scoată nici măcar un mormăit de satisfacție, își încheie pantalonii și se îndreptă cu pași apăsați spre ușă; atunci își întrerupse ea propria tăcere încăpățânată.

— Nu o să mai rămână nimic din mine, sir? strigă ea, încleștându-și dinții împotriva unui val întârziat de rușine. Ți-am dat vreun motiv să mă urăști atât de mult?

El șovăi numai o clipă. Apoi ușa se închise și zăvorul căzu ușor la locul lui, ferecând-o înăuntru, lăsând-o numai în compania propriilor speranțe năruite.

Elspeth îi aruncă o privire înțelegătoare stăpânei sale, în timp ce Holly se plimba prin turn, mânecile despicate ale rochiei ei foșnind la fiecare pas. Se oprea de câte ori trecea pe lângă fereastră, de parcă ar fi fost vrăjită să urmărească lumina zilei stingându-se. Trăsăturile ei minunate erau umbrite de amărăciune, și în ochi îi juca o licărire sălbatică, ce nu prevestise niciodată nimic bun pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru ea însăși.

— Nici că-mi pasă de strălucirea din ochii tăi, copilă, zise Elspeth, punând deoparte ghergheful. E aceeași strălucire pe care-ai avut-o când tatăl tău ți-a interzis să călărești un ponei la numa' șase ani. Te-ai ascuns în căruța căldărarului ăluia și ai fugit în toiul unei furtuni de zăpadă. De-abia după două zile te-a găsit tăticu' tău chircită în scorbura unui ulm, ca un spiriduș nevinovat. L-ai scos din minți de grijă, pe legea mea, dar n-a putut decât să-ți copleșească fețișoara murdară cu sărutări.

Un zâmbet scurt și trist îi îmblânzi lui Holly linia buzelor.

— Poate că, dacă mi-ar fi tras vreo câteva palme la funduletul obraznic, nu m-aș afla acum într-o asemenea încurcătură.

Ușa se deschise, și Winifred își iți fața rotundă.

— E timpul să pleci, Elspeth.

Doica șovăi, temându-se să își lase stăpâna într-o asemenea singurătate mohorâtă. Paloarea lui Holly și ochii sclipitori o făceau să pară, în egală măsură, firavă și primejdioasă, ca și când ar fi fost cuprinsă de o febră exotică, ce ar fi putut să îi prefacă în scrum atât pe ea, cât și pe oricine atingea ea.

— Somn ușor, îi ură Holly cu blândețe.

Elspeth îi aruncă lui Winifred o privire neajutorată, dar galeza clătină din cap, expresia agitată a acesteia reflectând-o pe a lui Elspeth. Vorbiseră fără ocolișuri despre starea lui Holly, însă habar nu

aveau cum să pună capăt acelui torent distrugător. Era ca și cum stăpânul și stăpâna lor ar fi fost prinși într-un dans întunecat al sufletelor, amândoi hotărâți să îl continue până la groaznicul sfârșit.

Neavând ce altceva să îi ofere lui Holly, Elspeth o îmbrățișă strașnic.

— Domnul să te aibă în paza lui până mâine, copila mea, șopti ea, dorindu-și să fi putut scăpa de fiorul rău-prevestitor.

Când Elspeth plecă, Holly continuă să se plimbe încoace și încolo prin cameră, neliniștea ei fiind înlocuită, încet-încet, de un scop. În loc să stingă fiecare lumânare, ciupindu-i fitilul, așa cum făcea de obicei, ea luă toate lumânările pe care le strângea de zile întregi și le aprinse, până când turnul fu înconjurat de o aură luminoasă.

Dacă Austyn avea să vină la ea, atunci să vină pe lumină! Nu avea să îi mai ofere un scut de întuneric după care să își ascundă inima. Avea să îl înfrunte curajoasă, la lumina lumânărilor, chiar dacă, procedând astfel, avea să roșească amintindu-și ce se întâmplase între ei la adăpostul umbrelor.

Avea să afle adevărul de la el. Și, dacă urma să îi jure, pe onoarea lui de cavaler, că nu ar putea să o iubească niciodată, avea să se umilească în fața lui pentru ultima dată și să îl implore să o ducă înapoi la Tewksbury. Frica îi strânse inima ca o gheară, însă ea o strivi fără milă.

La fel ca în nopțile trecute, nu avea decât să aștepte. Se îndreptă spre fereastră, trăgând adânc în piept aroma dulce-amară a florilor ce se ofileau pe dalele de piatră de dedesubt, fără a simți mângâierea vicleană a ochilor care o vegheau din întunericul ce se adâncea.

Noaptea aceea avea să fie noaptea în care urma să stea departe de ea.

Austyn urcă dealul scăldat în lumina lunii cu pași mari, știind că era un mincinos chiar în timp ce făcea legământul. Ea ardea ca fierul topit în sângele lui. Nu îi putea rezista, așa cum valurile nu puteau rezista chemării de sirenă a lunii.

Pietrele din zidul de apărare neterminat luceau ca niște dinți sidefii în fălcile nopții. Sări peste o bucată mai joasă, bucurându-se de umbre și de dulcea ascunzătoare pe care i-o înlesneau. Fiindcă numai în întuneric îndrăznea să se dezvăluie în fața ei.

Trecu pe lângă capela părăsită și se strecură în curtea interioară, ocolind torțele ca un prădător, așa cum se simțea devenind. De-abia ajunsese la adăpostul unei scări exterioare, când o siluetă cu păr bălai se desprinse din umbre și i se proțăpi în cale.

Austyn se opri și își propti mâinile în șolduri.

— N-ai mai avea atâta timp să joci rolul conștiinței mele dacă ți-ai căuta o soție.

Scânteierea îndrăzneață a zâmbetului lui Carey ar fi trebuit să îl avertizeze.

— Păi, de ce m-aș osteni, când speram să mi-o împrumuți pe a ta pentru o tăvăleală?

La scârțâitul tainic al ușii care se deschise și apoi se închise în spatele ei, Holly își îndreptă umerii, pregătindu-se să poarte bătălia finală pentru bărbatul pe care îl iubea. Trase aer în piept, adunându-și curajul, în timp ce se întorcea. Îi scăpă însă un strigăt de surpriză la vederea bărbatului sprijinit de ușă.

— Tată Rhys?

Socrul era primul bărbat, în afară de soț, căruia i se permisese să intre în turn, de când începuse captivitatea ei. Frica începu să îi dea târcoale, domolindu-i uimirea, când își aminti de condamnarea lui tunătoare, urlată de pe parapet, din ziua în care Austyn îi descoperise șiretlicul.

El își duse un deget la buze, implorând-o să tacă, părând rușinat și aproape copilăros.

— Tata mi-a interzis să vin. Dar eu m-am strecurat când s-a dus la țiitoarea lui.

Nedumerirea lui Holly spori.

— Tatăl tău ți-a interzis? Nu înțeleg.

— A spus că ești rea, însă eu nu-l cred.

Lacrimile îi năvăliră în ochii azurii – ochi atât de asemănători cu ai lui Austyn, încât pe Holly o durea să privească în adâncurile lor. Nu făceau decât să îi amintească de tot ce îi răpise întunericul.

— Mi-e dor de tine, mămico! Mi-e groaznic de dor!

În sfârșit, înțelese. Cu toată afecțiunea pe care o simțea pentru femeia care ocupase acea închisoare din turn înaintea ei, Holly nu se gândise nici măcar o dată la copilul acesteia. Un băiețel căruia i se refuzase dragostea mamei lui de către un tată crud și răzbunător. Pentru prima dată de când aflase că Rhys de Gavenmore își ucisese propria soție într-o criză de gelozie, Holly simți o împunsătură de milă pentru acel bărbat.

Compasiunea îi îmblânzi vocea.

— Sunt sigură că și mama ta ți-a dus dorul, sir. Foarte mult. Dar eu nu sunt ea.

El își lăsă capul pe un umăr, ca și când ar fi ascultat ecoul unui cântec de mult uitat.

— Știi, vă aud pe voi doi. Când tata crede că dorm, mă furișez în curte și ascult. Viclenia îi alungă sfioșenia de pe chip. Te aud gemând și gâfâind. Câteodată țipi, de parcă ți-ar face rău, dar apoi îl implori să te rănească din nou. Îți plac lucrurile nerușinate pe care ți le face, nu-i așa? Poate că, până la urmă, chiar ești rea.

Holly își acoperi gura cu o mână, pentru a-și înăbuși un suspin de groază. Era destul de tulburător să își imagineze un băiețel ascultând asemenea zgomote venind din partea părinților lui, însă și mai umilitor era să își dea seama că probabil trăsese cu urechea la ea și la Austyn încă de la început.

O făcea să se simtă siluită într-un fel în care Austyn nu o făcuse să se simtă niciodată.

El înaintă spre ea, vocea transformându-i-se din tonul plângăcios al unui copil în vigoarea primejdioasă a maturității.

— Poate că nu ești decât o stricată trădătoare. O dezbrăcă din priviri, cu o lascivitate neașteptată. Câți bărbați ai primit între coapsele alea ale tale albe ca laptele, Gwyneth? O duzină? O legiune întreagă?

— Nu sunt Gwyneth! Nu sunt nici mama ta. Mult prea conștientă de hăul din spatele ei, Holly se îndepărtă de fereastră, observând prea târziu că mergea cu spatele spre pat. Sunt Holly, tată Rhys. Nu-ți amintești de mine? M-ai ajutat să car găleți cu maci pe metereze. Am sădit împreună flori pe mormântul lui Gwyneth. Cum vorbele ei disperate nu îi opriră urmărirea, țipă: Sunt soția fiului tău, pentru Dumnezeu! Soția lui Austyn!

Mărturisirea îi sună lipsită de convingere, chiar și în propriile urechi. De fapt, Austyn nu o mai recunoscuse drept soție după acea întâmplare sumbră de lângă râu. Cum ar fi putut să îl convingă pe acel nebun că era mai mult decât o stricată vrednică de dispreț dacă nu se putea convinge nici pe ea însăși? Oare Austyn nu îi dovedise ce ființă slabă și rea era, exact așa cum o descrisese Rhys, care de-abia aștepta să își abandoneze trupul și sufletul nopților arzătoare de orgii carnale?

Clipind pentru a-și alunga lacrimile, bâjbâi în spatele ei după o armă. Un zbârnâit discordant îi trezi speranțele chiar în clipa în care se lovi cu spatele genunchilor de piedestalul patului.

— Ridică-ți fustele, iubire, mârâi el, vorba de alint fiind o blasfemie pe buzele lui, și vom vedea dacă o să mă consideri la fel de viguros ca pe rege, când l-ai ademenit în patul tău.

Își luă ochii de la ea ca să-și tragă de pantaloni, mâinile-i tremurânde nesprijinindu-i amăgitoarea tinerețe. Holly ridică lăuta într-un cerc larg, țintindu-i capul.

Instrumentul se izbi de tâmpla lui. El făcu câțiva pași șovăitori în spate, aruncându-i o privire atât de rănită, încât, în circumstanțe mai puțin crunte, ar fi putut părea comică. Însă, înainte ca Holly să își poată savura victoria, el se scutură, îndepărtând efectul loviturii, și se repezi la ea. Îi sfâșie damascul bogat al rochiei cu o forță născută din nebunie, lăsându-i numai o armă cu care să se lupte.

Lui Austyn nu îi venea în minte nici măcar un motiv pentru care

scutierul său ar fi căutat să îl provoace să ucidă. Mai ales când el însuși ar fi fost victima cea mai probabilă.

Se uită la Carey cu ochii mijiți.

— Ți-ai pierdut mințile?

Carey ridică alene dintr-un umăr și începu să îl încercuiască, mergând țanțoș și imitându-l foarte bine pe Austyn.

— Nu mi-am pierdut mințile, omule. Mi-a venit mintea la cap. Și trebuie să spun că nu-ți stă deloc în fire să fii atât de egoist.

— Egoist?

— Păi, da. Și lacom. Nu mi-ai refuzat niciodată vreo bucățică de fazan ales sau vreo înghițitură din cel mai bun vin al tău. Așa că de ce-ai fi atât de cărpănos încât să ții o comoară ca Holly numai pentru tine? Îl înghionti pe Austyn cu cotul în coaste, făcându-i șăgalnic cu ochiul. N-ar fi prima dată când am împărți o femeie.

O ceață stacojie de furie coborî peste ochii lui Austyn. Îl înșfăcă pe Carey de tunică și îl ridică, trântindu-l de cel mai apropiat zid.

— Cum îndrăznești? Nu vorbești despre vreo târfă de doi bani. Vorbești despre nevasta mea!

Carey arăta mult mai nepăsător decât ar fi trebuit, ținând seama că antebrațul musculos al lui Austyn îl apăsa pe gâtlej.

— Atunci, va trebui să-mi ierți neobrăzarea, fiindcă am avut impresia că un bărbat nu-și încuie nevasta într-un turn. Nici nu i se furișează noaptea în pat, să-i răpească favorurile ca un hoț.

— A căutat-o cu lumânarea. Niciodată n-ar fi trebuit să mă trădeze!

Ochii cenușii ai lui Carey scânteiară provocator.

— Păi, da, și dacă-mi frângi bietul gât chiar în clipa asta, vei găsi o cale să dai vina tot pe ea, nu-i așa? La urma urmei, nu de așa ceva sunt încântate femeile rele, ca mama ta și ca Holly? Să își întoarcă soții împotriva regelui? Să întoarcă frate contra frate? Prieten contra prieten?

Austyn trase aer în piept printre dinții încleștați, privind în jos la chipul înroșit al unui bărbat care îi fusese mai mult frate decât prieten. Un bărbat dispus să își riște viața ca să îi bage mințile în cap. Gâfâitul aspru al răsuflărilor lor împletite se domoli încet.

Cortina grea a tăcerii lor fu sfâșiată de un sunet pe care Austyn îl mai auzise numai o dată înainte. Un sunet atât de îngrozitor, încât ar fi vrut să se prăbușească în genunchi precum băiatul înfricoșat de nouă ani care fusese atunci și să își acopere urechile cu palmele.

Un țipăt sfâșietor, curmat brusc, cu o eficiență brutală.

Capitolul 26

În timp ce mâinile noduroase ale lui Rhys se strângeau în jurul gâtului ei, pentru a-i scurge și ultima picătură de viață, Holly se gândea cu amărăciune că măcar Austyn avea să aibă mai puțină mizerie de strâns decât dacă tatăl lui ar fi aruncat-o pe fereastră. În următoarea noapte, la ora aceea, nu avea să mai fie decât încă o stafie Gavenmore.

Păcat că nu credea în stafii. Dacă ar fi crezut, cel puțin spiritul ei ar fi rămas să vegheze asupra lui Austyn și să-și verse mânia creând un haos înfiorător dacă ar fi îndrăznit să vină acasă cu vreo mireasă ștearsă, docilă, care să o înlocuiască pe ea. Ar fi cântat fals în iatacul lor și ar fi răsturnat de pe metereze găleți cu maci în capul sec al femeii. Holly ar fi chicotit la acea imagine dacă ar fi putut trage puțin aer în bieții ei plămâni torturați.

Contururile turnului începeau să pălească în jurul ei. Avea să se înnopteze de tot în curând. Holly întâmpina cu bucurie umbrele întunecate. Austyn venea întotdeauna pe întuneric. Numai atunci atingerea lui îi declara iubire, chiar dacă buzele lui refuzau să rostească vorbele. O singură lacrimă i se prelinse pe la colțul ochiului. O lacrimă de dorință. O lacrimă de regret. Însă refuză să renunțe la speranță. Fiindcă Austyn nu ar fi lăsat-o niciodată să înfrunte singură întunericul.

Iisuse, Doamne din cer, se întâmpla iarăși!

Lui Austyn i se înmuiară genunchii la auzul țipătului teribil, și, preț de o clipă în care șovăi, numai strânsoarea lui Carey îl ținu în picioare. Schimbară priviri îngrozite înainte ca Austyn să se smulgă din mâinile prietenului său și să o pornească în goană spre castel.

Îl auzi pe Carey alergând în urma lui în timp ce trecea ca o furtună pe lângă fețele palide și împietrite din sala cea mare și își croia drum printre bărbații care începuseră deja să urce pe scări.

„Te rog, Doamne, să nu fie prea târziu! Nu de data asta!” se rugă el.

Ajunse la nivelul de sub turnul de nord în mai puțin de o duzină de pași, și totuși se simțea de parcă ar fi înotat printr-o liniște la fel de adâncă și de apăsătoare ca moartea. Urcă scările înguste, în spirală, de parcă nici nu le-ar fi atins, amețit de sulițele de durere care i se înfipseră în creier când umărul i se izbi de ușă.

Năvăli clătinându-se în turn, doar pentru a fi înghițit de un val de disperare atât de puternic, încât amenința să îl înece.

Văzu totul fragmentat: bucăți din lăută împrăștiate pe podea; pe

tatăl lui strangulând o femeie; degetele subțiri ale acesteia atârnând moi pe marginea patului, așa cum atârnase gâtul moale al mamei lui când o cărase în jos pe scări, pentru a o înmormânta.

Tresărirea încăpățânată a acelor degete îl smulse pe Austyn din trecut și îl aduse în prezent. Ajungând de partea cealaltă a camerei din doi pași mari, îl apucă pe tatăl lui de spatele tunicii și îl azvârli de pe pat. O strânse pe Holly în brațe, tremurând de frică să nu îi vadă chipul frumos înnegrit de gheara morții.

Răsuflarea ei șuierătoare fu cea mai dulce melodie pe care o auzise vreodată de pe buzele ei.

— Respiră adânc, iubito, o imploră el, propria voce părându-i-se scârțâitul aspru al unui străin. Of, te rog, respiră! Respiră pentru mine!

O legănă, ținând-o în brațe, susținându-i capul în palmă până când nările ei se dezlipiră și fața îi deveni, din vineție, albă ca neaua. Urmele degetelor tatălui său îi pătau pielea sidefie a gâtului.

Rhys se prăbușise într-o grămadă diformă, buza inferioară tremurându-i, ochii lui sticloși jucându-i în lacrimi. Sângele îi șiroia dintr-o tăietură adâncă de pe frunte.

— Îmi pare rău, mămico, șopti el pe un ton jalnic. Timbrul speriat al vocii lui deveni mai profund când își ascunse fața în palme. Oh, Dumnezeule, Gwyneth, îmi pare atât de rău!

În inima lui Austyn nu ar fi încăput niciun dram de milă dacă nu i-ar fi trecut prin minte gândul sumbru că încă se putea uita la propriul viitor. S-ar fi ridicat din pat ca să își încheie socotelile cu tatăl lui, atunci și acolo, însă brațele lui refuzară să dea drumul prețioasei greutăți a lui Holly.

Un sughiț binecuvântat îi atrase privirea înfometată înapoi la chipul ei. Niște boboci trandafirii îi înfloriseră în obraji.

Pleoapele i se zbătură, ochii i se deschiseră și ea clipi, uitându-se în sus la el, cu sinceritate.

— Sunt o stafie, sir?

Austyn își înteți îmbrățișarea, cutremurându-se când își dădu seama cât de aproape fusese să ajungă în acea stare spectrală, își cufundă buzele în moliciunea buclelor ei.

— Nu, iubito, deși încep să cred că ai putea fi un înger.

Ea se cuibări mai bine în brațele lui.

— Numa' bine, presupun, murmură ea cu un zgomot înfundat înduioșător. Aș fi fost o stafie foarte obraznică. Ți-aș fi cusut cracii pantalonilor unul de altul și ți-aș fi sfâșiat toate cusăturile tunicilor.

Ochii i se deschiseră brusc. Privi în jos, ca și când tocmai și-ar fi amintit că atacul lui Rhys îi sfâșiase rochia. Damascul se despicase și prin crăpătură se întrezărea un sân alb ca laptele. Se uită repede spre ușă și îl văzu pe Carey stând în prag, o mulțime nerăbdătoare înghesuindu-se în spatele lui.

Tremurând ca un copil în brațele lui, își înșfăcă bucățile rupte ale pieptarului, acoperindu-și goliciunea, și își întoarse privirea rugătoare spre Austyn.

— Oh, te rog, nu te înfuria pe Carey! Nu a fost vina lui. Eu l-am îmbiat să se uite la mine. Jur!

Dinții începură să îi clănțăne cu întârziere. Lacrimile i se strânseseră în acei ochi extraordinari, revărsându-se și pârjolindu-i pielea lui Austyn ca niște picături de ulei încins. Trupul lui masiv se cutremură când își simți zidul invizibil din jurul inimii prăbușindu-se. Ce ironic era că se străduise să îl înalțe vreme de douăzeci de ani, ca să descopere, prea târziu, că îl ridicase nu din piatră, ci din gheață! Nu fusese nevoie de mai mult decât de căldura dulce-amară a lacrimilor lui Holly pentru a se topi într-o băltoacă murdară, lăsându-i inima deschisă și vulnerabilă.

Nu trebui să facă mai mult decât să îi arunce lui Carey o privire agonizantă. Scutierul lui îi îndepărtă cu blândețe pe tatăl său și pe ceilalți din turn, lăsându-i singuri pe Austyn și pe soția lui.

Austyn își trecu mâinile cu putere peste brațele înghețate ale lui Holly, încercând să o încălzească.

— În afară de a încerca să te omoare, strangulându-te, te-a mai rănit și altfel nemernicul?

Holly clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să îl lovesc. Știu că nu este decât un bătrân cu mintea șubredă, dar mi-a spus lucruri atât de urâte! Când a început să-și desfacă pantalonii… Își plecă fruntea, lăsându-l pe Austyn să se holbeze neajutorat la ceafa fină după care tânjise atâta timp. Se ascundea în curte în fiecare noapte, ascultând… Un nou frison îi scutură umerii. Vocea îi era atât de stinsă, încât aproape nu se auzea. Credea că nu sunt nimic altceva decât o stricată desfrânată, care i-ar fi primit bucuroasă atențiile… pentru că le-am primit cu bucurie pe ale tale.

Remușcarea îl copleși pe Austyn. Dacă ar fi stat în picioare, i-ar fi căzut în genunchi. Nu tatăl lui îi provocase acestei fete mândre, nemaipomenit de frumoase, o rușine fără margini, înțelese el dintr-odată, ci el însuși.

Îi ridică bărbia delicată, obligând-o să se uite în ochii lui.

— Ai dreptate. Nu ar fi trebuit să îl lovești pe el. Ar fi trebuit să mă lovești pe mine.

Chipul lui Holly nu era mai puțin strălucitor decât lumina lumânărilor, dar, când Austyn își mută privirea spre buzele ei întredeschise, spre lacrimile care îi tremurau pe genele întunecate, își dădu seama că frumusețea ei fizică nu fusese niciodată adevărata amenințare pentru el. Anotimpurile trecătoare puteau să îi cearnă argint în păr și să lase semne pe satinul pielii ei, însă frumusețea

spiritului ei nu avea să pălească niciodată. Frumusețea spiritului ei, care îi străpunsese deghizarea ridicolă și îl orbise cu aura ei.

Pe acea frumusețe încercase el să o tăgăduiască venind să se bucure de grația mlădioasă a trupului ei numai pe întuneric. De acea frumusețe se temuse când îi așeza perne sub mijloc și îi îndrepta fața departe de el, ca și când ar fi putut pretinde că era altă femeie. Orice altă femeie. Dar melodia încântătoare a plăcerii ei, arcuirea spinării ei zvelte, ceafa mătăsoasă unde ardea de dor să își depună sărutările îi aparținuseră dintotdeauna lui Holly.

Lui Holly a lui. Generoasă, încăpățânată și neînfricat de protectoare cu cei pe care îi iubea. Și curajoasă. Mai curajoasă decât orice războinic pe care îl înfruntase el pe câmpul de luptă. Destul de curajoasă pentru a pocni în cap cu o lăută un nebun lacom. Destul de curajoasă pentru a-și înfrunta tatăl când încercase să o supună unui destin pe care nu ea îl alesese. Destul de curajoasă pentru a-și oferi trupul ca jertfă pe altarul propriei lui pofte egoiste.

Remușcarea lui nu era însă decât o umbră ștearsă a altui sentiment, un sentiment pe care crezuse că îl îngropase pentru totdeauna când își așezase mama să se odihnească în bogatul pământ galez. Un sentiment deopotrivă tandru și firav, și totuși având puterea de a nărui regate și de a ispiti un bărbat să își riște sufletul pentru numai o noapte în care să îi savureze minunile neprețuite.

Lama ascuțită a ironiei i se răsuci lui Austyn în măruntaie. Câtă vreme se agăța cu încăpățânare de gândul că nu ar fi putut-o iubi niciodată pe Holly, era liber să o păstreze ca nevastă a lui.

Holly încremeni când brațele soțului ei se desprinseră de ea. Se cuprinse singură cu brațele, într-o încercare zadarnică de a-i înlocui căldura.

— Pleci acum, nu-i așa? Am luminat prea mult, și tu pleci.

Dar, în loc să o ia spre ușă, el se îndreptă spre masă și își turnă vin într-un pocal din argint, cu o grație înnăscută. Privi lumânările scânteietoare cu satisfacție, apoi se încruntă.

— Unde sunt toate florile? N-ar trebui să fie niște flori pe aici?

Holly clipi, simțindu-se vinovată.

— Mă făceau să strănut, minți ea, așa că i-am cerut lui Winifred să le ducă de aici.

Uimirea ei crescu când el se întoarse în pat, așezându-se în genunchi, astfel încât să se privească în ochi unul pe celălalt pe marea nesfârșită de blănuri.

Ridică pocalul.

— Închin pentru mireasa mea!

Expresia lui gravă atinse o coardă frântă din sufletul lui Holly. Înainte ca ea să își poată rosti mâhnirea, el îi duse pocalul la buze. Ea bău cu nesaț, savurându-i omagiul dulce ca mierea, de parcă setea de

el nu ar fi putut fi ostoită niciodată.

Bău și el, la rândul lui, apoi lăsă pocalul să i se rostogolească dintre degete, pe podea. Cuprinzându-i fața în palme cu o blândețe copleșitoare, care în egală măsură o ului și o sperie, privi adânc în ochii ei și spuse:

— Te venerez cu al meu trup, Lady Holly de Tewksbury.

Austyn îi sărută gura.

La prima atingere a buzelor lui calde, dinții lui Holly se opriră din clănțănit. Amețită de încântare, își spuse că murise și ajunsese în rai, până la urmă. Acela era un miracol, o împreunare de spirit și carne mult mai intimă decât toate plăcerile pământești pe care le împărtășiseră pe întuneric.

Un văl de lacrimi îi încețoșă privirea când își dădu seama de ceea ce tocmai făcuse Austyn. O luase de soție. Nu pe o străină enervantă, înveșmântată într-o rochie ciudată și purtând o cunună ofilită de clopoței, ci pe ea, Holly de Tewksbury, îmbrăcată în damasc zdrențuit, totuși cumva la fel de goală și de neajutorată cum trebuie că fusese Eva când Dumnezeu i-o trimisese lui Adam.

Reverența ceremonioasă a sărutului său o făcu să se simtă la fel de proaspătă și de curată ca Eva înainte de cădere. Ca și când gestul lui cavaleresc i-ar fi redat atât inocența pierdută, cât și speranța pentru viitor. Nu ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi uitat într-o oglindă și ar fi văzut că semnele urâte lăsate de degetele tatălui lui ar fi dispărut, îndepărtate de respectul soțului ei.

Strigătul ei de bucurie fu înăbușit de gura lui, când ea își aruncă brațele pe după gâtul lui, legându-l de inima ei așa cum tânjise să facă de atâta timp.

Austyn ar fi fost mulțumit să rămână așa pentru totdeauna – legănând-o pe Holly în brațe, gustându-i buzele cu blândețe, oprindu-se numai cât să șoptească regrete aspre, întrepătrunse cu vorbe de alint, în mătasea șifonată a buclelor ei.

Ea fu cea care își desprinse gura de a lui și începu să îi dezmierde cu nasul pielea sensibilă de la baza gâtului, ea își strecură mâinile pe sub tunica lui, ca să-și strecoare degetele printre firele de păr de pe pieptul lui.

Fu rândul lui Austyn să geamă când acele mâini ațâțătoare trecură ușor ca o adiere pe deasupra abdomenului său, căutându-i legăturile pantalonilor.

El îi prinse una dintre încheieturi, ridicându-i-o la buze pentru a îndulci efectul scurtei ei supuneri.

— Nu trebuie să faci asta, șopti el, neputând rezista să nu atingă locul unde linia subțire a venelor pulsa sub pielea ei. Nu asta vreau.

Ușoara apăsare a pântecelui ei pe mădularul lui îi dovedi minciuna.

— Poate că-i timpul să te gândești la ce vreau eu, zise ea. Ar trebui

să te previn că tatăl meu îmi spunea întotdeauna că sunt o fată foarte răsfățată.

Simțind că Holly trebuia să își măsoare propria putere după ce fusese făcută să se creadă neajutorată de atacul tatălui lui, Austyn îi dărui un zâmbet pieziș.

— Atunci, departe de mine gândul să te refuz!

El își pecetlui făgăduiala călăuzindu-i mâna înapoi în jos spre pantaloni și lipindu-i palma de măsura fremătătoare a dorinței lui pentru ea. O dorință care refuzase cu încăpățânare să cedeze, din prima clipă în care o văzuse în grădina de la Tewksbury. Când ea îl cuprinse cu degetele ei ușoare, el își lăsă capul pe spate, strângând din dinți pentru a-și înăbuși un geamăt de extaz.

Austyn descoperi, după acea singură atingere, că nu îi putea refuza nimic. Nici măcar când ea își răsfiră degetele pe umerii lui, îl împinse pe spate și începu să îl dezbrace ca pe un copil. Când rămase gol sub privirea ei, numai așternutul moale din blană gâdilându-i pielea, se întinse după ea.

Ea se retrase, cu ochii sclipindu-i ca niște nestemate lustruite.

— Te poți uita, milord, ceea ce înseamnă mai mult decât mi-ai îngăduit tu mie, dar nu poți atinge.

El își lăsă capul pe un umăr, minunându-se de îndrăzneala ei.

— N-ai îndrăzni.

Un zâmbet provocator îi lumină chipul.

— Ia să vezi!

Lumina puternică a lumânărilor făcu din privitul ei o plăcere fără seamăn. Așezându-se în genunchi, își trase peste cap și rochia, și cămășuța. Când își scutură buclele ciufulite, Austyn se trezi mulțumind înfocat pentru că părul ei nu crescuse încă destul de lung pentru a-i feri sânii aceia minunați de privirea lui. Mâinile îi ardeau deja de dorința de a o mângâia, de a-i dezmierda fiecare linie și curbă delicioasă a trupului, așa cum ar fi trebuit să facă în noaptea nunții lor. De-abia aștepta să își răscumpere greșeala pe care o săvârșise când îi răpise fecioria cu atâta duritate.

Însă Holly avea în minte o răscumpărare mult mai diabolică.

De această dată, când el se întinse spre ea, aruncă nodurilor de catifea de pe pilaștrii patului o căutătură de prefăcută amenințare.

— Stăpânește-te, sir, sau mă voi vedea nevoită să te stăpânesc eu.

El se lăsă pe spate, printre perne, strângându-și mâinile goale în pumni.

— Să îndrăznesc să îți cerșesc îndurarea, milady?

Ea își trecu buzele peste ale lui, într-o mângâiere abia simțită, la limita unui sărut.

— Nu îți irosi răsuflarea.

Austyn nu visase niciodată că răzbunarea putea fi atât de dulce.

Mai ales când acea răzbunare era îndeplinită cu atâta grijă rafinată, pe propriul trup doritor. Holly îi săruta pielea încinsă, întorcându-se la gura lui după fiecare incursiune devastatoare, ca și cum ar fi vrut să se desfete cu un ospăț ce îi fusese interzis mult prea mult timp. Când buzele ei pline rătăciră pe câmpiile întinse ale abdomenului său, mâinile îi strânseră așternutul, prinzând bucăți mari din el între degete.

Alunecă în sus pe trupul lui, moliciunea sânilor ei atingându-i pieptul, și îi strivi buzele într-un sărut la fel de nepriceput și de fermecător ca al unei fecioare. Austyn își mârâi plăcerea. Dar se părea că tot acel joc nu fusese decât un preludiu la o tortură mult mai delicioasă. Pentru că aceleași buze inocente coborâră înapoi pe trupul lui tremurător și se desfăcură precum petalele unei flori ca să-l cuprindă.

Austyn nu apucă legăturile de catifea. Apucă direct pilaștrii patului, strângându-i până ce deveni sigur că aveau să se sfărâme în mâinile lui.

— Doamne, Dumnezeule din ceruri, ai milă, femeie! îngăimă el gâfâit, arcuindu-și spatele într-un imbold instinctiv, care îi spori atât chinul, cât și plăcerea.

Supraviețui atacului ei generos fără să se clatine numai gândindu-se în cel mai mic detaliu la propria revanșă senzuală.

Când Holly își așeză iarăși buzele delicioase peste ale lui, o sărută cu un abandon sălbatic, înaintându-i în gură cu limba, adânc și pătimaș.

O învățase prea bine. Ea îl mușcă de buza inferioară înainte de a murmura:

— Mă vei refuza, bărbate? Să îți cer iertare și să plec?

O săgeată de durere îi străpunse inima lui Austyn. La adumbrirea bruscă a chipului său, strălucirea jucăușă pieri de pe fața ei. Nu se împotrivi deloc când o strânse într-o îmbrățișare și o rostogoli sub el, potrivind-o pe corpul lui de parcă Dumnezeu i-ar fi creat să stea astfel.

— Rămâi, îi șopti răgușit, știind că era ultima dată când o ruga așa ceva.

Când Austyn o așeză cu spatele pe saltea, Holly oftă îndelung, încântată că i se permitea gestul odinioară interzis de a-și încolăci picioarele în jurul taliei soțului ei, pentru a-l îmboldi să pătrundă adânc în ea.

Austyn știa că avea multe păcate pentru care să se căiască, însă aceea era atât cea mai dulce, cât și cea mai necruțătoare pedeapsă pe care o îndurase vreodată. Își blestemă propria încăpățânare pentru că refuzase binecuvântarea luminii lumânărilor în toate acele nopți întunecate. Era o fericire pură să se retragă și să urmărească plăcerea pâlpâind și dansând pe chipul minunat al lui Holly. Să îi privească

obrajii albi îmbujorându-se și buzele ca de heruvim despărțindu-se în frânturi de gemete și suspine, care îl stârneau peste poate. Să își coboare privirea și să fie martorul splendorii primitive a corpului ei care se ridica pentru a-i primi fiecare asalt îndrăzneț.

Era o frumusețe, într-adevăr, însă, pentru acea din urmă noapte, era frumusețea lui. Mireasa lui. Vrăjit de masca de plăcere care îi îndulcea trăsăturile, își strecură un singur deget în valea alunecoasă de mai sus de locul unde trupurile lor erau unite și începu să frece ușor, până când gemetele ei deveniră scâncete gâfâite, și ea închise pleoapele.

Acele prime zvâcnete cutremurătoare îl scăldară în extaz. Se avântă cu putere în gura peșterii ei, înăbușindu-și răgetul de dulce agonie între buzele ei, în timp ce iubirea strânsă într-o viață întreagă se revărsa din mădularul lui într-o cascadă de foc.

Lumina perlată a zorilor inunda camera când Holly se trezi și găsi patul gol lângă ea. Speranța i se nărui când crezu, preț de o clipă de disperare, că noaptea trecută fusese doar o noapte ca toate celelalte, când Austyn își satisfăcea poftele și apoi pleca, nepăsător.

Înăbușindu-și un oftat trist, se întinse spre adâncitura din saltea, unde trupul lui masiv, viril, ar fi trebuit să fie întins. O urmă de căldură se mai păstra încă pe cearșafurile șifonate. Oftatul ei se transformă într-un suspin vesel de ușurare. Râzând cu gura până la urechi, se rostogoli în acea adâncitură, rostogolindu-se și zbenguindu-se cu un abandon copilăresc, apoi își afundă fața în pernă pentru a trage adânc în piept mirosul masculin al lui Austyn.

Când se așeză pe spate și se uită la bolta din lemn a baldachinului, firele mătăsoase ale amintirii țesură o tapiserie strălucitoare în fața ochilor ei. În loc să plece de lângă ea după acel prim val îmbătător de extaz, Austyn îi sprijinise capul pe pieptul lui și îi îndepărtase buclele umede de pe față, cerându-i iertare, cu voce răgușită, pentru toate nopțile în care o părăsise și jurând să își răscumpere greșelile.

Pierduse numărul momentelor în care își pecetluise jurământul, în ceasurile mici dintre miezul nopții și zori. La fel de prețioase pentru ea erau acele clipe când sfârșeala moleșitoare pusese stăpânire pe amândoi, iar ea se cuibărise la pieptul lui cald, savurând senzația delicioasă de a se simți în egală măsură protejată și adorată. Dacă se rostogolea departe de el, Austyn bombănea și mormăia, apoi își încolăcea brațele în jurul mijlocului ei și o lipea de el, potrivindu-și bărbia pe capul ei. Ea zâmbi, ușor și tainic, dându-și seama că era posesiv până și în somn.

Urmaseră apoi primele împunsături somnoroase ale mădularului lui pe fundul ei, și toate minunățiile o luaseră de la capăt.

Stomacul lui Holly scoase un mârâit hotărât. Se ridică în capul

oaselor, întrebându-se dacă Austyn se dusese să caute niște brânză și cârnați, ca să își poată potoli amândoi foamea mult mai pământească. Lumânările se topiseră în movilițe de ceară. În aer se simțea o ușoară răcoare. Privi peste marginea patului și descoperi că pantalonii lui Austyn lipseau, dar tunica îi forma încă o grămadă mototolită pe podea, unde o aruncase ea noaptea trecută.

Dintr-o singură mișcare, sări din pat și își trase veșmântul peste cap, lipindu-și-l de piele de parcă i-ar fi putut absorbi sufletul lui Austyn prin toți porii. Lâna aspră îi provoca gâdilături. Nu se putu abține să nu se învârtească, în joacă, pentru a admira felul în care i se umfla în jurul gambelor.

Se împiedică de masă.

Și fu nevoită să se țină de marginea acesteia ca să nu cadă când observă că ușa turnului era deschisă larg, invitând-o să iasă în dimineața cețoasă.

Capitolul 27

Holly se furișă în jos pe scări, ținându-și spatele lipit de perete fără ca măcar să-și dea seama. Își croi drum în vârful picioarelor printre mulțimea de locuitori ai castelului, care aleseseră să doarmă întinși pe bănci și pe pături în sala cea mare. Ușa principală era întredeschisă, lăsând să pătrundă în încăpere o rază de lumină palidă.

Se strecură prin deschizătura îngustă și ieși în curtea interioară, oprindu-se la marginea acesteia pentru a privi cerul de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

Bolta înnegurată nu făcea promisiuni deșarte despre un răsărit magnific. Era una dintre acele zile târzii de vară foarte ușor de confundat cu o zi de toamnă timpurie – șoapta unei brize răcoroase care învolbura râul, surpriza neașteptată a găsirii unei frunze căzute prea devreme, o scânteiere rubinie în coroana verde ca de smarald a unui stejar. Toate aminteau în mod discret că ultimele acorduri ale verii trebuiau savurate atâta timp cât mai durau, fiindcă răsuflarea înghețată a iernii se apropia tot mai mult.

Holly uitase cât de mare era lumea. Fără ziduri care să o împresoare, se desfășura într-un peisaj nesfârșit de vârfuri semețe, pășuni întinse și păduri de nepătruns, toate unite de firul argintiu al râului care se prăvălea, prin vălătuci de ceață, spre marea cea mare.

I se puse un nod în gât. Fu scuturată de un fior, de o teamă lăuntrică, cum că o asemenea sălbăticie descătușată ar fi putut, cu siguranță, să o înghită cu totul. Tânjea după zidurile cunoscute ale temniței ei din turn, după cuibul confortabil al păturilor ei. S-ar fi putut întoarce să se ascundă în văgăuna ei, ca un șoarece fricos speriat de mâțele castelului, dacă nu l-ar fi zărit pe bărbatul care stătea pe creasta malului ce străjuia râul.

La vederea soțului ei, care stătea cu un picior sprijinit pe o piatră, cu părul negru fluturându-i în vânt, dobândi curajul de a trece și prin flăcările iadului.

Teama i se topea cu fiecare pas care o purta mai aproape de el, până când, în cele din urmă, cătușele invizibile îi căzură, făcându-i membrele să devină mai ușoare decât aerul. Îi venea să alerge, să sară și să se zbenguie prin iarba acoperită de rouă, ca un mânz nou-născut. Însă nemișcarea stranie a lui Austyn o opri. Părea să nu îi simtă apropierea. Ochii îi erau sticloși, ca și când ar fi putut privi dincolo de cotitura pe care o făcea râul încețoșat, până la marea îndepărtată.

Nedorind să îl sperie, Holly întinse o mână și o așeză ușor pe mijlocul lui.

La atingerea șovăitoare, Austyn își coborî privirea și o văzu pe Holly zâmbindu-i. Holly, care reușise cumva să îi transforme tunica scorțoasă într-o robă demnă de o regină. Holly, desculță, cu buclele ciufulite, cu ochii somnoroși și cu buzele încă puțin umflate de la săruturile voluptuoase pe care le dăruiseră și pe care le primiseră în timpul nopții. Niciodată nu fusese mai frumoasă, ceea ce îi făcea sarcina mai ușoară și, totodată, mult mai grea decât orice făcuse vreodată.

Holly știu din clipa în care observă expresia de pe chipul lui Austyn că se întâmplase ceva. Când zâmbetul ei păli, el o trase în brațele lui și o sărută ușor. Era ceva atât de melancolic, atât de inexplicabil de trist la acel sărut, încât, în loc să îi domolească teama, i-o spori.

El îi mângâie umerii cu o tandrețe sfâșietoare.

— Te trimit acasă.

Ea făcu un pas în spate, de parcă distanța ar fi format un scut împotriva altor lovituri.

— Sunt acasă.

— Dar nu ești în siguranță. Nu vei fi niciodată în siguranță la *Caer* Gavenmore. Chinul i se citi pe față când îi cuprinse gâtul în palme, potrivindu-și cu blândețe degetele peste colierul pal al vânătăilor dăruit ei de către mâinile tatălui lui. Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte a dovedit-o.

— Nu mi-e teamă de tatăl tău. Ești destul de puternic ca să mă aperi de el.

Armura de hotărâre calmă a lui Austyn se cutremură.

— Și cine te va apăra de mine?

Holly își așeză palmele peste căldura copleșitoare a pieptului lui și își ridică privirea spre chipul lui hăituit, rugându-se ca ochii ei să îi reflecte tandrețea și încrederea care îi izvorau din inimă.

— Nici de tine nu mi-e teamă.

— Atunci, ești o mare nesăbuită!

Lui Holly i se frânse puțin inima când îi prinse încheieturile și îi împinse mâinile departe de el, așa cum mai făcuse de nenumărate ori înainte. Prăbușindu-se pe piatră, își trecu degetele prin păr.

— Oare nu ți-am arătat deja că dragostea mea nu îți poate aduce decât dezastru și moarte? O, ar începe destul de nevinovat! Ți-ar intra puțină cenușă în ochi dacă ai sta prea aproape de vatră, iar eu te-aș acuza că i-ai făcut cu ochiul lui Carey. Și, cât ai clipi, își trecu un deget pe la baza gâtului, amândoi ați zăcea morți pe dalele de piatră, iar eu mi-aș termina cina singur.

Holly nu știa dacă să râdă sau să plângă. Nu mai departe de ieri plănuise să îl convingă pe Austyn să o trimită înapoi la Tewksbury chiar în această dimineață, dacă nu o putea iubi, iar acum el era chitit să o izgonească pentru că o iubea.

Austyn își acoperi fața cu palmele.

— Cum să te fac să înțelegi? Gelozia asta este ca o boală necruțătoare care îmi curge prin vene. Otrăvește orice ating și transformă iubirea în ceva monstruos și dureros. Își ridică ochii umbriți de gene întunecate, permițându-i să îi vadă pentru prima dată adâncimea disperării. Vocea îi coborî la un murmur înfrânt: Nici măcar nu mă pot uita la tine fără să mă gândesc că o să te pierd!

Ei îi scăpă un chicot amar.

— Însă nu mă vei pierde dacă îmi vei îngădui să rămân aici, lângă tine. Nu te-aș părăsi niciodată de bunăvoie.

Îngenunche alături de el, punându-și o mână pe genunchiul lui.

— Să îndrăznești să iubești înseamnă să îți asumi riscuri, nu-i așa? Acesta este un risc mult mai mic decât sunt dispusă să îmi asum.

El aruncă o căutătură sumbră spre mormântul din spatele lor.

— Mama și-a asumat un asemenea risc și a plătit cu propria viață. Nu te voi pune într-un asemenea pericol.

Încet-încet, Holly ajunse să se teamă că nu avea cum să îl facă să se răzgândească. Luptase din răsputeri, dar se părea că tot sângele din inima ei fusese vărsat în zadar. Dându-și seama de acest lucru, deveni deopotrivă furioasă și speriată.

— Așadar, ceea ce încerci să îmi spui este că, indiferent de cât de mult pretinzi că mă iubești, nu m-ai găsi niciodată demnă de încrederea ta.

Vocea lui deveni tăioasă din cauza neputinței:

— Nu pe tine te găsesc nedemnă, ci pe mine!

Ea își curbă buzele într-un rânjet trufaș, care l-ar fi făcut mândru pe Nathanael.

— Și dacă acest înfricoșător „blestem al neamului Gavenmore” nu se dovedește a fi decât o grămadă de bolboroseli superstițioase?

Austyn oftă.

— Nu are nicio importanță dacă blestemul este adevărat sau nu, atât timp cât eu cred în el.

Holly nu îi putu contrazice gândirea întortocheată. Își înghiți mândria, își plecă fruntea și șopti:

— M-ai putea ține încuiată în turn. Dacă asta-i singura cale…

El o lovi ușurel sub bărbie, ridicându-i-o, în ochi mocnindu-i același foc înghețat care o adusese pentru prima oară în brațele lui.

— Mai degrabă m-aș înfășură în lanțuri și m-aș arunca în cea mai adâncă temniță din iad decât să te închid din nou!

Holly se ridică, țeapănă, savurând senzația efemeră de a-l domina cu înălțimea.

— Atunci, mă voi închide singură! Dacă vrei să dispar din gospodăria ta, sir, îți recomand să îi poruncești lui Carey să aducă berbecul și catapulta. Pentru că nu voi pune niciun picior afară din

turn până când nu vei înceta cu aiureala asta! Se răsuci pe călcâie și o porni cu pași apăsați spre castel. Dacă Rhiannon asta te vrea atât de mult, va trebui să mă înfrunte pe mine. Numai să-mi taie calea vrăjitoarea asta, că o să-i smulg aripioarele de zână și o să-i arăt ce înseamnă un „blestem de moarte”!

— Dacă nu vrei să pleci ca să-ți salvezi sufletul, atunci pleacă pentru a-l salva pe al meu!

Vocea lui Austyn îi răsună în urechi ca un dangăt funebru. Holly încremeni, îngăduindu-și scurta alinare de a-l urî. De a-l urî pentru că o cunoștea atât de bine. Pentru că îi aruncase singura provocare pentru care nu avea armura sau armele cu care să i se împotrivească. Nu ar fi putut să o rănească mai adânc nici dacă ar fi lovit-o peste față cu mănușa lui de oțel.

Se întoarse și îl văzu ridicat, cu picioarele depărtate ca pentru luptă. Neputința ei o făcu să își dorească să se dezlănțuie și să îl rănească, așa cum o rănea și el.

— Dacă aveai de gând să îmi ceri un asemenea nobil sacrificiu, poate că nu ar fi trebuit să riști să mă lași grea. Dacă mă trimiți înapoi la tata cu moștenitorul Gavenmore în pântece?

Austyn își încleștă fălcile, înclinându-și capul. Fie pentru că i se amintea de uniunea tandră pe care o împărtășiseră trupurile lor, fie la gândul că își lua rămas-bun de la pruncul lui nenăscut, Holly nu ar fi putut spune.

— Dacă e să îmi porți fiul, atunci să îl ții cât mai departe de mine. Nu i-aș putea oferi nimic altceva decât o damnare la care ar avea dreptul prin naștere.

Holly își înălță bărbia sfidător și își șterse o lacrimă de pe obraz.

— Știu că nu este ceva neobișnuit ca un soț și o soție să locuiască în gospodării separate, dar dacă nu voi fi mulțumită de această căsătorie batjocoritoare pe care o propui? Dacă voi alege să îmi ofer mâna altuia?

Știa că aceea ar fi fost cea mai crudă lovitură pe care i-ar fi putut-o da. Răspunsul lui Austyn, când veni, fu rostit ușor și pe un ton încărcat de amară resemnare:

— Dacă vei alege să te recăsătorești, voi minți atât în fața lui Dumnezeu, cât și a regelui, pentru ca tu să obții anularea cununiei noastre. Nu ai de ce să îți petreci restul vieții plătind pentru visul meu nebunesc. Își pironi privirea într-a ei. Însă tu ești, și vei fi întotdeauna, soția inimii mele.

Jurământul lui îi frânse inima în mii de fărâme. Holly simți cum fața i se schimonosea într-o mască de durere.

— Singurul vis nebunesc pe care l-am nutrit eu, sir, a fost să te iubesc pe tine!

Cu acel strigăt pătimaș, ea se întoarse și alergă orbește spre castel,

căutând adăpostul turnului pentru ultima dată.

*

Ovalul spart al oglinzii de mână reflecta ovalul unui chip fără cusur. Sprâncenele întunecate erau ușor arcuite, pomeții erau înalți și destul de puternici pentru a îndura trecerea anilor fără să trădeze nicio urmă de îmbătrânire. Numai ochii violeți revelau sufletul gol al proprietarei oglinzii.

Holly își vopsi buzele strânse cu un trandafiriu ispititor, apoi își trecu limba peste ele, gândindu-se că amestecul pentru buze avea un gust mult mai plăcut decât cenușa. Își potrivi rubinul la gât și își prinse buclele într-o plasă din aur. Soțul ei n-avea decât s-o acuze de hoție, dacă îndrăznea! Femeia căreia îi aparținuseră odinioară acele nestemate și podoabe era mai apropiată de ea decât de el. Dacă Austyn avea să se opună, ea urma să le pretindă, pur și simplu, ca plată pentru plăcerile oferite.

Înăbușindu-și fără milă pornirea de a arunca o ultimă privire tristă spre patul răvășit, trasă câte o linie subțire de tuș sub fiecare ochi, pentru a le spori strălucirea aprigă. „Nu trebuie să mai plângi”, se dojeni ea cu asprime, „dacă nu vrei să se întindă și să îți curgă pe obraji ca vopseaua de pe masca unui saltimbanc.”

Era foarte bine că Austyn o izgonea, își zise ea, trecându-și vârful degetului mic peste văile delicate de sub ochi. Alte două săptămâni în compania lui morocănoasă i-ar fi lăsat, fără îndoială, încrețituri permanente pe piele. Nu i se putea cere vreunei femei să suporte asemenea treceri amețitoare de la bucurie la disperare fără a-și etala semnele lăsate în urmă. Iar ea nu își petrecuse toți acei ani ferindu-se de soare și ungându-și pielea cu seu de oaie ca să ajungă la fel de zbârcită ca Elspeth.

Ca și când acel gând puțin măgulitor ar fi ademenit-o, o voce tremurătoare din spatele lui Holly spuse:

— Milady, conașul Carey a pregătit caii.

Holly puse oglinda deoparte și făcu să i se rotească mantia tivită cu blană de hermină într-un cerc grațios când se ridică de pe scăunel.

Elspeth nu își putu reține un suspin. Fusese de față la nașterea lui Holly și văzuse miracolul alb-trandafiriu care apăruse fără greutate din corpul mamei ei, cu un căpșor perfect rotund și cu gene micuțe, întunecate, la fel de delicate ca niște pene. Strânsese mânuța dolofană a lui Holly la cea de-a treia ei aniversare, când un prinț arab sosit în vizită ceruse să i se facă onoarea de a i se acorda mâna ei în cununie. Flăcăul de doisprezece ani jelise și se înfuriase când tatăl ei îl refuzase, însă Holly își aruncase, pur și simplu, peste umăr buclele ei negre, mătăsoase, sfidându-l, și o zbughise în grădină, să sape după viermi.

Elspeth observase frumusețea lui Holly în toate formele ei, dar nu își mai văzuse niciodată stăpâna arătând atât de răpitoare. Sau atât de

vulnerabilă.

De parcă ar fi fost o prințesă sculptată în gheață. Acel gând o făcu pe Elspeth să se teamă pentru ea. Poate că gheața era dură, însă era și fragilă – se topea la căldură și se putea sparge la lovituri.

— Vrei, te rog, să îmi duci trena, Elspeth? o întrebă Holly, punându-și o pereche de mănuși tivite cu blană de jder. Nu mi-ar plăcea să se prăfuiască în cavoul ăsta.

Când Elspeth se duse, îndatoritoare, în spatele ei, Holly își îndreptă umerii cu mândrie. Refuza să se târască afară din castelul Gavenmore, cu coada între picioare. Poate că inima îi era frântă, dar era hotărâtă să plece cu mândria întreagă. Lasă ca frumusețea ei să fie o palmă peste fața lui Austyn și a tuturor semenilor lui necredincioși, morți sau vii!

Atât sala cea mare, cât și curtea interioară erau pline cu privitori. Un suspin adânc se auzi la apariția ei. Unii dintre ei, asemenea lui Winifred, plângeau neconsolați. Alții nici nu se sinchiseau să își ascundă ușurarea. „Poate că acum neprețuitul lor stăpân are să fie apărat de șiretlicurile distrugătoare ale femeilor cu chip plăcut”, își spuse Holly cu amărăciune. Își înălță capul, fiind obișnuită de foarte multă vreme cu privirile lipsite de respect ale celor mai puțin înzestrați de natură decât ea.

Carey aștepta lângă caii neliniștiți – un cal bălțat, un murg îndesat și o iapă cenușie, zveltă, potrivită întocmai pentru înălțimea lui Holly. Carey era posomorât. Era imposibil de trecut cu vederea privirea încărcată de reproș pe care o arunca spre deal.

Holly îl zări pe Austyn cu coada ochiului – o umbră înveșmântată în negru, stând lângă mormântul mamei lui. Simpla lui prezență acolo era o mărturie tăcută a dreptății pe care considera că o făcea.

Fără să arunce măcar o privire disprețuitoare în direcția lui, Holly acceptă mâna întinsă de Carey și încălecă iapa pe o parte a șeii, răsfirându-și fustele într-un evantai frumos peste crupa animalului.

Când Elspeth se urcă în șaua murgului, Carey arătă de parcă ar fi vrut cu disperare să spună ceva, însă nările lui Holly fremătară atât de aristocratic, în semn de mustrare, încât nu îndrăzni.

Prinse frâiele în mâinile acoperite de mănuși și rosti cu tonul îndrăzneț al unei tinere regine:

— Putem pleca.

Și plecară, trecând pe lângă spectatorii năuciți, pe lângă punctul de strajă strâmb, pe lângă dărâmăturile zidului de apărare părăsit. Trecură de acea porțiune de drum de unde ar fi putut privi înapoi și s-ar fi putut lăsa vrăjiți de visul copilăresc că fortăreața Gavenmore era un palat ceresc, înălțat pe un piedestal de nori.

Holly nu mai credea în castele înălțate printre nori, nici în prințesele care ar fi putut locui în ele. Prefăcându-se că își netezea o

buclă nesupusă, își duse dosul palmei la ochi, lăsând o singură pată de tuș pe mătasea veche a mănușii.

Capitolul 28

Holly se înfășură mai bine în mantie, întrebându-se cum de era posibil ca lumea să se supună iernii încă din august, renunțând atât la plăcerile nepăsătoare ale verii, cât și la încântările fragede ale toamnei. Un văl de pâclă acoperea pădurea. Vântul rece se amuza foșnind frunzele și lovindu-i chipul cu rafale de burniță înghețată.

Deja își irosiseră o zi și jumătate din călătorie ghemuiți la adăpostul unor ramuri de pin, privind ploaia care se revărsa într-o cortină deasă, cenușie. Și ar mai fi petrecut încă o zi interminabilă în același fel dacă lui Carey nu i-ar fi fost teamă că aveau să rămână fără provizii. Așa că ieșiseră din cuibul lor umed și își continuaseră drumul spre Tewksbury, cu starea sufletească la fel de mohorâtă ca vremea.

Până și Elspeth părea să își fi pierdut darul pentru pălăvrăgit. După ce o surprinsese frecându-și încheieturile noduroase de parcă umezeala le dăuna, Holly ignorase împotrivirile bombănite ale doicii și insistase să poarte mănușile tivite cu blană care îi aparținuseră bunicii lui Austyn.

Holly nu își mai putea simți degetele pe frâie. Își dorea numai ca durerea surdă din piept să se transforme în amorțeală. După ce ani întregi se temuse că nu era decât o carapace frumoasă, descoperise, în sfârșit, că avea o inimă la fel de vie și de vulnerabilă ca a oricărei alte femei – doar ca apoi să îi fie smulsă din piept.

Foarte bine, presupuse Holly. Nu mai avea nevoie de ea. Se părea că îi era hărăzit să își petreacă viața fiind venerată de la distanță, fără să mai cunoască vreodată apropierea iubitoare și atingerea soțului ei.

„Tu ești și vei fi întotdeauna soția inimii mele."

Jurământul lui Austyn îi răsună în minte într-un refren dulce-amar. Probabil că el crezuse în acele cuvinte când le rostise, însă ea era sigură că, după câteva luni de singurătate, avea să își piardă intențiile nobile. În spatele gestului binevoitor de a o elibera, avea să caute să obțină acea anulare despre care vorbiseră și să își aducă în patul de nuntă vreo domniță docilă, cu ochi căprui, de vițică, și cu față de cal. Holly avea să dea peste ei la vreun turnir sau la vreo sărbătoare, urma să zâmbească grațios pentru a-și ascunde durerea și să le laude turma de copii stângaci care aveau să li se țină de poale.

Una dintre mâini i se așeză pe pântece, oferind o mărturie tăcută a unei speranțe pe care de-abia îndrăznea să o recunoască. Austyn spusese dureros de răspicat că nu îl interesa niciun copil pe care ea i l-ar fi putut dărui, însă Holly nu se putu abține să nu se întrebe dacă

hotărârea nu i s-ar fi topit în clipa în care i-ar fi pus în brațe un fiu vioi. Un prețios băiețel, cu plete negre și cu o urmă de gropiță în obrăjorul bucălat. Durerea surdă din piept se ascuți, devenind un chin mistuitor.

— Nu te mai tortura singură, bombăni ea în barbă, atrăgând câte o căutătură stânjenitoare de la Elspeth și de la Carey.

Ploaia aproape se oprise. O boltă de ramuri acoperea cărarea îngustă, prefăcând lumina palidă a zilei într-un amurg timpuriu. Holly simți furnicături pe ceafă. Privi peste umăr, încercând din răsputeri să scape de senzația că niște ochi răuvoitori îi urmăreau dintre crengile încurcate.

Înghiți cu greu pentru a-și domoli nervii, amintindu-și cum se făcuse de râs când căzuse pradă acelorași fantezii, în timpul călătoriei spre Gavenmore. De această dată, Austyn nu mai era acolo ca să o țină în poală și să îi șteargă lacrimile. Nici să o ridice pe armăsarul lui și să îi ofere lățimea confortabilă a spatelui său în loc de pernă.

Însă nu era singura tulburată de atmosfera sinistră din pădure. Carey își ducea întruna mâna la umăr, pentru a se asigura că arcul îi era pregătit. Elspeth își lăsase pe spate gluga pelerinei, privirea mutându-i-se de la un copac la altul. Toți răsuflară ușurați când culoarul de frunze se deschise într-un luminiș învăluit în ceață.

Suspinul lui Holly se ascuți într-un țipăt de uimire când zări o siluetă acoperită cu glugă stând la marginea luminișului. Ignorând strigătul de avertisment al lui Carey, descălecă în grabă de pe iapă și alergă în întâmpinarea omului.

— Nu-i decât Nate! îi strigă lui Carey, dând la o parte gluga preotului pentru a-i dezvălui trăsăturile familiare.

Carey încălecă din nou, chipul întunecându-i-se după o încruntătură care l-ar fi făcut mândru pe stăpânul lui.

— Mulțumesc Domnului că ești bine! exclamă Nathanael, cuprinzând-o într-o îmbrățișare deloc pioasă.

Holly se trase departe de el, mai degrabă confuză din cauza intimității gestului.

— Bineînțeles că sunt bine. Dar ce faci aici, în mijlocul pustietății? De ce nu ești la Tewksbury?

Pete aprinse îi colorară obrajii lui Nathanael.

— Veneam să te salvez de acel tiran. Se cutremură. Nici nu îți poți închipui ce destine groaznice ți-am zugrăvit în minte, gândindu-mă ce trebuia să înduri în mâinile lui.

Holly și-ar fi apărat soțul, dar se temea că propriul chip alb ca laptele ar fi trădat varietatea de torturi delicioase la care o supuseseră mâinile pricepute ale lui Austyn. Știa că, oricum, Nathanael nu ar fi crezut-o nici în ruptul capului. Ardoarea lui cucernică devenise de-a dreptul frenetică la perspectiva unei misiuni de salvare. Din punctul

lui de vedere, o prințesă încuiată într-un turn de către un căpcăun malefic nu era mai puțin ademenitoare decât Sfântul Graal.

— Cum ai ajuns până aici? Tata este cu tine?

Scrută pădurea din spatele lui, înțelegând de-abia atunci cât de mult tânjea să se arunce de gâtul tatălui ei și să își plângă suferința.

— Ne-am gândit că era mai bine să nu îl alarmăm pe tatăl tău fără rost. După ce am fi asediat Gavenmore și te-am fi eliberat din ghearele acelui ticălos, plănuiam să…

— Noi? îl întrerupse Holly, expresia lui îngâmfată trimițându-i un fior de groază pe șira spinării.

Se târâră de sub arbuștii foșnitori ca un cuib de vipere. Până să apuce Carey să potrivească săgeata în arc, vârful unei spade ruginite îi apăsa mărul lui Adam. Țipătul speriat al lui Elspeth fu curmat la jumătatea cârâitului de o mână murdară ce îi astupă gura. Cât ai clipi, Holly și suita ei fură înconjurați de o duzină de bărbați.

Holly mai auzise povești despre acei bărbați. Fuseseră văzuți de mai multe ori furișându-se pe la hotarele pământurilor tatălui ei. Erau lipsiți de onoare, semănând teroare în rândul propriilor șerbi ai stăpânului lor – îi prădau de câștigurile lor jalnice, băteau bătrânii și le târau fiicele fecioare în pădure pentru puțină distracție brutală. Erau dezorganizați și dedați viciilor, ochii lor fiind mijiți din cauza unui apetit înnăscut pentru depravare, ceea ce îi făcea să pară mai degrabă animale decât oameni.

Însă, cumva, bărbatul care se ivi din spatele rândurilor acestora – tunica lui neagră ca abanosul și pantalonii imaculați, fiecare fir de păr pieptănat spre spate și aliniat fără cusur, cu un zâmbet dulce întipărit pe trăsăturile lui frumoase – îi făcea să nu pară mai amenințători decât o hoardă de paji neîndemânatici.

— Măi să fie, este chiar domnița aflată la ananghie! Ce amabil din partea ta să ne scutești de deranjul de a te salva! Găsesc că asediile sunt nemaipomenit de obositoare.

Holly prinsese mâneca lui Nathanael fără să-și dea seama. Își desfăcu degetele, nedorind să arate niciun semn de slăbiciune în fața acelui bărbat.

— Nathanael, ce caută el aici?

Zâmbetul trufaș al lui Nate păli.

— Păi, mi-a salvat viața. Mă rătăcisem în sălbăticie. Dacă nu aș fi avut parte de bunătatea și ospitalitatea baronului, aș fi putut pieri.

Eugene de Legget pufni cu dispreț.

— L-am găsit învârtindu-se în cerc, pe jumătate amețit de foame și de sete, mormăind în barbă un șir plictisitor de învinuiri. Era la doar câțiva pași de hotarul tatălui tău pe atunci.

— Nu mi-ai spus niciodată asta, zise Nathanael indignat. Eu credeam că mă aflam încă în Țara Galilor.

— Ba bineînțeles că ți-am spus. Pur și simplu delirai prea tare ca să-ți mai amintești.

Eugene își întoarse farmecul lingușitor către Holly. Ea se miră că nu se prelinsese încă din tunică.

— Când bunul frate ne-a povestit despre starea gravă în care te aflai, ne-am oferit imediat să te ajutăm. Trebuie să recunosc că nu arăți prea rău. Se întinse să îi atingă o buclă. Îmi place să te văd atât de… băiețoasă.

Buzele lui mângâiară cuvântul, aruncând o lumină cu totul nouă asupra înclinației lui spre domnițe care nu își sărbătoriseră încă cea de-a treisprezecea aniversare. Înăbușindu-și un frison, Holly se aplecă și se feri de mâna lui. El clătină din cap, dezaprobându-i gestul obraznic.

Ea apucă pieptarul robei lui Nathanael.

— Ție tâlharii ăștia ți se par capabili să conducă un asediu? Nu văd nicio arbaletă, niciun berbec. Și unde sunt scările din sfoară pentru cățărat? Catapultele? Arcașii?

Nathanael clipi ca un om care se împotrivea să se trezească dintr-un vis plăcut, de teamă să nu descopere că fusese, de fapt, un coșmar.

— Eu… eu nu știu. Am presupus, pur și simplu, că baronul știa ce făcea. A promis că te vom salva.

— Păi, da, cel mai probabil strecurându-vă în castelul Gavenmore noaptea și tăind gâturile locuitorilor lui neajutorați. Cum ai putut fi atât de incredibil de naiv?

Eugene țâțâi în barbă.

— Nu fi atât de dură cu el, Holly! Eu i-am considerat inocența mai degrabă înduioșătoare.

Ea îl înfruntă pe de Legget, înjosindu-se ca să i se adreseze direct pentru prima dată:

— Atunci, respectați-vă legământul, milord! Însoțiți-mă la tatăl meu numaidecât!

— Ar fi cea mai umilă plăcere pentru mine, milady.

Tensiunea din umerii lui Holly se risipi. Poate că îi supraestimase mârșăvia lui de Legget, până la urmă.

Buzele lui se țuguiară într-o bosumflare de căință.

— Însă mă tem că va fi imposibil.

Își duse mâna la cingătoarea împletită și scoase din teacă un mic pumnal de argint.

Holly se îndepărtă, instinctiv, cu un pas de Nathanael, apoi cu încă unul. Când de Legget o urmă, doi dintre pungașii lui îl prinseră pe preot de brațe.

El se zbătu, împotrivindu-se.

— Vă spun, domnilor, dați-mi drumul chiar acum!

Holly se lovi cu spatele de un copac. Eugene roti cuțitul printre

degetele lui dibace.
— Dacă te atingi de un singur fir de păr de pe capul ei… mârâi Carey.

Elspeth scânci, făcând ochii mari de groază.

Numai Holly era tăcută, hotărâtă să îl îngenuncheze pe Eugene cu tot dispreţul pe care i-l putea arăta. Se forţă să nu dea înapoi, nici măcar atunci când el îşi lipi gura fierbinte de urechea ei şi şopti:

— Nu vei mai fi atât de trufaşă când voi termina cu tine, milady, pentru că am o poftă nemaipomenită de a te face să cazi în genunchi. Într-un fel sau altul.

Lama pumnalului îi alunecă pe obraz. Cu coada ochiului, îl văzu pe Carey începând să se lupte. Văzu cum spada de la gâtul lui spintecă o bucată de carne, făcând să se scurgă un şuvoi de sânge spre gâtul tunicii.

— Poate că mă vei face să îngenunchez, şuieră ea. Însă nu voi ajunge niciodată o târâtoare ca tine.

Îşi înăbuşi un strigăt de durere când el o trase de păr, retezându-i o singură buclă, cu o nepăsare de gheaţă. Scoţând un pergament împăturit din sacul de catifea ce îi atârna la cingătoare, puse bucla înăuntru.

— Asta ar trebui să fie o dovadă suficientă a pretenţiilor mele. Dacă nu aş fi fost un cavaler aşa bun, ţi-aş fi aruncat înăuntru şi limba. Sunt sigur că soţul tău i-a îndurat destul cicălelile încât să o recunoască.

Holly îşi înghiţi replica, o dată în viaţa ei alegând discreţia în locul curajului. Aproape că îşi dori să nu o fi făcut când unul dintre oamenii lui o strânse de mijloc, oprindu-i răsuflarea cu un antebraţ vânjos. Ştia că ar fi trebuit să fie cu adevărat recunoscătoare pentru că nu putea respira. Omul acela ştirb mirosea aproape la fel de urât pe cât arăta.

— Aduceţi caii, porunci de Legget.

Doi dintre însoţitorii lui se furişară printre copaci.

— Am avut încredere în tine, sir, spuse Nathanael moale, părând la fel de uluit ca un copil de întorsătura rapidă pe care i-o luase soarta.

Eugene îi aruncă o privire, ca şi când de-abia acum îşi amintise de existenţa lui. Lui Holly nu îi păsa câtuşi de puţin de acea privire. Un nod rău-prevestitor i se puse în piept. Pe măsură ce de Legget se apropia de preot, pumnalul scânteind ca argintul viu în mâna lui abilă, ea lovi cu picioarele şi zgârie cu unghiile, într-o încercare zadarnică de a scăpa de uriaş.

Suspinul sincer al baronului ar fi putut topi şi gheaţa.

— Aceasta este greşeala cea mai tragică a noastră, a muritorilor, nu crezi, părinte? Faptul că ne dezamăgim atât de des unii pe ceilalţi. Dar tu încă ai credinţă în Dumnezeul tău, nu-i aşa?

Nathanael încuviinţă din cap, cu o privire sumbră în ochii întunecaţi.

— Desigur.

Zâmbetul blând al lui Eugene deveni mai amplu.

— Atunci, transmite-i salutările mele!

Mormăind, înfipse pumnalul în pieptul lui Nathanael.

Un țipăt de spaimă izbucni din pieptul lui Holly. Carey dispăru sub o mare de brațe și de picioare încrucișate. Mâna apăsată peste gura lui Elspeth nu-i mai putu înăbuși țipetele ascuțite de groază.

Când Nathanael se prăbuși, Holly reuși să se scuture și să scape din strânsoarea celui care o ținea prizonieră și merse spre el, împiedicându-se.

Chiar în timp ce o pată mortală se răsfira pe pieptarul robei lui, întinse o mână spre ea.

— Iartă-mă, murmură el, ochii devenindu-i atât de încețoșați și de pierduți, încât Holly nu își dădu seama dacă o implora pe ea sau pe Dumnezeu. Te rog, iartă-mă!

Degetele lui Holly le atinseră pe ale lui; omul lui Eugene o prinse de mijloc, trăgând-o departe de atingerea lui. Ea își urlă neputința când ochii lui Nathanael se închiseră, iar trupul i se rostogoli pe spate.

Eugene se aplecă, scoase nepăsător pumnalul și îi șterse lama pe pergamentul pe care îl ținea încă în mână.

— Fie ca Dumnezeu să îi odihnească sufletul vrednic de milă!

Neluând în seamă privirea ucigașă a lui Holly, Eugene se îndreptă spre locul unde Carey zăcea țintuit la pământ de patru bărbați mătăhăloși, cu buza inferioară umflată de două ori cât mărimea obișnuită și cu unul dintre ochi deja închis de umflat ce era.

— Încercați să nu îl omorâți sau să îi rupeți picioarele. Eugene îndesă pergamentul în banda lată din talia pantalonilor lui Carey. Oricare dintre aceste posibilități ar însemna să găsesc un nou mesager și, zău, nu mai am răbdare!

Când Eugene o apucă pe Holly de cot și o conduse spre caii care așteptau, ea tresări la auzul bufniturilor înnebunitoare scoase de pumnii care loveau carnea și la sunetul icnetelor neajutorate ale lui Carey.

— Nenorocitule, scuipă ea cuvântul, orbită de un șuvoi fierbinte de lacrimi când trecu pe lângă trupul țeapăn al lui Nathanael.

Degetele lui se afundară în carnea ei moale.

— Amintește-mi să te învăț să mi te adresezi cu mai mult respect când voi fi soțul tău!

— Am deja un soț!

Zâmbetul lui rece îi aruncă o săgeată de teroare pură până în adâncul sufletului.

— Nu pentru mult timp, milady. Nu pentru mult timp.

Holly află în curând că existau mai multe feluri istovitoare de a

călători decât să stea călare pe o parte a șeii, pe o iapă zveltă, în ploaie. Cum ar fi fost, de pildă, să îi fie legate mâinile și picioarele și să fie aruncată ca un sac cu grâne pe spatele unui armăsar monstruos. Fiecare detunătură a unei copite îi răsuna în spinare și îi făcea dinții să clănțăne ca zarurile. Bucăți reci de noroi îi împroșcau fața. Se cutremură când își imagină ce rezultate ar fi avut o asemenea tortură asupra oaselor fragile ale lui Elspeth.

Pe măsură ce orele se scurgeau, gândurile începură să o frământe în ritmul tropotului calului, stârnindu-i un vârtej înnebunitor de suferință și de regrete. Dacă iubirea ei ar fi fost îndeajuns de puternică pentru a câștiga încrederea lui Austyn! Dacă nu l-ar fi ispitit pe Eugene! Dacă nu ar fi inclus niciodată ajutorul lui Nathanael în planul ei nebunesc! El s-ar fi putut afla, teafăr și nevătămat, la Tewksbury, chiar în acel moment, cicălind servitorii în legătură cu lipsa lor de credință și dojenindu-l pe tatăl ei pentru că fusese la vânătoare cu șoimii, când ar fi trebuit să participe la slujbă. O cascadă de lacrimi calde se revărsă asupra copitelor ce nu se mai opreau.

Încercă să își usuce ochii înălțând o rugă pentru bietul suflet nespovedit al lui Nathanael. Dar, de fiecare dată când îi închidea, nu chipul palid al lui Nathanael era cel pe care îl vedea, ci pe cel al lui Austyn – Austyn, prăbușit într-o baltă formată din propriul sânge, cu genele întunecate coborâte pe obraji. Austyn, victima nefericită a obsesiei altui bărbat. Oare trădarea lui Eugene avea să fie împlinirea îngrozitorului blestem al neamului Gavenmore? Oare frumusețea ei avea să fie cu adevărat pierzania soțului ei?

Holly nu mai avu timp să cugete la toate acestea deoarece calul fu oprit brusc, iar ea fu trasă de pe spinarea lui de către labele stângace ale uriașului lui Eugene. Când o ridică pe umărul lui gras, ea reuși să întrezărească, înfiorându-se, destinația lor.

Ar fi trebuit să știe că Eugene era prea viclean pentru a risca să o ducă în castelul lui, unde zvonul despre captivitatea ei ar fi putut ajunge la urechea tatălui său. Își alesese ca bârlog ruina prăbușită a unui turn de veghe, atât de acoperit de iederă, încât, de la distanță, ar fi fost aproape imposibil de observat printre copacii ce îl înconjurau. Acolo, în acea poiană izolată, nu aveau să fie deranjați de șerbii curioși, de servitorii care își băgau nasul peste tot, nici de pajii sau de scutierii indiscreți, care să împrăștie zvonuri sau să intervină în orice răzbunare diabolică pusese la cale. Acolo, ea și Austyn ar fi rămas cu totul la mila lui de Legget și a ajutoarelor lui.

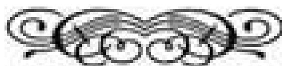
Holly se cutremură.

Știa că Nathanael s-ar fi încruntat la gândul de a se pune la dispoziția toanelor unei zâne păgâne, însă, în timp ce era purtată pe umărul enorm, închise strâns ochii și șopti cu patimă:

— Te rog, Rhiannon, oi fi tu zână, dar, dacă ai inimă de femeie,

ține-l departe, foarte departe de locul ăsta!

Capitolul 29

Sir Austyn de Gavenmore era un bărbat hăituit. Stătea pe meterezele casei lui strămoșești, clipind pentru a-și îndepărta picăturile de ploaie din ochi și privind spre răsărit. Tunica stacojie i se lipise de piele. Bordura frivolă de iederă brodată pe spatele acesteia îi apăsa umerii ca niște aripi de fier.

Răzbunarea lui Rhiannon nu era decât o mustrare blândă comparativ cu pedeapsa soției lui. Umbra reginei zânelor putea bântui numai câte un singur loc odată. Fantoma lui Holly se afla pretutindeni.

Se plimba alene pe mal, împrăștiindu-i gălbenele în cale. Sădea anemone în jurul mormântului mamei lui, uitându-se în sus la el și dezvăluindu-i niște ochi violeți scânteietori și un nas cârn, murdar de noroi. Trecea pe lângă ea pe scări, uitându-se cum trăgea o găleată plină cu maci roșii pe metereze.

Austyn se întinse și șterse o picătură de ploaie de pe petalele veștejite ale unuia dintre acei maci.

Prima apariție i se ivise la numai câteva ceasuri după ce Carey o escortase pe Holly afară din castel. Austyn se afla în solar, împreună cu Winifred și cu Emrys, strângând planurile pe care le făcuse pentru a termina castelul și calculând cât de mult din zestrea lui Holly se cheltuise deja pe comenzile de ardezie și de gresie. Intenționa să îi returneze și ultimul bănuț contelui, cât mai grabnic posibil.

Avea să fie o chestiune de numai câteva săptămâni, presupusese Austyn, înfășurând un sul de hârtie și închizându-l într-un tub curat, cu mâini grijulii, până ce colectorii de taxe ai regelui aveau să le bată la ușă, amenințând să preia castelul și puținele lui pământuri dacă nu puteau plăti. Gândul acela nu îl mai tulbura atât de mult ca odinioară. Fără Holly, fortăreața nu mai era decât o cochilie goală. Un mormânt al visurilor lui.

Neluând în seamă privirea îngrijorată a lui Winifred, își sprijinise capul, care îl durea, în palme. Un zăngănit discordant îi ajunsese la urechi. Își ridicase capul, o speranță nebunească trezindu-se la viață în adâncul inimii lui.

— Ai auzit asta? îl întrebase pe Emrys.

— Ce să aud, sir?

Trecând pe lângă intendentul uimit, Austyn ieșise în goană din solar. Se oprise brusc pe coridorul din sud, așteptându-se să găsească candelabrul din fier urcând și coborând pe lanțurile lui ruginite.

Candelabrul atârna tăcut și nemișcat, muzica aspră a acestuia

răsunând numai în capul lui.

Austyn se lăsase să alunece pe lângă zid, așezându-se pe podea. Era puțin important că fantoma lui Holly se făcuse invizibilă, îi putea auzi încă ecoul râsului vesel.

Stătuse ghemuit pe acel coridor până la căderea nopții, ridicându-se, în sfârșit, numai ca pașii șovăielnici să îl poarte spre ușa turnului de nord. Când își dăduse seama unde se afla, se întorsese și căutase alinarea aspră a propriului pat. După ce se răsucise și se zvârcolise ore întregi, sărise în capul oaselor dintr-un coșmar înfricoșător, trezindu-se în acordurile angelice ale unui cântec de-al soției sale.

Coborâse din pat și urcase scările în spirală. Dar, când deschisese ușa turnului, numai o liniște sumbră îl întâmpinase. Renunțând să mai încerce să adoarmă, Austyn își petrecuse partea care mai rămăsese din noapte stând pe locul de lângă fereastră, uitându-se la pat și amintindu-și cum Holly împărțise cu el, cu atâta generozitate, atât așternuturile, cât și trupul ei cald, iubitor. Când Winnie îl găsise acolo, în dimineața următoare, el refuzase să îi permită să deretice prin cameră, temându-se că eforturile ei ar fi îndepărtat mirosul de smirnă ce se mai simțea pe cearșafurile șifonate.

Înțelesese de ce bunicul lui le interzisese tuturor să intre în turn, după ce murise bunica lui. Ca și când bărbatul nu renunțase niciodată la speranța că femeia care locuise odată acolo s-ar fi putut întoarce într-o bună zi.

Ultima privire pe care Austyn i-o aruncase lui Holly îl convinsese că speranțele lui nu erau mai puțin zadarnice decât ale bunicului său. Nu avea să uite niciodată postura mândră a umerilor ei, căutătura semeață a trăsăturilor ei, privirea rănită din ochii ei frumoși. O izgonise pentru a o proteja, și totuși ea părea să creadă că el își pierduse încrederea în soția lui într-un mod ireparabil.

După cea de-a patra noapte petrecută lângă geam, Austyn hotărâse că ar fi fost mai bine să îi poruncească lui Emrys să zidească ușa turnului, ca să se asigure că niciodată, niciun bărbat din neamul Gavenmore nu avea să mai fie tentat să pedepsească o femeie pentru propriile lui păcate. Numai atunci își amintise că nu mai aveau să fie alți bărbați din neamul Gavenmore, după el. Blestemul nu îi răpise numai nevasta, ci și copiii.

Mâinile lui Austyn se încleștară pe parapetul scăldat de ploaie când își imagină ce fii magnifici i-ar fi dăruit Holly.

Încă nu dăduse ordinul să se pecetluiască turnul, pentru că știa că avea să își zidească și inima, de această dată pentru totdeauna. Apoi nu i-ar mai fi rămas nimic de făcut decât să își petreacă restul zilelor plimbându-se prin castel, în căutarea fantomei soției lui, zornăindu-și propriile lanțuri invizibile.

Scuturându-și picăturile de ploaie din păr, Austyn se întoarse cu

spatele la parapet, împins de singurătate să îl caute pe singurul bărbat care îi împărtășea exilul.

Austyn își mută calul pe tabla de șah, apoi privi cum pionul tatălui său îl ridica, nesimțind nici măcar o urmă de regret. Rhys fusese aproape pașnic după ce o atacase pe Holly. Ca și cum vraja urâtă a violenței l-ar fi scăpat de un demon întunecat din suflet. Compasiunea îi temperase prima pornire a lui Austyn de a-l arunca în temniță. În schimb, îl lăsase în grija lui Emrys cel de nădejde, hotărât ca tatăl lui să nu mai rănească niciodată vreo femeie.

Emrys ațâța focul pe care îl aprinsese pentru a ține departe umezeala, în timp ce Winifred jumulea și curăța o găină, cu mâini pricepute, străduindu-se să își ascundă privirile înspăimântate pe care le arunca spre ușa sălii celei mari, însă dând greș lamentabil. Și îngrijorarea lui Austyn sporea. Carey ar fi trebuit să se întoarcă de mai bine de două zile. Poate că alesese să mai rămână la Tewksbury până se mai oprea ploaia, se liniștea Austyn. Refuza să dea ascultare propriului imbold de a se uita la ușă între mutări, nedorind să își trădeze nerăbdarea jalnică de a afla vești despre Holly.

Muțenia tatălui său se potrivea atât de bine cu temperamentul lui posomorât, încât tresări surprins când Rhys exclamă:

— Șah!

Aruncând o privire furișă, pe sub gene, către ușă, Austyn își mută regele din calea nebunului tatălui său, lăsându-și neglijent regina neapărată.

Rhys o captură, încolțind regele lui Austyn pentru a-și pecetlui victoria.

— Șah mat!

— Se pare că a câștigat cel mai bun bărbat, zise Austyn, forțându-se să zâmbească nu prea convingător în timp ce începea să reașeze piesele pentru un nou joc.

— Cred că amândoi știm că nu este adevărat, fiule.

Austyn își înălță capul. Ochii albaștri ai tatălui său erau atât de senini cum nu îi mai văzuse de ani de zile. Priveliștea îl îndureră. Îi amintea de o perioadă când tatăl lui fusese singurul său erou. O perioadă în care fuseseră fericiți cu toții.

— Eram în curte, continuă ușor Rhys.

Austyn își alinie pionii într-un șir precis, luptându-se să nu îi răzbată mânia în tonul vocii.

— Mi-a spus Holly. A fost un gest cam necioplit din partea ta, nu crezi? Să tragi cu urechea la propriul tău fiu și la – își încleștă dinții pentru a-și înăbuși un val de durere – mireasa lui.

Rhys clătină din cap.

— Nu atunci. În noaptea în care a sărit mama.

Mâinile lui Austyn se opriră. De această dată, când întâlni privirea tatălui său, descoperi că nu se putea uita în altă parte.

— Nu o mai văzusem de când eram un băiețel, mărturisi Rhys, așa că m-am strecurat în turn ca să o vizitez. Eu am fost cel care i-a spus că tata era cu țiitoarea lui. A început să plângă. M-a îmbrățișat foarte strâns și mi-a spus că eram un flăcău pe cinste și că mă iubea din toată inima. Apoi m-a trimis de acolo. Se holbă la piesa de șah din mâna lui. Poate că, dacă aș fi rămas… dacă nu i-aș fi spus despre femeia tatei…

Austyn fu surprins să afle că inima lui pustiită mai avea iertare de oferit. Ridică una dintre cele mai mici figurine.

— Nu a fost vina ta. Nu ai fost decât un pion în jocul tatălui tău de-a gelozia și răzbunarea.

— M-a iubit, știi? A fost o soție loială și devotată.

Austyn se luptă să își țină în frâu propria amărăciune.

— Ce noroc să îți poți aduce aminte de mama ta cu o asemenea bunăvoință!

Rhys clipi spre el.

— Nu mama mea. Mama ta. Gwyneth.

Austyn era năucit. Era prima dată când îl auzea pe tatăl lui vorbind frumos despre mama lui, de la moartea ei. Poate că Rhys se retrăsese în trecut, în zilele aurii de vară de dinaintea acelei toamne nemiloase ce le ruinase viețile.

Rhys mângâie regina sculptată cu degetul mare, mâna lui fiind ciudat de sigură.

— M-a implorat să nu o trimit.

Austyn se încruntă.

— Să nu o trimiți unde?

Tatăl lui așeză cu blândețe regina albă pe pătratul de lângă regele negru.

— Edward nu a venit la Gavenmore ca să binecuvânteze noul castel. A venit să mă anunțe că își retrăgea sprijinul. Că decisese că galezii erau o hoardă sălbatică și nerecunoscătoare și că răzvrătirile lor neînsemnate îi dăduseră de înțeles că toate castelele lui fortificate nu erau decât niște frumoase visuri nebunești. O, și-a bălmăjit regretul și m-a lăudat pentru loialitatea mea, însă a refuzat să se mai gândească. Nici măcar atunci când l-am implorat…

Austyn simți că Emrys încetase să mai ațâțe focul. Winifred rămăsese cu gura căscată la tatăl lui Austyn, strângând cu putere o găină însângerată într-o mână.

— Am crezut că l-aș putea îmbuna. Că aș putea apela la onoarea lui. Când am văzut cât de mult o plăcea pe Gwyneth…

Austyn se ridică, răsturnând tabla de șah. Auzi piesele împrăștiindu-se pe dalele de piatră printre bubuiturile surde din urechi.

— Tu ai trimis-o? Ți-ai trimis propria soție să se culce cu un alt bărbat?

Lacrimile începură să se prăvălească pe obrajii albi ca hârtia ai lui Rhys, dar vocea suna ca a unui bărbat, nu ca tânguiala unui copil răzgâiat:

— A strigat atât de tare și m-a rugat să nu îi cer așa ceva! I-am spus că, dacă mă iubea cu adevărat, trebuia să fie nerăbdătoare să facă un sacrificiu atât de mic pentru binele nostru. Apoi, în dimineața următoare, când Edward și-a luat rămas-bun de la mine, plin de regret, și mi-am dat seama că totul fusese în zadar…

Răgetul din urechile lui Austyn îi ajunse pe buze. Își înșfăcă tatăl de umeri, scuturându-l ca pe o păpușă din cârpe.

— Ai omorât-o pentru că a făcut ce i-ai cerut? Ai strangulat-o pentru că și-a sacrificat virtutea pentru a da curs ambițiilor tale lacome?

Printr-un văl stacojiu de furie, Austyn auzi rugile ascuțite ale lui Winifred, îl simți pe Emrys trăgându-l frenetic de braț, însă ochii îi erau pironiți în ai tatălui său, într-o luptă încordată a voințelor. Și ceea ce Austyn văzu în acele orbite azurii nu era frică, ci satisfacție neîndurătoare. Rhys își dorea ca propriul fiu să îl omoare. Își dorea ca moartea soției lui să fie răzbunată, dar îi lipsea curajul să o facă el însuși. O povară copleșitoare se prăvăli de pe umerii lui Austyn când își dădu seama că nu mai trebuia să poarte păcatele tatălui său.

Mâinile i se descleștară încet. Rhys căzu grămadă pe scaun. Austyn privi în jos la capul lui plecat, cu milă sinceră.

— Îmi pare rău, bătrâne! Nu te voi trimite în iad. Va fi o pedeapsă mult mai grea să trăiești cu ceea ce ai făcut.

Înlăturându-i mâna lui Emrys, Austyn își îndreptă umerii și o porni spre scări, de-abia așteptând să scape de sală și de toate stafiile ei.

— Și tu poți trăi cu ceea ce ai făcut?

Vocea tatălui său răsună cu o autoritate care îi opri pașii lui Austyn. Timpul se scurse înapoi. Avea iarăși nouă ani, adunându-și curajul pentru a asculta o mustrare fiindcă își scrijelise numele în mortarul ud al șanțului de apărare. Se întoarse, așteptându-se să își vadă tatăl stând încălecat pe scaun, cu chipul rumenit de vigoarea tinereții.

Bătrânul își lăsase capul pe un umăr și îl urmărea ca o pasăre cu ochi isteți.

— Erai nerăbdător să crezi ce era mai rău despre mama ta.

— Eram un copil! Am crezut că ne părăsise.

Fantoma lui Holly îl atinse pe umăr.

„V-a părăsit? Nu prea cred, sir, pentru că voi ați părăsit-o pe ea!”

Austyn se răsuci spre Winifred, obținând din partea ei un icnet de teamă și un viscol amețitor de pene de găină.

— Ai auzit asta?
— N-n-nu, sir. Nu am auzit nimic.
— Nici eu.
Emrys schimbă câteva priviri agitate cu nevasta lui.
Tatăl lui izbucni în râs, un hohot aspru care zgârie nervii întinși ai lui Austyn. Începea să își dorească să îl fi ucis pe bătrânul nenorocit când avusese ocazia.
— Nu-ți bate joc de mine, i-o trânti Austyn. Nu a fost decât vrăjitoarea aia diabolică de Rhiannon. Singura ei distracție este să mă scoată din minți!
Tatăl lui încuviință din cap.
— Obișnuia să mă necăjească și pe mine, până când mi-am dat seama că hăituielile ei nu erau decât ecoul conștiinței mele.
— Nu știam că ai așa ceva.
Sarcasmul lui Austyn nu reuși să îl enerveze pe Rhys.
— Păi, da, conștiința mă chinuia, pentru că știam, în inima mea, că mama ta nu mă trădase. Eu o trădasem pe ea. Nici mama mea nu a dezonorat numele de Gavenmore. Ci bunicul tău ne-a făcut pe toți de ocară, întemnițând o femeie nevinovată și despărțind-o de singurul ei fiu, în timp ce el comitea adulter cu o târfă din castel. Tânăra mireasă a bătrânului Caradawg a fost, probabil, la fel de nevinovată, dar a fost arsă pe rug din cauza lipsei nenorocite de încredere a bărbatului ei în fidelitatea pe care i-o purta.
Fantoma lui Holly își încolăci o buclă pe un deget grațios, sfidându-l cu îndrăzneală. „Dacă un bărbat refuză să creadă o femeie pe care pretinde că o iubește, atunci, spune-mi, bărbate, care dintre ei este cel necredincios?”
— Termină cu sporovăiala, femeie! tună Austyn, trecându-și o mână prin păr.
Winifred o porni spre bucătărie, ca și când răbufnirea lui bruscă de nebunie ar fi fost molipsitoare.
Tatăl lui avea dreptate într-o singură privință, se gândi el cu disperare. Ar fi trebuit să se înece cu rușinea de a fi crezut toate acele lucruri teribile despre mama lui. Însă, la limita remușcării lui, licărea o speranță frenetică.
— Blestemul… șopti el.
— Prostii, băiete! lătră tatăl lui. Nu a fost niciodată niciun blestem, ci o profeție hărăzită să se împlinească prin faptele celor îndeajuns de superstițioși cât să creadă în ea. Frumusețea nu a dus vreodată la pierzania bărbaților din neamul Gavenmore. Bărbații din neamul Gavenmore s-au îndreptat singuri spre pierzanie, luându-le cu ei și pe femeile destul de nesăbuite ca să-i iubească.
„Nu te-aș părăsi niciodată de bunăvoie”, murmură Holly, Austyn simțindu-i răsuflarea caldă și dulce pe ureche.

Austyn își sprijini palmele pe masă, simțindu-se straniu de limpede la minte. Avea prea puțină importanță dacă toți ceilalți o auziseră sau nu, fiindcă adevărul îi răsuna în inimă ca dangătul unui clopot de catedrală. Nu Holly îl trădase pe el, ci el o trădase pe ea, pentru că avusese mai multă încredere într-un blestem străvechi decât în puterea iubirii lor. Dacă urma să caute alinare în brațele altui bărbat avea să fie numai din cauză că el o împinsese la așa ceva, prin lipsa lui de încredere.

Fantoma lui Holly își lăsă capul pe spate și începu să cânte – trilurile încântătoare ale unui imn de bucurie și de speranță pentru ziua de mâine.

Cu cântecul ei încă vibrându-i în urechi, Austyn înșfăcă o pelerină și traversă sala.

Înainte să ajungă la ușă, aceasta se deschise brusc. Tresări când o rafală de vânt și de ploaie îl lovi peste față. Un bărbat intră în sală, clătinându-se, dar, dacă nu ar fi auzit țipătul agonizant al lui Winifred, Austyn nu l-ar fi recunoscut.

Ochii lui Carey erau niște fante febrile printre umflăturile cărnii pline de vânătăi. Avea o tăietură pe obrazul drept, iar brațul stâng îi atârna într-un unghi imposibil de descris. Celălalt braț și-l ținea strâns peste coaste, printre bucățile sfâșiate de lână udă ce fusese odată tunica lui.

Austyn îl prinse înainte să se prăbușească.

— Pe Dumnezeul meu, omule, ce s-a întâmplat?

El se strădui să vorbească printre buzele umflate, însă nu reuși să îngaime decât niște bolboroseli. Mormăind neputincios, căută pe sub banda lată din talia pantalonilor, cu brațul sănătos, scoțând de acolo o foaie de hârtie împăturită. Austyn își stăpâni teama atât cât să îl lase pe Carey în brațele pregătite ale părinților săi, apoi rupse pergamentul mototolit.

Nu mesajul sau harta trasată cu o mână efeminată îl făcu să vrea să urle de spaimă, nici măcar stigmatul arămiu rău-prevestitor care păta hârtia. Ci o singură buclă neagră ca pana corbului, ce se înfășură pe degetul lui Austyn într-un semn catifelat de reproș.

Capitolul 30

Holly se plimba încoace și încolo prin temnița din turn, cu pași apăsați, neliniștiți.

În loc de un somptuos pat cu baldachin, cu perdele din mătase plisată, o pătură roasă de molii zăcea aruncată grămadă sub fereastra îngustă. În loc de o cadă de baie acoperită cu pânză, un lighean cu apă stătută, pusă acolo atât pentru băut, cât și pentru îmbăiat, se afla pe podeaua aspră din lemn. Pe vatra care se prăbușea văzând cu ochii, un șoarece slab adulmeca bucata uscată de pâine neagră ce reprezenta micul dejun și prânzul lui Holly și care avea să îi servească și pe post de cină. Răpitorul ei îi refuzase până și consolarea companiei lui Elspeth, izgonind-o pe doica ei care plângea printre sughițuri imediat ce ajunseseră la vizuina lui.

Când o lună palidă se înălță pe cerul fără stele, privirea ei disperată se îndreptă spre perechea de cătușe ruginite, fixate în plăci din fier pe peretele opus ferestrei. Se simțea recunoscătoare pentru că Eugene nu o prinsese în lanțuri, însă goliciunea acelor cătușe, ce parcă așteptau pe cineva, o îngrozea până în măduva oaselor. Aproape că ar fi preferat să fi fost strânse în jurul încheieturilor scheletice ale ultimului prizonier nefericit al lui de Legget.

Obosită de atâta plimbat de colo-colo, îngenunche și începu să zgârie în jurul unei bucăți fărâmicioase de mortar, pe care o descoperise în spatele cătușei drepte, nedând atenție răului pe care îl pricinuia unghiilor ei.

— Sper din tot sufletul că îți plac aranjamentele făcute pentru tine, milady.

Holly sări în picioare la auzul acelui ton tărăgănat și afectat. Eugene se sprijinea de cadrul ușii, un zâmbet binevoitor îmblânzindu-i rânjetul nelipsit.

— Din bâiguielile preotului, spuse el, am înțeles că odaia ta din castelul Gavenmore era împodobită asemănător.

Ea îi făcu o reverență batjocoritoare.

— O, nu, sir! Ni se dădeau coji mucegăite de pâine numai de două ori pe săptămână, iar șobolanii erau mult mai mari acolo.

El păși în cameră, închizând ușa în urma lui.

— Păcat! Va trebui să scormonesc prin temnițe, să văd ce pot pregăti.

Holly se forță să nu dea înapoi la apropierea lui. Era prima vizită pe care binevoia să i-o facă de când o luase prizonieră, în urmă cu trei zile, și se îndoia că prezența lui îi prevestea un viitor bun, chiar dacă

era deja sumbru.

Îi fu de două ori mai greu să nu tresară când el îi strânse columna vulnerabilă a gâtului între palme, mângâindu-i urmele pale ce i se mai observau încă pe piele.

— Trebuie să recunosc că soțul tău are un gust excelent pentru bijuterii. Dar, dacă ai fi consimțit să-mi fii mireasă, te-aș fi acoperit cu diamante și perle, nu cu vânătăi.

Holly își înăbuși pornirea pătimașă de a-l apăra pe Austyn, temându-se că o asemenea dovadă de devotament nu ar fi făcut decât să-i sporească ura lui Eugene față de el. Alese, în schimb, să i-o asmuță asupra ei înseși.

— Nu aș consimți în veci să-ți fiu mireasă. Nici dacă mi-ai ucide soțul – și pe toți bărbații de pe pământ.

El își mișcă mâinile; Holly de-abia reuși să nu se arunce cu ghearele asupra lor. Nu credea că ar fi suportat să fie strangulată de două ori în aceeași săptămână.

Acestea își slăbiră ușor strânsoarea, căzându-i, fără vlagă, de o parte și de alta a trupului.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, milady, dar oferta pentru mâna ta a fost retrasă. Cu siguranță știai că farmecele tale își vor fi pierdut din strălucire după ce le-ai împărțit cu atâta generozitate barbarului ăluia. Nu mai ești potrivită pentru a-mi fi mireasă.

— Măi, măi, nu suntem cam nestatornici? După prima noastră întâlnire, când aveam numai doisprezece ani, nu tu ai căzut în genunchi, ți-ai sărutat plăseaua sabiei și mi-ai jurat devotament pe vecie?

El clipi.

— Ardeam de nerăbdare să mă uit sub rochia ta.

— Un dar care încă ți se refuză.

Tresărirea răutăcioasă din zâmbetul lui se adânci chiar în timp ce vocea i se îmblânzea:

— Numai pentru foarte scurt timp.

Lui Holly începu să îi piară încrederea.

— Dar tocmai ai spus că nu mai sunt demnă de atențiile tale.

— Am spus că mi-am pierdut interesul să mă căsătoresc cu tine. Să mă culc cu tine este o cu totul altă chestiune.

Ea făcu un pas involuntar înapoi.

— Nu este nevoie să te chircești de frică, draga mea. Pot să înțeleg că bâjbâielile neîndemânatice ale căpcăunului ăluia te-au făcut să urăști actul în sine, însă îți pot făgădui că am talentul de a te face să mă implori să te ating, destul de curând.

Holly se împotrivi imboldului de a-i lua în râs aroganța când o imagine cețoasă îi străfulgeră prin minte: Austyn, coborându-și trupul magnific peste al ei, făcând-o a lui cu o grație tandră și cu o pricepere

irezistibilă.

Își îndreptă spatele, înălțându-se cât putea de mult.

— Singura cerere pe care ți-o voi adresa, sir, va fi aceea a eliberării mele.

Zâmbetul lui Eugene dispăru.

— Dimpotrivă, milady. Dacă vei continua să mă sfidezi, vei implora nu eliberare, ci milă.

Când ușa se trânti și se încuie în urma lui, bravura lui Holly se topi ca prin farmec. Trădată de genunchii ei tremurători, se prăbuși pe podea și își trase pătura mucegăită pe umeri. Când umbrele nopții începură să se târască peste cornișa necunoscută a ferestrei, nu avu lumânări aprinse cu care să le țină la distanță, și nici Austyn nu era acolo pentru a o strânge în brațe până când tremuratul avea să îi înceteze.

Cavalerul își conduse armăsarul prin pădurea străveche tot așa cum strămoșii lui făcuseră cu mai mult de opt secole în urmă.

O plasă înșelătoare, țesută din razele lunii și din umbre, împestrița pământul acoperit de mușchi, însă el împunse crupele înspumate ale calului cu pintenii din aur, refuzând să îi încetinească galopul primejdios. Animalul credincios pufni, nările fremătându-i de efort, apoi își avântă pieptul masiv înainte, încercând să mai capete puțină viteză. Odinioară, lordul care ar fi purtat numele de Gavenmore ar fi avut o armată puternică de cavaleri sub comanda lui, dar Austyn nu dispunea decât de graba lui și de onoare. Se rugă să îi fie de mare folos împotriva unui adversar atât de viclean și de lipsit de integritate cum era Eugene de Legget, baronul de Montfort.

De când i se înmânase misiva lui Montfort, nu fusese chinuit nici măcar o dată de imaginea femeii iubite prinsă în brațele altui bărbat. În schimb, era măcinat de temeri pentru starea ei. Era rănită? Îi era frig? Îi era foame? Îi era frică? Tocmai curajul lui Holly îl înspăimânta cel mai tare. Știa prea bine cum provocările ei nechibzuite puteau înfuria la culme un bărbat.

Armăsarul traversă un pârâu adânc. Stropii de apă rece nu reușiră să îi clintească hotărârea lui Austyn, pentru că, spre deosebire de înaintașii lui mai puțin norocoși din neamul Gavenmore, el se avânta pe acel drum să își caute nu pieirea, ci femeia care îi era, în egală măsură, destin și salvare.

Când Holly încercă să își desprindă membrele înțepenite de scândurile reci din lemn, aproape că își dori să nu se fi lăsat pradă tentației de a adormi. Frecându-și ochii pentru a-și îndepărta pânzele somnului de pe pleoape, se ridică în capul oaselor și se rostogoli spre fereastră. Preț de o clipă amarnică, îndrăzni să creadă că ar fi putut

zări cursul întortocheat al râului Wye șerpuind printre vârfuri negre de munte.

În schimb, un covor bogat, de un verde ca de smarald, format din vârfuri de copaci, se întindea cât vedea cu ochii. Vara se întorsese în Anglia pervers de răzbunătoare, și strălucirea soarelui de dimineață îi răni ochii lui Holly, aproape orbind-o. Era torturată în continuare de gândul că, exact la hotarul culmii ce se zărea la răsărit, se aflau Tewksbury și tatăl ei.

Scuturându-se pentru a scăpa de moleșeală, se aplecă peste cornișa ferestrei și trase de una dintre ghirlandele groase de iederă ce atârnau pe zidul turnului, încercându-i rezistența. I se frânse în mână. Oftând dezamăgită, o aruncă pe dalele de piatră de dedesubt, câștigându-și o căutătură urâtă din partea unuia dintre ajutoarele lui Eugene. Cinci dintre brute patrulau pe la marginea poienii izolate, strângând niște sulițe ascuțite din fier în pumnii mătăhăloși.

Scârțâitul ușii care se deschidea o avertiză că avea companie. Legănatul voios al lui Eugene când se apropie de ea o îngrijoră și mai mult decât înainte.

— Îți pierzi vremea pe lângă fereastră, draga mea? Lâncezești pe aici, cu mâinile împreunate în rugăciune, în timp ce aștepți ca nobilul tău cavaler să dea fuga să te salveze?

Holly izbucni în hohote vesele de râs.

Un tremur de stânjeneală îi tulbură zâmbetul răpitorului ei. Holly simți o undă de triumf pentru că reușise să îl dezarmeze, oricât de scurt avea să fie acel moment.

Îi dărui o privire plină de milă.

— Iartă-mi bucuria, sir, dar, după ce mi-am petrecut o vară întreagă cununată cu acel necioplit și nerușinat de galez, găsesc că ideile tale romantice sunt jalnic de naive. Pot să te asigur că Gavenmore este la fel de încântat că a scăpat de mine pe cât sunt eu că am scăpat de el. Nu va irosi niciun bănuț din zestrea neprețuită pe care a căpătat-o pentru a mă răscumpăra din ghearele tale.

— Ah, dar nu am cerut niciun ban ca răscumpărare. Am cerut numai o… audiență.

Buzele senzuale ale lui de Legget dădură cuvântului nevinovat forma unui lucru odios.

— Atunci, mă tem că vei fi la fel de dezamăgit, se strădui Holly să rostească pe un ton nepăsător. Soțul meu este în aceeași măsură de zgârcit cu timpul lui cum e și cu monedele – mai ales când vine vorba despre mine. Cu siguranță Nathanael ți-a povestit despre greutățile pe care le-am întâmpinat când Gavenmore mi-a descoperit șarada.

Eugene își sprijini un șold de pervaz și își strânse buzele, gânditor.

— Mi se pare că îmi amintesc ceva despre o confruntare neînsemnată. Multe țipete și amenințări violente. Țăranii care cereau

să fii arsă pe rug. Gavenmore târându-te pe cărare, pe jumătate goală. Ce spectacol încântător! Îmi pare rău că l-am ratat.

Holly își plecă ușor capul, prefăcându-se îmbufnată.

— M-a numit vrăjitoare certăreață, înșelătoare și mi-a spus că nu eram demnă să îi port copiii.

Sâmburele de adevăr din acele cuvinte încă avea puterea să o rănească.

— Pe legea mea, acelea sunt chiar calitățile la care ar trebui să râvnească orice mamă! Doar nu te aștepți să cred că nu ai putut flutura din gene ca să-i intri din nou în voie cu farmecul tău. Îi apucă bărbia între două degete, cu o blândețe înfiorătoare, și îi întoarse fața spre lumină. Conform celor spuse de preotul tău entuziast, se știe că bărbații din neamul Gavenmore au o anumită slăbiciune, posibil mortală, pentru femeile frumoase.

Holly își ținu genele plecate, îngrozită să afle că Nathanael ar fi putut, fără să vrea, să pună în mâinile diabolice ale lui Eugene singura armă care i-ar fi putut distruge pe ea și pe Austyn. Acel gând o deposedă de toate zidurile de apărare pe care și le ridicase, în afară de adevăr. Sau de ceva foarte asemănător cu acesta, care ar fi putut să inducă în eroare o minte atât de ascuțită ca a lui Eugene.

Scuturându-se pentru a se feri de mângâierea lui batjocoritoare, ea traversă turnul, apoi se răsuci pentru a-l înfrunta, dând pentru prima dată frâu liber amărăciunii strânse de când Austyn își luase rămas-bun de la ea.

— Păi, da, bărbații din neamul Gavenmore au o slăbiciune pentru frumusețe. O mistuie așa cum alți bărbați mistuie pâinea sau berea. Apetitul lor nu poate fi săturat. Sunt sigură că Nathanael ți-a povestit și că am fost obligată să îmi ofer virtutea în schimbul libertății lui. Soțul meu s-a dovedit mai mult decât dornic să se bucure de frumusețea mea, noapte după noapte, atâta vreme cât a avut poftă.

— Norocosul, mormăi Eugene, privirea lui insinuantă zăbovind asupra sânilor ei.

— Totuși, acum, când s-a plictisit de mine, ce face? Mă repudiază public. Mă umilește trimițându-mă să locuiesc în gospodăria tatălui meu. Pe legea mea, probabil că seduce vreo slujnică arătoasă chiar în timp ce vorbim! Holly simți o lacrimă tremurându-i pe gene și prelingându-i-se arzătoare pe obraz. Îți jur că bărbatului ăluia nu îi pasă câtuși de puțin de mine!

Spectacolul ei fusese atât de mișcător, încât până și Holly ar fi putut ajunge să îl creadă dacă nu ar fi auzit tropotul înfundat de copite, strigătele de alarmă și urletul de mânie pură ce se înălță până la fereastra turnului.

— Montfort! Ce dracu' ai făcut cu femeia mea?

Capitolul31

Holly își înghiți un geamăt disperat când Eugene își strecură un braț în jurul taliei ei și o trase înapoi de la fereastră. Priveliștea de dedesubt era totodată mai bună și mult mai rea decât își imaginase ea. Doi dintre oamenii lui de Legget zăceau îngrămădiți pe dalele de piatră. Uriașul stătea aplecat pe o parte, în iarbă, frecându-și capul.

Austyn își oprise armăsarul cabrat între cei doi păzitori care mai rămăseseră, fără să arate nici măcar o zgârietură. De asemenea, nu părea câtuși de puțin îngrijorat că unul dintre tâlhari îi luase frâiele și spada, în timp ce altul îl împungea cu o suliță în spate.

Lui Holly i se strânse inima, cuprinsă de un val neașteptat de iubire. Era ceva atât de obișnuit la Austyn să se arunce în primejdie de dragul ei, fără a se gândi la consecințe! Își aminti cum își făcuse apariția la Tewksbury, însoțit numai de un singur scutier și de onoarea lui ireproșabilă, și cum plecase cu cel mai râvnit premiu din întreaga lui carieră de arme – o mireasă.

Expresia lui era furtunoasă, din cauza geloziei sau a grijii, ea nu ar fi putut spune. Poate credea că ea provocase atacul lui Eugene într-o încercare răzbunătoare de a-l pedepsi pe el, îi trecu prin cap cu o scânteiere sălbatică. Poate că avea să vadă tot ce se întâmpla ca pe o altă dovadă de netăgăduit a nestatorniciei femeilor.

— Am venit pentru soția mea.

„Am venit pentru femeie.”

Înainte ca Holly să recunoască ecoul din trecut, Eugene îi apucă partea din spate a rochiei și o ridică pe cornișa ferestrei. Fereastra era mult mai îngustă decât cea de la Gavenmore, însă era destul loc pentru silueta ei zveltă. O cuprinse amețeala când cerul albastru și pământul înverzit amenințară să își schimbe locul.

— Vrei să urci, strigă Eugene, sau o trimit pe ea jos?

Austyn șovăi preț de o clipă jignitoare.

— O să urc.

— Excelent! Oamenii mei te vor conduce.

Nota diabolică din tonul lui Eugene o preveni pe Holly, însă nu îndrăznea să se dea de gol. Nu putu decât să își înăbușe strigătul de avertisment și să tresară, cuprinsă de milă, când sulița îl pocni pe Austyn în moalele capului, prăvălindu-l de pe armăsar pe dalele de piatră.

*

Buzele lui Austyn se curbară într-un zâmbet visător. Se afla pe o pajiște acoperită de panseluțe purpurii, cu capul sprijinit pe căldura

moale a pieptului lui Holly. Buclele ei neîmblânzite îl gâdilau pe nas când se apleca și începea să îi depună sărutări blânde pe frunte, șoptindu-i cuvinte de laudă pentru curajul de care dăduse dovadă, pe acel ton dulce al ei.

— Trezește-te, căpcăun netrebnic!

Un șuvoi de apă rece îl plesni peste față.

Deschise brusc ochii și o descoperi pe Holly aplecată deasupra lui, cu fețișoara ei fermecătoare pregătită să îi ofere nu un sărut, ci o dojană. Descoperi, de asemenea, că ea ținea în mâini un lighean gol, că el stătea în mijlocul unei bălțoace, îmbrăcat numai cu pantalonii, că încheieturile îi erau prinse în cătușe de zidul din spatele lui și că, judecând după unghiul razelor de soare ce își croiau drum necruțătoare spre capul care îi zvâcnea, nu mai era dimineață, ci după-amiaza devreme.

O lună întunecată opri înaintarea razelor de soare când Eugene de Legget se aplecă pentru a-l privi în față, cu o grijă îndatoritoare.

— M-am oferit să te trezesc chiar eu, sir, însă soția ta m-a implorat să facă ea onorurile.

Privirea lui Austyn se mută de la Eugene la Holly. Ochii ei strălucitori ardeau într-un avertisment nerostit.

Austyn clătină din cap aidoma unui mastif enorm și lățos, împrăștiind picături de apă peste tot. Holly tresări, scăpând ligheanul și țipând furioasă.

— Numai așa ar putea scorpia aia să trezească vreun bărbat, declară el, curbându-și buza superioară într-un rânjet.

Holly își puse mâinile în șolduri, pe buze înflorindu-i un zâmbet de dulceață otrăvitoare.

— O, mă îndoiesc că toți ceilalți bărbați sunt atât de greu de trezit ca tine, sir! Sau la fel de ușor de mulțumit.

— De ce s-ar trezi un bărbat ca să satisfacă o femeie care nu face nimic altceva decât să stea întinsă pe spate, sub el, ca un hering rece?

Eugene își șterse apa de pe frunte cu o batistă, uitându-se de la unul la altul cu o fascinație fățișă.

— Și ar fi un hering viu, sir, sau unul mort?

— O, mort, cu siguranță! Unul viu s-ar fi zbătut măcar puțin, din când în când.

Holly pufni cu dispreț și își scutură buclele, frumusețea ei trufașă atingând cele mai înalte culmi.

— Nici viu, nici mort, ci înghețat de scârbă după bâjbâielile tale neîndemânatice.

— Înghețat, într-adevăr! Mi-era teamă că aveai să îi pricinuiești conașului Lance-Lungă o degerătură fatală!

— Conașul Lance-Lungă! Ha! Nu te lăuda singur!

Austyn reuși să mârâie sălbatic fără prea mare efort, ochii lui mijiți

promițând răzbunare pentru acea diatribă neobrăzată.

Eugene păși între ei, temându-se cu adevărat că mai aveau puțin și se aruncau unul la gâtul celuilalt, lipsindu-l de propriile plăceri diavolești.

— Dacă îți disprețuiești soția atât de mult pe cât pretinzi, Gavenmore, de ce te-ai năpustit cu atâta galanterie în ajutorul ei?

Austyn nu trebui să se prefacă rânjind glacial când își îndreptă atenția spre Montfort.

— Din același motiv pentru care m-am năpustit cu atâta galanterie ca să mă cunun cu ea. Pentru aur. Cât crezi că îmi va permite tatăl ei să păstrez acea zestre dacă se lasă omorâtă ca o netoată? Și l-am câștigat, pentru Dumnezeu, fiindcă m-am văzut nevoit să îndur biciul limbii ei ascuțite toate săptămânile astea!

Holly se aplecă pe după Eugene și îi arătă acea limbă delicioasă, trandafirie. Austyn se foi în băltoacă, dorindu-și să nu fi ales un moment atât de nepotrivit pentru a-și aminti de chinurile delicioase pe care i le putea provoca.

Pentru a-și ascunde uimirea, trase cu putere de cătușe, ca și când nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să le înfășoare în jurul gâtului elegant al soției lui. Cătușa dreaptă îl răsplăti cu o senzație slabă de desprindere.

Încetă să se mai lupte când Eugene scoase din cingătoare un mic pumnal de argint.

— Permite-mi să te liniștesc, sir! Vei fi bucuros să afli că nu am nici cea mai mică intenție să îți ucid mireasa mult iubită.

Lui Austyn i se scurse sângele din capul care i se învârtea, lăsându-l amețit de ușurare.

Eugene încercă lama pe degetul lui mare, apoi zâmbi ușor.

— Tu mi-ai dezonorat renumele în fața mulțimii, la turnir, și pe tine o să te omor.

Icnetul înspăimântat al lui Holly aproape îi trădă, însă ea își reveni repede, bătând din palme cu o veselie copilărească.

— O, ce fericire! Și eu care mă temeam că voi rămâne legată de idiotul ăsta pe vecie!

Până și Eugene o privi chiorâș la acea răbufnire de sete de sânge.

— Amintește-mi să dorm cu lumânările aprinse când o să te iau în patul meu, dragă!

Austyn începu să miște cătușa dreaptă înainte și înapoi, cu o încetineală chinuitoare, însă cu o disperare crescândă. Dacă ar fi putut slăbi încă puțin lanțul înainte ca Eugene să vină să îl linșeze…

— Dacă o să fii atât de nesăbuit încât să te culci cu vrăjitoarea aia, zise el, o să ajungi curând să te rogi de cineva să-ți ia gâtul când dormi. Aproape că aș prefera să mor decât să îmi petrec toată viața în iad, ascultându-i cicălelile.

Holly se năpusti asupra lui, cu degetele îndoite ca niște gheare.

— Dă-mi pumnalul și lasă-mă pe mine să termin cu nenorocitul ăsta! O să-l scutesc de suferință!

Eugene o prinse de mijloc.

— Nu atât de repede, iubire! Nu ți-ar plăcea să îl faci să sufere?

— Ce-ți trece prin cap? mârâi Austyn. Să mă obligi să o posed iarăși?

— În visele tale! replică Holly.

Își înăbuși o tresărire de scârbă când strânsoarea lui Eugene se transformă într-o îmbrățișare prefăcută.

— Dimpotrivă, spuse el, frecându-și obrazul de tâmpla ei. Mă gândeam că poate ți-ar plăcea să privești în timp ce eu aș face onorurile.

Ochii lui nu se îndepărtară de chipul lui Austyn în timp ce mâna lui urca pe talia lui Holly, pentru a-i cuprinde unul din sânii pârguiți.

Privirea lui Holly era ațintită asupra chipului soțului ei. Nu îndrăznea nici să respire. Știa că o singură tresărire vizibilă, o singură eliberare șoptită a suspinului din pieptul ei i-ar fi dus la pieire pe amândoi.

Chipul lui Austyn, care se modela atât de grabnic într-o încruntătură mânioasă sau care își dezvăluia gropițele când era încântat, nu trăda niciun fel de emoție. Rămăsese atât de nemișcat, încât frumusețea lui nepământeană ar fi putut fi sculptată în piatră.

O privi langurос și disprețuitor, ignorând cu răceală priveliștea oferită de mâna lui Eugene care îi frământa frăgezimea sânului. Ținându-se de cătușe, își întinse brațele și căscă asemenea unui urs mare și somnoros.

— N-ai decât, Montfort! Numai nu uita să ne trezești pe amândoi când vei fi terminat.

Încremenind de furie, Eugene o îmbrânci pe Holly. Ea se împiedică și căzu într-un genunchi, însă era prea amețită de victorie pentru a simți vreun strop de durere.

— Voi doi vă meritați unul pe altul, mârâi Eugene. O harpie cu limba ascuțită și un încornorat fericit! Ați fi în stare să vă bucurați și de priveliștea cufundării unei fecioare în ulei încins!

Holly rânji, savurând furia lui nemaipomenită. Însă zâmbetul îi păli când el se îndreptă cu pași mari, hotărâți, spre Austyn, amenințându-l cu pumnalul.

— Dacă ați ști ce mult urăsc să irosesc o moarte rapidă, curată pe cei asemenea vouă…

Austyn începu să tragă de lanțuri de-adevăratelea, antebrațele umflându-i-se din cauza efortului. Îi aruncă lui Holly o privire rugătoare. Ea îl cunoștea îndeajuns de bine pentru a-și da seama că nu era o rugăminte de ajutor, ci o cerere disperată ca ea să stea deoparte.

Holly nu avu timp să caute vreo armă, nici să strige sau să murmure vreo rugăciune aprigă. Eugene duse pumnalul înapoi, îndreptându-i lama spre inima soțului ei. Aplecându-se pe sub cotul baronului, ea se aruncă peste Austyn, încolăcindu-și brațele în jurul taliei lui și îngropându-și fața în căldura mângâietoare a pieptului său, așteptând ca pumnalul să i se înfigă între umeri.

În afară de bubuitul inimii lui Austyn sub urechea ei, încăperea se cufundă într-o tăcere mormântală. Apoi, un chicot înfundat îi zburli perișorul de pe ceafă. Agățându-se încă de talia lui Austyn, întoarse capul și văzu rânjetul de victorie deplină de pe buzele lui Eugene. Aproape că putu simți lațul invizibil strângându-i-se în jurul gâtului.

— Uimitor! Pretinzi că nu simți nimic pentru soțul tău, și totuși ai fost gata să-ți dai viața pentru el! Se lovi ușurel cu mânerul pumnalului peste bărbie. Să nu spună cineva că baronul de Montfort nu are o inimă romantică! Îți voi răsplăti nobilul sacrificiu lăsându-l să trăiască.

Lacrimile strânse sub genele lui Holly i se rostogoliră pe obraji într-o cascadă de ușurare. Austyn își frecă bărbia de buclele ei, acela fiind singurul gest de alinare care îi era îngăduit.

— Trăiește, Gavenmore, strigă Eugene, vrăjindu-i pe amândoi cu dulceața pătimașă a vocii. Trăiește știind că, ori de câte ori îți vei privi nevasta, îți vei aminti de ea stând întinsă pe spate, cu picioarele larg desfăcute pentru un alt bărbat! Trăiește cu teama că, în taină, i-au plăcut atențiile mele, că s-a zbătut și a gemut nu de durere, ci de extaz! Trăiește cu îndoiala că pruncul pe care îl va purta în pântece timp de nouă luni începând de acum poate nu va fi adevăratul moștenitor Gavenmore, ci doar bastardul mucos al unui bărbat pe care îl disprețuiești!

Prin ceața unei spaime copleșitoare, Holly simți cum fiecare mușchi din corpul lui Austyn se întărea, devenind de oțel. În timp ce Eugene apăsa lama pumnalului pe gâtul ei și o împingea departe de el, el forță lanțurile, urlând de mânie și de groază.

Holly lovi cu pumnii și cu picioarele, se împotrivi, fără să-i mai pese dacă îl provoca pe Eugene să o omoare. Mai degrabă ar fi murit decât să îl oblige pe Austyn să îndure ceea ce, pentru un bărbat din neamul Gavenmore, ar fi fost cu adevărat o soartă mai rea decât moartea. Vârful lamei îi zgârie pielea gâtului.

— Holly, uită-te la mine!

Răgetul poruncitor al soțului ei fu atât de irezistibil, încât până și Eugene încetă să o mai târască spre hăul care se căsca sub fereastră.

Privirea lui Austyn strălucea de un foc dulce, sfânt.

— Ascultă-mă, îngerul meu, spuse el aprig. Nu-l face să te rănească! Fă orice vrea. Clipi furios pentru a-și alunga lacrimile din ochi. Viața ta prețuiește pentru mine mai mult decât virtutea ta. El nu va atinge

niciodată ceea ce ador la tine. Pentru mine vei fi întotdeauna pură și minunată.

— Revoltător! scuipă Eugene.

Genunchii lui Holly se înmuiară sub o undă năvalnică de iubire. Generozitatea soțului ei nu îi dădea de ales decât o singură cale, aceea de a-i oferi, la rândul ei, un sacrificiu.

Îl lovi pe Eugene, cu toată forța, în bărbăția lui. Când el căzu într-un genunchi, mormăind un blestem, ea i se smulse din strânsoare și merse, poticnindu-se, spre fereastră.

Se chinui să se cațăre pe corniță. Vântul îi ciufuli părul și îi lipi rochia de picioare, la fel ca în acea după-amiază de vară de la Gavenmore, când frumusețea zilei îi amintise că, în ciuda greutăților, viața era un dar prea prețios pentru a renunța la ea fără luptă. Refuză să privească în jos, la dalele de piatră de dedesubt.

În schimb, se răsuci să privească în turn, zâmbindu-i, printr-un văl de lacrimi, bărbatului a cărui încredere îi dăruise curajul să-și continue lupta.

— Nu, șopti Austyn, încremenit sub zâmbetul tandru al soției lui. O, Doamne, te rog, nu…

— Nu fi netoată, cățea ce ești! tună de Legget, chinuindu-se să se ridice.

Însă Austyn știa că nu avea să ajungă la ea la timp.

Austyn întinse lanțurile cătușelor cu toată puterea, frica făcându-l să nu mai observe firișoarele de sânge care i se prelingeau pe încheieturi.

Eugene se aruncă asupra ei. Timpul se opri când Holly își duse degetele la buzele ei frumoase, apoi merse cu spatele pe cornișa îngustă, dispărând în vânt.

Capitolul 32

Austyn urlă numele lui Holly. Cu forțe sporite de o răbufnire inumană de agonie, smulse cătușele din perete într-o explozie de mortar. Eugene de-abia avu timp să scoată un țipăt strangulat de surpriză, înainte ca un lanț desferecat să se înfășoare în jurul gâtului său cu un trosnet malițios.

Austyn lăsă corpul moale al baronului pe podea, apoi se năpusti spre fereastră. Sprijinindu-și palmele pe cornișă, trase în piept aerul rece, gâfâind, ținându-și ochii strâns închiși până când reuși să își adune curajul pentru a privi în jos, la dalele de piatră de dedesubt.

— Austyn?

La auzul șoaptei întrebătoare, făcu ochii mari de groază. Azurul vesel al cerului râdea de suferința lui. Doamne, Dumnezeule din ceruri, nu avea să i se îngăduie un răgaz de doliu, înainte ca fantoma preaiubitei lui soții să înceapă să îl bântuiască?

— Austyn!

A doua chemare păru deopotrivă mai omenească și mult mai supărată. Austyn își coborî încet privirea și o descoperi pe Holly încurcată într-o cortină de iederă, la numai o lungime de braț distanță sub fereastră. Una dintre mlădițe i se rupse în mână, făcând-o să scoată un țipăt de muritor.

Tremurând neîncrezător, Austyn îi întinse mâna. Holly se prinse de ea, disperarea strânsorii ei asigurându-l că nu era o stafie. Strigă de fericire când o trase la pieptul lui, într-o îmbrățișare pătimașă. Se prăbușiră pe podeaua turnului, într-un amestec tumultuos de brațe, picioare, râsete și lacrimi.

Ea își lipi buzele de gâtul lui, ca și când numai gustul lui i-ar fi putut potoli foamea.

— Am crezut că ai să mă lași atârnată acolo toată ziua! Habar n-am avut dacă iedera aia avea să mă țină, știi? Dacă mai zăboveai puțin, m-aș fi întins pe dalele de piatră ca una dintre budincile cu smochine ale lui Winnie.

— Cicălitoareo, cicălitoareo, cicălitoareo, murmură el, sărutându-i fruntea minunată, urechile prețioase, vârful nasului obraznic.

— Am știut că, dacă îți dădeam un motiv îndeajuns de puternic, aveai să îl învingi pe nemernic. Își răsfiră degetele pe pieptul lui și îi zâmbi cu adorație, uitându-se în sus la el. Am avut deplină încredere în tine.

Austyn se liniști.

— Și eu în tine, milady.

Îi netezi buclele răvășite de vânt, privindu-i chipul – un chip care îi devenise atât de drag din mult mai multe motive decât frumusețea lui izbitoare.

Buzele lor se atinseră și se gustară într-un ritm ușor. Când se despărțiră, uitându-se adânc unul în ochii celuilalt, o ceață aurie inundă turnul. Austyn ar fi putut crede că nu erau decât razele de soare care se reflectau în firele de mortar ce pluteau prin aer dacă în urechile lor nu ar fi răsunat ecoul unui râs ușor.

El și Holly se agățară unul de celălalt, făcând ochii mari de surpriză când profilul strălucitor al unei femei le apăru în față. Mătasea aurie a părului ei dansa în jurul unui chip atât de exotic de frumos, încât o făcu pe Holly să se simtă nu mai plăcută vederii decât un trol. Își spori strânsoarea posesivă pe brațul lui Austyn, fără ca măcar să fie conștientă de asta.

Austyn i-ar fi recunoscut vocea oriunde – bogată, melodioasă, ușor batjocoritoare.

— Numai atât am cerut, Austyn de Gavenmore. Să îți pui încrederea în statornicia inimii unei femei.

Vedenia se evaporă, însă, înainte să dispară cu totul, Austyn se trezi privind în ochii iertători ai mamei lui. Inima îi fu cuprinsă de recunoștință pentru darul generos și neașteptat.

Aura eterică de lumină dispăru, lăsând în loc lucirea lumească a pietrelor sparte și a prafului de mortar. Un șoarece jigărit se ridică pe picioarele din spate, adulmecând aerul acolo unde Rhiannon se făcuse nevăzută.

Austyn și Holly se priviră întrebător.

— Ai fost cu adevărat blestemat, șopti ea, ca și când zâna galeză ar mai fi putut trage cu urechea.

— Păi, da. Îi trasă linia obrazului cu un deget smerit. Dar, mulțumită ție și încrederii nezdruncinate pe care ai avut-o în mine, milady, acum sunt cu adevărat binecuvântat.

Holly i se aruncă în brațe cu un suspin de fericire. Austyn o strânse cu putere, închizând bine ochii pentru a-și înăbuși un tremur de emoție. Când buzele li se întâlniră, în aer răsunară trompete.

Trecu o întreagă eternitate de fericire până ce își dădură seama că acel cor de trompete nu era vreo sărbătorire cerească a iubirii lor, ci o chemare la luptă.

În poiana de dedesubt se auziră strigăte mânioase și amenințări cu un haos de neoprit. Ținându-se încă de mână, Austyn și Holly se ridicară în genunchi și se uitară pe furiș peste cornișa ferestrei.

Două armate se revărsau în luminiș, venind din direcții diferite, făcându-i pe ticăloșii lui de Legget să se împrăștie ca șobolanii prin pădurea deasă.

De la răsărit venea în galop o companie uriașă de cavaleri,

stindardele lor fluturând în nuanțe de galben ca de șofran și purpuriu, pieptarele armurilor lor strălucitoare scânteind în soare. În fruntea formației lor perfecte se afla o siluetă ghemuită, călare pe un armăsar cenușiu magnific, purtând cu mândrie blazonul de Tewksbury.

Holly începu să țopăie entuziasmată.

— Este tatăl meu; a venit să mă salveze!

— Mi-ar fi crutat zece ani din viață dacă ar fi venit cu o mai mare grabă și cu mai puțină pompă, bombăni Austyn, strângându-i mâna.

De la apus sosea o mulțime pestriță de bărbați, călărind cai robuști de povară, căluți pitici și măgari îndărătnici. Nu aveau alte arme în afară de niște sape ruginite, mături zdrențuite și ciocane de fierărie, și totuși chipurile lor aspre de galezi nu păreau mai puțin hotărâte decât fețele semenilor lor englezi. Conducătorul lor nu era nimeni altul decât un galez cu păr de viking, care călărea ținându-se de oblâncul șeii, de parcă ar fi fost o narcisă ofilită, cu coastele bandajate și cu brațul stâng susținut de o legătură improvizată.

— O să-i pun pielea-n băț! exclamă Austyn. Emrys a promis să îl încuie undeva ca să-l împiedice să mă urmeze.

— Nu Emrys este cel care se vede chiar acolo, în spatele lui? Dumnezeule, capul îi strălucește aproape la fel de tare ca armura tatălui meu! Holly arătă cu degetul. Și, uite, acolo-i Winifred, bătând într-un ceainic cu o lingură de fier. Ce amazoană nemaipomenită ar fi fost!

Cele două armate se întâlniră în mijlocul poienii, dând semne primejdioase de ciocnire.

Austyn oftă.

— Am face bine să coborâm acolo înainte să se omoare între ei pentru binele comun. Neluând în seamă țipătul de protest al lui Holly, o ridică în brațe. O să-mi fie teamă să te las jos, să nu mi te fure careva!

Ea își răsuci pe deget o șuviță din părul lui, bucurându-se în sinea ei.

— Acum, după ce ai dovedit că ai încredere în mine, sir, nu vei mai fi niciodată chinuit de gelozie.

El păși peste leșul lui de Legget fără să se mai uite înapoi și îi făcu ștrengărește cu ochiul.

— Rhiannon nu a promis așa ceva.

— Este fiica mea! Eu voi conduce atacul asupra turnului! striga contele de Tewksbury când Austyn o scoase afară din castel pe Holly, purtând-o în brațe, urmat îndeaproape de Elspeth, care radia de bucurie.

— Pe naiba, îi strigă Carey drept răspuns, cuvintele înțelegându-i-se cu greu din cauza diferitelor răni pe care le suferiseră buzele lui. Este

doamna mea! Eu voi conduce atacul!

— Atac, ha! De-abia te poți ține pe picioare.

Austyn îl bătu pe conte pe umăr.

El se întoarse și tună:

— Nu acum, băiete! Nu vezi că sunt ocupat?

Austyn așteptă răbdător să se întoarcă a doua oară. Ochii lui mici ca niște mărgele se măriră dintr-odată când își văzu fata în brațele lui Austyn.

— Fetița mea! strigă el, un zâmbet angelic înflorindu-i pe fața de spiriduș. Fetița mea prețioasă!

Holly se foi, în egală măsură fericită și stânjenită, când el o îmbrățișă și îi acoperi chipul cu sărutări. Austyn nu dădea niciun semn că ar fi dorit să o predea în brațele tatălui ei. Holly se temu că, dacă vreunul dintre ei avea să o iubească cu mai multă îndârjire, urma să fie ruptă în două.

— Cum de ai știut, tăticule? întrebă ea, așezându-se mai bine în brațele lui Austyn și dezmierdându-i obrazul brăzdat de timp. Cum de ai știut că aveam nevoie de tine?

Compania de cavaleri rupse rândurile pentru a face loc unei litiere purtate de patru pedestrași nemulțumiți. Ocupantul acesteia se strădui să se ridice în capul oaselor, ținându-se strâns de pieptul înfășurat în bandaje.

— Eu i-am spus.

— Nathanael! Holly trase adânc aer în piept. Doamne, Dumnezeule, am crezut că ai murit!

— Așa am crezut și eu. Ridică un lănțișor greu. Dar se pare că partea cea mai ascuțită a lamei mi-a lovit crucifixul. Rânji prostește. Sper că nu te-am speriat prea tare. Trebuie să fi leșinat din cauza durerii. Când unul dintre pedestrași chicoti, el bombăni: Păi, a fost de nesuportat!

Tatăl ei îl privi posomorât pe preot.

— Am fi ajuns mai devreme dacă nu ne-ar fi îndrumat aiurea. Ajunsesem la jumătatea drumului spre Scoția, când ne-am dat seama că ne îndreptam în direcția greșită.

— Ei bine, sir, știți că am un jalnic simț al direcției. Privirea lui Nathanael se întunecă în clipa când își ridică ochii spre turn. Și baronul?

— Nu va mai deranja pe nimeni, niciodată, răspunse Austyn pe un ton hotărât.

Atât contele, cât și Nathanael încuviințară din cap, în timp ce Carey șchiopătă înspre ei pentru a-l bate pe spate pe Austyn.

Privirea contelui se mută de la chipul lui Holly la al lui Austyn.

— Vino, copilă, rosti pe un ton care nu lăsa loc de împotrivire. A venit vremea să te duc acasă.

Holly își petrecu mâinile pe după gâtul soțului ei și își lăsă capul pe umărul lui, oferindu-i tatălui ei asigurarea de care avea nevoie.

— Sunt acasă, tăticule.

Austyn îi sărută părul.

— Hai să nu ne grăbim să dăm cu piciorul invitației tatălui tău. S-ar putea ca o noapte întreagă de somn bun într-un pat moale, cu o saltea umplută cu pene, să fie întocmai ce ne trebuie.

Ivirea gropiței lui o preveni că o noapte întreagă de odihnă era ultimul lucru la care se gândea.

— Mie mi se pare o idee bună, bombăni Carey, frecându-și coastele.

— Și mie, spuse Nathanael, întinzându-se înapoi în litieră.

Însă când Austyn încercă să treacă pe lângă aceasta, mâna preotului se întinse și îi prinse brațul lui Holly. Holly îl simți pe Austyn încordându-se, dar umbra tristă din privirea lui Nathanael îi era îmblânzită de zâmbetul prostesc.

— Sper că îmi vei îngădui să îmi ofer binecuvântarea din inimă… amândurora.

În timp ce Austyn o ducea pe Holly spre armăsarul lui, având deopotrivă binecuvântarea tatălui ei și a preotului, își lipi buzele de urechea ei și șopti:

— Poate că la noapte îți voi oferi puțin timp să reînnozi relația cu un prieten de-al meu. Un anume conaș Lance-Lungă, care de-abia așteaptă să își ia revanșa pentru o pată destul de nedreaptă pe care ai aruncat-o asupra onoarei lui.

— Pot să te asigur că de-abia aștept să măgulesc vanitatea conașului aceluia delicios, îi șopti drept răspuns.

La râsul ei zgomotos, un tânăr cavaler îmbujorat își ridică pavăza coifului, își îndreptă lancea în semn de salut și strigă:

— Pentru Lady Holly, care are cel mai frumos chip din toată Anglia!

Uralele din ce în ce mai puternice care începuseră să se înalțe fură brusc oprite de căutătura zdrobitoare pe care Austyn o aruncă mulțimii. Lui Holly i se tăie răsuflarea când privirea îi coborî pentru a-i mângâia fața cu o tandrețe irezistibilă.

— Pentru Lady Holly, strigă el, vocea lui puternică răsunând ca un clopot în liniștea cristalină, care are cea mai frumoasă inimă din toată Anglia!

Acea inimă fu copleșită de iubire când Holly primi sărutul soțului ei.

De această dată, ovațiile care urmară nu mai fură curmate, zguduind pădurea când vocile galezilor și ale englezilor se uniră pentru a-i oferi tributul. Când Austyn o urcă pe Holly pe armăsar, în fața lui, un cor vesel de trompete însufleți atmosfera, lăsându-i pe

heralzi să se holbeze cu gurile căscate la cornurile strălucitoare care atârnau tăcute în mâinile lor.

Epilog

— Holly Felicia Bernadette de Chastel!

Holly își ascunse zâmbetul după scufia micuță pe care o broda când soțul ei începu să traverseze pajiștea cu pași mari. Chipul lui frumos era întunecat de o încruntătură aprigă, însă ar fi părut și mai înspăimântător dacă o fetiță de trei ani nu s-ar fi asigurat că nu avea să cadă de pe umerii lați ai tăticului ei ținându-se de urechile acestuia.

Se opri la marginea păturii, pentru a nu călca peste fiica lui cea mai mică, care dormea într-un coșuleț, cu degetul mare vârât între buzele de heruvim, și flutură o foaie de pergament prin fața ochilor lui Holly.

— Știi ce-i asta?

Punându-și broderia deoparte, Holly răsuci, căzută pe gânduri, o buclă neagră ca abanosul ce îi aparținea unei fetițe de șase ani care îi dormea în poală.

— O epistolă de la baronul de Gloucester, își dădu ea cu părerea. Păreri despre cum va fi vremea. Câteva bârfe despre ibovnica regelui. Plângeri despre mărimea gușii lui…

Austyn deschise misiva cu o smucitură, dar trebui să își îndepărteze mâinile fiicei lui de pe ochi pentru a o putea citi.

— „Nu mă considera impertinent, Gavenmore”, citi el, „însă mi s-a atras de nenumărate ori atenția că fiica ta cea mai mare ar fi o mireasă potrivită pentru un văduv singuratic ca mine.” Un văduv singuratic, pe naiba! Un moș libidinos și disperat, vrea să spună!

Austyn făcu un cocoloș din epistolă, mârâind înfundat.

Fiica lui îl lovi veselă peste păr.

— Tăticu’-i un urs mare și mormăie!

— Tăticu’ nu-i un urs care mormăie, Gwynnie! Cum regele i-a recunoscut din nou titlul, este un conte care mormăie! O coborî cu grijă de pe umeri și, cu o palmă blândă la fund, o trimise să se joace în iarbă, înainte de a se întinde pe pătură, lângă Holly. Chipul îi era palid. Deja începe, nu-i așa? Speram să mai avem încă vreo câțiva ani de liniște.

Holly își sprijini capul pe umărul lui.

— Știi, era inevitabil. Cum Felicia și Bernadette au aproape opt ani…

Austyn se încruntă.

— Unde sunt gemenele astăzi?

— Au ieșit cu unchiul Carey, ca să învețe să tragă cu arcul.

Austyn se cutremură.

— Sper că el purta platoșa din zale.

— Sunt sigură că o purta. Cred că și-a învățat lecția când i-au aruncat găleata cu maci în cap. De atunci nu l-am mai văzut fără coif. Și a mai fost și întâmplarea aceea neînsemnată când au ars din temelii turnul de nord, după ce și-au copt castane în vatră.

Austyn clătină din cap.

— Nu am reușit să îmi dau seama nici până în ziua de azi cum a ajuns cearșaful ăla să înfunde coșul…

Holly mușcă o bucată de fir de țesut și murmură ceva de neînțeles. Îi plăcea mult mai mult solarul spațios pe care Austyn îl construise în locul turnului. Un solar a cărui ușă nu fusese niciodată încuiată, poate numai atunci când doriseră să fure câteva clipe neprețuite de intimitate departe de privirile iscoditoare ale odraslelor lor.

Austyn ciufuli părul fiicei sale adormite, apoi își trecu un deget peste obrazul pufos al mezinei.

— Toate sunt atât de frumoase!

Dacă odinioară în voce i-ar fi răsunat numai disperarea la rostirea acelor vorbe, acum în tonul lui nu se simțea decât mândria și o uimire permanentă pentru că iubirea lor adusese pe lume asemenea grații. Până și tatăl lui Austyn apucase să se bucure de acel sentiment. După ce își legănase cu nesfârșită blândețe prima nepoată în brațe, Rhys de Gavenmore se stinsese în liniște, în somn. Acum se odihnea sub o cuvertură de anemone, lângă soția lui, în sfârșit împăcat.

Holly se întinse să mângâie șuvițele argintii ce împodobeau tâmplele soțului ei, spunându-și, așa cum făcea întotdeauna, cât de atrăgătoare erau.

— Mă tem că, în următorii câțiva ani, vei ajunge să recunoști că există încercări mult mai dureroase decât să ai o nevastă plăcută vederii. Cum ar fi, de pildă, să pui pe fugă pretendenții a șase fiice minunate. Sper să nu te consideri încă blestemat!

Austyn o strânse în cercul cald al brațelor sale.

— Tu și fetele veți fi întotdeauna cea mai dragă binecuvântare pentru mine!

El îi sărută buzele, stârnind pasiunea care încă se aprindea atât de repede și ardea atât de mistuitor între ei.

Tropotul unor copite le întrerupse dulcea reverie.

— Of, Austyn, doar nu ai îndrăznit! exclamă Holly când călărețul acoperit de armură din cap până-n picioare se apropie, turelele care se înălțau până la nori și arcadele grațioase ale castelului de-abia terminat oferind fundalul perfect pentru acel războinic arătos.

El ridică din umeri, dăruindu-i unul dintre acele zâmbete piezișe la care ea nu putea rezista.

— Tatăl tău a oferit armura, dar mie mi-a trecut prin cap că măcar una dintre fiicele noastre ar trebui să fie în stare să își pună pe fugă pretendenții.

Micul călăreț își struni calul, plimbându-l în cerc, apoi își ridică mâna și își scoase coiful, lăsând să i se reverse pe spate o cascadă de bucle negre ca pana corbului.

Un chicot poznaș îi arcui buzele.

— Te-am văzut sărutându-l pe tata, mămico! Dezgustător! Își înălță nasul cârn în aer, pufnind cu dispreț. Nu îmi voi dărui niciodată sărutările unui bărbat nevrednic!

Austyn zâmbi larg.

— Asta-i fata mea!

Holly îl ciupi.

Călărețul întoarse calul și îl îmboldi la galop. Pierduți unul în îmbrățișarea iubitoare a celuilalt, Austyn și Holly clătinară din cap, minunându-se în timp ce o priveau gonind neînfricată în jurul contraforturilor zidului de apărare ce le împrejmuia căminul.

Moștenise de la mama ei grația și firea năstrușnică, iar de la tatăl ei, îndemânarea în luptă și curajul încăpățânat. Câțiva menestreli și o mână de poeți o numiseră deja pe mica zână cu plete negre și ochi albaștri cea mai frumoasă lady din toată Anglia. Holly fusese încântată să îi cedeze titlul preaiubitei ei fiice mai mari, care fusese zămislită în urmă cu doisprezece ani, într-unul dintre cele mai moi și mai pufoase paturi cu saltele umplute cu pene din tot ținutul Tewksbury…

Lady Ivy de Gavenmore!

---

[1] *Cântarea Cântărilor* sau *Cântecele lui Solomon,* capitolul 6, versul 10 (n.tr.)

[2] Francesco Petrarca (1304-1374), *Citat despre frumusețe* (n.tr.)

[3] În dialectul galez, în original, „fortăreață, citadelă” (n.tr.)

[4] Zeița greacă a răzbunării (n.tr.)

[5] Joc de cuvinte, *ivy* însemnând iederă, mai cu seamă o specie de iederă otrăvitoare. Ivy rimează cu Holly, numele eroinei, în limba engleză, în original. (n.tr.)

[6] În limba engleză în original, joc de cuvinte intraductibil între numele eroinei, Holly, *hollyhocks* („nalbe”) și *holly bushes* („lauri”) (n.tr.)

[7] Sau *Summer Canon (Canonul de vară*) este un rondel englezesc medieval, de pe la mijlocul secolului al XIII-lea. Traducerea aproximativă a titlului este „Vara a sosit”. (n.tr.)

[8] Specie de păsări de baltă, cu ciocul lung și curbat, de mărimea unui fazan, de culoare cenușiu-maronie, cu pete negre pe cap, gât, piept și aripi (n.tr.)

[9] Încăpere specifică multor conace medievale din Anglia și Franța, situată, în general, la etaj și concepută ca o cameră de relaxare pentru familie. Cunoscută și sub denumirea de „sala cea mare”. (n.tr.)

[10] Prințesă despre care se scrie în *Cartea Regilor,* fiică a lui Ethbaal, regele din Sidon (Liban) și soția lui Ahab, regele din nordul Israelului. Conform Bibliei evreiești, Jezebel l-a împins pe soțul ei, regele Ahab, să renunțe la divinizarea lui Yahweh (Dumnezeu) și l-a încurajat să îi venereze pe zeii Baal și Asherah. (n.tr.)
[11] *Evanghelia după Matei* 10:28 (n.tr.)
[12] John Dryden (1631-1700) - *Sărbătoarea lui Alexandru* sau *Puterea* (1697), odă scrisă pentru sărbătoarea Sfintei Cecilia (n.tr.)